

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம :

शारीरककारिकावली
शारीरकाधिकरणमुक्तावली च
(सुदर्शनपत्राधिपकृत - द्रमिडभाषाविवरणसहिता)

சாரீரககாரிகாவளி

(சாரீரகாதிகரணமுக்தாவலியுடன் சேர்ந்தது)

[‘ஸுதாசனம்’ ஆசிரியா எழுதிய
தமிழ் விவரணத்துடன் கூடியது.]

[இரண்டாம் பாகம்]

இயற்றியவர் -
கோழியாலம ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி.

கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
[‘ஆசிரியா’ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்]
3, புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளிவருகிறது
டி.ரஸடிகள்:-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M. A. B. L. அட்வகேட்
S. ராமய்யங்கார், B. Sc. B. L. அட்வகேட்.

விலை ரூ. 5-00] [தபாற்கூலி 0-75.

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, 8, புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ ௨. வே.

கோழியாலம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீவேங்கடார்யநிஜதாதபதாங்கமுத்தம்

ஸ்ரீராசார்யநிஜபூர்வஜலங்கவோதம் ।

வஜ்ஜிசங்கலசாங்குபிபூர்ணசுந்தம்

ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸகூர்வரம்மஹம் ப்ரபதம் ॥

திருநகரத்திரம் ஆவணி அஸ்வினி.

श्रीः
श्रीमते रङ्गरामानुजमहादेशिकाय नमः

भूमिका

[अभिनवदेशिक उत्तमूर् वीरराघवाचार्याः]

१. श्रीशब्दवङ्गिकुलवारिधिकौस्तुभानां
काले त्वधीतपरिपूर्णयजुश्श्रुतीनाम् ।
अङ्गानि शास्त्रमधिगम्य च तर्कमारात्
आचार्यतल्लजसमाश्रयणोज्ज्वलानाम् ॥
२. श्रीरङ्गलक्ष्मणमुनिः प्रथितो य आसीत्
पूर्वाश्रमेऽस्य महतो निजसोदरस्य ।
श्रीराघवार्यशुभनामसुविश्रुतस्य
संसेवयाऽऽप्तसकलागममौलिभूम्नाम् ॥
३. स्वाभाविकानुपमशीलसुवृत्तवेष-
श्रीब्रह्मवर्चसपटुव्यवहारभाजाम् ।
हस्त्यद्रिनाथविविधोत्सववीथिवेद-
पारायणाचरणपूर्णकृतार्थतानाम् ॥
४. गार्हस्थ्यलक्ष्मसदपत्यकुलार्चितानां
प्राज्ञप्रसिद्धशुभवृत्तसुतश्रितानाम् ।
अध्यापिताखिलयजुश्श्रुतिकाव्यशास्त्र-
वेदान्तयुग्मसरहस्यमहाकृतीनाम् ॥
५. श्रीरङ्गलक्ष्मणगुरुत्तममङ्गलादि-
नानास्तवप्रणयनप्रथिते कवित्वे ।
अन्तादिलक्ष्मणशताद्भुतगद्यमुख्य-
व्याख्यानपद्यकृतिविश्रुतनैपुणानाम् ॥

६. सम्यक् यतीन्द्रमतर्द पिकयोक्तमर्थं
पद्यैस्सुचोधमधुरैः सकलं विबोध्य ।
शारीरकाध्ययनसक्तजनप्रवृत्ति-
साफल्यशैघ्र्यपरिकल्पनचिन्तकानाम् ॥
७. विद्याक्रमेण वयसा च ममाग्रजानां
श्रीश्रीनिवासविदुषां हि कृती इमे द्वे ।
शारीरकाधिकरणैः वरदस्तुतिश्च
प्रत्येकसूत्रविषयार्थपरा कृतिश्च ॥
८. तत्पुत्रतार्किकसुशीलविरक्तविद्वत्-
श्रीरङ्गनाथकृतिना तदतिप्रियेण ।
प्राज्ञेन वैष्णवसुदर्शनकारिणा च
संपादिते सुरुचिरं भजतः प्रकाशम् ॥
९. एते कृती विषयसंशयपूर्वपक्ष-
सिद्धान्तसङ्गतिमुखस्फुटबोधनेद्वे ।
विद्यालयेषु विबुधैः परिकल्प्य पाठ्य-
ग्रन्थप्रवेशमनवैः परिरक्षणार्हे ॥
१०. अध्यायद्वयमधुना
मुद्रितमालोक्य मोदमानेन ।
इत्थं न्यवेदि संप्रति
वात्स्यश्रीवीरराघवार्पेण ॥

ஸ்ரீ:

அபிநவதேசிக ஸ்ரீ உ. வே உத்தமர்

வீரநாகவாசார்ய ஸ்வாமியின்

வடமொழி பூமிகையின்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ஸாரீரக்காரிகாவளி, ஸாரீரகாதிக்கரண முகதாவளி என்னும் இவ்
விரு நூல்களையும் இயற்றிய ஸ்வாமி பறபல சிறப்புகளுடையவர்.

1. ஸ்ரீஸப்தம் வங்கிபுரத்தினுமி வம்ஸமாகிற கடலில் உதித்த
கௌஸ்தபுமணி போன்றவா. உரிய காலத்தில யஜுர்வேதத்தைப்
பரிபூணமாக அதுயயனம் செயதவா. வேதாங்கங்களையும், தாகக
ஸாஸ்தரத்தையும் அதிகரித்தவர் ஆசாய ஸ்ரேஷ்டரான கோழி
யாலம் ஸ்வாமியை ஆஸ்ரயித்து உயவுபெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி.

2. ஸ்ரீரங்கராமாநுஜமுனிவா என்று ப்ரஸித்திபெற்றவரான
அநதக கோழியாலம் ஸ்வாமி, பூவாஸ்ரமத்தில இந்த ஸ்வாமிகளுத்
தமயனாராவா பூவாஸ்ரமத்தில் அவரது புகழ்பெற்ற திருநாமம்
ஸ்ரீராகவாசார்யர் எனபது. அவரை ஆஸ்ரயித்து உபயவேதாநதங்
களின் பொருளை அறியப்பெற்றவா இந்த ஸ்வாமி.

3 இயலவானவையும், ஒப்பற்றவையுமான நற்பண்புகளையும்,
நல்லொழுக்கத்தையும், நல்ல வேஷத்தையும், சிறந்த பூரஹ்ம
வாசசஸஸையும், அழகான பேச்சுவழக்கையும் உடையவா. அத்தி
கிரியருளாளனின் பலவிதமான உதஸவங்களில் திருவீதிகளில் நடை
பெறும் வேதபாராயணங்களில் பரிபூணமாக அந்வயிக்கும் பேறு
பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி

4 கருஹஸத்தாமத்துக்கு லக்ஷணமான நனமக்கட்பேற்றையும்
பெற்றவர். அதிலும், பேரறிவாளாகளாய, ஸுபரஸித்தாகளாய,
நல்லொழுக்கம் நிரம்பியவாகளான பிள்ளைகளாலே ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட
வா பூணமான யஜுர்வேதம், காவயங்கள், ஸாஸ்தரங்கள், உபய
வேதாநதங்கள், ரஹஸ்யங்கள் ஆகிய திவ்யகூரநதங்களைப் பல
ருக்குக் கற்பித்தவா இந்த ஸ்வாமி

5. ஆசாயரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ குருத்தமர் விஷயமான
மங்குளம், எம்பெருமானைப் பற்றியதான ஸவருபாத்யஷ்டகஸ்துதி.
ஸ்ரீக்ருஷ்ணமங்களும் முதலான பல துதி நூல்களை இந்த ஸ்வாமி
இயற்றியுள்ளார். அவற்றில் இவருடைய கவித்திறமை ஒளிவிடுகின்றது.

७. वचनेन विरोधे हि नैव न्यायः प्रवर्तते ।
ततो जगत्कारणं तत् प्रधानमिति चेन्न तत् ॥

சி ८. न्यायाविरुद्धस्मृत्योपबृंहितान्निगमादपि ।
दुर्बलस्तद्विरुद्धस्मृत्युपबृंहित इत्यतः ॥

எப்படியெனில்: 'சேதநம், அசேதனம் என்னும் இருவகைப் பொருள்களடங்கிய உலகிற்கு அசேதனமேயான மூலப் ப்ருதி காரணமாயிருப்பது பொருந்தாமை' முதலான நியாயங்களுக்கு விருத்தமாயிருக்கையாலே, கபிலஸ்ம்ருதி கைக்கொள்ளத்தகாததேயாகும்— என்பதே அவ்வாசேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— “நஹி வசந விரோதே ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே” [வசனத்தோடு முரண்படுமிடத்தில் ந்யாயம் விலைசெல்லாது] என்னும் நியாயத்தையொட்டி, கபிலஸ்ம்ருதிக்கு முரண்பட்ட அந்த நியாயங்கள் விலைசெல்லாவாகையால் கபிலஸ்ம்ருதி கைக்கொள்ளத்தக்கதேயாகும். ஆகையால், கபிலஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு 'ப்ரதானம் ஜகத்காரணம்' என்பதே வேதார்த்தம் என்று நிர்ணயிக்கத்தட்டில்லை.

8-13. ஸித்தாந்தம்— இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. முதலத்தியாயத்திற்சொன்ன நியாயங்களுக்கு முரண்பட்ட கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதைக் காட்டிலும், அந்த நியாயங்களுக்கு முரண்படாத மறு முதலான ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதே தக்கதாகும். ஆராய்ந்தால், இங்கு ந்யாயத்துக்கும் வசனத்துக்கும் விரோதமேற்படவில்லை. மந்வாதீவசனத்துக்கும், கபிலவசனத்துக்குமே விரோதமேற்பட்டிருகிறது. ஆகையால், முதலத்தியாயத்திற் கூறிய ந்யாயங்களோடு ஒத்திருக்கும் மந்வாதீவசனங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற்றோடு ஒவ்வாத கபிலவசனத்தைக் கைவிடுவதே தக்கது.

ஸ்ரீ :

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்வீதீயாத்யாயாதிகரணநுகர்மணிகை

	பக்கம்	ப்ராணணுதவாதி	
அமஸாதி ₄ கரணம்	214	கரணம்	240
ஆதமாதி ₄ கரணம்	175	ப்ராணோதபத்தயதி ₄	
ஆரம்ப ₄ ணுதி ₄ கரணம்	29	கரணம்	231
இதரவயபதே ₃ ஸாதி ₄		பே ₄ க்தராபத்தயதி ₄	
கரணம்	40	கரணம்	24
இநத் ₃ ரியாதி ₄ கரணம்	254	மஹத் ₃ தீ ₃ க்தாதி ₄ கரணம்	78
உதபததயஸம்ப ₄ வாதி ₄		யோக ₃ பரத் ₃ யதி ₄ கரணம்	8
கரணம்	133	ரசநா நுபபததயதி ₄ கரணம்	65
உபலப ₃ த்யதி ₄ கரணம்	108	வாயுகரியாதி ₄ கரணம்	244
உபஸம்ஹார		வியத ₃ தி ₄ கரணம்	151
த ₃ ாஸநாதி ₄ கரணம்	45	விலக்ஷணதவாதி ₄ கரணம்	10
ஏகஸமிந்		ஸிஷ்டாபரிக்ரஹாதி ₄	
நஸம்ப ₄ வாதி ₄ கரணம்	120	கரணம்	22
கர்த்ரதி ₄ கரணம்	196	ஸ்ரேஷ்ட ₃ ாணுத்வாதி ₄	
கருதஸந்ப்ரஸகதயதி ₄		கரணம்	249
கரணம்	48	ஸபதக ₃ த்யதி ₄ கரணம்	236
ஜ்யோதிராத்ய		ஸமுத் ₃ ாயாதி ₄ கரணம்	89
தி ₄ ஷ்ட ₃ ாநாதி ₄ கரணம்	250	ஸாவத் ₃ ா நுபபத்தயதி ₄	
தேஜோதி ₄ கரணம்	162	கரணம்	114
பராயத்தாதி ₄ கரணம்	207	ஸம்ஜ்ஞா மூர்த்தி	
பஸுபதயதி ₄ கரணம்	126	கலுபத்யதி ₄ கரணம்	257
பரயோஜனவததவாதி ₄		ஸ்ம்ருதயதி ₄ கரணம்	1
கரணம்	57	ஜ்ஞாதி ₄ கரணம்	179

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்வீதீயாத்யாயாதிகரணநுகர்மணிகை முற்றிற்று.

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்வீதீயாத்யாயஸூத்ரநுகர்மணிகை

அ		அந்தரா விஜ்ஞாநமநஸீ	
அமஸோ	214	அந்தவத்த்வம்	132
அகரணத்வாச்ச	247	அநதயாவஸ்தி ₃	124
அங்கித்வா நுபபத்தே ₃ ஸ்	74	அந்யத்ராப ₄ ாவாச்ச	71
அணவஸ்	240	அந்யத ₃ ா நுமிதௌ	75
அணுஸ்	249	அந்யத ₃ ா நுமேயமிதி	21
அத ₃ ருஷ்டாநியமாத	227	அபரிக்ரஹாச்சாத்யந்	88
அதி ₄ கம து பே ₄ த ₃	42	அபி ஸம்ர்யதே	221
அதி ₄ காரஸூப	164	அபீதௌ தத்வத்	16
அதி ₄ ஷ்ட ₃ ாநா நுப	129	அபி ₄ மானிவ்யபதே ₃ ஸஸ்து	13
அநுஜ்ஞாபரிஹாரௌ	224	அபி ₄ ஸந்த ₃ யாதி ₄ ஷ்வபி	228
அநுஸம்ருதே ₃ ஸ்	103	அப்யுபக ₃ மே ₃ பயர்த்த ₃ ா	76

அவஸ்திதி	186		
அவிரோதஸ்	186	கூ	
அஸ்மாதிவச்ச	43	குணத்துவா ஸ்லோகவத்	188
அஸதி ப்ரதிஜ்ஞோப	96	கௌண்யஸம்பவாததத்	234
அஸதிதி சேந்ந	15	கௌண்யஸம்பவாதஸ்	154
அஸத்துவபதேஸ்ராந்	35	ச	
அஸந்ததேஸ்சா	225	சக்ஷுராதிவதது	246
அஸம்பவஸது	161	சராசரவ்யபாஸ்ரயஸ்து	172
அஸ்தி து	153	ஜ	
ஆ		ஜயோதிராதுய	250
ஆகாஸே சாவிஸேஷாத்	101	த	
ஆத்மநி சைவம	51	த இந்த்ரியாணி	254
ஆப:	163	தத்ஸூர்வகத்வாத் வாக:	235
ஆபுராஸா ஏவ ச	226	தத்ரா பராண:	231
இ		தத்நநயத்வமாரம்புண	29
இதரவ்யபதேஸ்ராத்	40	தத்ஸித்த்யாநாதேவ து	167
இதரேதரப்ரத்ய	93	தத்ஸூண ஸாரதவாத்	190
இதரேஷாம	7	தாக்காபரதிஷ்ட்நாநாத்ஸி	20
உ		தஸ்ய ச நிதயத்வாத	252
உத்கராந்தி	182	தேஜோ஽தஸ் தத்ரா	162
உத்தரோத்பாதே	95	தூ	
உத்பதத்யஸம்பவாத்	133	தூருஸ்யதே து	14
உத்யாஸீநாநாமபி	106	தேவாதிவத்யுபி லோகே	46
உபலப்திவத்யுநியம:	203	ந	
உபஸம்ஹார	45	ந கர்மாவிபுக்ராத்ஸிதி	61
உபாத்யாநாத்	201	ந ச காத்ந: கரணம	134
உபயத்யா ச தேராஷாத்	87	ந ச பர்யாயாத்ய	124
உபயத்யா ச தேராஷாத	99	ந து தூருஷ்டாநத்	17,18
உபயத்யாபி ந	81	ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத்	57
ஏ		ந புவோ஽நுபலப்தே:	113
ஏதேந மாதரிஸ்வா	160	ந வாயுக்ரியே	244
ஏதேந யோகூ:	8	ந வியத்யுஸ்ருதே:	151
ஏதேந ஸிஷ்டாபரிக்ரஹா	22	ந விலக்ஷணதவாத்யஸ்ய	10
ஏவம் சாத்மா	123	நாணுரதச்சுருதேரிதி	183
க		நாத்மா ஸ்ருதேர்	175
கரணவச்சேந்ந	131	நாபுவ உபலப்தே:	108
கர்த்தா ஸாஸ்த்ரார்த்த	196	நாஸ்தோ஽தூருஷ்டத்	104
க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து	210	நித்யமேவ ச புவாத்	85
க்ருதஸ்நப்ரஸக்திர்	48	நித்யோபலப்த்யநுபல	194
		நைகஸமிந்நஸம்பவாத	120

ப			
பஞ்சவருத்தி	248	விபாயயேண து	169
படச்சச	38	விபரதிஷேதாசச	138
பதபுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத	126	விபரதிஷேதாசசாஸ	77
பதியாமபுவசசேத	69	வைதாமயாசச ந	111
பராகது தசசுருதே	207	வைஸேஷ்யாதது	267
புமஸ்தவாதிவத	192	வைஷமயநாகருணயே	59
புருஷாஸமவதிதி	72	வயதிநேகாநவஸதி	70
பருத்யூபதேஸாத	159	வயதிநேகோ கருநதவத	189
பருத்வீ	164	வயபதேஸாசச	201
பாகாஸாதிவதது	221	ஸ	
பரத்ஜஞாஹாநி	156	ஸகதிவிபாயயாத	205
பர்திஸங்க்யாஹரதி	97	ஸபுதேபய:	157
பரதேஸபேதாதிதி	228	ஸருதேஸது ஸபுத	49
பு		ஸரேஷ்டுஸச	241
புவே சோபலபுதே	33	ஸ	
பேத்யுஸ்ருதோ	255	ஸமஜஞாஸாததி	257
பேதகதராபததேர	24	ஸதவாசசாபரஸய	34
ம		ஸபத க்யுதோவிஸேஷி	236
மநதரவாணாத	220	ஸமவாயாபுபுகுமாசச	83
மஹத்யூகாகவதவா	78	ஸமாத்யபுபுவாசச	205
மாமஸாதி பெளமம	263	ஸமுத்யாய உபய	89
ய		ஸாவத்யா நுபபததேஸ்ச	114
யத்யா ச தக்ஷோபயத்யா	206	ஸாவத்யாமோபபததேஸ்ச	64
யத்யா ச பராணாதி	39	ஸாவோபேதா ச	54
யாவத்யாதம	191	ஸமரநதி ச	223
யாவத்யவிகாரம து	159	ஸமருதயநவகாஸதேஷாஷ	1
ர		ஸயாசசைகஸய	155
ரசநா நுபபததேஸ்ச	65	ஸவபக்ஷதேஷாஷாசச	19
ருபாதிமததவாசச	85	ஸவபக்ஷதேஷாஷாசச	53
ல		ஸவஸபுதேஷாந	185
லோகவத து	58	ஸவாதமநா	183
வ		ஹ	
விகரணதவாந நேதி	55	ஹஸ்தாத்யஸது	238
விஜஞாநாதிபுவே	135	ஜஞ	
		ஜஞோஹ ஏவ	179

புரஹ்மஸூத்ரத்யவிதியாத்யாயஸூத்ரா நுகரமணிகை முற்றிற்று.

श्रीः

॥ द्वितीयाध्यायब्रह्मसूत्राणि ॥

प्रथमः पादः

1. स्मृत्यधिकरणम् ॥

1. स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति
चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोष-
प्रसङ्गात् ॥

2. इतरेषां चानुपलब्धेः ॥

2. योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥

3. एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥

3. विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥

4. न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं
च शब्दात् ॥

5. अभिमः निव्यपदेशस्तु
विशेषानुगतिभ्याम् ॥

6. दृश्यते तु ॥

7. असदिति चेन्न
प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥

8. अपीर्तो
तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥

9. न तु दृष्टान्तभावात् ॥

10. स्वपक्षदोषाच्च ॥

11. तर्काप्रतिष्ठानादपि ॥

12. अन्यथानुमेयमिति
चेद्व्यपन्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ॥

4. शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥

13. एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि
व्याख्याताः ॥

5. भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ॥

14. भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्या-
ल्लोकवत् ॥

6. आरम्भणाधिकरणम् ॥

15. तदनन्यत्वमारम्भण-
शब्दादिभ्यः ॥

16. भावे चोपलब्धेः ॥

17. सत्त्वाच्चापरस्य ॥

18. असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न
धर्मान्तरेण वाक्यशेषाद्युक्तेः
शब्दान्तराच्च ॥

19. पटवच्च ॥

20. यथा च प्राणादिः ॥

7. इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥

21. इतरव्यपदेशाद्विज्ञातकरणादि-
दोषप्रसङ्गः ॥

22. अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥

23. अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥

8. उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥

24. उपसंहारदर्शनात्नेति चेन्न
क्षीरवद्धि ॥

25. देवादिवदपि लोके ।
 9 कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥
26. कृत्स्नप्रसक्तिर्निर्वयवत्त्व-
 शब्दकोपो वा ॥
27. श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥
28. आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥
29. स्वपक्षदोषाच्च ॥
30. सर्वोपेता च तदर्शनात् ॥
31. विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥
- 10 प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम् ॥
32. न प्रयोजनवत्त्वात् ॥
33. लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥
34. वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्
 तथाहि दर्शयति ॥
35. न कर्माविभागादिति चेन्न
 अनादित्वादुपपद्यते चाप्युप-
 लभ्यते च ॥
36. सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥
 ॥ इति प्रथमः पादः ॥
 ॥ द्वितीयः पादः ॥
- 11 रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥
37. रचनानुपपत्तेश्च
 नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥
38. पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥
39. व्यतिरेकानवस्थि-
 तेश्वानपेक्षत्वात् ॥
40. अन्यत्राभावाच्च न
 तृणादिवत् ॥
41. पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥
42. अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥
43. अन्यथानुमितौ च
 ज्ञशक्तिवियोगात् ॥
44. अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥
45. विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥
- 12 महदीर्घाधिकरणम् ॥
46. महदीर्घवद्वा
 ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥
47. उभयथापि न
 कर्मातस्तदभावः ॥
48. समवायाभ्युपगमाच्च
 साम्यादनवस्थितेः ॥
49. नित्यमेव च भावात् ॥
50. रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो
 दर्शनत् ॥
51. उभयथा च दोषात् ॥
52. अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥
13. समुदायाधिकरणम् ॥
53. समुदाय उभयहेतुकेऽपि
 तदप्राप्तिः ॥
54. इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति
 चेन्न सङ्घातभावानिमित्तत्वात् ॥
55. उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥

56. असति प्रतिज्ञोपरोधो
यौगपद्यमन्यथा ॥
57. प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्या-
निरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥
58. उभयथा च दोषात् ॥
59. आकाशे चाविशेषात् ॥
60. अनुस्मृतेश्च ॥
61. नासतोऽदृष्टत्वात् ॥
62. उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥
14. उपलब्ध्यधिकरणम् ॥
63. नाऽभाव उपलब्धेः ॥
64. वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥
65. न भावोऽनुपलब्धेः ॥
15. सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ।
66. सर्वथानुपपत्तेश्च ॥
16. एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥
67. नैकस्मिन्नसंभवात् ॥
68. एवं चात्माऽकात्स्न्यम् ॥
69. न च पर्यायादप्यविरोधो
विकारादिभ्यः ॥
70. अन्त्यावस्थितेश्चोभय-
नित्यत्वादविशेषः ॥
17. पशुपत्त्यधिकरणम् ॥
71. पशुपत्त्यधिकरणम् ॥
72. अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥
73. करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥
74. अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥
18. उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥
75. उत्पत्त्यसंभवात् ॥
76. न च कर्तुः करणम् ॥
77. विज्ञानादिभावे वा
तदप्रतिषेधः ॥
78. विप्रतिषेधाच्च ॥
॥ इति द्वितीयः पादः ॥
॥ तृतीयः पादः ॥
19. वियदधिकरणम् ॥
79. न वियदश्रुतेः ॥
80. अस्ति तु ॥
81. गौण्यसंभवात् शब्दाच्च ॥
82. स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥
83. प्रतिज्ञाऽहानिरव्यतिरेकात् ॥
84. शब्देभ्यः ॥
85. यावद्विकारं तु विभागो
लोकवत् ॥
86. एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥
87. असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥
20. तेजोधिकरणम् ॥
88. तेजोऽस्तत्था ह्याह ॥
89. आपः ॥
90. पृथिवी ॥
91. अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥

92. नदभिध्यानादेव तु
तल्लिङ्गात्सः ॥
93. विपर्ययेण तु क्रमोऽत
उपपद्यते च ॥
94. अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण
तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥
95. चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्त-
द्व्यपदेशोभाक्तस्तद्भावभावि-
त्वात् ॥
21. आत्माधिकरणम् ॥
96. नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च
ताभ्यः ॥
22. ज्ञाधिकरणम् ॥
97. ज्ञोऽन एव ॥
98. उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥
99. स्वात्मना चोत्तरयोः ॥
100. नाणुरतच्छ्रुतेरिति
चेन्नेतराधिकारात् ॥
101. स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥
102. अविरोधश्चन्दनवत् ॥
103. अवस्थितिवैशेष्यादिति
चेन्नाभ्युपगमाद्बुद्धि हि ॥
104. गुणाद्वाऽऽलोकवत् ॥
105. व्यतिरेको गन्धवत्तथा
च दर्शयति ॥
106. पृथगुपदेशः तु ॥

107. तद्गुणसारत्वात्तु
तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥
108. यावदात्मभावित्वाच्च न
दोषस्तद्दर्शनात् ॥
109. पुंस्त्वादिवचस्व
सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥
110. नित्योपलब्ध्यनुफलब्धि-
प्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥
23. कर्त्तृधिकरणम् ॥
111. कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥
112. उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥
113. व्यपदेशाच्च क्रियायां
नचेन्निर्देशविपर्ययः ॥
114. उपलब्धिवदनियमः ॥
115. शक्तिविपर्ययात् ॥
116. समाध्यभावाच्च ॥
117. यथा च तत्क्षोभयथा ॥
24. परायत्ताधिकरणम् ॥
118. परात्तु तच्छ्रुतेः ॥
119. कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहित-
प्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥
25. अंशाधिकरणम् ॥
120. अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा
चापि दाशकितवादित्व-
मधीयत एके ॥

121. मन्त्रवर्णात् ॥
 122. अपि सूर्यते ॥
 123. प्रकाशादिवत् नैवं परः ॥
 124. सरन्ति च ॥
 125. अनुज्ञापरिहारो देहसंबन्धात्
 ज्योतिरादिवत् ॥
 126. असन्तेश्चान्यतिकरः ॥
 127. आभासा एव च ॥
 128. अदृष्टानियमात् ॥
 129. अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम् ॥
 130. प्रदेशभेदादिति
 चेन्नान्तर्भावात् ॥

॥ इति तृतीयः पादः ॥

॥ चतुर्थः पादः ॥

26. प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥

131. तथा प्राणाः ॥
 132. गौण्यसंभवात् तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥
 133. तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥

27. सप्तगत्यधिकरणम् ॥

134. सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च ॥
 135. हस्तादयस्तु स्थितेऽस्तौ नैवम् ॥

28. प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥

136. अणवश्च ॥
 137. श्रेष्ठश्च ॥

29. वायुक्रियाधिकरणम् ॥

138. न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥
 139. चक्षुरादिवत्
 तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥
 140. अकरणत्वाच्च न
 दोषस्तथाहि दर्शयति ॥
 141. पञ्चवृत्तिर्मनोवद्वचपदिश्यते ॥
 30 श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम् ॥

142 अणुश्च ॥

31. ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥

143. ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदा-
 मननात्प्राणवता शब्दात् ॥
 144. तस्य च नित्यत्वात् ॥
 32 इन्द्रियाधिकरणम् ॥

145. त इन्द्रियाणि

तद्वचपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥

146. भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥

33 संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥

147. संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु
 त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥
 148. मांसादि भौमं
 यथाशब्दमितरयोश्च ॥

149. वैशेष्यात् तद्वादस्तद्वादः ॥

॥ इति चतुर्थः पादः ॥

॥ द्वितीयाध्यायः समाप्तः ॥

श्रीः
श्रीमते श्रीराघवायिमहादेशिकाय नमः

॥ श्रीशारीरककारिकावली ॥

॥ अथ द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

॥ स्मृत्यधिकरणम् ॥ (२-१-१)

सू ॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥
(२-१-१)

१. नारायणारूपं ब्रह्मैव जगद्वैततया श्रुतौ ।
प्रतिपाद्यमिति प्रोक्तमाद्येऽध्याये सुनीतिभिः ॥

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீசாரீரககாரிகாவளி விவரணம்

இரண்டாமத்தியாயம் முதற்பாதம்

ஸ்ம்ருத்யதிகரணம் (2-1-1)

ஸ்ம்ருத்யநவகாஸதோஷ ப்ரஸங்க: இதி சேந்நாந்ய -
ஸ்ம்ருத்யநவகாஸதோஷ ப்ரஸங்க: || 2-1-1 ||

ஸ்ம்ருத்யநவகாஸதோஷப்ரஸங்க: இதி சேத்-(ப்ரஹ்ம காரணவாதத்தை ஒப்புக்கொண்டால்) கபிலஸ்ம்ருதியானது பயனுடையதாவதற்கு இடமில்லாமற்போய் விடுகையாகிற தோஷம் ஏற்படுமே எனில்; அநயஸ்ம்ருத்யநவகாஸ தோஷ ப்ரஸங்க:—(ப்ரதூராகாரண வாதத்தை ஒப்புக் கொண்டால்) மநு முதலான மற்ற பல ஸ்ம்ருதிகள் பயனுடையனவாவதற்கு இடமில்லாமற் போய்விடுகையாகிற தோஷம் ஏற்படுமாய்கையால், ந—முற்கூறிய வாதம் பொருந்தாது.

2. परपक्षान्निराकृत्य स्थूणानिखननक्रमात् ।
पूर्वोक्तार्थं दृढीकर्तुमेषोऽध्यायः प्रवर्तते ॥
3. पूर्वं साङ्ख्यौ निरस्तौ द्वौ वेदान्तार्थप्रकाशनात् ।
निरीश्वरोऽत्र कपिलस्मृतिग्राही निरस्यते ॥

பூ 8. ஆஸ்ப்ரணிதஸ்மூத்யைவ வேதாந்தாதிவிநிர்நய: ।
காரியோஸ்யஸ்துதமந்நைஸ்து வேதோக்தகபிலோக்தயா ॥

1-3. அவதாரிகை. “ஸ்ரீமந்நாராயணானுகிற பரப்ரஹ்மமே உலகிற்குக் காரணமாக வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறான்” என்று நல்ல நியாயங்களைக்காட்டி இந்த சாரீரகஸாஸ்திரத்தின் முதலத்தியாயத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. தூணைக் குழியிலிட்டு ஆட்டியாட்டி உறுதியாக பூமியில் ஊன்றுவது போலே. முன் அத்தியாயத்தில் நிர்ணயித்த ப்ரஹ்மகாரணவாதத்துக்கு முரணாகப் பேசும் எதிரிகளின் வாதங்களை எடுத்துநிரஸிப்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தையே நிலைநாட்டுவதற்காக இவ்விரண்டாமததியாயம் தொடங்குகிறது. முன் அதிகரணங்களில் நிரீஸ்வரஸைஸ்வரஸாங்க்யர்களாகிற இருவகையான ஸாங்க்யர்களும் உபநிஷதூர்த்தங்களைக் காட்டி நிரஸிக்கப்பட்டனர். இவ்வதிகரணத்தில் கபிலஸ்ம்ருதியை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு மறுபடி எழுந்த நிரீஸ்வரஸாங்க்யன் நிரஸிக்கப்படுகிறான்.

4-7. பூர்வபக்ஷம். உபநிஷத்துக்களில் ததவார்த்தங்கள் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லைபாகையாலே. வழக்கொழிந்த உபநிஷத் பாகங்களிலுள்ள ஆர்த்தங்களையும் தம் யோக மஹிமையாலே ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆப்தராலே இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டே புல்லிய கலவியறிவையும் கேள்வியறிவையுமுடைய மனிதர்கள் உபநிஷதூர்த்தங்களைத் தெளிந்தறியவேண்டும். ஆகையால், “ருஷிம் பரஸூதம் கபிலம்” [ஸ்வே 5-2] என்று உபநிஷத்தில் கொண்டாடப்பட்ட

५. स्मृत्या तत्त्वैकपरया न्याय्यो वेदार्थनिर्णयः ।

अन्यथाऽनवकाशोऽस्याः तस्मादखिलकारणम् ॥

६. प्रधानमेव वेदान्तवेद्यमित्येव युक्तिमत् ।

न च वाच्यमयुक्तत्वात्प्रधानं नेति कारणम् ॥

வராய். ஆபதரான கபிலரால் இயற்றப்பட்டதாய், தத்துவத்தைக் காட்டுவதற்காகவே ஏற்பட்டதான கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதே தகும். அப்படி நிர்ணயிக்கும்போது. மூலப்ரக்ருதியெனும் ப்ரதானமே அனைத்துலகிற்கும் காரணமாகிறது என்பதே வேதார்த்தம் என்று கபிலஸ்ம்ருதியிலிருந்து தேறுகிறது. ஆபதர்களான மநு முதலான மற்றவர்கள் இயற்றிய ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து ப்ரஹ்மமே ஐகத்காரணம் என்பதே வேதார்த்தம் என்று தேறுகிறதே எனில்: அந்த ஸ்ம்ருதிகள் வேதத்தின் பூவபாகத்தில் சொன்ன யாகாதிகர்மங்களுையே விரிவாகப் பேசுகின்றனவாகையால் அந்த அமரத்தில் அந்த ஸ்ம்ருதிகள் பயனுடையவையாவதற்கு இடமிருக்கிறது. இக்கபிலஸ்ம்ருதியோடுவெனில், யாகூதி, கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசாமல் வேதத்தின் உத்தரபாகமான உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட ஐகத்காரணப்பொருளைப்பற்றியே பேசுகிறதாகையால், அவ்வர்த்தத்தை நிர்ணயிக்க இந்தஸ்ம்ருதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், ஓரளவாவது பயனுடையவையாகும் அந்த ஸ்ம்ருதிகளைப்போலல்லாமல், இந்த ஸ்ம்ருதி முழுவதும் பயனற்றதாகிவிடும். ஆகையால், இந்த ஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு ப்ரதானமே ஐகத்காரணம் என்பதே வேதார்த்தம் என்று கொள்வதே தக்கது. இனி, ஓராணுபம் எழக்கூடும். அதாவது:— இப்படி கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு மூலப்ரக்ருதியே ஐகத்காரணம் என்று கொண்டால், அது முதலத்தியாயத்திற்கொன்ன யுக்திகளுக்குப் (ந்யாயங்களுக்குப்) பொருந்தாமலிருக்கிறதே;

७. वचनेन विरोधे हि नैव न्यायः प्रवर्तते ।
ततो जगत्कारणं तत् प्रधानमिति चेन्न तत् ॥

சி ௮. न्यायाविरुद्धस्मृत्योपबृंहितान्निगमादपि ।
दुर्बलस्तद्विरुद्धस्मृत्युपबृंहित इत्यतः ॥

எப்படியெனில்: 'சேதநம். அசேதனம் எனனும் இருவகைப் பொருள்களடங்கிய உலகிற்கு அசேதனமேயான மூலப் ப்ருதி காரணமாயிருப்பது பொருந்தாமை' முதலான நியாயங்களுக்கு விருத்தியாயிருக்கையாலே, கபிலஸம்ருதி கைககொள்ள ததகாததேயாகும்— என்பதே அவ்வாசேஷம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— “நஹி வசந விரோதே நயாய: ப்ரவாத்ததே” [வசனத்தோடு முரண்படுமிடத்தில நயாயம் விலைசெல்லாது] எனனும் நியாயததையொட்டி, கபிலஸம்ருதிக்கு முரண்பட்ட அந்த நியாயங்கள் விலைசெல்லாவாகையால் கபிலஸம்ருதி கைக் கொள்ள ததகாததேயாகும். ஆகையால், கபிலஸம்ருதியைக் கொண்டு 'ப்ரதானம் ஐகத்காரணம்' எனபதே வேதார்த்தம் என்று நிர்ணயிக்கத்தட்டிலலை.

8-13. ஸித்தாந்தம்— இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. முதலத்தி யாயத்திறசொன்ன நியாயங்களுக்கு முரண்பட்ட கபில ஸம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதைக் காட்டிலும், அந்த நியாயங்களுக்கு முரண்படாத மநு முதலான ஸம்ருதிகளைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதே தக்கதாகும். ஆராய்ந்தால், இங்கு நியாயததுககும் வசனத்துக்கும் விரோதமேறபடவிலலை. மந்வாதிவசனததுக கும், கபிலவசனததுக்குமே விரோதமேறபட்டிருகிறது. ஆகையால், முதலத்தியாயத்திற கூறிய நயாயங்களோடு ஒத்திருக்கும் மந்வாதிவசனங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற் றோடு ஒவ்வாத கபிலவசனத்தைக் கைவிடுவதே தக்கது.

9. श्रुतिस्तुतोक्त्याप्तनममन्वादिस्मृतिभिः कृतम्।
उपवृंहणमेव स्यान् ग्राह्यं भूयोऽन्यथा महान्॥
10. आमामनवकागन्वरूपदोषस्समापतेन्।
न ह्यामां सावकागन्वं भवेद्धर्मोपवृंहणात्॥

செய்யும், பொங்கயமத பரவாததகரண கபிலரைககாட்டிலும், மது முதலானா ஆபததமராவர். “யத்யவை கிஞ்ச மநுரவதது தத்யபேஷஜம்” [யஜு-அஷ்ட 3-2-11] [மனு சொன்னது அனைத்தும் மருநதாகும்] “ஸஹோவாச வயாஸ பாராஸாய. [தை-ஆர1-9-35] [பராசரரின புத்திரரான வியாஸரனரே சொன்னா] எனகிறபடியே மது, வியாஸ முதலானா தத்துவத்தை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதோடனறியில், அதை உள்ளபடி உரைப்பவர்கள் என்று அவர்களுடைய வாராததைக்கும் வேதத்தில பெருஞ்சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. கபிலருடைய வாராததைக்கு இப்படி சிறப்புக கூறப்படவில்லை. மேலும், கபிலஸமருதி ஒன்றே பரதூனகாரணவாதத்தைச் செய்கின்றது, மநுவினுடையது முதலான பல ஸ்ம்ருதிகள் பரஹ்மகாரணவாதத்தைச் செய்கின்றன. ஆகையால், “பூயஸாம் ஸயாத்யுலீயஸத்வம்” [அதிக எண்ணிக்கையுடையதே அதிக பலமுடையது] எனனும் நியாயப்படியும் மநுஸமருதி முதலானவையே கைக கொள்ளத்தக்கவை. இல்லாவிடில் இத்தனை ஸமருதிகளும் வீணாகப்போயவிடுகையாகிறபெரியதோஷம் ஏற்படும். யாகம முதலான காமங்களை விவரிப்பதன்மூலம் அவை பயனுடையவையாகலாமே என்று பூவபக்ஷத்தில் கூறியதும் சவறு. “இஷ்டாபூர்த்தம் பூஹுதூ ஜாதம் ஜாயமாநம் விஸவம் பிபூர்த்தி புவாஸ்ய நாபி:” [தை-நா 1-6] [முக்காலத்திலும் செய்யப்படும யாகங்களாகிற இஷ்டங்கள், குளம் வெட்டுதல் முதலான பூர்த்தங்கள் முதலிய எல்லா கூர்மங்களையும் ஐக்யூதூதூரணை இந்த பகவான் (ஆராத், சா—2

११. यतस्तेषां च धर्माणां पराराधनरूपता ।
 “इष्टापूर्त”मिति श्रुत्या “यज्ञैस्त्व”मिति च स्मृतेः॥
१२. ज्ञायतेऽतः कापिलोक्त्योपबृंहणमसङ्गतम् ।
 वेदोपबृंहणं नाम तदुक्तार्थप्रकाशनम् ॥
१३. कापिल्यास्तद्विरुद्धत्वात् न तत्संभावनाहिता ।
 “ऋषिं प्रसूत”मित्युक्त्या नैवाप्तमता भवेत् ॥

யனாயிருந்துகொண்டு) தரிககிருன] முதலான ஸருதி களிலும். “யஜனஞ்ஞஸ தவமிஜ்யஸே நித்யம் ஸாவதேஃவமயாச யுத ஹவயகவயபுக்ஸுதவம் பிதருதேஃவ ஸ்வருபதருக||’ [ஷ்-பு 5-20-97] [ஸர்வதேஃவஸாரீரியான அச்சதனே! நீயே எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் எப்போதும் ஆராதிக்கப் படுகிறாய். தேவஸாரீரியாயிருந்துகொண்டு ஹவிஸஸுகளையும், பிதருஸாரீரியாயிருந்துகொண்டு கல்யங்களையும் புஜிப்பவன் நீயே] முதலான ஸமருதிகளிலும் முறையாக யஜ்ஞங்கள் பரம்பொருளுக்கே ஆராதனையிருந்துகொண்டே நிறம்பெறுகின்றன என்று கோஷிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், ஆராதனையை பரம்பருஷனைச் சொல்லுவதில் மனவாதி ஸம்ருதிகளுக்கு நோக்கில்லையெனில், ஆராதனமான யஜ்ஞாதிகளை அவை விவரிப்பதும் பயனற்றதாகி, அந்த ஸம்ருதிகள் முழுவதும் வீணாகவே போயவிடும். ஆக, இக்காரணங்களால், கபிலஸம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை விளக்குவது பொருந்தாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மேலும், வேதத்தை உபபூருமஹணம் செய்வதாவது வேதத்திறசொன்ன அத்தததை விளக்குகையே யாகும்; ஆகையால், சேதனசேதனங்களை சாரீரமாகக்கொண்ட பரமசேதனை நாராயணனை ஜகத்காரணமென்று பலவிடங்களில் பறைசாற்றும் வேதத்துக்கு நேரே முரண்பட்ட கபிலஸம்ருதியானது வேதத்துக்கு உபபூருமஹணமாகும் என்று எண்ணவேயிடமில்லை. “ருஷிம் பரஸுதம்” [ஸவே5-2] என்று

सू ॥ इतरंषां चानुपलब्धेः ॥ (२-१-२)

१४. माक्षान्कृतातीन्द्रियार्थज्ञातानामात्मयोगतः ।
वेदान्तविद्वरिष्ठानां मन्वादीनां च भूयसाम् ॥

१५. कपिलोक्तप्रकारेण तत्तस्यानुपलब्धितः ।
एतस्मृतिभ्रान्तिमूलेत्यनया नार्थनिर्णयः ॥

॥ इति स्मृत्यधिकरणम् ॥

உபனிஷததில் கபிலரை 'ருஷி' [தத்துவத்தை அறிந்தவர்] என்று கூற்றேறையொழிய, மந்வாதிகளைப்போலே தத்துவத்தை உள்ளபடி உரைப்பவர் என்று கொண்டாடவில்லை. ஆகையால், அவர் மந்வாதிகளைப்போல ஆபத்தமராகமாட்டார்.

இதரேஷாம் சாநுபலப்தே: ॥ 2-1-2 ॥

இதரேஷாம் ச—மனு முதலான ஸ்ம்ருதிகாததாக களுக்கு. அநுபலப்தே, —(கபிலருக்கு ஏறபட்ட காட்சி) ஏறபடவில்லையாகையால் (கபிலஸ்ம்ருதி வேதோபபுரும்ஹணமாகாது.)

14-15. இனி. “ கபிலரானவா தன யோகமஹிமையால் தத்துவங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கையாலே, அவருடைய ஸமருதியை ஒட்டி வேதாதாததத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டாமோ? மந்வாதிகளுக்கு யாக்ஷாதிட்கர்மங்களைச் சொல்லுவதில் யோகாபேகையிலலையே” என்னும் பூர்வபக்ஷம் இந்த ஸுத்தரத்தில் தள்ளப்படுகிறது. மந்வாதிகளும் யாக்ஷாதிட்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் பரமாத்மாவைத் தம் யோகமஹிமையால் ஸாக்ஷாத்கரித்தே அவனுக்கு ஆராதனமான தாமங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்களாகையாலே, அவர்களுக்கும் யோகாபேகையுண்டு. இப்படித் தம் யோகமஹிமையாலே இந்நிரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவையும் அவனுடைய ஆராதனங்

॥ யோகப்ரத்யுக்த்யதிக்ரணம் ॥ (2-1-2)

सू ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ (2-1-3)

१६. कपिलोक्तेर्भ्रान्तिमूलकत्वेऽपि तदसंभवात् ।

वेदप्रवक्तृविध्युक्तयोगतन्त्रस्य, तेन वै ॥

१७. वेदोपबृंहणं न्याय्यमिति शङ्का निरस्यते ।

पू कृत्स्नवेदप्रवक्तैव योगस्याभिहितत्वतः ॥

களையும் ஸாக்ஷாதகரிததவர்களாய், வேதாந்தவிழுப்பொருளை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களாய். பலரான மனு முதலானார். கபிலா கூறிய ரீதியில் பரத்யானமே ஜகத்காரணமென்று ஸாக்ஷாத்கரிக்காமையாலே, கபிலஸ்ம்ருதியானது மயக்கத் தால் ஏற்பட்டது என்று நிச்சயித்து, வேதார்த்த நிர்ணயத்தில விலகாததக்கேயாகும்.

ஸமருதயதிக்ரணம் முற்றிற்று

யோகப்ரத்யுக்த்யதிக்ரணம் (2-1-2)

ஏதேந யோக்ய: ப்ரத்யுக்த: ॥ 2-1-3 ॥

ஏதேந- (முனஸுதரத்தில்) கபிலஸமருதியை நிரஸித்த வழியிலே, யோக்ய — யோக்யஸ்மருதியும், ப்ரத்யுக்த — பதிலுரைக்கப்பட்டதாயிற்று

16-17. முன அதிக்ரணத்தில் கபிலரிஷி இயற்றிய ஸாங்க்ய ஸம்ருதியானது வேதவிருதமாகையாலே மயக்கத் தால் ஏற்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது “வேதங்களனைத் தையும் பலருக்கு ஒதுவித்த நான்முகனாலே இயற்றப டெற்றதாகையாலே மயக்கத்திற்கு இடமில்லாததான யோக ஸ்ம்ருதியாலே வேதார்த்தத்தை விளக்குவது நியாயம்; அப்படி விளக்கும்போது ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரண மாத்திரமாகவும், மூலப்ரக்ருதியே உலகிற்கு உபாத்யாநகாரண மாகவும் ஆகிறது எனபதே வேத்யாதத்யுமென்றுதேறும்’ என்னும் சங்கை இவ்வதிக்ரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

१८. ईशाम्युपगमाच्चापि योगस्मृत्याऽर्थनिर्णयः।

न्याययोऽनो वेदवाक्यानां प्रधानपरमेत्यसत्॥

मि १९. कपिलोक्तेनिरासेन योगतन्त्रं च वारितम्।

कपिलस्मृतिवद्वेदविरुद्धत्वाविशेषतः॥

17*-18*. பூரவபக்ஷம்-ஸாங்கயஸம்ருதிபாலலலாமல எல்லா வேதங்களுக்கும் முதலில் தான ஒதிப பிறர்க்கும் ஒது வித்தவனான பிரமஞ்சீவியே யோகஸம்ருதியானது இயற்றப பெற்றது, மேலும், அதில் ஈஸ்வரனும் ஒப்புக்கொள்ளப பட்டிருக்கிறான். வேதாந்தங்களில் மோக்ஷஸாதனமாகக் கூறப்பட்ட யோகமும் அதில் இசையப்படுகிறது ஆகையால், அதைக்கொண்டு அந்த நீரணயம் செய்வது நியாயமாகும். ஆகையால், அதிற் சொல்லியபடி ஈஸ்வரனை நிமித்தமாத்ரமாகவும், மூலபரகருதியையே உபாதானகாரணமாகவும் கொள்வதே தக்கது.

18*-20 நிததாந்தம். கபிலஸ்ம்ருதியைத் தள்ளுவதற்குக் கூறியகாரணங்களே யோகஸம்ருதி விஷயத்திலும் இருக்கின்றனவாகையாலே அதுவும் தள்ளத்தக்கதே. கபிலஸம்ருதியைப்போலவே யோகஸ்ம்ருதியும் வேதததிற்கு முரண்பட்ட அாதங்களைச் சொல்லுகிறது. குறிப்பாக, உலகிற்கு நிமிததோபாதான காரணங்கள் இரண்டாகவும் ஆகின்றவன் ஸர்வேஸ்வரனே என்று வேதங்கள் அறையாநிறக, யோகஸம்ருதியானது அவற்றுக்கு நேர்மாறாக ஈஸ்வரன நிமித்தமாத்ரமாகிறான் என்று கூறுகிறது. ஆகையால் ஈஸ்வரனை ஒப்புக்கொண்டும், உள்ளபடி ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையால் பயனில்லாமற்போகிறது மோக்ஷஸாதனமான யோகத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அந்த யோகத்துக்கு விஷயமான பரஹ்மத்தை உலகிற்கு உபாதானமாக ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், ஜீவாதமாவை பரஹ்மாதமாகுக

२२. ईशादिकारित्वाज्ञत्वाऽपुमयाश्रयतादिभिः ।

विलक्षणत्वाजगतः न भवेत् ब्रह्मकार्यता ॥

மிகவும் வேறுபட்டிருக்கையால்; தத்தூதவம்-- இப்படி வேறுபட்டிருப்பது, ஸப்தூத் ச-- சாஸ்திரபரமானதாலும் அறியப்படுகிறது.

21.* இவ்வதிகரணத்தில் ப்ரதூானகாரணவாதீ தர்க்கத்தை பலமாகக்கொண்டு ஆக்ஷேபிச்சிருன “மநு முதலான ஸ்மருதிகள் தாக்ககத்திற்கு முரண்பட்டவையாகையாலே, மீசவும் வலிமையற்றவையாதும். ஆகையால் தர்க்கத்தோடு ஒத்திருக்கும் கபிலஸ்மருதியே கைக்கொள்ளத்தக்கது” என பது அவன வாதம். இவ்வாதம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப் படுகிறது. இதில முதல இரண்டு ஸூத்ரங்களும் பூர்வபக்ஷம்.

22-23 பூர்வபக்ஷம். ப்ரஹ்மத்துக்கு உலகம் கார்யம் (உபாதேயம்) என்று கூறுவது தவறு ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட இவ்வுலகம் அதற்குக் கார்யமாக மாட்டாதனோ. இவ்வுலகம் விகாரமுடையது, ப்ரஹ்மமோ விகாரமற்றது எனக்கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகம் அறிவற்றது; ப்ரஹ்மம் எல்லாறிந்்கதெனச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகம் அபுருஷாத்தமான துக்கம் முதலானவற்றுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பது. ப்ரஹ்மமோ ப்ரமபுருஷார்த்தமான ஆனந்தத்துக்கு ஒரே இருப்பிடமாயிருப்பது என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இத்தகைய டல வேறுபாடுகளிருப்பதால் உலகம் ப்ரஹ்மத்திற்குக் கார்யமாயிருக்க முடியாது உலகில மண் முதலான (உபாதூான) காரணங்களும், பாணை முதலிய கார்யங்களும் (உபாதேயங்களும்) வேறுபாடின்றி ஒரே லக்ஷணமுடையவையாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது, பாணையும் உண்மையில மண்ணுருவாகவேயிருப்பதைக் காண்கிறோம். இங்கோவெனில் ப்ரஹ்மம் அறிவுள்ளதாய், ஆனந்தத்திற்கேயிருப்பிடமானதாயிருப்பது; சேசநா

23. वैलक्षण्यं च “विज्ञानञ्च”ति वेदात्प्रतीयते ।
 अतो जगत्कारणं तत् प्रधानं स्यात्सलक्षणम् ॥
24. “तं पृथिव्यब्रवीत्, आप” इत्यादिश्रुतिवाक्यतः ।
 पृथिव्यादेरपि स्पष्टं ज्ञानयोगोऽवसीयते ॥
25. तस्मान्न जगतो ब्रह्मवैलक्षण्यं भवेदिति ।
 आक्षेपपरिहाराय पठ्यते सूत्रमुत्तरम् ॥

சேதநாத்மகமான உலகம் துககத் துககு இருப்பிட்டமான தாயும் அறிவற்றதாகவுமிருக்கிறது ஆகையால் உலகம் பரஹ்மத் திறகுக் கார்யமாகமுடியாது. உலகம் பரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டிருக்கிறது எனலும் இவ்விஷயம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அனுமானத்தாலும் அறியப்படுவதோடனறியில், சாஸ்திரத்தாலும் அறியப்படுகிறது “விஜ்ஞாநஞ்ச அவிஜ்ஞாநஞ்ச” [தைத-ஆந-3] [அறிவுள்ளதான ப்ரஹ்மமும், அறிவற்றதான உலகமும்] முதலான ஸ்ருதிகளும் இவ் வேறுபாட்டையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் உலகத்தோடு வேறுபாடின்றி ஒரே லக்ஷணமுடைய மூல ப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணமாயிருக்கத்தக்கது.

24-25. பூவபக்ஷத்தின்மேல் ஓராக்கேபம். பரஹ்மத் தைக்காட்டிலும் உலகம் விலக்ஷணமானபடியால் உலகிறகு ப்ரஹ்மம் காரணமாகமாட்டாது என்று கூறியது தவறு. “தம் ப்ருதிவ்யபுரவீத” [யஜு-கா 5-5 2] [அவனைக் குறித்து பூமி சொல்லிறது] . ஆபோ வா அகாமயந்த” [யஜு-அஷ்டகம்3-1-5] [ஐலங்கள்ஸங்கலபித்தன] முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து பூமி, ஜலம் முதலான பெர்ருள் களுக்கும் அறிவுண்டென விளங்குகிறது. ஆகையால் அறிவுள்ள உலகம் அறிவுள்ளபரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானதல்லவாகையால் உலகம் பரஹ்மத்தின் காரயமாகத் தட்டிலலையே.

25* [இவ்வாக்கேபத்திறகு பதிலாக அடுத்த ஸூத்ரம் அமைகிறது]

* பூ-ஸ-|| அமிமானிவ்யபதேஸு விசேபானுபதிஸ்யாம் || (2-1-4)

26. தீகாரியவ்யபதேஸு “தே பூதிவ்யவ்ரிதி”தி |

தத்பதாரியாமிமானிதேவதாவிபயோ மத: ||

27. “ஹ்நாஹ”மதி பூதிவ்யபதேஸுவிதி விசேபணா |

“அநிவ்ரிதி”தி வாகாபாபந்யாதேவானுபதிஸ்யாம் ||

(*பூ. ஸ 2:—)

அபி,மாநிவ்யபதேஸுஸ்து விசேஷாநுகதிப்யாம்
||2-1-5||

அபி,மாநிவ்யபதேஸு து-('பூமி சொலலிற்று' முதலான விடங்களில் பூமி முதலானவற்றின்) அபி,மானிதேவதைகளையே சொல்லுகிறது; விசேஷாநுகதிப்யாம்— (பூமி முதலானவற்றை தேவகாஸப்தத்தாலே விசேஷித்திருக்கையாலும் (அகனி முதலானவை வாக முதலானவற்றை) அநுப்ரவேஸிப்பதாகக் கூறுகையாலும் (இது தெளிவாகிறது.)

26-28. பூவபக்ஷம். முற்கூறிய ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. “தம் பருதி,வ்யபுரீதி” [யஜு—கா 5-5-2] (அவனை குறித்து பூமி சொலலிற்று) முதலான ஸ்ருதிவாக்யங்களில் பூமி முதலானவற்றுக்கு அறிவினகாரயமான பேச்சு முதலானவற்றைச் சொல்லியிருப்பது பூமி முதலான அவ்வவற்றின் அபி,மானி தேவதைகளின் பேச்சு முதலானவற்றையே குறிக்கிறது. வேறு வேதவாக்யங்களில்இந்த பூமி முதலானவற்றை தேவதைகள் என்று விசேஷித்திருப்பதிலிருந்தும், இவற்றுக்கு அநுப்ர வேஸத்தைச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தும் இவ்விஷயம் தெளிவாகிறது. “ஹநதாஹ்மிமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா” . அநுபரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி” [சாந

*இனி, பூவபக்ஷஸூத்ரங்கள் (பூ-ஸ-பூ.ஸ 2) என்றும், ஸித்தாந்தஸூத்ரங்கள்(சி-ஸ-ஸி.ஸ 2)என்றும் குறிக்கப்படும்
சா—4

२८. ब्रह्मसालक्षण्यमस्य जगतोऽतो न विद्यते।

प्रधानोपादानकत्वमतोऽस्त्वागमसंमतम्॥

சி-சு-॥ दृश्यते तु॥ (२-१-६)

२९. अत्रोच्यते माशिकादेः क्रियाद्युत्पत्तिदर्शनात्।

कार्यकारणभावोऽस्ति सुविलक्षणयोरपि॥

6-3-2] [அகனி, ஐலம, பூமி என்னும் இம் மூன்று தேவதைகளையும்.. அநுப்ரவேஸிதது நாமரூபவ்யாகரணம் செயயககடவேன்.] என்று பூமி முதலானவற்றை தேவதைகளாக ஒருபணிஷத் வாகயம் படிக்கிறது. ‘அக்ஷரி வாக்யபூதவாமுக்யம் பராவிஸத்’ [ஐதரேய 2-4] [அகனியானது வாககாகி முகத்தினுள் நுழைந்தது.] என்று மற்றொரு வேதவாககியம் அக்னி முதலானவற்றுக்கு வாக்கு முதலான இந்திரியங்களில் அநுப்ரவேஸததைச் சொல்லுகிறது. இப்படி தேவதைகளாக விஸேஷித்திருக்கையாலும், அநுப்ரவேஸததைச் சொல்லியிருக்கையாலும் பூமி, அகனி முதலான தேவத சப்தங்கள் பூமி, அக்னி முதலான சபதங்களால் உலகில வழங்கப்படும் அசேதனப் பொருள்களின் அபிமானி தேவதைகளையே குறிக்கின்றன என விளங்குகிறது. ஆகையால் பூமி முதலானவற்றுக்கும் அறிவுண்டாகையால், அறிவுள்ள உலகம் அறிவுள்ள ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானதல்லவாகையால் உலகம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாகத் தட்டிலலை என்ற ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஆகையால் முற்கூறியபடி ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் உலகம் விலக்ஷணமாகவேயிருக்கையால் கபிலஸ்ம்ருதியில் சொல்லியபடி மூலபரகருதியே உலகிற்கு உபாதான காரணமாகும்.

(ஸி. ஸு:-) த்ருஸ்யதே து ॥2-1-6॥

த்ருஸ்யதே து-(ஈ முதலானவற்றிலிருந்து அவற்றிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்ட புழு முதலானவை உண்டாவது) காணப்படுகிறது; (ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து மிகவும் வேறுவகைப்பட்ட உலகம் உண்டாவதில் குறையிலலை.)

சி-ஃ|| असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् || (2-1-7)

30. कारणात् यदि कार्यस्य वैलक्षण्यमिहेष्यते।

कारणे तर्हि कार्यं न सदित्यसौ उद्धवः ||

29. ஸிததாநதம்-முன் இரண்டு ஸுதத்ரங்களிலும் எழுந்த பூர்வபக்ஷம் தவறு, ஈ முகலானவற்றிலிருந்து மிகவும் வேறு வகைப்பட்ட புழு முகலானவை உண்டாவதைக் காண்கிறோமாகையால், பரஹ்மத்திடமிருந்து மிகவும் வேறு வகைப்பட்டதாக ஒப்புக்கொண்டாலும் * உலகம் உண்டாவதில் குறையிலலை.

(ஸி. ஸௌ:-) அஸதிதி சேந்ந ப்ரதிஷேத,மாத்ரத்வாத் ||2-1-7||

அஸத இதி சேத்—(முற்கூறியபடி ஒப்புக்கொண்டால் கார்யம் காரணத்தில்) இல்லாமற போகிறதே எனில். ந-இல்லாமற போகாது; ப்ரதிஷேத, மாத்ரத்வாத்—(கார்ய காரணங்கள்) ஒரே மாதிரியாயிருக்கவேண்டுமெனும் நியமத்தை மாத்திரமே தள்ளுகிறோம், (கார்ய காரணங்கள் ஒரே வஸ்துவென்பதையும் தள்ளவில்லை.)

30-*31- பூர்வபக்ஷம். முன் ஸுதத்ரத்தில் சொன்னபடி காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யம் மிகவும் வேறுபட்டது என்று ஒப்புக்கொண்டால், காரணத்தில் கார்யப்பொருள் இல்லையென்று ஆகிவிடுமே, அப்படியானால் இல்லாதபொருள் புதிதாக உண்டாகிறது என்று கூறும் அஸத்கார்யவாதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகிவிடுமே, இது எப்படிப் பொருந்தும்?

* உண்மையில் ஜகத் விஸிஷ்டபரஹ்மத்தையே காரணமாகவும், கார்யமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுகையால் இங்கு காரய காரணங்களிடையே ஸாலக்ஷண்யமுள்ளதெயொழிய வைலக்ஷண்யமில்லையென்பதே ஸிததாந்தியின் கருத்து. இது மேலே தெளிவு பெறும்.

३१. प्रसजेदिति चेत्तन्न कार्यकारणयोर्मिथः ।
 सलक्षणत्वनियममात्रस्य प्रतिषेधतः ॥
३२. तयोरेकद्रव्यता तु स्वीकृतैवैकमेव तत् ।
 कारणं कार्यतां प्राप्तं सलक्षणविलक्षणे ॥
३३. अवस्थे भजते तस्मात् नियमोऽत्र न विद्यते ।
 अतोऽत्र वैलक्ष्येऽपि ब्रह्मकारणकं जगत् ॥

பூ-ஊ-॥ அபிதௌ தத்வத்ப்ரஸங்க்யாத்ஸமஞ்ஜஸம் ॥ (२-१-८)

*31-33-ஸித்தநாதம்- இவவாக்ஷபம் எழ இடமில்லை. முன ஸூத்ரத்தில. கார்யமும காரணமும் ஒரே லக்ஷணத்தை யுடையதாயிருக்கவேண்டும் என னு ம நியமமே தள்ளப் பட்டது, காரய காரணங்கள் ஒரே திரவியமே எனபது தள ளப்படவில்லை, ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டியது. ஒன்றே யான காரணமே காரய நிலையை அடைகிறது, மண்ணிலிருந்து குடமுண்டாகுமிடத்திற்குப்பாலே சில சமயம் கார்ய காரணங் கள் ஒரே லக்ஷணமுடையவையாகவுமிருக்கின்றன; ஈயி லிருந்து புழுவுண்டாகுமிடத்திற்குப்பாலே சில சமயம் அவை வெவ்வேறு லக்ஷணங்களையுடையவையாகவுமிருக்கின்றன. இதில ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை காரணமானது ஸலக்ஷண மாகவோ, விலக்ஷணமாகவோவுள்ள காரயநிலையை அடையும் இவ்விரண்டிடங்களிலும் காரய காரணங்கள் ஒரேதிரவியமே என்பது மறுக்கப்படவில்லை. தூராஷ்டாந்திகமான ஜகத் பரஹ்மங்கள் விஷயத்திலும் உலகமும பரஹ்மமுமாகிற காரய காரணங்கள் ஒரே திரவியமே என னு ம நியமத்திற்கு பூங்கு மில்லை; ஆகையால். ஜகத் பரஹ்மங்கள் வேறுபட்ட லக்ஷணங் களையுடையவையென ஒப்புக்கொண்டாலும் அவை காரய காரணமாகக் குறையவில்லை.

(பூ.ஸூ:-)அபிதௌ தத்வத்ப்ரஸங்க்யாத்ஸமஞ்ஜஸம்

३४. जगत् काणे ब्रह्मण्यपीत्यादौ पश्यामः ।

जगद्वच्च विकारित्वाद्यनिष्ठः प्रसज्येततः ॥

३५. भवेद्वेदान्तवाक्यानामसमञ्जसनेति चेत् ।

सि-सू-न तु दृष्टान्तभावात् ॥ (२-१-९)

नैतद्युक्तं ब्रह्मणोऽस्य चिदचिद्वस्तुदेहिनः ॥

அபீதௌ-பரளயத்தில், தத்துவத் பரஸங்கூரத்-உலகைப் போலவே (பரமாத்மாவுக்கும் விகாரமடைகை முதலான தோஷங்கள்) ஏற்படுமாக்கையால், அஸம்ஞஜஸம்-(வேதாந்த வாக்யங்கள்) பொருந்தாப்பேச்சுகளாகியும்.

34-35. பூவபகூம். ஸுதரத்தில் அபீதி என்று அபயமாகிற லயத்தைச் சொன்னது ஸருஷ்டிஸ்திதிகளுக்கு உபலக்ஷணம். முன் ஸுதரத்தில் சொன்னபடி காரணமான பரஹ்மமும், காரயமான உலகமும் ஒரே திரவியம் என்று கொண்டால், பரளயகாலம் முசலானவற்றில் காரயமான உலகமே காரணமான பரஹ்மமாகிவிடுவதால், காரயமான கட்டத்திலிருக்கும் மண்ணாயிருக்கும் தனமை முதலானவை காரணமான மண்கட்டியிலும் இருப்பதுபோலே, காரயமான சேதநாசேதநாதம்கமான உலகத்திலுள்ள விகார மடைவதாயிருக்கை அறிவற்றதாயிருக்கை, சாமத்திறகு வசப்படுவதாயிருக்கை முதலான தனமைகள் காரணமான ப்ரஹ்மத்திடமும் ஏறட்டவேண்டிவரும். வேதாந்தவாக்யங்களோவெனில், இந்த விகாரிதவம் முதலான தனமைகள் பரஹ்மத்திடமில்லையென்று பேசுகின்றன. ஆகவிப்படி முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசக்கையால் வேதாந்த வாக்யங்கள் முழுவதும் பொருந்தாப் பேச்சுகள் ஆகிவிடும். இப்படியாகாமைக்காக ஜகத்பரஹ்மங்கள் ஒரே திரவியமல்ல என்று கொண்டே தீரவேண்டு. ஆகையால் பரஹ்ம உலகிறகு உபாதானகாரணமாக முடியாது, மூலபரசுந்தியே உலகிறகு உபாதானகாரணமாகும்.

३६. कार्यकारणभावे चासंस्पर्शे गुणदोषयोः ।
 निर्दर्शनस्य सद्भावात् यथा जीवस्य देहिनः ॥
३७. बाल्ययौवनवृद्धत्वधर्मास्सन्त्येव विग्रहे ।
 आत्मन्येव ज्ञानसुखादीनि तद्वत्परात्मनः ॥
३८. शरीरभूतचिदचिद्रता दोषा अधीमुखाः ।
 सार्वज्ञ्यसत्यसङ्कल्पतादयश्च परात्मनि ॥

(ஸி. ஸௌ:-) ந து த்ருஷ்டாந்தமபூவாத் ||2-1-9||

ந து-(ப்ரஹ்மத்திடம் உலகிலுள்ள தோஷங்கள் ஏற படாவாகையால்.) வேதாந்தவாக்யங்கள் பொருந்தாபபேச சாகமாட்டா, த்ருஷ்டாந்தமபூவாத்-த்ருஷ்டாந்தமிருக்கையால்,

35*-38. ஸித்தாந்தம்-இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. கேவல ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் உலகமாகப் பரிணமிப்பதாக நாம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, காரணநிலையில் ஸுக்ஷ்மசேதநாசேதனங் களோடு கூடியிருந்த ப்ரஹ்மமே, காய நிலையில் ஸ்தூல சேதநாசேதனங்களோடு கூடியதாகப் பரிணமிப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். சேதநாசேதநப்பொருள்களை சரீர மாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது கார்யமாகவும் காரணமாகவு மானபோதிலும் சரீரமான சேதநாசேதனங்களிலுள்ள தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் ஒட்டமாட்டா எனபதற்கும், சரீரியான ப்ரஹ்மத்திடமுள்ள குணங்கள் சரீரமான சேதநா சேதனங்களிடம் ஒட்டமாட்டா எனபதற்கும் திருஷ்டாந்தம் உள்ளது. அதாவது -பராகருத சரீரமுடைய ஜீவனுக்கு பூர்வம், டெளவனம், கிழத்தனம் முதலான நிலைகள் ஏற பட்டபோதிலும் பாலயம் முதலான தனமைகள் சரீரத் திலேயே நிற்பதையும், ஜஞானம் ஸுக்ஷ்ம முதலான தனமை கள் ஆத்மாவிலேயே நிற்பதையும் காணுகிறோம். அது போலவே பரமாத்மாவின் சரீரமான சேதநாசேதனங்களி டமே அஜஞானம் முதலான தோஷங்கள் நிலைநிற்கின்றன

சி-மூ-|| स्वपक्षदोषाच्च || (२-१-१०)

३९. ब्रह्मकारणवादस्य संग्रहोऽस्य न केवलम् ।

निर्दिष्टत्वात्, प्रधानस्य हेतुत्वे दोषतोपि हि ॥

४०. प्रधानहेतुवादे हि पुंमो निर्दिष्टतेस्मदा ।

अज्ञामान्निध्यतोऽन्योन्यं धर्माध्यासो न संभवेत् ॥

४१. अध्यासो अन्यधर्मानुसन्धानं स्वान्यवस्तुनि ।

निर्विकारस्य सोऽध्यासो न भवेदचितो भृशम् ॥

வென்றும், ஸாவஜ்ஞாதவம், ஸதயஸங்கலபதவம் முதலான குணங்கள் சரீரியான பரமாத்மாவிடமே நிலை நிற்கின்றன வென்றும் கொள்ளாத தடையிலலை. ஆகவிபபடி பரஹ்மத் திடம் உலகிலுள்ள தேவங்கள் தட்டாவாகையாலே விசிஷ்ட பரஹ்மமே உபாதான காரணமாகத் தட்டிலலை.

(ஸி-ஸூ:-) ஸ்வபக்ஷதேஷாஷாச்ச ||2-1-10||

ஸ்வபக்ஷதேஷாஷாத் ச— ஸாங்க்ய பக்ஷத்தில் தேஷாஷாமிருக்கையாலும் (பரஹ்மகாரணவாதமே கைககொள்ளத் தக்கது.)

39-42-ஸித்தாந்தம். பரஹ்மகாரணவாதத்தில் தேஷாஷாமிருக்கையாலே அதுவே கைககொள்ளத்தக்கது என்று இது வரையில் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. பரத்யானகாரணவாதத்தில் தேஷாஷாமிருக்கையாலும் அதைக்கைவிட்டுப் ப்ரஹ்மகாரணவாதமே கைககொள்ளத்தக்கது என்று இந்த ஸூத்ரத்தில் ஸதாபிக்கப்படுகிறது. பரத்யானகாரணவாதிகளான ஸாங்க்யர்கள், விகாரமற்றவனான புருஷனுக்கும், மூலப்ரக்ருதிகும ஏறபடும் ஸநநிதியாலே (நெருக்கத்தாலே) பரகருதியிலுள்ள கர்தருதவம் புருஷனிடமும் புருஷனுகிற சைதநயம் பரகருதியிலும் அத்யயஸிக்கப்படுவதாகக் (ஏறிடப்படுவதாகக்) கொள்ளுகிறார்கள். இது ஒட்டாது. அத்யாஸமாவது.—ஒரு பொருளில் வேறு பொருளின் தன்மையை அனுஸந்திப்பதேயாகும்; விகாரமற்றவனான புருஷனுக்கு

४२. प्रकृतेरिति तन्मूलविश्वकार्याद्यसंभवः ।

तस्मादत्यन्तदुष्टत्वात् न तत्पक्षपरिग्रहः॥

सि-सू-॥ तर्काप्रतिष्ठानादपि ॥ (२-१-११)

४३. अस्याप्रतिष्ठितत्वाच्च तर्कस्यान्यहतस्य च ।

एतन्मूलस्तन्त्रवादः त्याज्यः प्रामाणिकैर्भृशम् ॥

அதற்கைய அநுஸந்தானம் எனபது ஓட்டாதாகையால் அது யாஸம் ஓட்டாது. அறிவற்றதாகையால் மூலபரகருதிககு அவ்வநுஸந்தானம் அடியோடு ஓட்டாது. ஆகையால் இவ்வத்யாஸத்தை அடியாகக்கொண்ட ஐக்யத்ஸருஷ்டி முதலான பரவ்ருத்திகள சிறிதும் பொருந்தமாட்டா ஆகவிப்படி ஸாங்க்யபக்ஷம் மிகவும் பொருந்தாமலிருக்கையால் அதைக் கவிட்டு பரஹ்மகாரணவாதத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டும்.

(ஸி-ஸூ) தர்க்காபரதிஷ்ட்யாநாத் ||2-1-11||

தாககாபரதிஷ்ட்யாநாத் அபி-தாக்கம் ஒரு நிலையில் நில லாததாகையாலும் (ஸருதியிலிருந்து தேற்றம் பூரஹ்மகாரண வாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கது.)

43. ஸித்தாந்தம்-ஒரு தர்க்கம் மற்றொரு தாககத்தால் அடிப்பட்டுப் போவதை நாம் உலகில காண்கிறோமாகையால், கேவலதாககத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஸாங்க்ய மதம் கைவிடத்தக்கதேயாகும். தர்க்கத்தைத் துணையாகக் கொண்ட வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட பரஹ்மகாரண வாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

“ஆஷம் தாமோபதேஃஸம் ச வேதுஸாஸதராவிரோதிநா ।

யஸ தாககேணுஸநதததே ஸ தர்மம் வேது நேதர ॥”

[மநு 12-106]

[ஸருதிஸமருதிகளை அவற்றுக்கு முரண்படாத தாககத்தைக் கொண்டு பொருள் கொள்பவனே தாமமறிந்தவன், மற்ற வன் அறியாதவன்] என்று கூறினாரென்றே மனுவும்.

சி-சு-॥ अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्மोक्षप्रसङ्गः॥ (२-१-१२)

४४. क्लृप्तप्रकाशदितरप्रकारेणानुमानिकम्।

अनुमेयं तदिति चेत् एवमप्युक्तदोषतः॥

४५. अनिर्मोक्षप्रसङ्गश्च दुर्वारो भवति ध्रुवम्।

त्वदुक्तार्कादधिककुर्वन्स्यापि संभवात्॥

॥ इति विलक्षणत्वाधिकरणम्॥

(ஸி-ஸு) அந்யதாநுமேயமீதி சேதேவமப்யநிர்
மோக்ஷ ப்ரஸங்க: ॥2-1-12॥

அந்யதா—வேறுவிதமாக. அநுமேயம்—(பரதூானத்தை
ஐகதகாரணமாக) அநுமானம் செய்யவேண்டியது. இதி
சேத—எனில்; ஏவம் அபி—இப்படி அநுமானம் செய்தாலும்.
அநிர்மோக்ஷப்ரஸங்க:—('தாககம் ஒருநிலைநிலலாது' என்று
சென்ற ஸூத்ரத்திற்சொன்ன தோஷத்தினின்றும்) விடு
பட முடியாமற்போகும்.

44-44-பூவபக்ஷம்—இதுவரையில் மூலப்ரகருதியை
ஐகதகாரணமாக ஸதாபிக்கக் கையாண்ட அநுமானங்கள்
நிலைநிலலாமற்போனாலும், மேதூாவிலாஸதகாலே நிலைநிற
கும அநுமானத்தை வேறுவழியிலே கண்டுபிடித்தது, அதன்
மூலம் பரதூானமே ஐகதகாரணம் என்று நிலைநிறுத்தலாமா
கையாலே, தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஸாங்க்ய
மதம் கைகொள்ளத்தக்கதே என்று நிச்சயிக்கத்தடடிலலை

44*-45—ஸிததாந்தம்—இப்பூவபக்ஷம் தவறு. இதிற
சொன்னபடி வேறுவழியில் ஒரு அநுமானத்தைக்கண்டு
பிடித்தாலும், இப்பூவபக்ஷியைக்காட்டிலும் குதாகத்தில
வல்லவனான ஒருவன் தோன்றி இந்ததகாக்கத்தையும் நிலை
நிலலாமற்பெய்யக்கூடுமாசெய்யால், 'தாககம் நிலைநிலலாது'
என்று சென்ற ஸூத்ரத்தில சொன்ன தோஷத்தினின்றும்
விடுபடமுடியாமற்போய்விடும் எனபது நிச்சயமாகையால்,
கேவல தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட பரதூான
காரணவாதும் கைவிடத்தக்கதேயாகும்.

விலக்ஷணத்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

॥ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ (२-१-४)

சி-சூ-॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ (२-१-१३)

४६. ब्रह्मकारणतावादोऽचान्योप्यस्थिरतर्कतः ।

अणुकारणतर्कैस्स चान्य इत्येतदस्यते ॥

சிஷ்டாபரிக்ரஹாதி, கரணம் (2-1-4)

(ஸி-ஸூ) ஏதேந ஸிஷ்டாபரிக்ரஹா அபி வ்யாக்யாதா
॥2-1-13॥

ஏதேந—இவ்வளவால, ஸிஷ்டாபரிக்ரஹா. அபி—வேதத் தினுல ஆதரிக்கப்படாத (நையாயிகம முதலான) மற்ற (பரமானுகாரணவாத) பக்ஷங்களும். வ்யாக்யாதா.—தள்ளப் பட்டன என்று அறியத்தக்கது.

46-46—பூர்வபக்ஷம்—முற்கூறியபடி ப்ரத்யானகாரணவாதியின நிலைநிலலாத தாக்கங்களால ப்ரஹ்மகாரணவாதம் அசைக்க முடியாமற்போனாலும், பரமானுகாரணவாதிகளின நிலைநிற்கும் தாக்கங்களாலே அதை அசைக்கலாமே. ப்ரத்யானகாரணவாதம்போலே பரமானுகாரணவாதத்தை ஒரு மத்ததைச் சோந்தவர்களே நிலைநிறுத்தவில்லை, நையாயிகா, வைசேஷிகா. சமணர், சைவர் முதலான பல மதங்களைச் சோந்தவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய தர்க்கங்களைக் கொண்டு பரமானுவே உபாதான காரணம் என்னும் ஒரே முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் பரமானுகாரணவாதவிஷயத்தில் 'தர்க்கம் நிலைநிலலாத' என்னும் தோஷம் ஏற்படவழியில்லை. ஆகையால் பரமானுகாரணவாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கது.

46*-48. ஸித்தாந்தம்—இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. வேதத்தினுல ஆதரிக்கப்படாத ஸாங்க்யமத்ததை நிரஸித்த காரணங்களாலேயே, வேதத்தினுல ஆதரிக்கப்படாத நையா

४७. साङ्ख्यतन्त्रनिरासेन शिष्टा वेदापरिग्रहाः।

निरस्ताः कणभक्षादिस्मृत्यश्चाप्रतिष्ठिताः॥

४८. शङ्काऽधिकाऽणुवादस्य न दुष्टत्वं बहुग्रहान्।

निन्तारस्तस्मैमुलत्वादस्याप्यस्थिरतेति च॥

॥ इति शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥

பிகம முதலான பரமானுகாரணவாத பக்ஷங்களும் தள்ளப்
பட்டவையாகின்றன. கனாகூர், அக்ஷபாதூர், சமணர்,
சைவா முதலான பல மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள்
தங்கள் தாக்கங்களாலே பரமானுவே ஐகத்காரணம் என்று
நிலைநிறுத்தியிருக்கிறார்களாகையாலே, 'தாக்கம் நிலைநிலலாது'
என்னும் தோஷம் வராது என்று அதிகப்படியான ஆரங்
கையை (ஸந்தேஹத்தை) எழுப்பியதற்குப் பரிஹாரமாவது, -
பலா பலதாக்கங்களாலே பரமானுகாரணவாதத்தைச் செய்
திருந்தபோதிலும், அந்தத்தர்க்கங்களும் வேறுதர்க்கங்
களாலே முறையிய வழியில அடிபட்டுப்போகலாமாகையாலே,
அந்தத்தாக்கங்களும் நிலைநிலலாமற்போக இடமுண்டு.
மேலும், நையாயிகர் முதலானா 'பரமானு ஐகத்காரணம்
என்னும் ஒரு விஷயத்தில் ஏக்கண்டூராயிருந்தபோதிலும்
பரமானுவின் ஸவரூபம் எதத்கையது என்று நிர்ணயிப்ப
தில் அவர்களுடைய தாக்கங்கள் நிலைநிலலாமலிருப்பதையே
காண்கிறோம். பரமானுவைச் சிலா சூர்யமென்கின்றனர்,
வேறு சிலா சூர்யமெனென்கின்றனர். சிலர் அது ஐஞான
ஸவரூபமென்கின்றனர், பிறிது சிலர் அந்ததஸவரூபமென்
கின்றனர். சிலர் அது க்ஷணிகமென்கின்றனர்; மறும
சிலர் அது நிதயமென்கின்றனர் சிலர் அது ஒருபடிப்பட்ட
தென்கின்றனர், இன்னும் சிலர் அது பலபடிப்பட்டது என
கின்றனர். சிலர் அது மெய்யெனக் கூறுகின்றனர்; மறு
வா அதைப் பொய்யெனக் கூறுகின்றனர். இவ்வண்ண
மாகப் பரமானுஸவரூபவிஷயத்தில் அவர்களுடைய தாக்கங்

॥ भोक्तापत्त्यधिकरणम् ॥ (२-१-५)

सि-सू-॥ भोक्तापत्तेरविभागश्चेत्स्याहोक्वत् ॥ (२-१-१४)

கள் நிலைநிலலாமற்போவதைக் காண்கிறோமாகையாலும், ஸாங்க்யமதம்போலே பரமாணுகாரணவாதமும் வேதத்தில் ஆதரிக்கப்படாததாகையாலும், சேவலதாகக்கதையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையாலும் ஸாங்க்யமதத்தை நிரஸித்தவழியிலேயே இடமதங்களும்தள்ளப்பட்டவையாக அறியத்தக்கவை. ஆகையால், சிஷ்டங்களாய—முன் நிரஸிக்கப்பட்ட ஸாங்க்யமதத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையாய், அபரிகூரஹங்களான—(ஸாங்க்யத்தைப்போலவே) வேதவைதிகாக்களால் பரிகூரஹிக்கப்படாத பரமாணுகாரணவாதத்தைச் செய்யும் மதங்களும்தான் சொன்ன தர்க்கம் நிலைநிலலாது முதலான காரணங்களாலேயே நிரஸிக்கப்பட்டன.

ஸிஷ்டாபரிகூரஹாதிகரணம் முற்றிற்று

போக்த்ராபத்த்யதிகரணம் (2-1-5)

(ஸி-ஸூ) பேராக்த்ராபத்தேரவிபாக்யஸேத்
ஸ்யரஸ்லோகவத் ||2-1-14||

பேராக்த்ராபத்தே — (பரஹ்மம் சேதநாசேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்டதென்று இசைந்தால், சரீரமுடைய ஜீவனைப்போலே, சரீரமுடைய பரஹ்மமும்) ஸுகதுக்காநுபுவமுடையது என்று ஆகிவிடுமாகையால், அவிபாக்யஸேத்—(ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும்) வாசியிலலாமற்போய் விடுமே எனில்: லோகவத் ஸயாத—உலகில (அரசன் பிரஜை ஆகிய இருவரும் சரீரமுடையவராயிருந்தபோதிலும், அரசனின் ஆணையை மீறுவதால் ஏற்படும் துக்காநுபவம் பரதந்த்ரனான ஜீவனுக்கேயொழிய ஸ்வதந்த்ரனான அரசனுக்கு ஏற்படாதது) போல இங்கும் (பரதந்த்ரனான ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸ்வதந்த்ரனான பரமனுக்கு) வாசியுண்டு.

४०. त्वत्पक्षेपि जगद्द्विप्रतिमम्बन्धिनावशात् ।

जीवस्येव ब्रह्मणोऽपि दोषाः स्युः भोक्तृतादयः ॥

५०. इत्थमत्र पुनस्माद्विप्रत्यवस्थानमस्यते ।

पृ चिद्विद्वत्प्रज्ञता देहिनः परमात्मनः ॥

49*-50. மருதயதிகரணத்திலும் பிலக்ஷண நவாதி கரணத்திலும் ஸாங்கயமகத்திலும் காஷங்கொருக்கிறபடியால் அது கைக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்று நீலேசிறுதகப்பபட —து. இவ்வதிகரணத்தில், பரஹ்மகாரணவாதத்திலும் தோஷமிருக்கிறபடியால் அது கைக்கொள்ளத்தக்கததுஎன்று ஸாங்கயன மறுபடியும் ஆதீக்ஷிசக ஆநக ஆதீக்ஷப ம தள்ளப்படுகிறது. அதாவது,—பூரஹ்மகாரணவாதிகளா பூரஹ்மத்திறகு உலகை சரீரமாகக் கொள்வதால், சரீர முடைய ஜீவனைப்போலே சரீரமுடைய பரஹ்மமும் இனப துனபங்களை அனுபவசக நேரிடுமாகையாலே, ஜீவனைக காட்டிலும் பரஹ்மத்திறகு வசிப்பிலலாமறபோய்விடும் எனனும் ஆதீக்ஷபம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

50*-51. பூாவபக்ஷம்-சேதநாசேதனங்களடங்கியஉலகம் பரஹ்மத்திறகு சரீரமாகையாலே, அத்தகைய பரஹ்மமே உலகிறகு உபாதானகாரணமாகிறது என்று பரஹ்மகாரண வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக் கொண்டால் தோஷம் ஏறடடுகிறது. எப்படியெனில் உலகில் ஜீவனுக்கு சரீரமிருப்பதாலேயே இனபதுனபங்களின் அனு பவம் உள்ளது எனபதைக காணகிறோம். “ந ஹ வை ஸஸரீரஸய ஸத. பரியாபரியயோரபஹதிரஸதி| அஸரீரம வாவ ஸநதம ந பரியாபரியே ஸபருஸாத [சாந 8-12-1] [சரீரமுடையவனாயிருக்கும் வரையல இனபதுனபங்களி னின்றும் விடுபடமுடியாத, சரீரமற்றவனான பின்பேப இவனை இனபதுனபங்கள் தொடுவதில்லை.] என்று வேத சா—7

५१. जीवात्मवदेहयोगप्रयुक्तसुखदुःखयोः ।

भोक्तृत्वापत्तितोऽस्य स्यादविभागस्तु जीवतः ॥

சி ५२. इति चेन्न विभागस्स्यात् हेयप्रतिभटत्वतः ।

शरीरित्वप्रयुक्ता न सुखदुःखोपभोक्तृता ॥

மும் கூறுகிறது. இப்படி இருக்கும்போது பரமாத்மாவைக் கு உலகை சரீரமாக ஒப்புக்கொண்டால் அவனும் ஜீவனைப் போலே இனப்பதுபங்களை அனுபவிப்பவனாக வேண்டி வரும். ஆகவிப்படி ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் வாசியிலலாமற போய்விடும் பரஹ்மகாரணவாதிகளோவெனில் ஜீவனைப்போலே பரமாத்மாவை இனப்பதுபங்களை அனுபவிப்பவனாக ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆகவிப்படி பரஹ்ம காரணவாதத்திலும் தோஷமிருக்கிறபடியால் அது கைக கொள்ளத்தகாததேயாகும்.

52-56. ஸித்ததாநதம்—இப்பூரவபக்சம் தவறு. பரமாத்மாவானவன் தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனாகையாலே, உலகை சரீரமாகக் கொண்டிருப்பதால் மாதிரி அவன் சரீரமுடைய ஜீவனைப்போலே இனப்பதுபங்களை அனுபவிப்பவனாக முடியாது. ஆகையால் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரஹ்மத்திற்கு வாசி இருக்கவே செய்கிறது. எப்படியெனில் இனப்பதுபங்களை அனுபவிப்பது சரீரமுடையவனாயிருப்பதால் மாதிரிமல்ல, காமததாலேயே யாகும். ‘‘ந ஹ வை’’ என்று தொடங்கும் வேதவாக்யமானது கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீரமிருக்கும் வரையில் ஜீவனுக்கு இனப்பதுபங்களுக்குக்கேவ் செய்யும், அது விடுபட்டபின்பே அவை விடும் எனறே கூறுகிறது. ‘‘ஸ ஏகத்யா புவதி த்ரித்யா புவதி’’ [சாந் 7-26-2] [முகதாத்மா ஒரு சரீரமுடையவனாகிருந், மூன்று சரீரமுடையவனாகிருந்] ‘‘ஸ யதி, பித்ருலோக காமோ புவதி’’ [சாந் 8-2-1] [முக்தன் பித்ருலோகத்திற்குச் செல்ல விரும்பினானால்] ‘‘ஸ தத்ர பர்யேதி

५३. कर्ममूलैव “न ह वा” इति कर्मवपुःपगम्।

“स एकधे”त्यादिवाक्यान्मुक्तस्यापि शरीरिता॥

५४. श्रूयतेऽतः परस्यास्य नितरां भोक्तृता नहि।

गजाज्ञावर्तिनां लोके यथा तदतिवर्तिनाम्॥

ஐக்கூத கரீடூர ரமமாண [சாந 8-12-3] [முகத்தை பர மாத்மாவை அநுபவிக்கிறான், சாப்பிடுவது, விளையாடுவது, இன்புறுவது முதலான எல்லா போகங்களையும் பரமாதமா வ்டமே அடைகிறான்.] முதலான ஸருதிகளில் கர்மகருத சரீரத்தினி னும் விடுபட்ட முகதாத்மாவுக்கும் அகர்மகருத மான சரீரம் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. முகதாத்மாவுக்கே இப்படியாம்போது ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமிருப்பதால் தோஷ மேற்படாது எனபதைச் சொல்லத் தேவையிலலை. ஆகையால், 'ந ஹ வை' என்று தொடங்கும் வாக்யம் காமததால் ஏறபட்ட சரீரத்தைப்பற்றியதே என்று ஒதுக்கியே தீர வேண்டும். உலகம் பரமாத்மாவுக்கு அவருடைய நித்யேச்சையாலே சரீரமாயிருக்கிறதேயொழிய. கர்மத்தாலே சரீரமாயிலலை. தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் பர மாத்மாவுக்குக் கர்மமே கிடையாது. ஆகையால், பரமாத்மா உலகை சரீரமாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவருக்கு ஜீவனைப் போலே இனபதுன்பங்கள் ஏறப்பட வழியேயிலலை. ஆகையால் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரஹ்மத்திற்கு வாசியிலையென்று சங்கிக்க இடமேயிலலை. இவ்விஷயத்தில் ஒரு லோகத்திருஷ்டாந்தமும் உள்ளது. அதாவது - உலகில் அரசனின் ஆணையைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் இனபமடைவதையும், அதை மீறுகிறவர்கள் துன்பமடைவதையும் காண்கிறோம். ஆனால் அரசன் தன் ஆணையைத் தான் பின்பற்றுவதால் ஒரு இனபதையும், மீறுவதால் ஒரு துன்பத்தையும் அடைவதில்லையெனபதையும் காண்கிறோம். இங்கு பிரஜைகளைப்போலே அரசனும் சரீரமுடையவனாயிருந்தும் இனபதுன்பங்களை அடைவதில்லை, எதனாலென்று ஆராய்ந்தால், பிரஜைகள்

५५. सुखदुःखान्वयेऽप्यस्य राज्ञो देहित्वमात्रतः ।

न स्यात्तदुपभोक्तृत्वमनन्याधीनतावशात् ॥

५६. अतो जगच्छरीरस्य ब्रह्मणस्सर्वशासितुः ।

विश्वोपादानतावादः दोषगन्धविवर्जितः ॥

॥ इति भोक्तापर्यधिकरणम् ॥

அரசனுக்குப் பரதந்திரர்களாய் (வசப்படடிருப்பவர்களாய்) இருப்பதாலே அவனுடைய ஆணையைப் பின்பின்பற்றுவதாலும், மீறுவதாலும் அவ்வரசனின் அநுகரஹத்தாலும் நிகரஹத்தாலும் ஏற்படும் இனபதுனபங்களை அடைகிறார்களென்றும், அரசன் அப்படி எவாக்கும் பரதந்திரனாயிலலாமையாலே இனபதுனபங்களை அடைவதில்லை யென்றும் அறிகிறோம். அவண்ணமே ஸர்வலோக சகரவாதியான ஸாலேஸுவரனுக்குப் பரதந்திரனாயிருக்கும் ஜீவன், அவனுடைய ஆணையைப் பின்பற்றுவதாகிற புண்யகாமத்தைச் செய்வதால் அதனால் வரும் இன்பத்தையும், அவ்வாணையை மீறுவதாகிற பாபகர்மத்தைச் செய்வதால், அதனால் வரும் துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறான் என்றும், எவாக்கும் பரதந்திரனாயிலலாதவனாகையாலே கர்மவசப்படாத பரமாதமா அதக்கைய இனபதுனபங்களை அடைவதில்லையென்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால், ஜீவனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு நெடுவாசியுண்டு. ஆக, உலகை சரீரமாகக் கொண்டவனாயிருந்தபோதிலும், அனைவரையும் நியமிப்பவனாய், தான் எவராலும் நியமிக்கப்படாதவனாயிருக்கும் ஸர்வேஸுவரன், இனபதுனபமற்றவனாய் உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகவும் ஆகிறான் எனனும் வைதிகமதம்தோஷத்தின் நாற்றமும் அற்றது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பேராகதராபதயதிக்கரணம் முற்றிற்று

॥ आरम्भणाधिकरणम् ॥ (२-१-६)

सि-सू-॥ तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ (२-१-१५)

५७. आश्रित्यानन्यतां कार्यहेत्वोधिष्यपगन्मनोः।

विश्वकारणताऽस्योक्ताऽनन्यता साऽत्र साध्यते ॥

ஆரம்ப, னாதி கரணம் ॥ 2-1-6 ॥

(ஸ். ஸு:) ததநந்யத்வமாரம்பணஸம்யதாதிப்ய:
॥2-1-15॥

ததநந்யத்வம்—காரணமான பரஹ்மத்தைக்காட்டி ஆட (காயமான உலகம்) வேறுபடாமலேயுள்ளது, ஆரம்ப, னாதி கரணம்—வாசாரம்பணம் 'முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து (இது வளங்குகிறது.)

57. “ அஸதிதி சேந பரதிஷேதமாதரதவாத ’ [பரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-7] முதலானவிடங்களில் காரணமான பரஹ்மமும், காயமான உலகமும் வேறுபடாமலிருப்பவையே என்று ஒப்புக்கொண்டு, பரஹ்மம் ஐகதகாரணமாகிறது என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில் காரியகாரணங்களான ஐகதபரஹ்மங்கள் வேறுபட்டவையாயிருக்கவேண்டுமென்பதைய ஒன்றாகக் முடியாது எனும் தாக்கீதங்களின் ஆகேஷ்பததைப் பரஹ்ரிபதனமூலம், ஐகதபரஹ்மங்கள் வேறுபடாதவையே என்று முன் சொன்ன அர்த்தம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

58-60*—பூவபக்ஷம். உலகில் எங்குமே காரண வஸ்துவைக்காட்டிலும், காயவஸ்து வேறுபட்டதாகவே காண்கையால், காரணமான பரஹ்மமும் காயமான உலகமும் வேறுபட்டவை (ஒன்றாக) இருக்கமுடியாது. காரணவஸ்துவைக்காட்டிலும் காயப்பொருள் வேறுகவே
சா—8

पू ५८. विश्वेशयोरनन्यत्वं न कदाप्युपपद्यते।

नहि हेतोरनन्यत्वं संभवेत्कार्यवस्तुनः॥

५९. नामधेयाऽऽकारकार्यकालधीभेददर्शनात्।

कारकीयक्रियाजातवैयर्थ्यापत्तितोऽपि च॥

யிருக்கவேண்டும் எனபதைக காட்டும் ஹேதுக்கள் பல இருக்கின்றன. அவையாவன -(1) புத்திபேதும்-காரணமான மண்கட்டியும், காயமான குடமும் வெவ்வேறு அறிவினால அறியப்படுகின்றன. (2) நாமபேதும்-மண்கட்டியைக குட மெனபதிலலை; குடத்தை மண்கட்டியெனபதிலலை. (3) ஆகாரபேதும்-மண்கட்டி உருண்டை வடிவை உடையதா யிருக்கிறது, குடம் அடிபடுத்து நுனி சிறுதத வடிவத்தை உடையதாயிருக்கிறது. (4) காயபேதும்- குடத்தைக் கொண்டு நீர் கொண்டுவரமுடிகிறதேயொழிய, மண்கட்டி யைக்கொண்டு நீர் கொண்டுவர முடிவதிலலை. மண்ணைக கொண்டு மண்சட்டி செய்யமுடிகிறதேயொழியக குடத்தைக கொண்டு சட்டி செய்யமுடிவதிலலை. (5) காலப்பேதும்- மண்ணிருப்பது முற்காலத்தில், குடமிருப்பது பிறகாலத்தில். காரணத்திற்கும் கார்யத்திற்கும் இப்படி ஐந்து விதமான பேதமிருப்பதிவிருந்து காரணப்பொருளைக்காட்டிலும், காயப் பொருள் வேறுபட்டதே என விளங்குகிறது. மேலும், காரணமான மண்கட்டியைக கார்யமான குடமாககுவதற்குக் குயவன மண்கட்டியைக சக்கரத்தில் வைத்துச் சுழற்றுவது முதலான செயலகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இச் செயலகளே காரகவயாபாரம் எனப்படும். மண்ணுமகுடமும் ஒன்றேயாகில, மண்ணைக்குடமாகக இந்தக்காரகவ்யாபாரம தேவையிலலை என்று கொள்ளவேண்டிவரும். இது ப்ரத யக்ஷ்விருததம். ஆக, மண்கட்டியைக குடமாககக காரகவ்யா பாரம் தேவைப்படுவதிவிருந்தும் காரணப்பொருளைக காட்டி லும், காயப்பொருள் வேறுபட்டதே என விளங்குகிறது. ஆகையால பரஹ்மத்தின கார்யப்பொருளான உலகம காரணமான பரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதேயாக

60. तसाञ्जगत् ब्रह्मकार्यं ब्रह्मतोऽन्यत् भवेद्भ्रवम् ।

சி அநந்யத்வத்ருதிஸ்வத்ரான்யதா நேயேதி சேந் தந்॥

61. कार्यस्य जगतस्तसात्कारणात्परमान्मनः ।

வாசாரம்மணஸ்த்வாதேரநந்யந்வ் ப்ரதீயநே ॥

62. वाक्पूर्वव्यवहारस्य सिद्धयै हेतुमृदादिना ।

புதுபுதுதொடரத்வாதிவிகாரோ ஷட இத்யாபி ॥

வேணடும் எனபது நிச்சயம். பரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றே என்று கூறும் வேதவாக்யங்களுக்கு நேரான பொருளைக் கொண்டால் இப்படி பரத்யக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அந்த ஸருதிகள் 'உலகம் ப்ரஹ்மததிறகு அடங்கியிருக்கிறது' என னும் கருத்தையுடையவை என்று அவற்றுக்கு லக்ஷணையாகப் பொருள்கொள்வதே பொருந்தும்.

60*-68. ஸித்தாந்தம்-இப்பூர்வபக்ஷத்தவறு. "வாசாரம் பூணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேதயேவ ஸத்யம்" [சாந 6-1-4] [வாககை முனனிடடுக்கொண்டு ஏற்படும் வியவஹாரம் ஸித்திபபதற்காக மணகட்டியாகிற காரணவஸதுவே உருவமாறுதலையும், 'குடம்' எனும் பெயர் வேறுபாடடையும் அடைகிறது, (காரயப்பொருளான குடமும்) உணமையில மண்ணாகவேயிருக்கிறது.] "ஸதேவ ஸோமயேத்யுமக்யூர ஆஸீத" [சாந 6-2-1] [இவ்வுலகம் முதலில் 'ஸத' என னும் ப்ரஹ்மமாகவேயிருந்தது.] முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து கார்யமான உலகும், காரணமான பரமாதமாவும் வேறுபடாமலிருப்பவையே என்று விளங்குகிறது. "வாசாரம்பூணம்" என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்திற்குப் பதவுரை பின்வருமாறு — வாசா- 'குடத்தில நீர் கொண்டுவா' முதலான வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு ஏற்படும் நீர் கொண்டுவருதல் முதலான வியவஹாரங்கள் ஸித்திபபதன பொருட்டு. ('வாசா' என்றது வாக்பூவகவயவஹாரார்த்தம் என்றபடி.) விகார - அடிபருத்து நுனிசிறுத்ததற்கை முதலான உருவமாறுத

६३. नाम च स्पृश्यते तस्मात्कार्यरूपं घटाद्यपि ।

मृत्तिकाद्रव्यमित्येव प्रमाणेनोपलभ्यते ॥

६४. न तु द्रव्यान्तरत्वेन, बुद्धिशब्दान्तरादयः ।

उपपन्ना यथैकस्यावस्थाभेदैरेकधा ॥

६५. बालो युवा वृद्ध इति बुद्धिशब्दान्तरादयः ।

कार्यभेदाश्च दृश्यन्ते विरोधो नात्र कश्चन ॥

ஹம். நாமதேயம்—குடம் முதலான பெயர் மாறுதலும், ஆரம்பபுணம்—(மண்கட்டியாகிற காரணப்பொருளாலே) தொடப்படுகிறது அதாவது மண்கட்டியே வியவஹாரத்திற்காக விகாரநாமதேயங்களை அடைகிறது எனற்படி. (ஆரம்பபுணம்—ஆரபுகும்—ஸபருஷ்டம் இதயர்த்தம்) மருத்திகா இதி ஏவ ஸத்யம்—(காரயமான குடம் முதலியவையும்) மண என்றே உண்மையாயிருக்கிறது, அதாவது மண்ணாகவே பரமாணங்களால் காணப்படுகிறதேயொழிய வேறு திரவியமாகக் காணப்படுவதில்லை எனற்படி. மண்கட்டியே குடமாக ஆகிறது என்றும் இந்த திருஷ்டாந்தத்தில் காரணமும் காரயமும் ஒன்றாயிருப்பதுபோலே காரணமான பரஹமமே காரயமான உலகமாயிருக்கிறது என்பது இவ்வேதவாக்யத்திற்குக் கருத்து. புத்திபேதம் முதலான ஐந்து விதமான பேதங்களையும் காரயமும் காரணமும் வெவ்வேறானவையே என்று கொண்டுதான் நிர்வஹிக்கவேண்டும் என்பதில்லை. காரயமும் காரணமும் ஒரே பொருளாயிருந்தபோதிலும், அப்பொருளின் அவஸ்தாபேதங்களைக் (நிலை வேற்றுமைகளைக்) கொண்டே கீழ்ச்சொன்ன பேதங்களை நிர்வஹித்து விடலாம். ஒரே மனிதன் ஒருசமயம் பாலன் என்றும், மற்றொரு சமயம் வாலிபன் என்றும், மற்றொரு சமயம் கிழவன் என்றும் வழங்கப்பட்டபோதிலும் அந்தந்த சமயங்களில் புத்திபேதம் முதலான முறையிய பேதங்களிருந்தபோதிலும் அந்தந்த சமயங்களில் மனிதனுடைய நிலையில வேற்றுமையையொழிய மனிதன் வேறுபட்டவனல்ல என்பதை நாம் உணர்ந்தேயிருக்கிறோமன்றோ. அதுபோலவே இங்கும் கொள்ளலாம்.

६६. तदवस्थोत्पादकत्वात् क्रियाणामपि मार्यता ।

नामरूपास्पृष्टसूक्ष्मचिदचित्तनुं हि यत् ॥

६७. तत् ब्रह्म कारणावस्थं यत्स्थूलचिदचित्तनु ।

तत् कार्यावस्थमित्यस्मात्कारणात् ब्रह्मणो जगत् ॥

६८. कार्यरूपमनन्यत्न्यादुभयावस्थयोरपि ।

गुणदोषव्यवस्थोक्ता शरीरस्य च देहिनः ॥

सि-सू-भावे चोपलब्धेः ॥ (२-१-१६)

காரணநிலையைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட காராயநிலையை உண்டுபண்ணுவதில் காரகவ்யாபாரம் பயன்படுகிறது. ஆனக யால, காரகவ்யாபாரம் வீணாகிவிடுகிறது என இம் தோஷமும் இல்லை. இனி, காரணமான ப்ரஹ்மம் கார்யமாக ஆகும்போது அதற்கு எதத்கைய அவஸ்தாபேதம் ஏற்படுகிறது என இம் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு — நாம் ரூபங்களற்றிருக்கையாகிற ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைந்துள்ள சேதநாசேதனங்களை சரீரமாக்கக்கொண்டிருக்கையே பரஹ் மத்திற்குக் காரணநிலையாகும். நாம் ரூபங்களை அடைந்துள்ள வையாயிருக்கையாகிற ஸ்தூலநிலையை அடைந்துள்ள சேதநா சேதனங்களை சரீரமாக்கக் கொண்டிருக்கையே பரஹ்மத்திற் குக் காராயநிலையாகும். ஆக இப்படி இரண்டுநிலைகளிலிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாகையால், இங்கும் கார்யகாரணங்கள் வேறுபடாதவையே எனறதாயிற்று. இப்படி பரஹ்மத் திற்குச் சேதநாசேதனங்கள் சரீரமாயிருந்தால் சேதநாசேத னங்களிலுள்ள தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் ஒட்டமா டாவோ? எனில், ஒட்டமாட்டா எனபது, விலக்ஷணத்வாதி, கரணத்திலுள்ள “ந து த்ருஷ்டாநதபூவாத” [2-1-3] என இம் ஸூத்ரத்தில் வளக்கப்பட்டது

ஸ்ரீ. ஸூ:- பூரவே சேரபலப்தே: ॥2-1-16॥

பூரவே—கார்யநிலையில, உபலப்தே, ச—(காரணத்தின) நினைவு ஏற்படுகையாலும் (காரயகாரணங்கள் ஒன்றே)
சா—9

६९. घटादिकार्यभावेऽपि तदेवेदं मृदादिकम् ।
द्रव्यमित्युपलब्धेश्च कार्यं कारणमेव तत् ॥

சி-சு-சத்வாச்சாபரஸ்ய ॥ (२-१-१७)

७०. घटादिकमिदं सर्वं मृदेव प्रागभूदिति ।
“सदेव सोम्येदमग्र” इति लोके श्रुतावपि ॥

७१. अपरस्यास्य कार्यस्य कारणे सत्त्वतस्तयोः ।
अनन्यत्वं ततः कार्यं कारणत्वेन कथ्यते ॥

69. மண்கட்டியானது குடமானபின்பும். ‘இந்தக்குடம் மண்ணே’ என்று குடமாகிற கார்யநிலையிலும் மண்ணாகிற காரணப்பொருள் காணப்படுவதிலிருந்தும் கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே என விளங்குகிறது.

ஸி-ஸௌ:- ஸத்வாச்சாபரஸ்ய ॥2-1-17॥

அபரஸ்ய—(முற்கூறிய காரணப்பொருளைக்காட்டிலும்) வேறுபட்ட கார்யப்பொருள். ஸதவாத ச-(காரணப் பொருளாகவே) இருந்ததாகக்காணகையாலும் (காரயகாரணங்கள் ஒன்றே.)

70-71. இந்தக் குடம் முதலான கார்யப்பொருள்களெல்லாம் நேற்று மண்ணாக இருந்தன என்று உலகில கார்யப்பொருள்களெல்லாம் காரணப்பொருளாகவே முற்காலத்தில் இருந்தன என்று அறியப்படுகிறது. ஸ்ருதியிலும், “ஸதேவ ஸோமயேதம் க்ர ஆஸீத” [சாந் 6-2-1] [காரயமான இவ்வுலகம் முதலில காரணமான ப்ரஹ்மமாகவேயிருந்தது.] என்று கார்யப்பொருள் காரணமாகவே இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்தும் கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே என விளங்குகிறது. ஆக, இவ்விரண்டு ஸுதரங்களிலிருந்தும் கார்யமும் காரணமும் ஒன்று மற்றொன்றாகவே வழங்கப்படுவதிலிருந்தும் இரண்டும் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

स-असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषाद्युक्तेऽशब्दान्तराच्च ॥

(2-1-16)

பூ 92. “அசதா இத”மீத்யாடாவ்ரே கர்ஸ்ய காரணே।

அசத்வ்யபதேஷாஸ உக்தார்தி நோபபதே॥

ஸி. ஸு:- அஸத்வ்யபதேஸாத் தேத் சேந்ந த, ர்மாந்ந
ரேண வாக்யஸேஷாத்யுக்தே: ஸப், த்ரந்த்ராத்ச
॥2-1-18॥

அஸத்வ்யபதேஸாத—‘உலகம் அஸத்தாகவேயிருநதது’
என்று ஒரு வேதவாககியம் கூறுகையால், ந—(காயம
காரணத்தில் இருக்கிறதெனபது) தவறு, இதி சேத்-எனில
ந-அபபடிச்சொல்லமுடியாது, த்ரமாந்நரேண—வேறொரு
நிலையை உடையதாயிருப்பது பற்றியே (அங்கு அஸத் என்று
கூறப்படுகிறது.) (இவ்விஷயம்)வாக்யஸேஷாத்-‘மரோகுருத்’
(ஸங்கலபித்தது)எனனும் வாக்யஸேஷத்திலிருந்தும், யுக்தே-
யுகதியிலிருந்தும், ஸப், த்ரந்த்ராத ச—வேறு வாககியத்தி
லிருந்தும் (விளங்குகிறது.)

72. பூவபக்ஷம். ‘கார்யம் காரணமாகவேயிருக்கிறது’
என்று லோகவேதங்களைக்கொண்டு முன் ஸுதரத்தில்
சொன்னது சரியல்ல. “அஸத்வா இதுமக்ர ஆஸீத்”
[தை-ஆந7-1] “அஸதேவேதுமக்ர ஆஸீத்” [சாந3-19-1]
[இவ்வுலகம் முதலில் அஸத்தாகவேயிருநதது.] “இதும
வா அக்யுரே நைவகிஞ்சந ஆஸீத்” [யஜுஸ்-அஷ்டகம்2-2-9]
[முதலில் இவ்வுலகம் இருநததில்லை] என்று மறறும் பல
வேதவாககியங்கள் காயமான இவ்வுலகம் காரணத்தில்
இல்லை என்று பேசுகின்றன. உலகிலும், ‘இநதச சட்டி
பாணை முதலானவை நேற்று இல்லை’ என்று காயப
பொருள் காரணத்தில் இல்லை என்று வழங்குவதைக்
காண்கிறோம். ஆகையால் முன் ஸுதரத்தில் சொன்னது
சரியல்ல. ஆகையால் காரணத்தைக் காட்டிலும் காயம்
வேறானதேயாகும்.

சி ७३. इति चेन्नान्यधर्मेण द्रव्यस्य व्यपदेशतः।

स्थूलत्वேतरஸூக்ஷ்மத்வரூபधर्मान्तरान्वयात् ॥

७४. असदित्युक्तिः, अर्थोयं वाक्यशेषादिबोधितः।

वाक्यशेषश्च “तदसदेव सन्मन” इत्ययम् ॥

73-77. ஸித்தநாதம்—இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு உலகில, 'இன்றிருக்கும் சட்டி பாணைகள் நேற்று இல்லை' எனனும் வழக்கு உள்ளதென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால், சட்டி பாணைகள்மூயறகொம்புபோலேமுதலநாள் இல்லாப்பொருளே என்று அவகு கருத்தல்ல, முதல நாள இச்சட்டி பாணைகள் மண்கட்டியுருவில இருநதனவேயொழியச் சட்டி பாணையுருவில் இல்லை எனபதே அவகு கருத்து. இப்படி கருத்தைக் கொண்டாலதான 'சட்டிபாணைகள் நேற்று மண்ணாகவே யிருந்தன' எனனும் வழக்கு ஒட்டும். இதுபோலவே 'இவ்வுலகம் அஸ்ததாகவே இருநது முதலான வேதவாக்கியங்களுக்கும் 'இவ்வுலகம் முதலில் சூந்யமாகவேயிருநது' என்று கருத்திலலை. 'இவ்வுலகம் பரளயகாலத்தில் நாம ரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாகிற ஸதூலநிலையைப் பெற்றிருக்கவில்லை' எனபதே அவ்வேதவாக்கியங்களுக்குக்கருத்து. இப்படியே இவ்வாக்யங்களுக்குக்கருத்தைக் கொள்ளவேண்டுமென்பது மூன்று காரணங்களினால் விளங்குகிறது. அவையாவன— (1) வாக்யஸேஷம்.— “இதும் வா அக்யரே நைவ கிருசநாஸீத” எனனும் வாக்யத்திற்கு அடுத்தபடியுள்ள வாக்யத்தில், “ததுஸதேவ ஸநமநோகுருத ஸ யா மி தி” [யஜுஸ-அஷ்டகம் 2-2-9] [அது இல்லாததாகவே (அதாவது நாமரூபம்றததாகவே) இருநதுகொண்டு “நான பலவாக ஆக்கடவேன” என்று ஸங்கலபித்தது] என்று ஒதப்படுகிறது. முதல வாக்யத்திற்கு காரணநிலையில் சூந்யமே யிருந்தது என்று பொருள்கொண்டால் அது ஸங்கலபித்ததெனக்கூறும் இந்த வாக்யஸேஷம் ஒட்டாதாகையால், நாம் முறகூறியபடி ‘அஸ்த’ எனனும் பதத்திற்கு ‘நாமரூபங்களறந்து’ எனறே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

௭௫. அமந்பதார்த்தம்துஞ்ஞான்யோ மனஸ்காஸாதிஹேயநே ।
 யுக்திஸ்மத்வானத்யயோத்ர வமுதர்மந்வமாஸிகா ॥
௭௬. மூட: கிஷ்டாஸ்தந் வதோர்மாத்யுக்திகாஸ்ய ॥
 ததிரதாஸ்யாஸ்ய: தந்மாத்யுக்திகாஸ்ய ॥
௭௭. நேதர: கிஷ்டாஸ்தந் பதார்த்தமாஸ்யமங்க: ।
 ஸ்வாதானரம் ச பூர்வோக்தம் மதவேத்யாதிஹேயநே ॥

(2) புகழி — உள்ளகான பொருளுக்காக, 'ஸததவம்' [உள்ளகாயிருக்கை] 'அஸததவம்' [இலதாயிருக்கை] எனனும் இரண்டு தூமங்கள் ஏறபடுகின்றனவேயொழிய, வஸ்துவம் வேறென்பதில்லை. 'குடம் இருக்கிறது' 'குடம் இல்லை' என்று இரண்டுவுகையான வழக்குகளையும் காண்கிறோம். 'குடம் இருக்கிறது' என்றால் அடிபருசது நுனி சிறுத்திருக்க குடம் நிலையில் உள்ளது என்று பொருள். 'குடம் இல்லை' என்றால், 'மண்குடம் நிலையில், அல்லது ஒரு நிலையில் உள்ளதே யொழிய அடிபருதது நுனிசிறுத்திருக்க குடம் நிலையில் இல்லை' என்றே பொருள். இல்லை எனனும் வழக்கை இப்படி நாவஹிப்பதே அனுபவத்திற்கு ஒட்டியிருக்கிறது. தாக்கக் காகள கூறுவதுபோல, 'அபூவ.' [இன்மை] என்று ஒரு தனிப்பதார்த்தம் கிடையாதாகையால் அதைக்கொண்டு 'இல்லை' எனனும் வழக்கை நாவஹிப்பது பொருந்தாதது. (3) சபுதூரதரம் - முன எடுத்த "ஸதேவ ஸோமயேத்யம் கர ஆஸீத" [சாந 6-2-1] [கார்யமான இவவுலகம் முதலில் ஸததாகவே இருந்தது] என்று தொடங்கும் பாகரணத்தில், "தஸமாத்ஸதஸஸஜ்ஜாயத" [அஸ்த்காஸ பொருள் உண்டாகிறது.] எனனும் வாக்ய கால அஸ்த்காஸவாதத் தக் எடுத்தது "குதஸது க்ஷு ஸோமய ஏவம் ஸயாதீதி ஹோவாச கத்யம்ஸதஸ ஸஜ்ஜாயேதேதி" [சாந 6-2-2] [குதநகாபி இது எப்படி ஒட்டம், இல்லாக பொருள் எப்படி உண்டாக

सु-पटवच्च ॥ (२-१-१९)

७८. व्यतिषङ्गविशेषेण यथैव बहुतन्त्रवः।

कार्यान्तरं नामरूपे भजन्ते ब्रह्म तत्तथा ॥

முடியும்” என்று கூறினா.] எனனும் வாக்யததாலே அதை ததள்ளி, “ஸததவேவ ஸோமயேத்யுமக்யூர ஆஸீதேயுமே வாத்விதீயம்” [சாந 6-2-2] [குழந்தாய்! இவவுலகம் உள்ள தாகவே முதலில் இருந்தது, ஒன்றாகவும் இரண்டற்றதாகவு மிருந்தது.] எனனும் வாக்யததில் உலகம் காரணநிலையிலும் உள்ளதாகவே இருந்தது என்று நிரூபித்துதப்படுகிறது. இதற்குச் சேரப்பார்க்கும்போது, ‘அஸததாகவே இருந்தது எனனும் வாக்கியத்திற்கு ‘நாமரூபம்ற்றதாகவேயிருந்தது’ எனறே பொருள்கொள்ளவேண்டும். “தத்யுதேத்யும தாஹ்ய வ்யாகருதமாஸீத் தந நாமரூபாய்யாம் வயாகரியத” [புருஹ 3-4-7] [அததகைய இவவுலகம் அப்போது நாமரூபவ்யாகரணம் செய்யப்பட்டதாயிருந்தது; அது பிறகு நாமரூப வயாகரணம் செய்யப்பட்டது] என்னும் வேதவாக்யம் ‘அஸத’என னும் சபதத்தை ‘அவ்யாகருதம்’ என்று விளக்கு வதன் மூலம் இவ்வாததத்தைத தெளிவாகவே காட்டிற்று.

ஸ்ரீ-ஸூ:- படவச்ச ॥2-1-19॥

படவத ச— (நூலகள்) வஸதிரமாகுமிடம் போனறது (பரஹ்மம் உலகமாகுமிடம்)

78. பல நூலகள் குறுகுகும் நெடுக்குமாகத் தறியினால் நெய்யப்பட்டிடுச் சோககப்பட்டபின வஸதிரம் எனனும் வேறு பெயரையும், வேறு உருவத்தையும் அடைகினறன், வெறும் நூலகளைக்கொண்டு செய்யமுடியாத ‘உடுததுதல, என்னும் காரியத்திற்கும் பயன்படுகினறன். ஆனால், இவ விடத்தில் இப்படி நாமரூபகாயபேதங்களிருந்தபோதிலும் நூலகனதான இப்படி வஸதிரமாகியிருக்கினறனவேயொழிய வேறொரு பொருள புதிதாக உண்டாகவில்லை என்று அறி

सु-यथा च प्राणादिः॥ (२-१-२०)

७९. यथैक एव वायुश्च देहे वृत्तिविशेषतः।

प्राणापानेत्यादिनामरूपकार्यान्गणि च॥

८०. भजते तद्वदेकं ब्रह्म स्थावरजङ्गमम्।

चित्रं जगद्भवन्वेवेत्यनोऽनन्यत जगत्परात्॥

॥ इत्यारम्भणाधिकरणम् ॥

உரும. அதுபோலவே * பரஹ்மம் * உலகமாந்தரமோதும்
பல பேதங்களிருந்தபோதும் காரணமான பரஹ்மமும் காரண
மான உலகமும் வேறல்ல என அறியலாம்.

ஸி. ஸு:- யதா ச ப்ராணதி: ||2-1-20||

பராணதி, யதா ச-(ஒன்றான வாய்) பராணன், அபானம்
முகலான நாமரூபகாரயபேதங்களை அடைவதுபோல(ஒன்றான
* பரஹ்மம் * உலகமாம்போது பல பேதங்களை அடைகிறது.)

79—80. ஒன்றான வாயுவே சரீரத்தில் வெவ்வேறு
தொழில்களைப் புரியும்போது பிராணன். அபானம் முகலான
பெயர்களையும், அவ்வவற்றிற்குரிய ரூபகார்ய பேதங்களையும்
அடைகின்றது. அதுபோலவே ஒன்றான * பரஹ்மம் விதவித
மான அசையும் பொருள்களும் அசையாப் பொருள்களுமடங்
கிய * உலகமாகின்றது. ஆக, இந்த ஸுத்தரத்திலும்,
முன ஸுத்தரத்திலும், காரணத்தைக்காட்டிலும், கார்
யத்திற்கு நாமரூபகாரயபேதங்களிருப்பதைக்கொண்டு
இரண்டையும் வெவ்வேறுக்கக் கருதமுடியாது என்றும், இந்த
பேதங்களிருந்தபோதிலும் காரணகாரணங்கள் ஒன்றே என
றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆரம்ப ஐதீகரணம் முற்றிற்று

* இது போன்ற விடங்களில் பரஹ்மம் என்பது ஸுக்ஷ்ம
சித்சிதவிசிஷ்ட பரஹ்மத்தையும், உலகம் என்பது ஸ்தூல
சித்சிதவிசிஷ்ட பரஹ்மத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள
வேண்டும்.

॥ इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ (२-१-७)

पू-सू-इतरव्यपदेशाद्विताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ (२-१-२१)

८१. परस्योपादानताया विरोधोऽस्तः परेरितः।

अनन्यत्वे, निमित्तत्वप्रयुक्तोऽत्र निवार्यते ॥

இதரவ்யபதே, சாதி, கரணம் ॥ 2-1-7 ॥

பூ-ஸூ:- இதரவ்யபதே, ஸாத், த், தாகரணத், தே, ஷ
ப்ரஸக்தி: ॥ 2-1-21 ॥

இதரவ்யபதே, ஸாத-(பரஹமத்தை) ஜீவனாகக கூறுகை யால், ஹிதாகரணத், தே, ஷப்ரஸகதி —(பரஹ்மம் தனக்குத் தானே) நல்லதைச் செய்துகொள்ளவில்லை, தீயதைச் செய்து கொள்கின்றது எனனும் தோஷங்கள் ஏற்படும்.

81. இதுவரையில, 'பரஹ்மம் உலகிறகு உபாதான காரணமாகிறது' எனனும் வேதாந்திகளின் பக்ஷத்தினமேல, 'அப்படி உபாதானமெனக்கொண்டால் கபிலஸமருதிவிரோ திக்கும்' எனபது முதலான ஸாங்க்யன செய்யும் தர்க்க விரோதங்களும், 'அப் ப டி உபாதானமாகக்கொண்டால் பரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றாகமுடியாது, வெவ்வேறையாக வேண்டும்' எனபது முதலான தாக்கிக்காக்களின் தர்க்க விரோதங்களும் தகாக்கப்பட்டன. இனி, இவ்வதிகரணத் தில் 'பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகிறது' எனனும் வேதாந்தி களின் பக்ஷத்தினமேல எழும் ஆக்ஷேபம் பரிஹரிககப் படுகிறது அநாவது — 'ஜீவனிலும் வேறுபடாத பரஹ்மம் தனக்குத் துன்பத்தையளிக்கும் உலகைத் தானே ஸருஷ்டித் துக்கொள்கின்றது' என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகிற படியால், 'பரஹ்மம் தனக்குத்தான நன்மையைச் செய்து கொள்ளவில்லை; தீமையையே செய்துகொள்கின்றது' என னும் தோஷங்கள் ஏற்படும் எனனும் பக்ஷமதள்ளப்படுகிறது.

- ஓ ௮௨. ब्रह्मेतरस्य जीवस्य ब्रह्मत्वव्यपदेशतः ।
 स्वहिताकरणं दोषः स्वानिष्टकरणं तथा ॥
௮௩. प्रसक्तस्तत्र दुर्वारः तच्चमस्यादिवाक्यतः ।
 जीवात्मब्रह्मणोरैक्यं ह्युच्यते ब्रह्मणोऽस्य च ॥
௮௪. सर्वज्ञत्वादयोऽनेकगुणाश्चाङ्गीकृता अतः ।
 तथाविधब्रह्मणो हि स्रष्टृत्वं नोपपद्यते ॥
௮௫. जगद्दुःखोल्बणमिदं प्रतिकूलं च दृश्यते ।
 जीवानन्यब्रह्मणोऽतः कारणत्वमसङ्गतम् ॥

82-85. பூரவபக்ஷம். 'உலகமும் பரஹ்மமும் ஒன்றே என்று கூறுகிறவர்கள், "தத தவமஸி' [சாந 3-8-7] [நி அபபரம் பொருளாகியது] "அயமாதமா ப்ரஹ்ம' [ப்ருஹ 6-4-5] [இவ்வாத்மா பரஹ்மமே] முதலான வாக்கியங்களில், பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகத் தோன்றும் ஜீவனும் பரஹ்மமாகிவ் கூறப்படுகிறான் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக்கொண்டால், "பரஹ்மமானது தனக்கு நனமையைத் தான செய்துகொள்ளவில்லை; தீமையையே செய்துகொள்கின்றது' எனனும் தோஷம் தவிரக்கவொண்ணாதபடி வரும். எப்படியெனில், இந்த வாக்கியங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஐக்யத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள் எனத்தேறுகிறது. இந்த பரஹ்மத்திற்கு ஸாவஜ்ஞாதவம் (எல்லாமறிந்தவனாயிருக்கை) முதலான பல நற்குணங்களை யும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இவ்வுலகமோ துன்பமயமானதாகவும், ஜீவனுக்குத் தீமையை விளைப்பதாகவும் உள்ளது. பரஹ்மமே ஜீவனாகில், எல்லாமறிந்ததாய் எல்லாம் வல்லதான அந்த பரஹ்மம் கனக்கு நல்லதாயிருக்கும் உலகைப் படைத்துக்கொள்ளாததோடனறியில், தனக்குத் தீமை

सि-स-अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ (२-१-२२)

८६. “ज्ञाज्ञौ, य आत्मनी”त्यादिभेदनिर्देशतः श्रुतौ।

जीवात्मनोऽर्थान्तरं तत् ब्रह्मेत्येवावसीयते ॥

८७. तादात्म्यं जीवपरयोः तत्त्वमस्यादिभिः श्रुतम्।

शरीरात्मत्वतः, तस्मात् अन्योन्यं स्रष्टृसृज्ययोः ॥

யையே தரும் உலகைத் தானே படைத்துக்கொள்கின்றது எனனும் பெரியதேதாவும் ஏற்படுகிறது. ஆகவப்படி ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபடாததாக, பரஹ்மத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் பகஷ்த்தில், பரஹ்மம் தனக்கே விபரீதமான உலகைப்படைத்துக்கொள்ளாதாகையால் பரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகமாட்டாது என்று தேறுகிறது.

ஸி. ஸௌ:- அதிகம் து பேதநிர்ந்தேஸாத் ||2-1-22||

பேதநிநாததேஸாத— (ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமனை) வேறாக வேதங்கள் கூறுகையால், அதிகம் து— (ஜீவாத மாவைக்காட்டிலும் பரமாதமா) வேறானதேயாகும்.

86—*89. ஸித்தாந்தம் — “ஜஞாஜஞௌ துவாவஜாவி ஸநீஸௌ” [ஸ்வே 1-9] [பரமனும் ஜீவனுமாகிற இருவரும் முறையே எல்லாமறிந்தவராகவும், அறியாதவராகவும். அனைத்தையும் நியமிப்பவராகவும், நியமியாதவராகவுமுள்ளனர்.] “ய ஆதமநி திஷ்டுந் ஆதமநோநதரோ யமாதமா ந வேத யஸ்யாத்மா ஸரீரம் ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி” [பருஹ 5-7-22] [எவன ஆதமாவில நிற்கிறானோ, ஆத்மா வினுள்ளிருக்கிறானோ, எவனை ஆதமா அறியாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன ஆதமாவை உள் நுழைந்து நியமிக்கிறானோ] “பருத்யுகாதமாநம் பரேரிதாரம் ச மதவா ஜுஷ்டஸ் ததஸ தேநாம்ருததவமேதி” [ஸ்வே 1-6] [ஆதமாவையும், அவனை நியமிக்கும் பரம்பொருளையும் வேறாக

८८. स्वरूपभेदस्सिद्धोऽतो जीवकमानुसारतः।

तदनिष्टप्रपञ्चस्य स्रष्टृत्वेऽपि परात्मनः॥

८९. नोक्तदोषोऽस्त्यतश्चास्य जगत्कारणता स्थिरा।

सि-सू-अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः॥ (२-१-२३)

अस्मकाष्ठादिहेयात्रिन्पदार्थानां यथा सदा॥

அறிந்தது, அப்பரம்பொருளால் அநுபரஹிக்கப்பட்டு மோக்ஷ
படைக்கிறான்.] முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து ஜீவாத்
மாவைக்காட்டிலும் பரஹ்மானது வேறுபட்டதென்றே
அறியப்படுகிறது. அப்படியானால், முன்னடுத்த “தத் த்வமஸி”
[சாந் 3-8-7] முதலான வேதவாக்கியங்களில் இருவரையும்
ஒன்றென்றது எப்படி ஒட்டும்? எனில் ஜீவன சரீரமாகவும்,
பரஹ்மம் ஆத்மாவாகவுமிருக்கையாலேயே இருவரையும்
ஒன்றென்றதும் பொருந்தும். ஆக, இவ்வாக்கியங்களில் ஸ்வ
ரூபைக்கியம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளாமையால் ஸ்ருஷ்
டிக்கும் பரம்பொருளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஜீவனுக்கும்
ஸ்வரூபபேதமும் விகிதிகதது. ஆகையால், ஜீவனுடைய
கர்மங்களை அநுஸரித்து ஜீவனுக்குத் துன்பத்தைத் தரும்
உலகைப் பரமன படைத்தபோதிலும், ‘தனக்கு நனமை
யைச் செய்து கொள்ளாததோடன்றியில் தீமையையே பரம
பொருள் செய்து கொள்கின்றது என்று பூர்வபக்ஷத்தில்
சொன்ன தோஷம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படாது. ஆகையால்
ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாவதில்
எக்குறையுமில்லை.

ஸி. ஸூ:- அஸமாதிவச்ச ததநுபபத்தி: ||2-1-23||

அஸமாதிவத ச— கல முதலான அசேதநபொருள
களுக்குப்போலே, ததநுபபத்தி.— (ஜீவனுக்கும் பரமனும்)
ஸ்வரூபைக்கியம் ஒட்டாது.

௯௦. ஹேய்நிபதானந்தகல்யாணவ்ருத்தரூபதா ।
 ந சம்பவெத்யா ஸ்வல்பதிரியோ஽ஸ்தஸ்ய து:ஸின: ॥
 ௯௧. ஜீவஸ்யாபி வ்ருத்ததா ஸா ஸர்வயீவ ந சம்பவெத் ।
 தயோஸ்திரீராத்மதயா ஸாமானாதிஶரண்யவாக் ॥
 ௯௨. ஜகதோ வ்ருத்தகார்யத்வம் ததநந்யத்வமஸ்ய ச ।
 அசிஜீவவ்ருத்தாநாம் ச குணதோஷவ்யவஸ்திதி: ॥
 ௯௩. ஸர்வஸ்துத்யவிரோதஸ்த் ஸர்வமத்ர ஸமஸ்தஸம் ।
 நிமித்தகாரணமபி ததோ நாராயண: த்ரு: ॥
 ॥ இதி இத்ரந்யபதேஸாதிஶரணம் ॥

90—93. ஸித்ததாந்தம். கல, கட்டை முதலான தோஷ முள்ள அசேதனப்பொருள்கள், எப்போதும் தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பதாய், அளவற்ற கலயாண குணங்களை உடையதான பரஹ்மமாக ஆகமுடியாது எனபது எப்படி மறுக்கவொண்ணாததோ, அப்படியே அறபமான ஐஞானஸக்திகளையுடையவனும், துன்பம் நிறைந்தவனாயிருக்கும் ஜீவனும் முறக்கூறிய பெருமைகளையுடைய பரஹ்மமாக ஆகமுடியாது எனபதும் எவ்வகையிலும் மறுக்கவொண்ணாததேயாகும். ஜீவபர்களை ஒரே வேற்றுமையில் வேதாந்தங்கள் படிப்பது, ஜீவன சரீரமாகவும், பரமன ஆதமாவாகவுமிருப்பதினாலேயேயாம். இப்படிக்கொண்டால்தான் உலகம் பரஹ்மத்துக்குக்கார்யமாயிருப்பதும், இரண்டுமொன்றென்றுரைப்பதும், சேதநாசேதநேஸுவரர்களின் தனமைகள் ஒன்றோடொன்று கலசாமஸீருப்பதும், எல்லா வேதவாக்யங்களுக்கும் முரண்பாடினமையும் ஆகிய அனைத்தும் பொருத்தமாகின்றன. ஆகையால், முறக்கூறியபடி ஸாவேஸுவரனான நாரயணன் நிமித்தகாரணமாக ஆவதில் எககுறையுமில்லை.

இதரவ்யபதேஸாதிஶரணம் முற்றிற்று

उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ (२-१-८)

स-उपसंहारदर्शनाच्चेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ (२-१-२४)

९४. वैलक्षण्यं परस्योक्तं सत्यमङ्गल्पतादिभिः ।

मङ्गल्पमात्रतः सृष्टिः न युक्त्येतदस्यते ॥

पृ ९५. कारकौघोपसंहारदर्शनात्कार्यसर्जने ।

निस्सहायब्रह्मणोऽस्य न जगद्धेतुता भवेत् ॥

உபஸம்ஹாரதர்ஸநாதிகாரணம் ||2-1-8||

ஸூ:-உபஸம்ஹாரதர்ஸநாந்நேதி சேந்த க்ஷீரவத்தி,
||2-1-24||

உபஸம்ஹாரதர்ஸநாத— (உலகில கார்யப்பொருள்களை உண்டாக்கும்போது உபகரணங்களை) உதவியாகக்கொள்வதைக் காண்கிறோமாகையால், ந- (அத்தகைய உபகரணங்களற்ற பரம்பொருள்) காரணமாகமாட்டாது, இதிசேத-எனில், ந-இவ்வாக்கேஷம பொருந்தாது: க்ஷீரவத— பால உபகரணங்களின் உதவியில்லாமல்) தயிராகுமிடத்திற் போலே (உபகரணமற்ற பரஹ்மமும் காரணமாகலாம்) ஹி-இது உலகில பிரஸித்தம்.

94. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸதயஸங்கல்பனா பரமாத்மா அத்தகைய பெருமைகளற்ற ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறு பட்டவன் எனபது முன் அதிகரணத்தில கூறப்பட்டது. அப்படி ஸதயஸங்கல்பனாயிருந்தபோதிலும், உபகரணங்களின் உதவியில்லாமல் வெறும ஸங்கலபத்தால் ஸ்ருஷ்டிப்பது அவனுக்கும் பொருந்தாது என்னும் ஆகேஷம இவ்வதி கரணத்தில தள்ளப்படுகிறது.

सि ९६. इति चेन्नासहायस्य यथा क्षीरस्य हेतुता ।
 दधिभावे तथाऽस्यापि संभवेद्विहेतुता ॥
 स्व-देवादिचदपि लोके ॥ (२-१-२५)

95. பூர்வபக்ஷம்—உலகில குயவன முதலானார் எவ்வளவு திறமைசாலிகளாயிருந்தபோதிலும் குடம் முதலானபொருள்களை உண்டாக்குமபோது தண்டம் (தடி). சக்ரம் முதலிய காரக (உபகரண) ஸமுஹங்களை உதவியாகக்கொண்டே அவற்றைப் படைப்பதைக் காணுநின்றோம். ஆகையால், பரமாதமா ஸாவஜ்ஞாய,ஸத்யஸங்கலபனாயிருந்தபோதிலும் உபகரணங்களின் துணையிலலாமல உலகைப்படைக்கிறான் என்று கூறுவது பொருந்தாது, ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமாவது ஒட்டாது என்று விளங்குகிறது.

96. ஸித்ததாந்தம்—இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. உபகரணங்களின் துணை ஏதுமில்லாமல பால தயிருக்குக்காரணமாவது போலே, உபகரணங்களற்ற ப்ரஹ்மமும் உலகிற்குக் காரணமாவதில் குறையிலலை. பாலைக்காய்ச்சிசிறிது மோரை உறை குத்தினபின்பே தயிராகிறபடியால் உபகரணங்களின் உதவியும் காணப்படுகிறதே எனில். காய்ச்சி உறைகுத்தாவிடிலும் பால தயிராக்கட்டியாகத் திரிகிறபடியால் அதற்கு உபகரணங்களின் உதவ் தேவையில்லையென்பது தெளிவாகிறது. விரைவில் சுவையுடைய தயிர கிடைப்பதற்காகவே பால கொதிக்க வைக்கப்பட்டுச் சிறிதளவு மோர் சேர்க்கப்படுகிறது என்று கண்டுகொள்வது.

தேவாதீவதயீ லோகே ॥ 2-1-25 ॥

லோகே—தந்தம் உலகில. தேவாதீவத அபி—தேவா முதலானார் (ஸங்கலபமாத் திரத்தினால் ஸ்ருஷ்டிப்பதாக சாஸ்திரங்களிலிருந்து அறியப்படுவது) போலே, (ப்ரஹ்மமும் ஹைக்கல்பத்தினால் உலகை ஸ்ருஷ்டிக்கக்குறையிலலை.)

௯௭. यथा देवादयः स्वे स्वे लोके मङ्गल्पमाव्रतः ।

सृजन्त्यात्मापेक्षितानि तथाऽसौ पुरुषोत्तमः ॥

௯௮. स्वमङ्गल्पेनैव कृन्न्व जगन्सृजति चावशः ।

दृष्टान्तोक्तिर्ब्रह्मणोऽत्र सुखग्रहणसिद्धये ॥

॥ इत्युपसंहாரदर्शनाधिकरणम् ॥

97—98 தேவா முதலானார் தந்தம் உலகங்களில் தந தமக்குவேண்டிய பொருள்களை வெறும் ஸங்கலபததாலேயே ஸருஷ்டித்ததுகொள்வதாக எப்படி சாஸ்திரங்களிலிருந்து அறிகிறோமோ, அப்படியே, “தேவதானாம பரமம் சதேவதம்” [ஸ்வே] [தேவதைககெல்லாம் மேலான தேவதையை] என்று தேவாதிதேவனாகவும், “ஸ உததம் புருஷ.” என்று புருஷோத்தமனாகவும் “நாராயணத்துபுரஹ்மா ஜாயதே. நாராயணத்துருத்ரோ ஜாயதே” [நாராயணப்பரிஷத்] [நாராயண னிடமிருந்து பிரமன பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்.] என்று எல்லாவுலகங்களையும் படைப்பவனாகவும் சாஸ்திரங்களில் கோஷிக்கப்படும் பரம புருஷனும் உபகரணங்களற்ற தன ஸங்கலபமொன்றாலேயே எல்லாவுலகங்களையும் படைக்கக்குறையிலலை முன ஸுத ரத்தில பாலை திருஷ்டாந்தமாக எடுத்ததிருநது பரஹ்மம் விசித்ரமான சுகதியை உடையது எனபது விளங்காதாகையால், இந்த ஸுதரத்தில அதை விளங்கவைப்பதற்காக விசித்ரசக்தியையுடைய தேவர் முதலானாரை திருஷ்டாந்த மாக எடுக்கிறார். பால தயிராகப்பரிணமிக்குமிடம் பரஹ்மம் உபாதானகாரணமாவதற்கும், தேவர்கள் ஸங்கல்பமாத்ரக தால ஸருஷ்டிக்குமிடம் பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாவதற்கும் திருஷ்டாந்தமாக எடுக்கப்பட்டன என்றும் கொள்ளலாம்.

கூத்ஸ்ப்ரஸக்திவிக்ரணம் || (2-1-9)

பூ-சு-கூத்ஸ்ப்ரஸக்திநிர்வயவத்வசுப்தகோபி வா || (2-1-26)

99. உக்தா பாக் க்ஷிரத்யந்தாந் விசுவாஸ்தகதேஸிது: |

தந் த்யந்தவீஸ்யஸ்தக்தாஸந் விநிவார்யதே ||

பூ 100. நிர்ஸதாஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்தக்தாஸந் ஜகதாஸ்தமா |

பரிஸாமே ஸ்வரூபம் தந் கூத்ஸம் கார்யாஸ்திவத்ஸம் பவத் ||

க்ருத்ஸந்ப்ரஸக்த்யதி, கரணம் || 2-1-9 ||

பூ. ஸௌ:- க்ருத்ஸந்ப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வ

ஸப்தகோபி வா || 2-1-26 ||

(பரஹ்மம் உபாத்யாஸகாரணம் என்று ஒப்புக்கொண்டால்), க்ருத்ஸந்ப்ரஸக்தி — (அநத பரஹ்மம் அவயவமற்றதாயிருக்கையால்) பரஹ்மம் முழுவதுமே கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிககவேண்டியவரும். (இநத தோஷத்தைத் தவிர்க்க அதை அவயவமுள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டால்) நிரவயவத்வஸப்தகோபி வா — ப்ரஹ்மம் அவயவமற்றது என்று கூறும் வேதவாக்கியங்கள் பூர்த்திக்கப்பட்டவையாக ஆகும்.

99. பாலை திருஷ்டாந்தமாகக்காட்டி பரஹ்மம் ஐகத் காரணமாவதில் குறையிலையென்று முன் அதிக்ரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவயவங்களோடு கூடிய பாலை அவயவங்களற்ற பரஹ்மத்துக்கு திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது ஒட்டாது எனனும் ஐயம் இவ்வதிக்ரணத்தில் தவிரக்கப் படுகிறது.

100-101. பூவபக்யம். அவயவமற்றதான பரம் பொருள் உலகமாகப் பரிணமிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டால், அநத பரஹ்மம் ஸ்வரூபம் முழுவதுமே கார்யமாகப் பரிணமிப்பதாகவும், காரணநிலையிலுள்ள பரஹ்மம் இல்லாமலே போவதாகவும் ஆகிவிடும். அப்படிக்கார்யமாகுமிடத்திலும் அவயவமற்ற பரஹ்மஸ்வரூபமானது ஒரே கார்யப்பொருளாகவே பரிணமிககலாமேயொழியப் பல கார்யப்பொருள்களாகப் பரிணமிக முடியாது என்றும் ஆகிவிடும்.

१०१. अशेन परिणामे तु निरंशत्वावबोधकाः।

शब्दाःस्युर्बाधितास्तस्मात् कारणत्वमसङ्गतम्॥

சி-சு-ஶுநேஸ்து ஶ்ந்மூலத்வாத் ॥ (२-१-२७)

இந்ததேதோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, பரஹ்மத்திற்கு அவயவங்களை ஒப்புக்கொண்டு, ஒருபகுதி காரணநிலையிலிருப்பதாகவும், மற்ற பகுதி பல பாகங்களாகப் பிரிந்து பல காராயப்பொருள்களாக ஆவதாகவும் ஒப்புக்கொண்டால், “நிஷ்களம் நிஷ்கரியம்” [ஸூத்ர 6-19] [பரம்பொருள் அவயவமற்றது, கிரியையற்றது] ‘ஸதேஷ்வ ஸோமயேத்யமக்யூர ஆஸீத் த்யகமேவ’ [சாந 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முகலில் ஸததாகவேயிருந்தது, ஒன்றாகவேயிருந்தது] முதலான விடங்களில் பரஹ்மத்தை அவயவமற்றதாகக்கூறும் வேதவாக்கியங்கள் பாதிக்கப்பட்டவையாக ஆகும், பரஹ்மஸ்வரூபம் அவயவமற்றதாயினும், ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதனங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மமே ஸதூலசேதநாசேதனங்களோடுகூடிய பரஹ்மமாக ஆவதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால், விசேஷணமான அசேதநாமஸம் அவயவமுடையதாயிருப்பதைக்கொண்டு, கார்யகாரணபூரவத்தை நிரவஹித்துவிடலாமே எனில் அப்படிக்கொண்டாலும், சரீரியான பரஹ்மமானது தனக்குக்கார்யமான ஒரு பொருளுக்கே சரீரியாயிருக்க முடியுமெயொழியப் பல பொருள்களுக்கு சரீரியாயிருக்க முடியாது என்னும் தோஷம் வந்தேதீரும். ஆகையால், அவயவமற்ற பரஹ்மத்தைப் பல பொருள்களுக்கு உபாதான காரணமாகக்கொள்ளமுடியாது.

ஸ். ஸௌ-ஸ்ருதேஸ்து ஸப்ரத்யூலத்வாத் ॥2-1-27॥

ஸ்ருதே து—ஸ்ருதியில் கூறியிருக்கிறபடியால் (நிர்விகாரமான ப்ரஹ்மம் ஐகதகாரணமாவதில் தோஷமில்லை.) ஸப்ரத்யூலத்வாத்—ஸாஸ்திரத்தைக்கொண்டே அறியப்படுவதாகையால் (ப்ரஹ்மம் உலகிற் காணும் மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்டதாகையால் இந்த தோஷமில்லை.)

१०२. श्रुतिप्रामाण्यतो नैवमसामञ्जस्यमापतेत् ।
 ब्रह्मणोऽनंशितां विश्वसर्गं चाह श्रुतिस्स्वयम् ॥
१०३. अस्य शब्दैकवेद्यस्यालौकिकस्य च वस्तुनः ।
 विचित्रशक्तियोगोऽत्र वेदोक्तो न विरुद्धयते ॥
१०४. सामान्यतो दृष्टमूलं चोद्यं ब्रह्मणि सर्वदा ।
 सर्वार्थविसजातीये सर्वशक्तौ न संभवेत् ॥

102-104—ஸித்ததாந்தம். முற்கூறிய பூரவபக்ஷம் தவறு. பரஹ்மம் நிரவிகாரமாயிருந்துகொண்டே ஜகத்காரணமாகவும் ஆகிறது என்று நிர்நூஷ்டபரமானமான ஸ்ருதி தானே சொல்லுகிறது. இந்த ஸ்ருதிப்ரமாணத்தைக்கொண்டு பாகுக்கும்போது பூரவபக்ஷத்திற் சொன்ன தோஷம் வாராது. “நெருப்பால நனைக்க வேண்டும்’ என்று கூறுவதுபோலே பொருந்தாத அர்த்தத்தை ஸ்ருதிதான் சொல்லுமோ? நிர்விகாரமாக இருந்துகொண்டே, உலகிற்கு உபாத்நானமாகவும் ஆகிறது பரம்பொருள் எனபது இத்தகைய பொருந்தாப் பேச்சல்லவோ? மண் குட்மாகுமிடத்திற்போலே உபாத்நான காரணமாயிருக்கும் பொருள்களைத்தும் விகாரமடைவதையன்றோ காண்கிறோம்’ எனில், இந்த பரஹ்மமானது உலகிற்காணும் பொருள்களைப்போலே, ப்ரதயக்ஷத்தாலோ, அநுமானத்தாலோ அறியப்படுவதன்று; ஸாஸ்திரம் ஒன்றாலேயே அறியப்படுவதாய். உலகிற்காணும் பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருப்பது இது. வேதத்தைக்கொண்டு இதை அறியும்போது. நிர்விகாரமாகவும், உபாத்நானகாரணமாகவும் இருக்கவல்ல விசிதரஸூகதியுடையதாகவே இது அறியப்படுகிறது. ஆகையால், பொதுவாக உலகிற்காணப்படும் வழக்குகளைக்கொண்டு, உலக வழக்குக்கு அப்பாற்பட்டதாய், ஸர்வஸூகதியுடையதான ப்ரஹ்மவிஷயத்தில்கேள்விகள் கேட்பது தகாது. ஆகையால், ஸ்ருதியில் சொன்னபடி, நிர்விகாரமாகவும், உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொள்வதில் எக்குறையுமில்லை.

सि-म-आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि॥ (२-१-२८)

१०५. अचेतनविजातीयत्वादेवाचिद्रता गुणाः।

न चेतने प्रसज्यन्ते विजातीयेष्वचिन्स्यपि॥

ஸ். ஸௌ-ஆத்மநி சைவம் விசித்ராஸ்ச ஹி.

ஆதமநி ச-ஜீவதமாவினீடத்திலும் (அசேதனப்பொருள் களின் தனமை ஏறபடாமலிருக்கும் விஷயத்தில்), ஏவம்- இவ்வண்ணமேயுள்ளது. விசித்ரா. ச ஹி— (அசேதனப் பொருள்களினுள்ளும் ஒன்றின் தன்மை மற்றொன்றில இல்லாதபடி தனமைகள்) விசித்திரமாகவனேரு உள்ளன.

105-106—உலகில் காணும் அசேதனப் பொருள்களில், அற்பமாயிருக்கை அஸ்திரமாய் (நிலைநிலலாதாய்) இருக்கை, மற்றும் பல தோஷங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை முதலான தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் காணப்படுகிற படியால், இவை ஆதமாவிலும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லமுடியுமோ? அப்படிச்சொன்னால், “ஆகமாவானது அசேதனப்பொருள்களைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுவகைப் பட்டதாகவே ஸ்வாநுபவத்தாலும், சாஸ்திரத்தாலும் அறியப்படுகிறது, ஆகையால் அசேதனப் பொருள்களின் தனமைகள் இதில் ஏறபடமாட்டா” என்றுதானே பதில் சொல்லியாகவேண்டும். இனி, கண்ணுக்குப் புலப்படும் அசேதனப்பொருள்களையே எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், நெருப்பில் இயற்கையாக உள்ள வெம்மை வேறு எப்பொரு ளிலும் காணப்படுவதில்லை; நீரில் இயற்கையாகக் காணப் படும் குளிர்ச்சி வேறு எப்பொருளிலும் காணப்படுவதில்லை; ஏன காணப்படுவதில்லை என்று இவ்விடங்களில் கேட்டால், அந்தந்தத் தனமைகள் அந்தந்தப் பொருள்களுக்கே உரியவை என்றுதானே பதில் சொல்லியாகவேண்டும். அதுபோலவே நிரவிகாரமாகவும், உபாதானகாரணமாகவுயிருக்கைக்குரிய விசித்ரரூபி எப்போதும் பரஹ்மத்திடமே உள்ளது என்று கொள்ளக்குறையிலலை. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்,

१०६. अग्निवार्यादिकेष्वेवमासतेऽद्भुतशक्तयः ।

एवं परात्मनोपि स्युः विचित्राश्शक्तयस्सदा ॥

“நிர்க்குணஸ்யாபரமேயஸ்ய ஸுதத்யஸ்யாப்யமலாதமந ।

கத்யம் ஸாகக்ஷாதிகாதருதவம் ப்ரஹ்மணோ஽ப்யுபக்யம்யதே”

[வி.பு 1-3-1]

[ஸ்தவாதிகுணங்களற்றவனாய். தேசம். காலம் முதலான அளவற்றவனாய். சரீரமற்றவனாய் புணய பாபங்களற்றவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவுக்கு, உலகைப்படைத்தல் முதலான செயல்கள் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன?] என்று. “உலகில ஸ்தவாதிகுணங்களையுடையவர்களாய், தேசம், காலம் முதலான அளவுகளை உடையவர்களாய், சரீரமுள்ளவர்களாய், புணயபாபங்களுள்ளவர்களான குயவனமுதலானோருடம் முதலானவற்றைப் படைப்பதைக் காணும் போது, இத்தன்மை஁ளற்ற பரமாத்மா ஜகதஸுருஷ்டி முதலான வற்றைசெய்வது எப்படி ஒட்டும்’ என்று மைதரேயா கேள்விகேட்க.

“ஸகதய. ஸர்வபூவாநாம அசிந்த்யஜ்ஞாநகேஶாசரா. ।

யதோ஽தோ ப்ரஹ்மணஸ் தாஸ்து ஸாகக்ஷாத்யா

பூவஸகதய ॥

பூவநதி தபதாம் ஸரேஷ்ட்ட பாவகஸ்ய யதோஷ்ணதா ॥’

[வி.பு 1-3-2, 3]

[நெருப்புக்குள்ள உஷ்ணசக்தியைப்போலே, ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அததற்குரிய சக்திகள் தாக்கததுக்கு நிலமல்லாதவையாகவும், அந்தப் பொருளைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணத்தாலேயே அறியப்படுபவையாகவும் உள்ளன. இப்படி யிருக்கையால், பரஹ்மத்திற்கிருக்கும் ஸுருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு உறுப்பான சக்திகள் இதத்கையையாகவே இருக்கின்றன.] என்று பராசரா பதிவூரைத்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

सि-स-स्वपक्षदोषाच्च ॥ (२-१-२९)

१०७. लौकिकार्थसजातीयप्रधानादौ च कारणे।

लोकदृष्टा दोषगणा भवेयुरत एव च ॥

१०८. विलक्षणं तत् ब्रह्मैव कारणं भवितुं क्षमम्।

अनेकदोषदुष्टत्वात् न प्रधानादि कारणम् ॥

ஸி. ஸௌ:- ஸ்வபக்ஷதோஷாச்ச ॥ 2-1-29 ॥

ஸ்வபக்ஷதோஷாத ச— (பரதூானம் முதலானவை காரணம் என்று கூறும்) உங்கள பக்ஷத்தில் தோஷ மிருக்கையா லும், (ப்ரஹ்மமே உபாதானகாரணமாகும்.)

107-108 பரஹ்மம் உபாதானம் எனனும் விஷயத்தில் பூாவபக்ஷியால் சொல்லப்பட்ட தோஷம், உண்மையில் 'பரதூானம் உபாதூானம்' எனனும் பூாவபக்ஷியின் பக்ஷத்திலேயே வரும். எப்படியெனில் அசேதனமான பரதூானம் காரணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பூாவபக்ஷி அதை அவயவமற்றதாசவும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இப்படி அவயவமற்றதாகையாலே பரதூானம் முழுவதும் காரயப் பொருளாகப் பரிணமிப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறபடியால், உலகிற்காண்கிறபடி ப்ரதூானம் முழுவதும் ஒரு காரயப்பொருளாக ஆகமுடியுமேயொழியப் பல காரயப்பொருள்களாக ஆக முடியாது எனனும் தோஷம் பூாவபக்ஷத்தில்தான் வரும். அவயவமற்றதான அணுவைக் காரணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களின் பக்ஷத்திலும் இந்த தோஷம் வருகிறது. பரதூானமும், பரமானுக்களும் உலகிற காணும் காரயப்பொருள்களோடு ஒரே வகைப் பட்டவையாகையால், அவற்றைக் காரணமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர்கள் பக்ஷத்தில் இந்த தோஷம் தவிரக்கவே முடியாது. பூரஹ்மத்தை உபாதானமாகக் கூறும் நமமுடைய பக்ஷத்தில், முற்கூறியபடி பரஹ்மம் லௌகிகப் பொருள் சா—14

सि-स-सर्वोपेता च तदर्शनात्॥ (२-१-३०)

१०९. सर्वशक्तियुता ह्येषा देवता परमा सदा।

“परास्य शक्ति”रित्यादिश्रुतिरर्थं ब्रवीत्यमुम्॥

களைக காட்டிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்டதாகையாலே, இந்த தோஷம் ஏற்படவேமாட்டாது. ‘சேதநாசேதநாதமகமான உலகிற்கு வெறும் அசேதனமான பரதூானமோ, பரமானுவோ காரணமாகமாட்டாது எனபது முதலான மற்றும் பலதோஷங்களும் பரதூானாதி காரணவாதத்தில ஏற்படுகின்றன. ஆகையால். லோகவிலக்ஷணமான ப்ரஹ்மமே உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகும் தகுதியுடையது

ஸி. ஸு:-ஸர்வோபேதா ச தத்வாஸநாத் || 2-1-30 ||

ஸாவோபேதா ச— (பரதேவதை) எல்லா சக்தியையும் உடையது, தத்வாஸநாத—ஸருதி அபபடிக்கூறுகையால்.

109. உலகிற்காணும் எல்லாப் பொருள்களைக காட்டிலும் மிகவும் வேறு வகைப்பட்ட இந்தப் பரதேவதை எப்போதும் எல்லா சக்தியோடும் கூடியதாகவுமிருக்கிறது, இவ்விஷயத்தை, ‘பராஸ்ய ஸக்திா விவிதைவ ஸருயதே ஸவாப்யாவிகீ ஜஞாநபுலகரியா ச’ [ஸவே6-8] [இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு இயற்கையானதாய், விதவிதமானதான சக்தியும், ஞானமும், பலமும், செயலும் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.] என்று வேதவாக்யமும் கூறுகிறது. ஆகையால், விசிதர ஸக்தியுடைய பரமபொருள் விகாரமற்றதாகவும், உபாதானகாரணமாகவும் ஆவதில் குறையிலலை. இனி, ஸுக்ஷ்மமான சித்சித்தசுருகளுக்கு அந்தாயாமியாயிருந்து கொண்டு பரஹ்மம் காரணமாகிறதென்றும், ஸதூலமான அவற்றுக்கு அந்தாயாமியாயிருந்துகொண்டு, அதுவே காயம ஆகிறது என்றும் ஸித்தாந்தத்தில ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால், விசேஷணமான அசேதநாமஸம் அவயவமுடையதாயிருப்பதைக்கொண்டு பரஹ்மம் உபாதூானமாவதை நிரூபித்துவிடலாமே எனனும் சங்கையெழ, “அப்போதும்

சி-ஸ-விக்ரணத்வாதேதி சேதத்யுக்த்தம்॥ (2-1-31)

பரஹ்மம் தன்னுடைய காயப்பொருள்களில் ஒன்றுக்கே அநதாயாமியாக முடியுமெயொழியப் பல்வற்றுக்கு அநதாயாமியாக முடியாது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் பரஹ்மம் ஸ்வரூபம் அவயவமுடையதாக வேண்டிவரும் என்று பூவ பக்ஷத்தில் கூறியதற்கும். பரஹ்மம் மற்ற பொருள்களிட சாணப்படாத வ்சிதராகத்யுடையதாய்ருக்கையால், அது விகாரமற்றதாயிருந்தும் பல பொருள்களுக்கு அநதாயாமியாக முடியும் எனபதே ஸமாதானம். ஸலக்ஷ்மசேதநா சேதனங்களோடு கூடபிறக்கக்கூடியகிற காரணநிலையைவிட்டு ஸதூலசேதநாசேதனங்களோடு கூடபிறக்கக்கூடியகிற காய நிலையை அடைவதே பரஹ்மத்திற்கு ஒரு விகாரமதானே எனில். பரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபத்திலேயே எவ்விதமான விகாரமும் கிடையாதெயொழிய. ஸ்வபூவஙகளால் விகாரங்கள் உண்டு என்றே கொள்ளுகிறோம். ஆனால் மற்ற பொருள்களுக்குப்போல பரஹ்மத்தின் ஸ்வபூவவிகாரங்கள் அதற்குத் தாழ்வைததரமாட்டாவெனக் கோடனறியில் சிறப்பையே விளக்கின்றன. பரஹ்மத்திற்கு விகாரமில்லை என்று சொல்லும் வாககியங்கள், 'அதனுடைய ஸ்வரூபத்தில் அடியோடு விகாரமில்லை, ஸ்வபூவத்திலும் தாழ்வைததரும் விகாரங்கள் இல்லை' எனனும் கருத்தையே உடையவை. இப்படிக்கொள்ளாவிடில், 'காத்தா விகாததா' [ஸுபால] என்று பரஹ்மத்திற்கு ஸ்வபூவ விகாரத்தைச் சொல்லும் உபனிஷதவாக்யங்கள் விரோதிகளும். ஆகவப்படி, காரண நிலையைவிட்டுக் காயநிலையை அடைக்கையாகிற ஸ்வபூவ விகாரம் பரஹ்மத்திற்கு ஸர்வஸாரீரித்வமாகிற பெருமையையே தருவதாகையாலே நிர்விகாரஸநுதிவ்ரோத்யமில்லை யெனபது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸி. ஸு:-விக்ரணத்வாத்நேதி சேத்தத்யுக்த்தம்॥2-1-3॥

விக்ரணத்வாத்—(பரஹ்மத்திற்கு) சரீரமும், இந்திரியங்களும் இல்லாமையால், ந—(பரஹ்மம்) நிமித்தகாரணமாக மாட்டாது, இதி சேத-எனில், தத உக்த்தம்—இவ்விஷயத்தில் முனபே பதிலுரைக்கப்பட்டது.

११०. “न तस्य कार्य”मित्यादिश्रुत्या देहेन्द्रियोज्झितात्।

न कार्यरिभ इति चेत्पूर्वमतोक्तमुत्तरम्॥

१११. “श्रुतेस्तु शब्दமூலத்வா”दित्यादावाह च श्रुतिः।

“पश्यत्यचक्षु”रित्याद्या तस्माद्ब्रह्मैव कारणम्॥

॥ इति कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम्॥

110-111. பரஹ்மமானது வீகாரமற்றதாகவும். மற்ற எல்லாப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுவகைப்பட்டதாகவும். ஸாவசகதிகளையுடையதாகவும் இருக்கையாலே ஸங்கலபமாதரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலும். அந்த ஸங்கலபம் நித்யமாகில பரளயகாலமுள்ளிட்ட எல்லா ஸமயத்திலுமே டடைக்கவேண்டிவருமாகையால். அந்த ஸங்கலபத்தை அநித்யமென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கைய அநித்யஸங்கலபத்தை உலகில் சரீரேந்திரியங்களை உடையவனுக்கே காண்கிறோமாகையால். “ந தஸ்ய காரயம் கரணம் ச வித்யயதே [ஸவே 6-8] [அப்பரம்பொருளுக்கு சரீரமும் இரந்திரியமும் கிடையாது] எனகிற ஸருதியின்படி சரீரேந்திரியங்களற்ற பரஹ்மத்திற்கு அந்த அநித்யஸங்கலபம் பொருந்தாதாகையால் பரஹ்மம் நிமித்த காரணமாகமுடியாதே எனில் “ஸருதேஸது ஸபூத்யமூலதவாத” “ஆதமநி சைவம் விசிதராஸசஹி எனனும் முன் ஸுத்தீரங்களிறசொன்னபடி பரஹ்மம் விசிதரசகதியுடையதாகவே ஸருதியில் அறியப்படுகையால் அதற்கைய சகதியைக்கொண்டே சரீரேந்திரியங்களில்லாவிடிலும் அநித்யஸங்கலபமும் பரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தும் என்று கொண்டுவிடலாமாகையால், பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகத் தட்டிலலை. “பஸயதயசக்ஷ” ஸ ஸருதேஸதயகாண [ஸவே 3-19] [பரமபுருஷன் கண்ணல்லாமலே காண்கிறான், காதிலல்லாமலே கேட்கிறான்.] என்று ஸருதியும் இந்த விசிதரசகதி இவ்விடம் உண்டென்று காட்டிற்று. ஆகையால், பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் ஆவதில் குறையிலலை.

கருதஸந்ந்ரஸகதயதிகரணம் முற்றிற்று

प्रयोजनवच्चाधिकरणम् ॥ (२-१-१०)

பூ-ஸ-ந ப்ரயோஜநவத்வாத் ॥ (२-१-३२)

११२. जगत्सृष्टत्वमुक्तं प्राक् स्वेच्छयैव परात्मनः।

सृष्टेः प्रयोजनाभावात्तन्न स्यादिति वार्यते॥

११३. फलाविनाभूततया सृष्टस्तस्य परात्मनः।

अवाप्ताखिलकामस्य वैमुन्यात्तत्रयोजने॥

ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம் ॥ 2-1-10 ॥

பூ-ஸ-ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத் ॥ 2-1-32 ॥

ப்ரயோஜநவத்த்வாத்— (ஸருஷ்டி முதலானது) ஒரு பயனை உடையதாயிருக்கவேண்டுமாய்கையால், ந—(எல்லாப் பயனையும் பெற்றிருக்கும் பரம்பொருள்) ஜகத்காரணமாகாது.

112. முன் அதிகரணங்களில், பரமாத்மா தன் இச்சையாலே, உலகைப் படைப்பதாகக் கூறப்பட்டது. இப்படிப் படைப்பதனாலே, பெறாததக்க பயன் எதுவும் பரம்பொருளுக்கு இல்லாமையாலே, அது ஜகத்காரணமாகமாட்டாது என இம் ஆகேஷ்பமஇவ்வதிகரணத்தில் தவிர்க்கப்படுகிறது.

113-115. பூவபக்சம். எப்பொருளையும் ஒரு வன் படைக்கவேண்டுமென்றால், அப்படிப்படைப்பதால் அவனுக்கு ஒரு பயனிருக்கவேண்டும். பரமாத்மாவோவெனில் 'அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமன்' [பெறவேண்டிய எல்லாப் பயனையும் பெற்றிருப்பவன்] என்று கூறப்படுகிறான். ஆக, உலகைப்படைத்துப் பெறவேண்டிய பயன் எதுவும் பரம்பொருளுக்கு இல்லையாகையால், அது உலகைப் படைப்பதாயிருக்கமுடியாது. எககாரியத்தையும் ஒருவன் தொடங்க
சா—15

११४. न स्रष्टृवं, समारम्भे कार्याणां द्विविधं फलम्।

स्वार्थः परार्थ इति च पूर्णस्यास्य न चादिमः॥

११५. दयालोनान्तिमो दुःखयुग्जगत्सृष्ट्यसंभवात्॥

तस्मात् जगत्कारणत्वं ब्रह्मणोऽस्य न संभवेत्॥

सि-स-லோகவத் து லீலாகைவல்யம்॥ (2-1-33)

११६. लीलैव केवला सर्गे ब्रह्मणोऽस्य प्रयोजनम्।

भवेत्संपरिपूर्णस्य लोक ऋद्धिमतो यथा॥

வேண்டுமென்றால், அதனால் தனக்கோ பிறாக்கோ ஒரு பயன இருக்கவேண்டும். எல்லாப்பயனையும் இயற்கையாகவே பெற்றிருக்கும் பூணான பரமாத்மா தனக்கு ஒரு பயனை விருமபி உலகைப்படைப்பது முதலானவற்றைச் செய்யமுடியாது எனபது ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறர்க்கு ஒரு பயனை விருமபி உலகைப் படைப்பது முதலானவற்றைச் செய்கிறானேவென்று பாராததால், அதுவும் ஒட்டாது. எப்படியெனில் இவ்வுலகமானது கழர்ப்புவாஸம். பிறப்பு, கிழத்தனம், மரணம், நரகம் முதலான பலவிதமான துன்பங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது. ஜீவா களுக்கு இவ்வளவு துன்பங்களையும் தரும் ஜகத்ஸருஷ்டி முதலானவற்றைப் பரமகாருணிகனான பரமாத்மா செய்ய முடியாது. ஆக, இப்படித் தனக்கோ பிறாக்கோ ஒரு பயனை விரும்பிப் பரமபொருள் ஜகத்ஸருஷ்டி முதலானவற்றைத் தொடங்கமுடியாதாகையாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமாகமாட்டாது.

ஸி-ஸ-லோகவத் து லீலாகைவல்யம் ॥ 2-1-33 ॥

லோகவத் து— உலகில் (அரசாங்கங்குப் பந்தாடுவது முதலான செயல்களைப்) போலே, லீலாகைவல்யம்—கேவல லீலையே (ஜகத்ஸருஷ்டி முதலானவற்றுக்குப் பயனாகும்.)

११७. राज्ञो लीलैकफालिका कन्दुकद्याश्च कैलयः।

तथैव ब्रह्मणस्पृष्टेः लीलैव स्या प्रयोजनम्॥

சி-ஸ்-வैஷ்ணவநீர்த்துயே ந சாபேஷ்யாத் ததாஹி தர்ஸயதி || (2-1-34)

११८. देवाद्यन्तुष्टादिसृष्ट्या वैषम्यं परमात्मनः।

दुःखान्वयप्रापणाच्च नैर्घृण्यमपि संभवेत्॥

116-117. ஸித்ததாநதம். பரிபூரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு, உலகைப் படைத்ததல் முதலானவற்றைச் செய்யும்போது லீலையொன்றே பயனாகும். லீலையாவது.— அப்போதைக்கு ஏற்படும் ரஸம். உலகிலுள்ள எல்லாச் செல்வங்களையும் உடைய அரசனாகப் பங்காடுவது முதலான விளையாட்டுகள் எப்படி ஒரு பயனைக்கருதியல்லாமல், அப்போதைக்கு ஏற்படும் ரஸத்தைக்கருதியே கைக்கொள்ளப்படுகின்றனவோ, அப்படியே பரம்பொருள் உலகைப் படைப்பதற்கும் லீலையொன்றே பயனாகும்.

ஸி. ஸௌ—வைஷ்ணவநீர்க்குருணயே ந

ஸாபேக்ஷத்வாத் ததாஹி தர்ஸயதி || 2-1-34 ||

வைஷ்ணவநீர்க்குருணயே—(தேவர் முதலான ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும்கருணையினமையும், ந—(ப்ரஹ்மத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா; ஸாபேக்ஷத்வாத—(ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டி) கர்மத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையால், ததாஹி தர்ஸயதி—ஸ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ.

118. பூர்வபக்ஷம். ப்ரஹ்மம் காரணம் என்னும் பக்ஷத்திலுள்ள பரமாத்மா ஒருவனை தேவனாகவும், மற்றொருவனை மனிதனாகவும், வேறொருவனைத் திரியக்காகவும், பிறிதொரு ஜீவனை ஸ்தூவரமாகவும் படைக்கிறான் என்று ஒப்புக்கொண்டதாகிறது. இதனால் அவன் பக்ஷபாதமுடையவன் எனலாம்

११९. इति चेत् ते नहि स्यातां सृज्यमानाखिलात्मनाम्।
तत्तत्कर्मापेक्षितत्वात्तत्तत्सृष्टेः, तथा श्रुतिः॥

१२०. “साधुकारी साधु”रिति तथा पाराशरी स्मृतिः।
“निमित्तमात्रमेवासा”वित्याद्याऽर्थं ब्रवीत्यमुम्॥

தோஷம் வரும். மேலும், இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் பெரும் பாலும் துன்பத்தையே அனுபவிகையாலே, பரமாத்மா கருணையற்றவன் என்றும் கொள்ளவேண்டிவரும். ஆகையால் பரஹ்மகாரணவாதம் பொருந்தாது.

119-120 விததாநதம்—பக்ஷபாதமாகிற வைஷ்ணவமும் கருணையினமையாகிற நைர்க்ருண்யமும் பரமனாககு ஏற்படாவாகையாலேஇப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. எப்படியெனில் பரமாத்மஜீவர்களை சரீரதேதோடு சோததுப் படைக்கும்போது அவரவர்கள் ஏறகனவே செய்திருக்கும் புண்யபாபங்களைப்பார்த்து, புண்யபாபங்களின் ஏற்றத்தாழ்வையொட்டி தேவசரீரம் முதலான ஏற்றத்தாழ்வுள்ள சரீரங்களோடு சேர்த்துப் படைக்கிறனாகையாலே பக்ஷபாதமும், இவர்கள் செய்த பாபங்களுக்குப் பலனாகவே துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்கிறனாகையாலே தையயினமையும் ஏற்படமாட்டா. “ஸாது, காரீ ஸாது, புவதி, பாபகாரீ பாபோ புவதி, புண்ய, புண்யேந கர்மண, பாப: பாபேந காமண” [ப்ருஹ் 6-4-5] [நற்கருமம் செய்பவன் நல்ல சரீரத்தை உடையவனாகிறான்; தீயகருமம் செய்பவன் தாழ்ந்த சரீரத்தை உடையவனாகிறான்: ஏறகனவே செய்த நற்கருமத்தினால் இப்போது நற்கருமங்களையும், தீயகாமங்களினால் தீயகாமங்களையும் செய்கிறான்.] என்று ஸ்ருதியும் சேதனனுடைய கர்மங்களையொட்டியே ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியும் அது காரணமாக ஏற்படும் துக்காநுபவமும் ஏற்படுகிறது என்று காட்டிற்று.

சி-ஸ-ந கர்மாவிभागादिनिचेनानादिवाद्युपपद्यते चाप्युपलभ्यते च॥

(2-1-35)

‘நிமிததமாதரமேவாஸௌ ஸருஜயாராம ஸாக்ஸுக்ாமணி।

பரதநாகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜயஸக்தய’।

நிமிததமாத்ரம் முக்தவைநம் நாநயத கிஞ்சித்யுபேக்ஷதே।

நீயதே தபதாம் ஸரேஷ்டடஸவஸகதயா வஸது

வஸ்துதாம் ।’ [வி-பு 1-4-51, 52]

[படைக்கப்படும் பொருள்களைப் படைசுதம் விஷயத்தில் பகவான நிமிததமாதரமாகவேயிருக்கிறான். படைக்கப்படும் ஜீவர்களின் கர்மவாஸனைகளாகிய சகதிகள் இவ்விஷயத்தில் முக்கியகாரணமாகின்றன. தேவா முகலான கார்யப்பொருள்கள் நிமிததமாதரமான இந்த பகவானை, தவிர வேறொரு நிமிததத்தை அது பகஷிப்பதில்லை. அப்பொருள்கள் முற்கூறிய கர்மவாஸனைகளாகிய சகதிகளாலே அந்தந்தக் காரயப் பொருள்களாயிருக்கும் தனமையை அடைவிக்஑ப்படுகின்றன.] என்று ஸருதியின் அந்ததத்தை விளக்கவந்த பராசரரும் இவ்விஷயத்தை விளங்கவைத்தார். ஆக, இவ்வண்ணமாகச் சேதனை செய்த கர்மம் காரணமாகவே ஏற்றகதாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டியும், துக்கானுபவமும் ஏற்படுகின்றனவாகையாலே, பரமாதமாவுக்க வைஷ்ணவநாக்ருண்யங்கள் ஏற்படமாட்டா என்றதாயிற்று.

ஸி. ஸௌ- ந கர்மாவிபாகாதீதி சேத்நாநாதீத்வா-
து, பரத்யதே சாய்யுபலப்யதே ச ॥ 2-1-35 ॥

ந காம-(ஸருஷ்டிகாலத்தில்) கர்மமில்லை, அவிபாகாத்-(அக்காலத்தில்) பரஹ்மமகவிரந்த வேறொன்றில்லைமென ஸருதி கூறுவதிவிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால்.) இதி சேத-என்று கூறினால, ந-அது சரியல்ல; அநாதீத்வாத்-ஜீவன அநாதியாகையால், உபபத்யதே ச- (அநாதியாயினும், பரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஸருதியும்) பொருந்தும். உபலப்யதே ச-(ஜீவன அநாதி என்று ஸருதியிலும்) காணப்படுகிறது

१२१. “सदेवे”त्यादिवाक्ये चाविभागश्रवणात्तदा ।

जीवा न स्युः कर्म कुतः प्राक्सृष्टेः कथमुच्यते ।

१२२. सृष्टिवैषम्यमिति चेन्न जीवानां च कर्मणाम् ।

अनादित्वात्, जीवतत्त्वं तत्काले परमात्मनि॥

१२३. अविभक्तं चातिसृक्षं कर्मावस्ति यतस्ततः ।

अविभागश्चोपपन्नः न चेदेवं समापतेत्॥

121-122-பூவபக்ஷம்— ‘ஸ தே து வ ஸோமயேதும்மக்ஷர ஆஸீத’ [சாந 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸததாகிற பரஹ்மமாகவே இருந்தது] என னும் ஸருதியில் ஏவகாரத்தாலே ஸருஷ்டிகாலத்தில் பரஹ்மம் தவிர்ந்த ஜீவர்கள் இலலையென்று கூறுகையாலே, ஜீவர்களைப்பற்றியிருக்கும் கர்மமும் ஸருஷ்டிக்குமுன் இருக்கமுடியாது. ஆகையால் ஆதிஸருஷ்டியில் காமமில்லாமலேயே ஜீவர்களை ஏற்றத்தாழ்வுடன் பரமாத்மா படைப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமாகையாலே, பரஹ்மம் பக்ஷபாதமும் கருணையினமையும் உடையது என னும் ஆகேஷ்பத்தை ஜீவனின் காமத்தைக் கொண்டு பரிஹரித்துவிடலாம் என்று முன் ஸுதரத்தில் சொன்னது பொருந்தாது.

*122-125. ஸித்ததாந்தம்-இப்பூவபக்ஷம் தவறு. ஜீவர்களும், அவர்களுடைய காமமும் அநாதியாகையாலே முறக்கூறிய ஆகேஷ்பம் எழ இடமில்லை. “ஸதேதுவ ஸோமயேதும்மக்ஷர ஆஸீத” [சாந 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸததாகிற பரஹ்மமாகவேயிருந்தது] என்னும் வாக்யத்தினால் ஸருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த ஜீவர்கள் இலலையென்று ஏற்படாது. ஜீவர்கள் நாமரூபப்பிரிவற்றிருக்கையாகிற ஸுக்ஷ்மநிலையை அடைந்து, பரஹ்மத்தோடு ஒன்றியிருந்தனா என்றே அவ்வாகியத்தின் கருத்தாகும். அதனாலேயே “தத்தேதேதும் தாஹ்யவயாகருதமாஸீத் தந்நாம ரூபாப்யாம் வ்யாகரியத்” [புருஹ 3-4-7] [இவ்வுலகம்

१२४. अकृताभ्यागमकृतनाशदोषद्वयं स्थिरम् ।

“न जायत” इति श्रुत्या लभ्यते जीवनिन्यता ॥

முதலில் நாமரூபமற்ற ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது; அது (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) நாமரூபங்களைப்பெற்றது.] என்று ஒரு வேதவாக்யம் ஒகிறமு. ஆகையால் 'ஸுதேதூவ' என்ற ஸ்ருதியில் ஓதப்பெற்ற ஐகதப்ரஹ்மங்களின் அவிப்யாக்யம் பொருந்தியதேயாகும் ஆக இவ்வண்ணமாக ஜீவன் அநாதியாயிருப்பவன் என்று தேற்கையாலே. அவனுடைய காமமும் அநாதியாகும். ஆகையால். 'ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஜீவனும்கர்மமுமில்லாமையாலே ஜீவர்களை ஏற்றத்தாழ்வுடன் ஸ்ருஷ்டிக்குமபோது வைஷ்ணவ நைரக்ருண்யங்கள் பரமாதமாவுக்கு ஏற்படும்' என்று கூறியது ஓட்டாது. இப்படி ஜீவனை அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், 1. ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவன் அழியுமபோது அவன் செய்திருந்த கர்மங்கள் பலன்கொடுக்காமல் அழிகின்றன. (கருதவிபரணாம) 2. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவன் படைக்கப்படுமபோது அவனுக்கு இல்லாத காமங்களின் பலன் ஏற்படுகின்றது (அகருதாப்யாக்யமம்) எனனும் இரு தோஷங்கள் தவிரக்கமுடியாதபடி ஏற்படும். மேலும். "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித்" [கட 1-2-18] [அறிவுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; அழிவதுமில்லை] என்று ஜீவன் நித்யமானவன் எனப்பதை ஸ்ருதியும் ஓதுகிறது. "ஸூரியாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகலப்பத" [கை-நாரா1-14] [ஸாவேஸுவரன் ஸூர்யசந்திராகளை முன்கற்பத்திறபோலவே படைத்தான்.] என்று மறறொரு வேதவாக்யம் ஸ்ருஷ்டியானது அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது எனப்பதைக்காட்டுகிறது. "பரகருதிம் புருஷம் சைவ வித்யத்யநாதீ உபாவயி" [கீதை13-19] [பரகருதிபுருஷர்கள் இருவரும் அநாதியென்று அறிவாயாக.] என்று கீதை முதலான ஸம்ருதிகளும் கோஷிக்கின்றன ஆக, அநாதியான ஜீவகர்மங்களையொட்டியே விஷ்ணுமாக

१२५. तस्मात् जगत्कारणं तत् ब्रह्मैवेति च सुस्थितम्।

சி-ஸு-சர்வதர்மோபபத்தே || (२-१-३६)

प्रधानपरमाष्वादेः हेतुत्वे बाधिता हि ये॥

१२६. तेषां च सर्वधर्माणां ब्रह्मण्येवोपपत्तिः।

नारायणारूपं ब्रह्मैव जगत्सर्वकारणम्॥

॥इति प्रयोजनवच्चाधिकरणम्॥

॥इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः॥

(ஏற்றததாமுவுடன்) ஸ்நஷ்டி செய்யபபடுகிறதாகையால், பரம்பொருளுக்கு வைஷ்ணவநாக்ருண்யங்கள் ஏற்பட மாட்டாவாகையாலும், உலகைப் படைப்பதற்கு லீலை பயனாகிறதாகையாலும் பரஹ்மமே ஐகதகாரணமாகத்தட்டிலலை

ஸி.ஸௌ-ஸர்வத,ர்மோபபத்தே || 2-1-36 ||

ஸவத,ர்மோபபத்தே ச-(பரத,ர்மானம், பரமாணு முதலானவை ஐகதகாரணம் எனனும் பக்ஷங்களில் பொருந்தாமலிருக்கும்) எல்லாததன் மைகளும் (பரஹ்மத்திடம்) பொருந்தியிருக்கையாலும் (பரஹ்மமே ஐகதகாரணமாகும்)

125*—126. முன் பின் அதி,கரணங்களில், ப்ரத,ர்மானம், பரமாணு முதலானவை ஐகதகாரணம் எனனும் பக்ஷங்களில் கூறப்படும் பொருந்தாமைகள் பரஹ்மகாரணபக்ஷத்தில் ஏற்படுவதில்லை. ஐகதகாரணப்பொருளுக்கு இருக்க வேண்டிய எந்த எந்தத் தனமைகள் பரத,ர்மானம் முதலானவற்றில் இல்லையென்று முன் பின் ஸுத்தரங்களில் நிரூபிக்கப்படுகின்றனவோ அந்த அந்தத் தனமைகள் அனைத்தும ப்ரஹ்மத்திடமேபொருந்தியிருக்கின்றன ஆகையால், ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனை உலகிற்கு நிமித்தம் உபாதானம் ஆகிய எல்லாககாரணமும் ஆகின்றன.

பரயோஜநவததவாதி,கரணம் முற்றிற்று

சாரீரககாகாவளி விவரணத்தில்

இரண்டாமத்தியாயத்தில்முதற்பாதம் முற்றிற்று.

॥द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः॥

॥रचनानुपपत्त्यधिकरणम्॥ (२-२-१)

சி-ஸ்-ரவநானுபபதேஷ் நானுமானம் ப்ரவூதேஷ் ॥ (२-२-१)

१२७. ब्रह्मकारणतापक्षे दोषाः प्राप्ताः परेरिताः।

अत्र स्वपक्षरक्षार्थमस्यनेऽन्यमनव्रजः॥

१२८. सन्मतपञ्चासकं सन्कायिवादादिसंग्रहान्।

अथमं कापिलमतं दृष्यते मानयुक्तिभिः॥

இரண்டாமத்தியாயம் இரண்டாம் பாதம்.

ரசநாநுபபத்யதிகரணம் ॥ 2-2-1 ॥

ஸி. ஸௌ-ரசநாநுபபத்தேஸுச நாநுமானம்

ப்ரவருத்தேஸுச ॥ 2-2-1 ॥

ரசநாநுபபததே: ச— (சேதனனால அதிஷ்டிக்கப்படா விடில்) உலகை உண்டாகருவது பொருந்தாதாகையாலும், ப்ரவருத்தே (தூஸநாத) ச— (சேதனனால அதிஷ்டிக்கப் பட்டாலேயே) அச்சதனப்பொருள்கள் செயல்படுவதைக் காண்கையாலும், அநுமானம் ந—அநுமானத்தால அறியப் படும் மூலபரகருதி ஐக்காரணமாகாது.

127-128. 'ப்ரஹ்மம் ஐக்காரணம்' என னும் ஸீகதாந்தத்தினைபேரில் பூர்வபக்ஷிகள் கூறும் தோஷங்கள் முகல பாதநதில் நிரஸிக்கப்பட்டன. இந்தப் பாதத்தில, முறகூறிய ஸீகதாந்தத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக மற்ற பல பதங்கள் ப்ரமாணயுகதிகளைக்கொண்டு நிரஸிக்கப்படுகின்றன. அந்தப் புறமதங்களுக்குள் இந்த முகல அதிசுரணத்தில் ஸாங்கயமதம் தள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில் வேதத்தில் சொன்ன ஸககார்யவாதம், ததவஸங்க்யை

முதலானவை இ தி ல ஓபபுகுகொள்ளப்படுகிறபடியால் 'இதுவே வைதிகமதமோ' என்று சிலா மயங்கக்கூடுமாகையால், முத லி ல பரமாணயுகதிகளைக்காட்டி, கபிலரால ஸத்யாபிக்கப்பட்ட ஸாங்கயமதம் தள்ளப்படுகிறது. ஈக்ஷத யதிகரணம் காரணதவாதிகரணம், பரகருதயதிகரணம் முதலானவற்றில் ஏறகனவே தள்ளப்பட்ட ஸாங்கய மதத்தை மறுபடி இங்கு தள்ளவேண்டிய அவசியம் எனன? எனில் அங்கு வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸாங்கயமதத்தைச் சொல்லவில்லை என்று ஸதாபிப்பதிலேயே நோக்கு இங்கு அமமதம் தோஷங்களுடையது என நிரூபிப்பதில் நோக்கு.

129-131*-பூவபக்ஷம் -ஸாங்கயமதமாவது.- ப்ரத்யானம் அல்லது மூலப்ரகருதி எனனும் தத்துவம் ஸதவம், ரஜஸ, தமஸ எனனும் மூன்றும் சோந்தது, இம்மூன்றும் த்யூரவயங்க ளையொழிய குணங்களல்ல இம்மூன்றும் முறையே ஸுகமும், துக்கமும், மோஹமுமே வடிவெடுத்தவை. இந்த மூலப்ரகருதியானது ஸதவரஜஸ்தமஸஸுகங்கள் ஸம் நிலையிலிருக்கும்போது ஒன்றாய், அசேதனமாய், அநேக சேதனங்களின் போகமோக்ஷங்களுக்காக ஏற்பட்டதாய் உள்ளது சேதனர்களாகிற புருஷாக்களின் ஸநந்தியாலே இது விகாரத்தை அடைகிறது. அப்போது பரகருதியிலிருந்து மஹானும், மஹானிலிருந்து, ஸாதவிக ராஜஸ்தாம் ஸப்பிரிவுகளையுடைய அஹங்காரமும், ஸாதவிகாஹங்காரத்திலிருந்து பதினொரு இந்திரியங்களும் தாம்ஸாஹங்காரத்திலிருந்து ஐந்து தந்மாதரங்களும் உண்டாகின்றன. ராஜஸாஹங்காரம்மற்ற இரு வகை அஹங்காரத்திற்கும் இவ்விஷயத்தில் உதவி புரிகிறது ஸபத தந்மாதரையிலிருந்து ஆகாசமும், ஸபததந்மாதரையோடு கூடிய ஸ்பர்ஸதந்மாதரையிலிருந்து வாயுவும், இதே கிரமத்தில் முன்தந்மாத்ரைகள் அனைத்தோடும் கூடிய அநந்தத்தந்மாதரைகளிலிருந்து, அகனி, ஐலம், பிருதிவி என்னும் பூதங்களும் உண்டாகின்றன. இவற்றில் மூலப்ரகருதியானது மற்றொன்றின் விகாரமாயில்லாமல், மற்ற அனைத்துக்கும் காரணமாயிருக்கையால் மூலப்ரகருதியென்று கூறப்படுகிறது. மஹான், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாதரைகள் ஆகிய ஏழும் சில தத்துவங்களின் விகாரங்களாய், சில தத்துவங்களுக்கு காரணமாயிருக்கையால் ப்ரக்ருதிவிகருதி

५ १२९. तनुविश्वादिकं कार्यं स्वसजातीयहेतुजम् ।

कार्येवाद्धटवह्लोक एवमेव हि दृश्यते ॥

१३०. प्रकृते पञ्चतन्त्रादेः सुखदुःखादिरूपतः ।

तन्मरूपं कारणं तन् प्रधानमिति सिद्धयति ॥

१३१. सुखाद्यात्मकमन्वादिदृश्यमஹ்நாந்ரூபிணः ।

सि प्रधानस्यैव साजात्यमिति चेत्तन्न युक्तिमत् ॥

கள் எனப்படுகின்றன. பதினாறு இந்திரியங்களும், ஐந்து பூதங்களும் மறற தத்துவங்களின் விகாரங்களாய் காம ஒரு தத்துவத்திற்கும் காரணமாயிராமையால். (மகவல) விகாரங்களென்றும், விகருதிகளென்றும் கூறப்படுகின்றன. புருஷத்தத்துவமோவெனில், பரிணாமில்லாததாய்கையால் எதற்கும் பரக்ருதியாகவோ விகருதியாகவோ அல்லாமலிருப்பது. அதனாலேயே. குணமற்றதாய், கேவலசைதநயஸவருபமாய், நித்யமாய், செயலற்றதாய் எங்குமிருப்பதாய். ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வெவ்வேறாயிருப்பது. விகாரமற்றதாய், செயலற்றதாயிருக்கையால் புருஷத்தத்துவம் காததாவாகவும். போகதாகவும் அல்லாததாயிருக்கிறது இப்படியிருக்கும் போது அறிவினிகள் பரகருதிபுருஷர்களின் ஸநிதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு புருஷனாகிற சைதநயத்தை பரகருதியிலும் பரகருதியின் காதருதவத்தைப் புருஷனிடமும் ஏறிட்டு 'நானே கர்த்தா, போகதா' என நினைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அஹஞானத்தால் ஸமஸாரமும். முறகூறிய தத்துவங்களின் ஞானத்தால் மோக்ஷமும் ஏற்படுகிறது. இம்மதமானது அநுமானத்திற்குப் பொருந்தியதாயிருக்கிறது. எப்படியெனில், "சரீரம். உலகம் முதலான கார்யப்பொருள்கள், தமமைப்போன்ற அசேதனப்பொருளையே காரணமாகக் கொண்டவை, கார்யப்பொருளாயிருக்கையால், குடத்தைப்போலே" என்பது அநுமானம். உலகத்தில இப்படியேயன்றோ காணப்படுகிறது. இங்கு. * பக்ஷமன

பக்ஷம். ஸாத்யம். ஹேது முதலானவற்றின் விவரணத்தை ஸந்தகாரிகாவளியில் கண்டுகொள்வது.

१३२. प्राज्ञानधिष्ठितं तन्न प्रधानं विश्वकारणम्।

अचेतनस्य तदभिज्ञानधिष्ठितवस्तुनः॥

१३३. रचनानुपपत्तेस्तदभिज्ञाधिष्ठितस्य च।

तत्प्रवृत्तेर्दर्शनाच्च यथा दार्वादि केवलम्॥

१३४. रथादिकार्यनिर्माणे न समर्थमिदं ततः।

प्राज्ञानधिष्ठितं न स्यात्प्रधानं विश्वकारणम्॥

சாரீரம் முதலானவை ஸுகதுக்கமயமாயிருப்பதால். ஸுகாதி ரூபமான ஸதவாதித திரவியங்களின் ஸமூஹமாயிருப்பதான ப்ரகருதியே இவற்றுக்கு ஸஜாதீயமாயிருப்பதால் காரண மாயிருக்கமுடியும்.

131*-134. ஸித்ததாநதம்—இந்த ஸாங்க்ய பக்ஷம் யுகதி களுக்குப் பொருநதியதனறு. அறிவாளியான சேதனனூல அதிஷ்டிக்கப்படாத மூலபரக்ருதி உலகிற்குக் காரணமாக முடியாது. உலகில், ப்ரம முதலானவை மாததிரம் தாமே ரதம் முதலானவற்றை உண்டாக்குவதில்லை. அதை ஆக்கத்தெரிநத தச்சன முதலானவர்களால் பண் படுத்தப்பட்டாலதான் அவை ரதம் முதலானவையாக ஆகின்றன. அதுபோலவே அசேதனமான ப்ரகருதி தானே சாரீரம் முதலியவற்றை உண்டாக்கமாட்டாது. அவற்றையறிநத ப்ரமசேதனனூல அதிஷ்டிக்கப்பட்டால தான் அவற்றை உண்டாக்கமுடியும். ஆகையால், ஸர்வேஸ்வரனூல அதிஷ்டிக்கப்படாத ப்ரதானம் ஜகத் காரணம் எனனும் ஸாங்க்யமதம் யுகதிகளுக்குப் பொருநதிய தனறு. ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறபடி ஸதவம் முதலானவை தரவ்யங்களாயிராமல் குணங்களாயிருப்பவை எனறே லோகவேதங்களில் பிரஸித்தியுள்ளபடியால், குணங்களான அவை உலகிற்கு உபாதானமாக முடியாது என்பதை ஸுத்தரத்தில் உள்ள அநுக்கஸமுச்சாயகமான முதல் சகாரம் உணர்த்துகிறது.

சி-ஸ-யோம்துவஞ்சத்ராபி || (2-2-2)

பூ 135. ப்ராஜ்ஞானபிஶ்ரீதஸீரஸேவமுக்ताஸ்துநோயிதா |

தபிஸாவேன சூதாடிரஸரூபேண ச ஸ்வயம் ||

136. பரிணாமஸ்ததாஸ்யாபி யுஜ்யதே கேவலஸ்ய ஸ: |

சி மீவ ப்ராஜ்ஞானபிஶ்ரானே ப்ரவூத்திநோபபயதே ||

ஸி. ஸு:-பயோமப்யுவஞ்சேத் தத்ராபி || 2-2-2 ||

பயோமப்யுவத சேத்—பாலும, நீரும (சேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்படாமலே பரிணமிப்பது)போல (ப்ரதானமும் தானாகவே பரிணமிககலாம்) எனில், ததா அபி-அவ்விடத்திலும் (சேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்பட்டே பரிணாமம் ஏற்படுகிறது)

135*-136. பூர்வபக்ஷம். முன ஸுத்ரத்தில் சொன்னது சரியன்று; ஏனெனில், பாலானது ஒரு சேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்படாமல் தானே தயிராவதைக்காண்கிறோம், மேகத்திலிருந்து விழுந்த மழை நீரும தானாகவே இளநீர், மாம்பழ ரஸம், புளிர்ரஸம் முதலியவையாக மாறுவதைக்காண்கிறோம். இவைபோலே ப்ரதானமும் ஒரு சேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்படாமல் தானே பரிணாமமடையக்குறையிலலை.

136*—137. ஸித்தாந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு; மரம் மண் முதலானவை ஒரு சேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்பட்டே ரதம், குடம் முதலியவையாகப் பரிணமிப்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றை திருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு, பரிணாமம் நிகழும் மற்ற இடங்களிலும் ஒரு பரமசேதனனூல் அதிஷ்டிக்கப்பட்டே அப்பரிணாமம் நிகழுகின்றது என்று அனுமானத்தால் ஸாதிகப்படுகிறது. பால் தயிராம்

१३७. यदुक्तं क्षीरवार्यादि सर्वं पक्षीकृतं हि तत्।

“ योप्सु तिष्ठ ” इति श्रुत्या प्राज्ञाधिष्ठितता मता ॥

சி-சூ-வ்யதிरेகானவஸ்திதேவானபேக்ஷதவாத் ॥ (२-२-३)

१३८. प्राज्ञाधिष्ठानानपेक्षपरिणामित्वमुच्यते।

यदि प्रधानस्य, तर्हि सर्गस्य व्यतिरेकतः ॥

போதும், மழை நீர் இளநீர் முதலியவையாமபோதும் அப்பரமசேதனனால அதிஷ்டிக்கப்பட்டே அவ்வாறு ஆகின்றன என்றும் ஸாதிகுகிறது அவ்வனுமானம். இவ வண்ணமாக, பால், மழைநீர் முதலானவையும் அவ்வனு மானத்தில் பக்ஷமாயிருக்கும்போது. அவறறையே திருஷ்டாந்தமாககி அனுமானத்தைத் தகர்க்கப்பாராபபது முறை யன்று. “யோ஽பஸு திஷ்டுந” [புருஹ 5-7-4] முதலான ஸ்ருதிகளில் நீர் முதலானவற்றிலும் நின்ற அவறறைப்பரிண மிக்கச் செய்பவன பரமாத்மாவே என்று ஓதப்பட்டது ஆகையால், நீர் முதலானவறறை திருஷ்டாந்தமாககுவது வேத விருத்தமாகவும் ஆகிறபடியால் ஒரு சேதனனால அதிஷ்டிக்கப்படாமல் ப்ரகருதியானது பரிணமிககமுடியாது என்று முன ஸுத்தரத்தில் சொன்னது தகர்க்கவொண்ணாததேயாகும்.

ஸி. ஸு:-வ்யதிரேகாநவஸ்திதேஸ்சாநபேக்ஷத்வாத்

॥ 2-2-3 ॥

அநபேக்ஷத்வாத—(சேதனனால அதிஷ்டிக்கப்படுவதை) எதிர்பாராமையால், வ்யதிரேகாநவஸ்திதே ச—ஸ்ருஷ்டியிலும் வேறான நிலையான லயநிலையில் நிலலாமல் (பரகருதிக்கு எப்போதும் ஸருஷ்டியே ஏற்பட்டுகொண்டு) இருக்கவேண்டி வருமாகையாலும் (ஸவதந்த்ரப்ரகருதி ஐகதகாரணமாகமுடியாது.)

138-140. ஸித்தாந்தம். ஒரு சேதனனால அதிஷ்டிக்கப்படாமலே பரகருதிக்குப் பரிணமம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று

१३९. प्रतिसर्गावस्थयावस्थिन्यभावः प्रसज्यते।

यस्मात्प्राज्ञानपेक्षत्वं प्रकृतेस्मर्गकर्मणि॥

१४०. प्रोक्तं तस्मान्मर्वदैव सृष्टिर्ह्यस्याः प्रसज्यते।

प्राज्ञानविष्टितं नातः प्रधानं विश्वकाणम्॥

सि-स-अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ (२-२-४)

பூவடக்கத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால், எப்போதும் ஸ்ருஷ்டியே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்படியான ஸ்ருஷ்டியிலும் வேறுபட்ட லயநிலை பரகருதிக்கு ஏற்படமுடியாது. ஒரு சேதனனால் அதிஷ்டிக்கப்படமிருந்தால், அவன் ஒரு காலத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுமபடியாகவும், பிறிதொருகாலத்தில் லயம் ஏற்படுமபடியாகவும் செய்யலாம்; அதிலவாமையாலே பரிணாமத்தையே இயல்வாக்ககொண்ட ப்ரகருதி எப்போதும் ஸ்ருஷ்டிநிலையிலேயே இருக்கவேண்டி வருமெயொழிய, பரிணாமமின்மையாகிற லயநிலையை அடையமுடியாது. பூர்வபக்டியோ பரகருதி லயநிலையையும் அடைவதாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறான். இது ஒட்டாது. இக்காரணத்தாலும் ஸ்வதந்தரப் ப்ரகருதி ஐகத்காரணமாகமாட்டாதென விளங்குகிறது.

ஸி.ஸௌ:-அந்யத்ரபுரவாச்ச ந த்ருணாதிவத் ॥2-2-3॥

தருணாதிவத் ச— (பசுவினால் உண்ணப்படும்) புல முதலானவை (சேதனனால் அதிஷ்டிக்கப்படாமலே பாலாகப் பரிணாமமடைவது) போலே இதுவும் என்று கூறுவதும், ந-ஒட்டாது; அந்யத்ர-காளை முதலானவற்றால் உண்ணப்படும் புல முதலானவற்றுக்கு. அபுரவாத-(பாலாகப் பரிணாமம்) காணப்படாமையால் (இங்கும் சேதநாதிஷ்டாரம உள்ளதென்று தேறுகிறபடியால்.)

१४१. घेन्वादिना चर्वितस्य तृणादेः क्षीरता यथा ।

स्वयं भवति तद्वच्च प्रधानस्येति नोचितम् ॥

१४२. तस्य तत्परिणामश्च प्राज्ञस्थित्यैव जायते ।

तदन्यवृषभुक्तस्य क्षीरभावो न दृश्यते ॥

सि-स-पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ (२-२-५)

*141-141-பூவபக்ஷம். பசு முதலானவற்றால் உண்ணப் பட்ட புல முதலானவை தாமாகவே பாலாகப்பரிணமிப்பதைக் காண்கிறோம். அதுபோலே பரக்ருதியும் தானாகவே பரிணமிக்கலாமே.

*141-142-ஸித்தாந்தம்- இப்பூர்வபக்ஷமும் தவறு. “பயோம்புவச்சேத் தத்ராபி” எனனுமஸூத்ரத்தில் சொன்ன படி இப்புல் முதலானவையும் பக்ஷத்தில் சேர்ந்தவையே. மேலும், புல் முதலானவை சேதனனால அதிஷ்டிக்கப்படாமல் தாமாகவே பாலாக மாறுவதில்லை என்பது மறநெருகாரணத்தாலும் விளங்குகிறது; அதாவது —இதே புல முதலானவற்றைக் காளை மாடு உண்ணும்போது அவை பாலாவதில்லையாகையால். ஒரு சேதனனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டே புல முதலானவை பசுவின வயிற்றில் பாலாகின்றன என்று உணர்கிறோம். இக்காரணத்தாலும் ஸ்வதந்தரப்ரக்ருதி ஐதகாரணமாகமாட்டாது என விளங்கும்.

ஸி. ஸூ:-புருஷாஸமவதீத் சேத் தத்ராபி ॥2-2-5॥

புருஷாஸமவத இதி சேத—கண்ணுள்ள நொண்டியின உதவியாலே குருடனசெயலபடுவதுபோலும், காந்தகலவின ஸந்நிதியில இருமபு செயலபுரிவதுபோலும் (புருஷனின ஸந்நிதியில ப்ரக்ருதி செயலபடலாம்) எனில், தத்ரா அபி-இவ்விடங்களிலும் வாசியுண்டாகையாலே (புருஷஸந்நிதானத்தாலமாத்நிரம் ஸ்வதந்தரப்ரக்ருதி பரிணமிக்க மாட்டாது.)

१४३. पङ्कोदिकशक्तियुक्तस्य मानिध्यात्तत्रचोदितः ।

अन्धः प्रवृत्तिशक्तोऽन्यः यथा कार्ये प्रवर्तते ॥

१४४. अयस्कान्ताश्ममानिध्यात् यथा चायः प्रवर्तते ।

एवं पुरुषमानिध्यात् प्रकृतिश्च प्रवर्तते ॥

१४५. इति चेन्न प्रधानस्य प्रवृत्तिर्नोपपद्यते ।

पङ्गोर्மா஑ி஑புதேசாதிவ்யாபாரஸ்த்ர டி஑்யதே ॥

143-144. பூவபக்ஷம். கண் தெரியும நொண்டி ஒருவன கூட இருக்கும்போது. (தனமேல் ஏற்பிருக்கும்) அவனின் வழிகாட்டப்பட்டு, நடக்கவல்ல குருடன ஒருவன தேவையான இடங்களுக்குச் சென்று கொழில் புரிவதைக் காண்கிறோம். கார்தக்கல அருகிலிருக்கும்போது இரும்பு செயல்புரிவதையும் காண்கிறோம். அதுபோலவே பரவ்ருததி ஸகதியற்ற புருஷனுடைய ஸந்ரீதியிருக்கும்போது அறிவற்ற மூலப்ரகருதி செயல்புரியக்கட்டில்லை புருஷனபரத்தானத்தை அனுபவிக்ருமபொருட்டும அவனது மோக்ஷத்தின பொருட்டும் ப்ரகருதிக்ருப புருஷஸந்ரீதானம் எங்கள் மதத்தில் ஓபபுகுகொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் ஸவதந்தரபரகருதியானது புருஷஸந்ரீதிமாத்ரீரததாலே஑கத்த்காரணமாகலாம்.

145-148. ஸித்தாநதம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. புருஷஸந்ரீதியை ஓபபுகுகொண்டாலும் பரத்தானத்திற்கு டரவருத்தி ஓட்டாது. நொண்டி குருடன திருஷ்டாந்தமும் இங்கு பொருந்தாது நொண்டியானவன் நடக்கமுடியாதவனாயினும், வழிகாட்டுவது முதலான கொழில்சுனைப் புரியக்கூடியவன், அவற்றைச் செய்தால்கூட குருடன அவனை அழைத்துச் செல்லமுடியும். குருடனுக்கும் நொண்டி காட்டும் வழியைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அறிவு இருக்கவேண்டும். இங்குகாவெனில், புருஷன் கிரியையற்றவன்

१४६. पङ्गपदेशग्रहणमन्धस्यापि च वर्तते ।

अयस्समीपागमनमयस्कान्ताश्मनोऽस्ति हि ॥

१४७. पुंसोऽत्र निष्क्रियत्वाद्भि विकारो नास्ति तादृशः ।

ततस्तत्सन्निधानान्न प्रवृत्तिः प्रकृतेर्भवेत् ॥

१४८. तत्सन्निध्यस्य नित्यत्वात् नित्यसर्गः प्रसज्यते ।

नित्यमुक्तत्वतोऽस्य स्यादभावो बन्धमोक्षयोः ॥

சி-ஸ-அங்ஜித்வானுபபதே ॥ (२-२-६)

என ஒப்புக்கொள்வதால் நொண்டியைப்போல எததொழிலையும் செய்யமுடியாது. அசேதனமான பரகருதியும் குருடனைப்போல அறிவுடையதன்று ஆகையால் இந்த திருஷ்டாந்தத்திற்போல இங்கு தொழில் நடக்கலாம் என்று கூறியது ஒட்டாது. காரணங்களும் இருமடக்கு ஸமீபத்தில் வந்தால்தான் இருமடி செயல்புரிவதைக் காண்கிறோம். கிரியையற்ற புருஷனுக்கு ஸமீபத்தில் வருவது முதலான கிரியைகள் கிடையாதாகையால் இந்த திருஷ்டாந்தத்திற்போலும் புருஷஸநிதிக் கால ப்ரகருதி ஐகத்தாரணமாகமுடியாது. “காரணங்களோலே அருகில் வருவது என்பதில்லை, எப்போதுமே புருஷன் ப்ரகருதியின் அருகிலேயே இருக்கிறான்” எனில், புருஷஸநிதி, எப்போதுமிருக்கையால் எப்போதும் ஸருஷ்டிநிலையாகவே இருக்கவேண்டியவரும், ப்ரளயநிலை என்று ஒன்றை ஸாங்கயர்கள் ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தாமற்போய்விடும். புருஷனை நிதயமுகதனாக ஒப்புக்கொள்வதால் அவனுக்கு ஸமஸாரபந்தம் ஏற்படுவதும், மோக்ஷம் ஏற்படுவதுமாகிய இரண்டுமே ஸாங்கய மதத்தில் ஒட்டாது.

ஸி-ஸௌ:- அங்கித்வாநுபபத்தே ॥ 2-2-6 ॥

அங்கித்வாநுபபதே: ச-குணங்களில் ஒன்றின் (ஏற்றத்தாலவரும்) அங்கிதவம் பொருந்தாதாகையாலும் (ஸ்வதந்த்ரப்ரக்ருதி ஐகத்தாரணமன்று)

१४९. प्रतिसर्गदशायां च गुणानां ममताजुषाम् ।

एकस्योत्कर्षरूपाङ्गिभावस्यानुपपत्तिः ॥

१५०. तदुत्कर्षाபகர்வாஹாஹ்வோஹ்யஜகஹ்துதி: ।

न संभवन्त्यः प्रज्ञामङ्गि तन्नैव कारणम् ॥

சி-ஸ-அந்யதானுமிநா ச ஐயக்திவியோகாந் ॥ (2-2-9)

१५१. उक्तरीन्यन्यरीन्यैव प्रधानानुमितावपि ।

ज्ञानृन्वशक्तिशून्यत्वात्तस्य दोषान्तथा स्थिताः ॥

149-150. ஸிததாநதம். பரளயநிலையில் ஸத்வரஜஸதமோ குணங்கள் மூன்றும் ஸமமாக இருக்கின்றனவென்றும். அவற்றில் ஏறத்தாழ்வு ஏறபடும்போது ஸ்ருஷ்டி உண்டாகின்றதென்றும் ஸாங்கயாகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ப்ரளயகாலத்தில் ஸமநிலையில் இருக்கும் முக்குணங்களில் ஒன்று கூடுதலாகி அங்கியாய் மறறவை குறைநசுவையாகி அங்கமாக ஆவதற்கு ஸாங்க்ய மதத்தில் யாதொரு காரணமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால், அம்மதத்தில் ஸ்ருஷ்டிநிலை ஏறபட வழியேயில்லை ஜ்ஞானசக்திகளை யுடைய ஸாவேஸாவரன பரகருதியை அதிஷ்டிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலொழிய முக்குணங்களில் ஏறத்தாழ்வு ஏறபட இடமேயில்லை. இக்காரணத்தாலும் பராஜ்ஞா னனப்படும் ஸாவேஸாவரனோடு தொடர்பற்ற ஸ்வதந்தர பரகருதி ஜகத்காரணமாகவே மாட்டாது.

ஸி. ஸு:-அந்யதநாநுமிதௌ ச ஜ்ஞஸக்திவியோகநாத்
॥ 2-2-7 ॥

அந்யதநாநுமிதௌ ச - (வேறுவிதமாக) பரதநானத்தை அநுமானம் செய்தாலும், ஜ்ஞஸக்திவியோகநாத் - அநி யுடைத்தாயிருக்கும் சக்தி இல்லையாகையால் (பரதநானம் ஜகத்காரணமாகமாட்டாது.)

151. ஸிததாநதம் - முன ஸுதரததிறகூறிய கோஷத கைத தவிர்ப்பதற்காக, 'ஒருகுறிப்பிட்ட காலத்தில் குணங்

சி-ஸ-அம்யுபகமேப்யர்த்தாभावात् ॥ (२-२-८)

१५२. प्रधानस्याभ्युपगमेप्यर்த்தाभावाद्नेन च ।

तन्नानुमेयं भोगापवर्गरूपप्रयोजनम् ॥

१५३. निर्विकारस्य पुंसोऽस्ति न भोगः प्रकृतीक्षणम् ।

तद्विसर्जनरूपापवर्गश्च स्यात्कदापि न ॥

களில் ஏற்றத்தாழ்வை விளைக்கும் ஸகதி மூலபரகருதிகளே உள்ளது என்று விஷமஸ்ருஷ்டியாகிற கார்யத்தைப் பார்த்து இநத ஸகதியாகிற காரணத்தை அநுமானம் செய்வதாக ஸாங்க்யர்கள கூறினாலும். அறிவுடையதாயிருக்கையாகிற ஜஞஸகதி மூலபரகருதிகளுக்கு அடியோடு இல்லாமையால் முன ஸூதரங்களில் சொன்ன ரசநாநுபபத்தி முதலான தோஷங் கள் ஏற்பட்டேதீரும். ஆகையால், மூலபரகருதி ஐகத் காரணமாகமாட்டாது

ஸி. ஸூ:- அப்யுபகமே஽ப்யர்த்தாभावாத் ॥ 2-2-8 ॥

அப்யுபகமே அபி— (அநுமானத்தினால் ப்ரத்யானம் எரிததிகிறது என்று) ஒப்புக்கொண்டாலும். அாதத்யா பாவாத—அதனால் எப்பயனும் ஏற்படாதாகையாலே (அதை அநுமானம் செய்யக்கூடாது.)

152-154. ஸித்தநாதம். பரத்யானத்தை அநுமானத்தி னால் ஸாதிக்கலாம என்று ஒப்புக்கொண்டாலும். அப்படி ஸாதிக்கப்பட்ட அதனால், ஸாங்க்யர்கள்கூறகிறபடி பேராகும் மோக்ஷம் எனனும் இருவிதமான பயனும் விளையாதாகையால், அது அநுமானத்தினால் ஸாதிக்கத்தக்கதன்று பரகருதியைக் காண்பது புருஷனுக்கு பேராகும் என்றும். அதினின்றும் வீடுபடுவது மோக்ஷம் என்றும் ஸாங்கயர் களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. விகாரமற்றவனான புருஷ னுக்குக்காண்பது, வீடுபடுவது எனனுமிரண்டுமே ஒட்டாதா கையால் பேராகமோக்ஷங்களிரண்டுமே எப்போதும் ஒட்டாது.

மஹீர்வாதிக்கரணம் || (2-2-2)

சி-ஸ-மஹீர்வாதிக்கரணம் || (2-2-10)

157. प्रधानहेतुवादस्य प्रागसाङ्गत्यमीरितम् ।

अणुकारणवादस्यासामञ्जस्यमिहोच्यते ॥

பூ 158. मिथोऽवयवसंयोगात् अवयव्युद्धवात्तथा ।

अंशाल्पत्वबहुत्वाभ्यामंशिवैषम्यदर्शनात् ॥

159. तदंशाल्पत्वकाष्ठा चावश्यकीत्यणवो मताः ।

जगदारंभकास्ते च क्रमात्स्युरिति चेन्न तत् ॥

மஹத்தீர்க்காதிக்கரணம் || 2-2-2 ||

ஸி. ஸௌ:- மஹத்தீர்க்குவத் வர ஹ்ரஸ்வ

பரிமண்டலாப்யாம் || 2-2-10 ||

ஹ்ரஸ்வ பரிமண்டலாப்யாம்—த்வ்யணுக பரமானுக
விருந்து, மஹத்தீர்க்குவத் வர—(முறையே) தர்யணுகமும்,
த்வ்யணுகமும் உண்டாவது பொருந்தாததாயிருப்பது
போல (அஸம்ஞஜஸம்—நையாயிகைவஸேஷிகாக்களின் மறற
கொள்கைகளும் பொருந்தாதவையே.)

157. முன அதி்கரணத்தில் ஸ்வதந்தர பரதூனகாரண
வாதம் செய்யும் ஸாங்கயமதம் பொருந்தாது என்று நிரூபிக்கப்
பட்டது, இவ்வதிக்கரணத்தில், அதிஷ்டா தாவாக ஈஸ்வரனை
ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அனுகாரணவாதம் செய்யும்
நையாயிகைவஸேஷிக மதங்கள் பொருந்தமாட்டா என்று
நிரூபிக்கப்படுகிறது.

158-159*. பூர்வபக்ஷம். பல அவயவங்கள் சேர்ந்து
தான் ஓர் அவயவியானது உண்டாகிறது. அவயவங்கள்
குறையாயிருந்தால் அவயவி சிறிதாயிருப்பதையும், அவய
வங்கள் அதிகமாயிருந்தால் அவயவி பெரிதாயிருப்பதையும்

சி 160. ட்யுனாகாபரமணோஷ ட்யுனாகாதிஜநியயா।

ததம்யுபகதே சான்யந் சர்வமப்யசமஜ்ஜசம்॥

161. தந்வாதயயவாம்வாஷீஷ்டிமி: பாஷ்வீஹி சஜ்ஜநா:।

ஜநயந்நயவயந்யாஸ்ய ப்ருவஸ்த்ரணவோ஽பி தே॥

162. தயீவ ச்யுஜ்யமானா: கந்பேர்ந் ட்யுனாகாடயே।

ததநூநா நிர்ஸ வே பரமாணுஸதஸ்ய ச॥

காண்கிறோம். அவயவ்யை அவயவங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டே சென்றால். 'இனி பிரிக்க முடியாது' எனினும் நீலே வரும்போது அந்த அவயவங்கள் பரமானுகுகள் எனப் படுகின்றன. இந்தப் பரமானுகுகளே அடைவே உலகிறகு உபாதான காரணமாகின்றன.

159*-164. ஸித்ததாநதம். இருபரமானுகுகள் சேருவதாலே த்ய்வயணுகம் உண்டாகிறதென்றும், மூன்று த்ய்வயணுகங்களே சேருவதாலே த்யயணுகம் உண்டாகிறதென்றும், இவ்வண்ணமாகவே உலகம் உண்டாகிறதென்றும் அணுகாரணவாதிகள் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் மதத்தின் அடிப்படையான இக்கொள்கை பொருநதாமயிருப்பதுபோலே, மஹ எல்லாக கொள்கைகளும் பொருநதமாட்டா. இக்கொள்கை ஏன பொருநதாதெனில், வஸ்திரம் முசலியவற்றின் அவயவங்களான நூல் முசலானவை ஒன்றோடொன்று சேருமபோது ஆறு அல்லது அதற்குக்குறைந்த தம்பகங்ககளில் ஒன்று சேருகின்றன; ஒன்று சீராத பக்கங்களும் இருக்கின்றன. அதனாலேயே இரண்டு அவயவங்கள் ஒன்று சேருமபோது அவற்றைக் காட்டிலும் பெரிதான அவயவி உண்டாகின்றது. இதுபோலவே இரண்டு பரமானுகுகள் ஒன்று சேருமபோது சேராத பக்கங்களும் சில இருப்பதாலே பரமானுகுவக காட்டிலும் பெரிதான த்ய்வயணுகம் உண்டாகிறது என்று கூறவேண்டும, ஆனால், பரமானுகுகள்

१६३. संयोगेऽपि न चैकाणुपरिमाणाधिकं महत्।

परिमाणं भवेत्तेषामंशवत्त्वं यदीष्यते॥

१६४. तेपि सांशाः स्वकीयांशैः ते च स्वांशैरिति क्वचित्।

कारणत्वस्य न स्याद्वि व्यवस्थितिरतो न सत्॥

அவயவமற்றவை என்று அணுகாரணவாதிகளால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுவதாலே அவை ஒன்று சேரும்போது சேராத பக்கங்கள் சில இருக்கின்றன என்று கூறமுடியாது. ஆகையாலே அவயவமற்ற பரமானுக்கள் நூறு ஒன்று சேராதாலும் ஒரு பரமானுவைக் காட்டிலும் பெரிதான பரிமாணமுள்ள பொருளை உண்டாக்கமாட்டா. இந்த தோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பரமானுக்கள் அவயவ முடையவை என்று ஒப்புக்கொண்டால், அவை மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும், அவை மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும் இப்படி ஒரு நிலைநிலாமல் ஒப்புக்கொண்டே செல்ல வேண்டியவரும். ஆகையால், பிரிக்கமுடியாத பரமானு எனும் மூலகாரணம் ஒன்று இல்லையாகிவிடும். ஆகையால், பரிமாணமற்ற எனும் பரமானுவிலிருந்து ஹரசவம் எனப்படும் தவ்யனுக்கம் உண்டாவதாகவும், அந்த தவ்யனு கத்திலிருந்து அதைக் காட்டிலும் பெரிதாகையாலே 'மஹத்தீர்க்கம்' எனப்படும் தாயனுக்கம் உண்டாவதாகவும் கூறும் அணுகாரணவாதிகளின் அடிப்படைக் கொள்கை ஒட்டாது எனபது தெளிவு. இதுபோலவே அவாளுடைய மற்ற கொள்கைகளும் பொருந்தாதவையே. இது மேலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரததில், 'ஹரசவ பரிமாணடூலாப்யாம' என்று தவ்யனுக்க பரமானுக்க ளாகிய இருகாரணங்களை எடுத்து, காரயத்தை எடுக்கும் போது 'மஹத்தீர்க்கம்' என்று தவ்யனுக்க காரயமான த்வ்யனுக்கத்தை மாதிரி எடுத்திருப்பது பரமானுகாரய மான த்வ்யனுக்கத்திற்கும் உபலக்ஷணம். ஸூத்ரததில் வாஸுபதம் சகாரப் பொருளதாய், மற்ற கொள்கைகளைக் குறிக்கிறது.

सि-स-उभयथापि न कर्मान्तदभावः॥ (२-२-११)

१६५. परमाणुवाचकमादृष्टकारितमुच्यते ।

तददृष्टं चाणुगमयवाऽऽप्तगत् भवेत्॥

ஸ். ௧௦௮: உபயத்யாயி ந கர்மாதஸ்தத்யாவ: ||2-2-11||

உபயத்யாயி அபி-அணுபன முதற்கிரியைக்குக் காரணமான அத்ருஷ்டம் அணுவிலும் (ஜீவனிடம்) இரண்டில் எப்படி நுத்தாடும். நகம்-தக்கிரியை ஏற்படமுடியாது. அத்-ஆகை யால். தத்யாவ - அணுக்கள் இரண்டு சேருவது ஒட்டாது.

165-169. ஸிததாநதம் அணுகாரணவாதக் கஷத்தில மறநம் பல உபாருந்தமைகள் இருபதாகச் சென்ற ஸூத்ரத்தில் வாஸ்பதககால உணராகப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரம் முதலாக அவ்வ விவரிக்கப்படுகின்றன. பரமானுவில் ஆதியில் ஒரு கிரியை உண்டாவதாகவும். அகலால் இரு பரமானுக்கள் சேர்ந்து துவ்யணுகம் உண்டாவதாகவும். மூன்று துவ்யணுகங்கள் சேர்ந்து ஒரு தரஸரேணு உண்டாவதாகவும் இப்படியே படிப்படியாக உலகம் உண்டாவதாகவும் உரைக்கின்றனா அணுகாரணவாதிகள். அதில், எல்லா வுலகமும் உண்டாவதற்கு மூலகாரணமாகப் பரமானுவில் ஏற்படும் முதற்கிரியை புணயப்பாபங்களால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தாலே ஏற்படுவது என்றும் ஒப்புக்கொள்கின்றனா, 'அக்ஷேருந்த், வஜ்வலநம் வாயோஸ்திர்யக், கும்நம் (பவநம்) அணுமநஸோஸாத்யம் காமேதயேதத்யத்ருஷ்டகாரிதாநி' [வைசேஷிகத்யாஸனம் 5-2-13] [முதனமுதலில் அகனி உயர எரியத்தொடங்குவதும். முதனமுதலில் வாயு பகங்களால் வீசுவதும், அணு மனம் ஆகியவற்றின் முதற்கிரியைகளுட அத்ருஷ்டத்தினால் ஏற்படுபவை] எனனும் வைசேஷிக த்யாஸன ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. பரமானுவில் ஏற்படும் இந்த முதற்கிரியைக்குக் காரணமான அத்ருஷ்டம் பரமானுவில் உள்ளதா, அல்லது ஜீவனிடம் உள்ளதா எனனும்

१६६. द्वेधाप्यकादाचित्क-वाददृष्टस्याऽस्य सर्वदा ।

उत्पादकत्वापत्तिः स्यात्कादाचित्कं भवेन्न तत् ॥

१६७. ततश्च कर्मणाणूनां संयोगाभाव आगतः ।

विपाकापेक्षया नास्य सदोत्पादकतेति चेत् ।

१६८. नानाप्रकारादृष्टानामेकदैवैकरूपतः ।

न विपाकस्संभवेद्वि तथेशस्यानुमानतः ॥

கேள்வி எழுகிறது எப்படி ஒப்புகொண்டாலும் பொருநதாது. ஜீவன செயத புணயபாபகிரியைகளால் ஏறபடும் அத்ருஷ்டம் பரமானுவில் இருப்பது பொருநதாதாகையால் முதலபக்சம் ஓட்டாது, இருப்பதாகவே கொண்டாலும், எப்போதுமே இருக்கவேண்டியிருக்கையால் எப்போதுமே கிரியை ஏறபட்டு ஸருஷ்டி ஏறபடவேண்டி வரும். ஜீவனிடம் உள்ள அத்ருஷ்டம் பரமானுவில் கிரியையை ஏறபடுத்தவது பொருநதாதாகையால் இரண்டாவது புகுமும ஓட்டாது. அத்ருஷ்டமுள்ள ஜீவனுடைய ஸமயோகத்தால் பரமானுவில் கிரியை ஏறபடலாமே எனில் ஜீவனிடமுள்ள அத்ருஷ்டபரவாஹம் நித்யமாகையால் எப்போதுமே ஸருஷ்டி ஏறபடவேண்டிவரும். இனி “அத்ருஷ்டமானது நித்யமானாலும் விபாகமடைந்தால்தான் பலன்கொடுக்கும் சில அத்ருஷ்டங்கள் உடனே பலன்கொடுக்கும். மற்றும் சில வேறு ஜந்மத்தில் பலன்கொடுக்கும். வேறு சில வேறு கலபத்தில் பலன்கொடுக்கும். ஆகவிப்படி விபாகத்தை எதிர்பார்ப்பதால் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் விபாகமடையும் அத்ருஷ்டங்களால் ஸருஷ்டி ஏற்படுவதாகக் கொள்ளலாமாகையால் எப்போதும் ஸ்ருஷ்டி ஏறபட வேண்டிவராதே” எனில் இதுவும் பொருநதாது, ஏனெனில் கணக்கற்ற ஆத்மக்கள் ஒருவருக கொருவா ஸங்கேதம் (முன ஏறபாடு) செய்து கொள்ளாமல் பலகாலங்களில் செய்த பலவிதமான கர்மங்களினால் உண்டான அத்ருஷ்டங்கள்

१६०. असिद्धेरीशसङ्कल्पात् नियमोऽत्र न संभवेत् ।

अतो जगत्कारणत्वं परमाणोरगङ्गतम् ॥

सि-सु-ममवायाभ्युपगमाच्च माम्वादनवस्थितेः ॥ (२-२-१२)

[illegible]

ஸ்ரீ. ஸௌ:-ஸமவாயாப், யுபக, மாச்ச ஸாமயா-

த. நவஸ்தீதே: || 2-2-12 ||

ஸமவாயாப்யுக்யமாத ச— (பரமானுகாரணவாதிகள் ஐாதி முகலானவை பொருளோடு ஒன்றிற்றதைப் பொருந் தவைக்க) ஸமவாயம் எனனும் ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள் வதாலும். ஸாம்யாத— (இந்த ஸமவாயம் பொருளோடு ஒன்றி நிற்பதைப்பொருநதவைக்க வேற்றானதை ஒப்புக்

१७०. समवायाभ्युपगमाच्चंदं मतमसङ्गतम् ।
 द्रव्यापृथक्सिद्धिहेतुतया जात्यादिकस्य च ॥
१७१. इष्यते समवायोऽयं तथाभावेऽप्यमुष्य च ।
 साम्याच्च हेत्वपेक्षायाः अनवस्था प्रसज्यते ॥
१७२. स्वाभाविकस्तथाभावस्सम्बन्धस्येति चेत्तदा ।
 एष स्वभावो जात्यादेरेव युक्तः किमन्यतः ॥

கொள்ளவேண்டிவருகையாகிறது) ஸாம்யததாலே, அந வஸ்திதே — ஒருநிலை நிலலாமறபோகவேண்டிவருகிறகாகை யால (அஸமஞ்ஜஸம்—அணுகாரணவாதம் பொருந்தாது)

170-172. ஸிததாந்தம். ஸமவாயம் எனனும ஸம் பந்தத்தைஒப்புக்கொள்வதாலும் அணுகாரணவாதும் பொருந் தாது. கூடதவம் முதலிய ஜாதி முதலானவை கூடம் முதலிய திரவியத்தோடு பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றிற்பதற்குக் காரணமாக ஸமவாயம் எனனும ஸம்பந்தத்தை நையாயிக வைஸேஷிகாக்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக் கொள்வதாகில், இந்த ஸமவாய ஸம்பந்தம் அந்த திரவியத் தோடு பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றிற்பதற்குக் காரணமாக வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; அதற்கு வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று இவ்வண்ணமாக ஸாமயத்தினாலே ஒருநிலை நிலலாமற போக வேண்டிவருகையாகிறது அவஸத்யாதேத்யாஷம் ஏற்படுகிறது. இனி, 'ஸமவாய ஸம்பந்தம் திரவியத்தோடு ஒன்றிற்பது அதன் இயல்பு என ஒப்புக்கொண்டு விடலாமாகையால், அதற்காக வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். ஆகையால் அவஸத்யாதேத்யாஷமவராதே எனில்' ஜாதி முதலானவை திரவியத்தோடு ஒன்றிற்பது அவற்றின் இயல்பு என்றே ஒப்புக்கொண்டுவிடலாமாகையால், ஸமவாய ஸம்பந்தத்தைக் கற்பிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆகையால் ஸமவாயத்தை கற்பிப்பதாலும் இம்மதம் பொருந்தாது.

சி-ஸ-நித்யமேவ ச ஸ்வாந் || (2-2-13)

173. सम्बन्धस्यास्य नित्यन्वे सम्बन्धखिलवस्तुनः ।

நித்யமேவ ச ஸ்வாந் மனமேநதஸஜ்ஜநம் ||

சி-ஸ-ரூபாதிமச்சாச் விபரீயோ தர்ஸநாத் || (2-2-14)

ஸ்ரீ. ஸு:- நித்யமேவ ச ஸ்வாந் || 2-2-13 ||

நித்யம் ஏவ ஸ்வாந் ச—(ஸமவாயத்தை நித்யமாக ஒப்புக் கொண்டால், அதை உடைய பொருள்களும்) எப்போதுமே இருக்கவேண்டிவருகையாலும் (அணுகாரணவாதமதம் பொருந்தாது).

173. ஸித்தாந்தம். முன் ஸுத்தரத்தில் சொன்ன தோஷம் ஸமவாயஸம்பந்தம் அநித்யமாயிருந்தாலும் பொருந்தும். நையாயிகவைரோஷிகர்கள் ஸமவாய ஸம்பந்தத்தை நித்யமாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்; ஸம்பந்தம் எனப்பது இரண்டு ஸம்பந்திகளின்கீழே ஸித்திக்மமாட்டாதாகையால், ஸம்பந்தமான இது நித்யமானால். இந்த ஸம்பந்தத்தை உடைய கூடதவம் முதலான ஜாதி நித்யமாயிருப்பதுபோல, கூடம் முதலான பொருள்களும் நித்யமாகவேண்டிவரும். இது ப்ரதயக்ஷவிருத்தம். இக்காரணத்தாலும் இம்மதம் பொருந்தாது.

ஸ்ரீ. ஸு:- ரூபாதிமத்த்வாச்ச விபர்யயோ தர்ஸநாத் || 2-2-14 ||

ரூபாதிமத்த்வாத—(பரமாணுகள்) ரூபம் முகபிய வறறை உடைத்தாயிருக்கையால். விபர்யய: ச—(அணுகாரணவாதிகள பரமாணுக்களுக்கு ஒப்புக்கொள்ளும் நித்ய தவம். நிரவயவதவம் முதலான தன்மைகளின்) எதிராத தட்டானவையே ஸித்திக்கும். தர்ஸநாத—(கூடம் முதலான வற்றில் அபபடி) காண்கையால், (இதனால் பொருந்தாது.)

१७४. पार्थिवाद्यणुसङ्घानामेषां रूपादिमच्चतः।
 स्यात्स्वाभिमतनित्यवाऽनंशित्वादिविपर्ययः॥
 १७५. घटादिकेषु रूपादिमन्स्वेवं दर्शनान्नहि।
 दृष्टानुसारात्कल्पोऽर्थः स्वाभीष्टे पर्यवस्यति॥

174-175. ஸித்தாததம் கார்யமான பூதங்களில் ஸ்பர்ஸம் ரூபம், ரஸம், கந்தம், எனனும் குணங்கள் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகையால், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பூமி எனனும் நாலு பூத பரமானுக்களான காரணப்பொருள்களிலும் அந்த குணங்கள் இருக்கின்றன என்று அணுகாரணவாதிகள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். காரணப்பொருளில் இருந்தால் தானே காரயப்பொருளில் காணப்படும் எனபது அவர்கள் கருத்து. இதே முறையில், கட்டம் முதலான கார்யப் பொருள்களில் காணப்படும் அரித்யதவம், அவயவ முடைத்தாயிருக்கை, ஸ்தூலமாயிருக்கை முதலான தனமை களையும் காரணப்பொருள்களான பரமானுக்களில் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு தீரவேண்டும். அவாகளோடுவெனில், பரமானுக்களை நித்யமாகவும், அவயவமற்றதாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். கார்யப்பொருள்களில் காணப்படுவதையொட்டிக் காரணப்பொருளில் ரூபம் முதலானவற்றைக் கலபிக்கும் அவாகள் கொள்கைப்படி பாத தால முறகூறியபடி பரமானுக்களில் நித்யதவம், நிரவய வத்வம், ஸூக்ஷ்மத்வம் முதலானவற்றின் எதிர்த்தட்டின அரித்யதவம், அவயவமுடைத்தாயிருக்கை, ஸ்தூலமாயிருக்கை ஆகியவையே ஸித்ததிக்கும். காரயமான கட்டம் முதலானவை அரித்யமாகவும், அவயமுடையவையாகவும், ஸ்தூலமாகவுமன்றே காணப்படுகின்றன. கார்யத்தில் காணப்படுவதையொட்டிக் காரணத்தைக் கற்பிக்குமபோது “சில தன்மைகளை மாத்திரமே கற்பிப்போம், மற்றவற்றைக் கற்பிக்கமாட்டோம்” என்று சொல்லமுடியாதே. இக் காரணத்தாலும் அணுகாரணவாதம் பொருந்தாது.

सि-सु-उभयथा च दोषात् ॥ (२-२-१५)

१७६. उक्तानित्यत्वादिदोषभयात् रूपादिशून्यता ।

अणुमङ्घवे स्वीकृता चेत्कार्यं स्याद्रूपवर्जितम् ॥

१७७. स्वहेतुगुणपूर्वत्वात् गुणानां कार्यवर्तिनाम् ।

एतदोषभयात्तेषु रूपवत्त्वं यदीष्यते ॥

१७८. तर्ह्यनित्यत्वादिदोषः पूर्वोक्तः प्रसज्येततः ।

दोषादुभयथा चैवमममञ्जसमेव तत् ॥

ஸி. ஸு.:- உபயதா ச தோஷாத் || 2-2-15 ||

உபயதா தோஷாத ச—(பரமானுகளில் ரூபம் முதலானவை இல்லை என்றாலும், உண்டென்றாலும்) இரண்டு பக்கத்திலும் தோஷம் ஏற்படுகையாலும் (அனுகாரணமதம் பொருந்தாது.)

176-178. ஸித்தாந்தம். முன ஸுதரத்தில் கூறியபடி, கார்யங்களில் காணப்படுவதையொட்டிக் காரணமான பரமானுகளிலும் ரூபம் முதலானவற்றை ஒப்புக்கொண்டால் அநித்யதவம் முதலானவையும் ஏற்படுகிறதே எனலும் பயததால் காரணப்பொருளான பரமானுகளில் ரூபம் முதலானவை இல்லை என்று கொண்டால், காரணங்களில் உள்ள குணங்களே கார்யப்பொருள்களில் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும் எனலும் நியமத்தை ஒட்டி, காரணத்தில் இல்லாத ரூபம் முதலானவை கார்யங்களான கடம் முதலானவற்றில் இல்லாமறையாகவேண்டிவரும். ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமான இதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் காரணமான பரமானுகளில் கார்யததையொட்டி ரூபம் முதலானவற்றை ஒப்புக்கொண்டால், முன ஸுதரத்தில் கூறியபடி அவற்றில் அநித்யதவம் முதலானவையும் ஏற்படும். இப்படி இரண்டு பக்கத்திலும் தோஷம் ஏற்படுகையாலும் அனுகாரணவாதமதம் பொருந்தாது.

சி-ஸ்வ-அபரிஶ்ரஹாச்சாத்யந்தமனபேஷா ॥ (2-2-16)

179. ஶுதிந்யாயவிருஶ்யே கபிலஸ்ய மதே க்வசித் ।

ஸத்கார்யவாதமுஸ்யே஽ஸ்தி வுதிகானாந் பரிஶ்ரஹஃ ॥

180. கேநாப்ய்ஷேன காணாதபக்ஷஸ்யாஸ்யாபரிஶ்ரஹாத் ।

அநபேக்ஷேவ கார்யா஽த்யந்தம் மோக்ஷ஫லேஶுமிஃ ॥

ஐதி மஹாஶ்ரீமத்காரணம் ॥

ஸி. ஸு.:- அபரிஶ்ரஹாச்சாத்யந்தமநபேக்ஷா

॥ 2-2-16 ॥

அபரிஶ்ரஹாத ச- (வைதிகர்களால்) ஏற்றுக்கொள்ளப் படாமையாலும், பொருந்தாமையாலும், அத்யந்தம் அநபேக்ஷா - மிகவும் அநாதரிக்கத்தக்கது (அனுகாரணமதம்).

179-180. கபிலருடைய ஸாங்க்யமதம் ஸ்வதந்த்ரபரதூன காரணவாதும் முகவிய சில விஷயங்களில் ஸருதிகளுக்கும் நியாயங்களுக்கும் முரண்பட்டிருந்தபோதிலும், 'இவ்வாத பொருள் உண்டாக முடியாது' எனவும் ஸதகார்யவாதம், பரகருதி, மஹான்முதலான இருபத்தாறு அசேதநத்தத்துவங்களின் எண்ணிக்கை முதலான சில விஷயங்களில் வைதிகர்கள் அம்மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் 'ஸத்கார்யவாதம்' முதலானவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாத வைஷேஷிக மதத்தில் எந்த அம்சத்தையும் வைதிகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை யாகையாலும், முறையியபடி அம்மதம் முழுவதுமே பொருந்தாமலிருக்கையாலும், மோக்ஷபலனை விரும்புகிறவர்களால் அம்மதம் மிகவும் அநாதரிக்கத்தக்கதேயாகும். ஸுத்தரதிலுள்ள சகாரம் முன ஸுதரங்களிற்சொன்ன பொருந்தாமைகளை ஸமுச்சயிக்கிறது.

மஹாத்மீயாக்ஷராதிகரணம் முற்றிற்று.

समुदायाधिकरणम् ॥ (२-२-३)

सि-सु-समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ (२-२-१७)

१८१. अणुकारणतावादिपक्षे पूर्व निगृह्यते ।

तन्नाम्नोपस्थितः पक्षः मौगानां निगस्यते ॥

१८२. चतुर्विधस्मौगतास्तेष्वप्याद्या वैभाषिकाख्याकाः ।

द्वितीयास्मौत्रान्तिकाख्या एषां दर्शनीदृशम् ॥

ஸமுத்யாயாதிகரணம் ॥ 2-2-3 ॥

ஸி. ஸு:- ஸமுத்யாய உபயஹேதுகே஽பி

தத்ப்ராப்தி: ॥ 2-2-17 ॥

உபயஹேதுகே ஸமுத்யாயே அபி— பரமானுவைக் காரணமாகக்கொண்டதான பூமி முதலானவற்றின் ஸமுதாயத்திலும், பூமி முதலான பூதங்களைக்காரணமாகக் கொண்ட சரீரேந்திரிய ஸமுதாயத்திலும், தத்ப்ராப்தி — ஸமுதாயமாகும் தன்மை சேராது.

181-182. முன அதிகரணத்தில பரமானுக்கள் உலகிற்கு உபாதானகாரணம் என்று கூறும் நையாயிக வைசேஷிகாக்களின் மதம் தள்ளப்பட்டது. இவ்வணு காரணவாதம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களை ஒத்திருக்கையாலே. அடுத்தபடியாக பெளத்தாக்களின் மதம் தள்ளப்படுகிறது. 1 வைபூஷிகாக்கள். 2. ஸௌத்ராந்திகாக்கள் 3. யோக்யாசாராக்கள். 4. மாத்யமிகாக்கள் என்று பெளத்தர்கள் நாலுவகைப்பட்டவர்கள். நாலுபேருமே புக்கிஷ்யாக்களாயினும், முன்னவரைக்காட்டிலும் பின்னவரது மதம் அதிகமான தோஷமுள்ளது.

पू १८३. गन्धादिसङ्घैरणुभिः पार्थिवाद्यैश्चतुर्विधैः ।

उत्पाद्यन्ते पृथिव्यादिसङ्घातास्तैश्च भौतिकाः ॥

“யோகாசாரோ ஐகத்பலபதயதர ஸௌதராநதிகஸ தத
தீவஸிதாயாத அநுமிதிபதம் வகதி வைப்யாஷிகஸது ।
பரத்யக்ஷம் ததக்ஷணிகயதி தே ரங்கநாத தரயோ஽பி
ஜ்ஞாநாதமதவக்ஷணபிதுரதே சக்ஷதே தாநக்ஷிபாம் ॥”

[அரங்கநகரப்பனே! இந்த பெளததர்களுள் யோகாசார வகுப்பினன வெளி உலகை இலலைசெய்கிறான்; ஸௌத ராந்திக வகுப்பினன ‘பலவகைப்பட்ட அறிவுகள் உண்டா வதாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு அநுமானத்தால் உலகம் அறியப்படுவது, க்ஷணிகமாகவுயிருப்பது’ என்கிறான். வை பாஷிகன் எனனும் வகுப்பைச்சோந்தவனோவெனில், ‘உலகம் ப்ரத்யக்ஷமாகவும் க்ஷணிகமாகவுயிருப்பது’ என்கிறான். இம்மூன்று வகுப்பினருமே ஞானமே ஆத்மா’ என்றும், ‘அது கணத்தில் அழிவதே’ என்றும் கூறுகிறார்கள். அவர்களைத் தள்ளுகிறோம்] என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் கூறப்பட்டவர்களில் க்ஷணிகமான வெளி உலகை ஒப்புக் கொள்ளும் வைப்யாஷிகனும். ஸௌதராநதிகனும் இவ்வதி கரணத்தில் தள்ளப்படுகின்றனர். ‘உலகமில்லை, க்ஷணிக மான ஞானமே உள்ளது’ என்னும் யோகாசார்ன அடுத்த அதிகரணத்திலும், ‘ஒன்றுமே இல்லை’ என்னுமமாத்யமிகன அதிகரணத்த அதிகரணத்திலும் தள்ளப்படுகின்றனர்.

183-186*. பூவபக்ஷம். ரூபம். ரஸம். ஸ்பர்ஸம். கந்தம் என்னும் தனமைகளை உடையவை பூமிபரமானுக்கள். ரூபம். ரஸம். ஸபாசம் எனனும் தனமைகளை உடையவை ஜலபரமானுக்கள், ரூபம். ஸ்பர்ஸம் எனனும் தனமைகளை உடையவை தேஜ: பரமானுக்கள்; ஸ்பர்ஸம் எனனும் தன்மையையே உடையவை வாயுபரமானுக்கள். பல பூமி பரமானுக்கள் சேர்ந்த பூமியும். பல ஜலபரமானுக்கள் சேர்ந்த ஜலமும் பல தேஜ:பரமானுக்கள் சேர்ந்த தேஜஸ்’ எனனும் அகனிதத்துவமும். பல வாயுபரமானுக்கள்

१८४. उत्पाद्यन्ते च सङ्घाताः बाह्यार्था एत एव हि।

आन्तरो ज्ञानसन्तानरूपो देहान्तरस्थितः॥

१८५. अहंप्रतीतिविषयः आत्मास्त्यर्थेऽवमीष्यपि।

क्षणिकेषु स्थिरत्वादिबुद्ध्याख्याविद्ययाऽखिलम्॥

१८६. उपपद्यत एवातः जगदुत्पत्तिरूप्यथ।

सि युज्यते व्यवहारश्चैन्येतन्मतममङ्गतम्॥

१८७. अणुहेतुकपृथ्व्यादिसङ्घे पृथ्व्यादिहेतुके।

देहेन्द्रियादिसङ्घे च सङ्घोत्पत्तिर्न युज्यते॥

கள் சோநது வாயுவும் உண்டாகின்றன. பூமி முதலான இந்த நாலு பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று சேருவதால் தேஹம். இந்திரியங்கள் முதலான பொளதிகப் பொருள்கள் உண்டாகின்றன. நாம் வெளியுலகில் காணும் பொருள்கள் இப்படி உண்டானவையேயாம். தேஹத்தின் உள்ளிருக்கும் பொருளை ஆராய்ந்தால், ஜ்ஞானங்களின் தொடர்ந்த ஸமுஹமாயிருப்பதாய், 'அஹம்' எனனும் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதே உட்பொருளான ஆதமா எனப் படுகிறது. வெளிப்பொருள்களோடு, உட்பொருளான அறிவோடு வாசியற எல்லாம் கணமாததிரமே இருப்பவை. இவற்றை நிலையாயிருப்பவையாக மயங்குவதே அஞ்ஞானம். ஆகவிப்படி ஸ்ஷணிகமான நான்குவகைப் பரமாணுகுகளி லிருந்து ஸ்ஷணிகங்களான நாலு பூதங்களும் அவற்றிலிருந்து ஸ்ஷணிகங்களான தேஹந்திரியங்களும் உண்டாவதே உலகின் உற்பத்தியாகும். உள்ளிருக்கும் ஸ்ஷணிகஜ்ஞானத் தொடரான ஆதமா இவற்றை ஸ்திரமென்று அறிவதால் உலகவ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜகததப்பதிக் கும, லோகவ்யவஹாரத்திற்கும வேறு எதையும் ஒப்புக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

186*-190. ஸிததாந்தம். இந்த மகம் பொருள்காது. அணுக்களிலிருந்து பூமி முதலான பூத ஸமுதாயம் உண்டாவ

१८८. क्षणिकत्वाभ्युपगमात् अणुपृथ्व्यादिकस्य च ।

कदाऽणवः क्षणध्वस्ताः व्याप्रियन्ते च संहतौ ॥

१८९. भूतानि च कदा वा ते संहन्यन्तेऽथ तानि च ।

कदा ते ज्ञानविषयाः यान्ति वा व्यवहार्यताम् ॥

१९०. सर्वे क्षणविशिष्टाश्चेत् पदार्था, नहि युज्यते ।

जगदुत्पत्तिरपि च व्यवहारश्च लौकिकः ॥

தாக்க கூறுமிடத்திலும், பூமி முதலானவற்றிருந்து தேஹம். இந்நிரியம் முதலான பெளதிக ஸமுதாயம் உண்டாவ தாக்க கூறுமிடத்திலும், அவ்விரு ஸமுதாயங்களும் உண்டாவது பொருந்தாது. ஏனெனில் அணு, பூமி முதலிய அவையெல்லாம் க்ஷணிகமாகவன்றோ ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரு பொருள் மற்றொன்றோடு சேரும்போது முதல க்ஷணத்தில் அதில கிரியை ஏற்பட் வேண்டும், இரண்டாவது க்ஷணத்தில் மற்ற பொரு ளோடு சேரவேண்டும். மூன்றாவது க்ஷணத்தில் ஸமு தாய நிலையை அடையவேண்டும். அணுகுகள் ஒன்றோ டொன்று சேரும் போது முதல க்ஷணத்திலேயே அழிந்து விடுவதால். சோககைக்காக அவை எப்போது தொழில் புரியமுடியும்? பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது முதல க்ஷணத்திலேயே அழிந்து விடுவதால், சோககைக்காக எப்போது தொழில் புரியமுடியும்? ஒரு க்ஷணத்திலேயே அழியும் அவை எக்கணத்தில் க்ஷணிகமான ஞானத்திற்கு விஷயமாகி லோகவ்யவஹாரத்தை விளைக்க முடியும்? ஆகவிப்படி எல்லாப் பொருள்களுமே க்ஷணத் திலேயே அழிபவையாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையால், இம் மதத்தில் உலகத்தின் உற்பத்தியும் ஒட்டாது, லோக் வ்யவஹாரமும் ஒட்டாது. ஆகையால் உலகின் உற்பத்தி யும், லோகவ்யவஹாரமும் பொருந்துவதற்கு பரஹ்ம காரணவாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டே தீரவேண்டும்.

सि-सु-इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति चेन्न सङ्घातभावानिमित्तत्वात् ॥

(2-2-18)

१९१. अविद्या विपरीता धीः नया संस्कारशब्दिताः।

रगद्वपादयश्चमविद्यादिपरम्परा ॥

ஸ்.ஸு:- இதோதா*பரதயயத்வாத்ரபபந்நமீதீசேந்ந

ஸங்காதபாவாநிமித்தத்வாத் ॥ 2-2-18 ॥

இதோதா *பரதயயத்வாத-(அவிதயை முகலானவையம், பூமி முகலானவையும் சககரம் டோலே சமுதாயம்) ஒன்றுக்கொன்று * காரணமாகி நகையாலே, உபபந்நம்— (ஸமுதாயமாகும் தன்மை) பொருந்தும். இதி சேத—எனில், ந—பொருந்தாது; ஸங்காதபாவாநிமித்தத்வாத - (அவிதயை முகலானவை பூமி முகலானவற்றின்) ஸமுதாயமாகும் தன்மைக்குக் காரணமாகமாட்டாவாகையால்.

191-193. பூவபகஷம். அநாதியாய் வரும் காயகாரண பரமபரைய ஆராய்ந்தால் முன் ஸுத்தரத்தில் சொன்ன கோஷம் ஏற்படாது. க்ஷணிகப் பொருள்களை நிலையாக நினைக்கும் அவிதயை எனனும் விபரீதஜ்ஞானத்திலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் எனப்படும் ராசும. துவேஷம் முகலானவை ஏற்படுகின்றன சரீரம் முகலானவை நிலையானவை எனனும் எண்ணத்தால் அவற்றில் ராகமும், அவற்றுக்குத் தீங்கு செய்வாரிடம் துவேஷமும் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோமன்றோ. அந்த ராகம் தொடாவதால் சித்த ரூபமான ஆதமா தாயின காப்பத்தில் நுழைந்து, அங்கு 'நான்' எனனும் அஹங்காரத்தைப் பெற்று, புதிதாக உண்டாகும் சரீரத்திற்கு வேண்டிய ஸரத்தை. வீர்யம், ஸம்ருதி ப்ரீதி முகலிய சைத்தங்களைப் பெற்று அதனாலே பூமி முதலான தாதுக்கள் சேரப் பெற்று ஆறு இந்திரியங்களைப் பெற்று, பராணன். கேஹம். இந்திரியம் முகலானவற்றின்

* பெளத்த மதத்தில் பரதயய ரபதய காரணத்தைச் சொல்லும். சா—24

192. अन्योन्यमूलाऽनादिश्च चक्रवत्परिवर्तते ।
 भूतभौतिकसङ्घातं विनैतन्नोपपद्यते ॥
193. अतस्सङ्घातभावाद्यमुपपन्नमिहेति चेत् ।
 नैवमेतद्विद्यादेः सङ्घातत्वादिकं प्रति ॥
194. अनिमित्तत्वतोऽविद्या स्थिरताबुद्धिरस्थिरे ।
 क्षणिकस्य हि नार्थस्य भजेत् संहतिहेतुताम् ॥
195. शुक्तिरूप्यत्वबुद्धिर्हि न शुक्त्याद्यर्थसंहतेः ।
 हेतुस्स्यात् किञ्च यस्य स्यात् क्षणिके स्थिरतामतिः ॥

ஸமுதாயமாய் ஸபாஸமெனப்படும உடம்பாகி, மறுபடியும் அவிதயையை அடைநது இப்படியே சக்கரமபோல ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகச் சுழன்று சுழன்று வருகிறது. பூதஸமுதாயமும், பெௌதிகமான சரீரேந்திரிய ஸமுதாயமும் ஏறபடாமல இந்தச் சக்கரம் ஓட்டாது. ஆகையால் பூத பெௌதிக ஸமுதாயம் ஏறபடுவதும், லோகவ்யவஹாரமும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆகையால் சென்ற ஸுதரத்தில் சொன்ன தோஷம் பௌததமத்ததில் ஏறாது.

193*-196. ஸித்தாந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு அவிதயை முதலானவை பூதபெௌதிகங்கள் ஸமுதாய மாவதற்குக் காரணமாகவேமாட்டா. நிலையிலலாத பொருள் களை நிலையென நினைக்கும் விபரீதஜ்ஞானம் க்ஷணிகமான பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்வதற்கு எப்படி க் காரணமாக முடியும்? கிளிஞ்சலை வெள்ளியென்று அறியும் மயக்கம் கிளிஞ்சல் முதலான பொருள்களின் சோககைக்குக் காரணமாக முடியுமோ? மேலும், எவன் க்ஷணிகப் பொருளை நிலையாக நினைக்கிறானோ அவன் அக்கணத்திலேயே அழிந்து விட்டானாகையால் ராகம் முதலானவை அவனுக்கு எப்படி ஏறபடமுடியும்? ஆகையால் பௌதத மதம் பொருந்தாது.

१९६. स नदैव व्यस्त इति कस्य रागादिकं भवेत् ।

சி-ஸ-உத்தரோ பாடே ச பூர்வநிரோதாத் || (२-२-१९)

परक्ष्णोत्पन्निकाले पूर्वक्ष्णविनाशनः ॥

१९७. परक्ष्णं ग्रन्थेनस्य हेतुत्वानुपपन्नितः ।

ந ஸ்யாதித்யோத்பநிரஸிந் த்ஷணிகந்வமநே த்ருவம் ॥

१९८. अभावस्यैव हेतुत्वे सर्वं सर्वत्र सर्वदा ।

उन्पद्यताऽथ पूर्वत्र वर्तिनोऽस्यैव हेतुता ॥

ஸ். ஸௌ- உத்தரோத்பாதே, ச பூர்வநிரோதாத்

॥ 2-2-19 ॥

உத்தரோத்பாதே,—பின் ஷ்ணம் உண்டாகும் வேளை யில், பூர்வநிரோதாத் ச—முன் ஷ்ணம் அழிந்தது விடுவதாலும் (டௌதத மதம பொருந்தாது.)

196*-199. பின் ஷ்ணம் உண்டாகும் வேளையில முன் ஷ்ணம் அழிந்தது வீடுகிறதானகையால், முன் ஷ்ணம் பின் ஷ்ணத்திற்குக் காரணமாக முடியாது ஆகையால் ' எல்லாம் ஷ்ணிகம் ' எனனும் டௌததமத்ததில் உலகின் உறபத்தி ஒட்டாது. முன் ஷ்ணத்தின் அபூர்வமே பின் ஷ்ணத்திற்குக் காரணம் எனில்: அந்த அபூர்வம் அந்த ஷ்ணம் அந்த இடம் தவிரந்த எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கையால், எல்லாப் பொருள் களும் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் உண்டாகவேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் காரயத் துக்கு முன் ஷ்ணத்திலிருப்பது மத்திரமே அதற்குக் காரணம் எனில்: ஒரு கூடக்ஷணம் அசுறகு அடுத்த கணத்தி லுள்ள பசு எருமை, கல முசலான எல்லாப் பொருள் களுக்கும் காரணமாகவேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற் காக முன் ஷ்ணத்திலிருப்பதாய், கார்யத்தோடு ஒரே ஜாதியை உடையதே அதற்குக் காரணமாகமுடியும்

१९९. कथित् घटक्षणो हेतुः स्यान्नानोत्तरभाविनाम् ।

சி-சு-அசதி ப்ரதிஜோபரோதோ யோஃபதமந்யதா || (२-२-२०)

அசத்யபி ச ஹை தத் கர்யமுத்பததே யதி ||

२००. ज्ञानोत्पत्तावधिपतिसहकार्यादिकस्य च ।

காரணத்வப்ரதிஜாநா: விரோத்யாபி சம்பத் ||

எனில் ஒரு கணத்திலுள்ள கட்டம் அடுத்த கணத்திலுள்ள எல்லா கட்டங்களுக்கும் காரணமாக வேண்டியவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக ஓர் உததரகட்டக்ஷணத்திற்கு ஒரு பூவகட்டக்ஷணமே காரணமெனில், அப்போதும் எந்த ஒரு கட்டத்திற்கு எந்த ஒருகட்டம் காரணம் என்று நிரணயிக்க முடியாதாகையாலே பெருந்தாது இதைத் தவிர்ப்பதற்காக எந்த தேசத்தில் ஒரு கட்டக்ஷணம் உள்ளதோ, அது அதே தேசத்தில் உள்ள அடுத்த கட்டக்ஷணத்திற்குக் காரணம் எனில்: இப்படிக்கொண்டால் தேசம் நிலையானது என்று ஒப்புக்கொண்டதாகிறபடியால் 'எல்லாம் க்ஷணிகம்' எனனும் பௌத்தமதம் அழிந்தது. ஆகையால், எவ்வகையிலும் பௌத்தமதம் பொருந்தாது.

ஸி. ஸு:- அஸதி ப்ரதிஜ்ஞோபரோதோ

யௌக்யபத்யமந்யதா || 2-2-20 ||

அஸதி—(காரணம்) இல்லாமலிருக்கும்போது (காய முண்டாகுமானால்), ப்ரதிஜ்ஞோபரோதா —(அதிபதி முதலானவை ஞானமுண்டாகக் காரணமாகின்றன) எனனும் பௌத்தமத ப்ரதிஜ்ஞை விரோதிகடும். அந்யதா—இந்த ப்ரதிஜ்ஞை விரோதிககாமைக்காகக் காரணம் இருக்கும் போதே கார்யம் உண்டாகிறது எனில் யௌக்யபத்யம்—காயகாரணங்கள் ஒரேசமயத்தில் தோற்றமளிக்கவேண்டும்

199*-202. முன ஸுதரங்களில் சொன்ன தோஷங்களைத் தவிர்ப்பதற்காகக் காரணமில்லாமலே கார்யம் உண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால், அதிபதி, ஸஹகாரி முதலானவற்றை ஞானம் உண்டாகக் காரணமாக பௌத்தமதத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செயதிருப்பது ஓட்டாமற்போய்விடும்.

२०१. प्रतिज्ञाऽनुपरोधाय निष्ठन्येकघटक्षणे ।

घटक्षणान्तरोन्पत्तिः इष्यते भवता यदि ॥

२०२. योगपद्येनोपलब्धिः कार्यकारणयोर्भवेत् ।

मि-सू-प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिर्गोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ (२-२-२१)

विनाशश्च द्विधा प्रोक्तः स्थूलसूक्ष्मप्रभेदतः ॥

இந்த பரதிக்ஷணை முரண்படாமையாகக் காரணம் இருந்தே காயம் உண்டாகிறது என்பது, இருந்தது அழிய இட மில்லாமையாலே காயமும் காரணமுமான இரண்டு கூடங் கள் ஒரே சமயத்தில கிண்பட்டவேண்டியவரும். இப்படி க கண்பட்டவிலை. ஆகையால் டெளத்தமதம் பொருந்தாது.

ஸ். ஸு:- ப்ரதிஸங்க்யா஽ப்ரதிஸங்க்யாநிரோத்யா-

ப்ரபந்திரவிச்சேத்யாத் ॥ 2-2-21 ॥

பரதிஸங்க்யா஽பரதிஸங்க்யாநிரோத்யாபரபதி.-காணப டம (ஸதூல) விநாஸமும். காணமுடியாத (ஸுக்ஷ்ம) விநாஸமும் (உலகிற்கு) ஏற்படமாட்டா; அவிச்சேத்யாத்— (உள்ள பொருள் அடியோடு) இல்லாமறப்போவது ஓட்டாதாகையால்.

202-205 முன் ஸுதரம் வரையில் இல்லாதபொருள் இருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறது என்னும் அவத் காயவாதம் தள்ளப்பட்டது. உள்ள பொருள் அடியோடு இல்லாமறப்போவதும் ஓட்டாது என்று இந்த ஸுதரத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது ஸங்க்யாஸூபதம் அறிவைக்குறிக்கும்; இங்கு பரதயக்ஷத்தைக் குறிக்கிறது; பரதிஸூபதம் எதிக தட்டைச் சொல்லும். நிரோத்யாஸூபதம் விநாஸத்தை உரைக்கும்; ஆகையால், ப்ரதிஸங்க்யாநிரோத்யாஸூபதம் உள்ள பொருள் பரதயக்ஷமாகக் காணப்பட அடியோடு இல்லாமறப்போவதாகிற நிரவயவிநாஸத்தை டெளத்த மதக சா—25

२०३. आद्योऽयमुपलब्धर्हः घटादौ दण्डताडिते ।

अन्त्यः प्रतिक्षणोद्भावी तदनर्हो निश्चयौ ॥

२०४. न स्यातां तौ विनाशादिधर्मभागवस्तुनस्सदा ।

अविच्छेदात् घटादौ चावस्थान्तस्समन्विते ॥

தில் சொல்லுகிறது. பரதயக்ஷமாகக் காணத்தகாததாயிருக்கும் நிரவநயவிநாஸம் அபரதிஸங்க்யா நிரோத்யஸ்பதததால கூறப்படுகிறது. இவ்விரண்டுக்கும் உத்யாஹரணம்:— கட்டம் முதலானவற்றைத் தடியால் அடிக்கும் போது ஏற்படும் விநாஸம் ஸ்தூலமாயிருக்கையாலே, ப்ரதயக்ஷமாகக் காணப்படுகிறது. இது ப்ரதிஸங்க்யாநிரோத்யததிறகு உத்யாஹரணம்; இரண்டாவதற்கு உதாஹரணமாவது,— அந்த கட்டம் இப்படித் தடியால் அடிகப்படுவதற்கு முன்னமே ஒவ்வொருகணமும் நசிதது அதைப் போன்ற மறறொரு கட்டம் அடுத்த கணத்தில் உண்டாவதாகவும்:— இவ்விநாஸம் ஸுக்ஷ்மமானதாகையாலே ப்ரதயக்ஷமாகக் காணத்தகாதது என்றும் க்ஷணிகதவ்வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமதேயாம். இவ்விரண்டுவிதமான நிரந்வயவிநாஸமும் ஏறபடமாட்டா கட்டம் முதலான பொருள்கள் அழியும்போது, எப்போதும் அவை கபாலம் முதலானவோன்று நிலைகளை - அடைகின்றனவேயொழிய அடியோடு அழிவதில்லை, ஆகையால் அழியும் எந்த இடத்திலும், ஒரு பொருள் மறறொரு நிலையை அடைவதாகிற ஸாந்வயவிநாஸத்தை ஒப்புக்கொள்ளலாமெயொழிய, அப்பொருள் அடியோடு அழிவதாகிற நிரந்வயவிநாஸத்தை ஏறகமுடியாது. இவ்விஷயம் முன பாதத்தில் ஆரம்பமுனதிக்கரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, “விளக்கு அணையும்போது உள்ளதான விளக்கு அடியோடு அழிவதைக் காண்கிறோம். பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் நீர்த்துளி விழுந்தால், அதுவும் அடியோடு அழிவதைக் காண்கிறோம். இவற்றைக்கொண்டு மற்ற பொருள்களும் ஒவ்வொருகணமும் அடியோடு அழி

२०५. निरन्वयविनाशस्यादर्शनादेवमेव तु।

दीपनिर्वाणोऽपि सूक्ष्मावस्थाम्प्राप्तिरिष्यते॥

சி-ஸ-உமயயா ச டோபாது ॥ (२-२-२२)

கிடை எனது அநுமானம் செய்திருேம்" என்று கண்ணிக நவவாதிகள் கூறுவார்களாகில. 'கடம், பொறதகுண்டலம் முதலானவை அழியும்போது முறையே அளவ ஓடுகள், டொனகட்டி முதலானவையாக ஆவதைக் காண்கிருேமே யொழிய, அடியோடு அழிவதைக் காண்பதில்லை; அது டோலவே வளக்கு அணையும்போதும் அது ஸுக்ஷ்மகேதுஸ் ஸாக மாறுவதாகவும். பழக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில வீழ்ந்த நீர்த்துளி ஸுக்ஷ்மமான நீராவியாக மாறுவதாகவும் அநுமானம் செய்யலாம்; ஆகையால் நிரந்வயவிநாஸத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை" என்று பதில் கூறுகிருேம். காண்பதையொட்டிக் காணாததைக் கற்பிப்பது தககது; காணாததையொட்டிக் காண்பதைத் தள்ளுவது தகாதது. மேலும், கடம், குண்டூலம் முதலான ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் பொருள்கள் அழியும்போது வேறுநிலையை அடைவதையே காண்கிருேமான்கயால், அதையொட்டி அப்படிக்காணாத ஒரு சில இடங்களிலும் அநுமானம் செய்வது நியாயமேயொழிய. காணாத ஒரு சில இடங்களை யொட்டிக் கண்ணால் காணும் டல்லாயிரமிடங்களை வேறு படுத்தப்பார்ப்பதால் நியாயவிரோதமும், கெளுரவம் என்னும் தேசூஷமும் ஏற்படும் ஆகையால், பௌததர்களால் கற்பிக்கப்படும் பரதிஸந்க்யாநிரோதம் அபரதிஸந்க்யா நிரோதம் எனப்படும் இருவிதமான நிரந்வயவிநாஸங்களும் ஒட்டாவாகையாலே, உள்ள பொருள் அடியோடு அழிய முடியாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஸி. ஸு:- உபயதா ச தேசூஷாத் ॥ 2-2-22 ॥

உபயதா—இல்லாத பொருளிலிருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறதென்றும், உள்ள பொருள் இல்லாததாகிவிடுகிற தென்றும் கூறும் இரண்டு வாதங்களிலும், தேசூஷாத ச—தேசூஷம் ஏற்படுகையாலும் (பௌததமதம் பொருந்தாது.)

௨௦௬. जातस्य तुच्छतापत्तौ तुच्छाच्चोत्पत्तिवर्णने।
 दोषापत्तेरुभयथा ते न स्यातां हि सर्वथा ॥
 ௨௦௭. तुच्छादुत्पत्तिवादे हि कार्यं तुच्छात्मकं भवेत्।
 यस्मादुत्पद्यते यच्च तत् तदात्मकमेव हि ॥
 ௨௦௮. मृत्सुवर्णादिकार्यं हि दृश्यते तन्मयं यथा।
 जातस्य तुच्छतापत्तौ जगत्तुच्छात्मकं भवेत् ॥
 ௨௦௯. तच्च तुच्छात्मकं नाङ्गीक्रियते न प्रमीयते।
 तस्मादुभयथा दोषादिदं मतमसङ्गतम् ॥

206-209. பௌத்த மதத்தில் உண்டான பொருள் இல்லாததாகிவிடுகிறது என்றும், இல்லாததிலிருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறது என்றும் ஒப்புக்கொள்ளும் இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷம் ஏற்படுகிறதாயினால் அவ்வாதங்கள் எவ்வகையிலும் பொருந்தமாட்டா. எப்படியெனில்: ஸூந்யத்திலிருந்து ஒரு பொருள் உண்டாகிறது எனில், உண்டான அப்பொருளும் சூந்யமாகவே இருக்கவேண்டி வரும். ஏனெனில். உலகில் காரணப்பொருள் எவ்வுருவானதோ அவ்வுருவாகவே காரணப்பொருள் இருப்பதைக் காண்கிறோம். மண்ணாலான குடம் மண்ணுருவாகவே யிருப்பதையும், தங்கத்தாலான குண்டலம் பொன்மயமாகவே இருப்பதையும் காண்கிறோமன்றோ. ஆக, சூந்யத்திலிருந்துண்டான உலகம் சூந்யமென்றே கொள்ளவேண்டிவரும். உலகமோ சூந்யமாகக் காணப்படவில்லை. மாத்யமிகனை யொழிந்த பௌத்தர்கள் உலகம் சூந்யம் என ஒப்புக் கொள்வதுமில்லை. (எல்லாம் சூந்யமெனும் மாத்யமிக பக்ஷம் அடுத்ததற்கடுத்த அதிகரணத்தில் நிரளிகப்பட்டு விருக்கிறது.) உள்ள பொருள் அடியோடு அழிகிறது எனனும் வாதத்திலும், ஒருகணத்திற்குமேல் உலகம் முழுவதும் அடியோடு அழியவேண்டியேரிடுகையாலே சூந்யமாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருகிறது. ஆக, இவ்விருவாதங்களிலும் உலகை சூந்யமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருகையாலே பௌத்தமதம் பொருந்தாது.

सि-सू-आकाशे चाविशेषात् ॥ (२-२-२३)

२१०. तुच्छस्वरूपताऽऽकाशे न संभवति तत्र च ।

अवाधितप्रतीतिर्यत् पृथिव्यादाविवास्ति नः ॥

ஸ். ஸஉ:- ஆகாஸே சாவீஸேஷாத் || 2-2-23 ||

ஆகாஸே ச-ஆகாஸவீஷயததிலும் (குந்யமெனும்வாதம் மெருந்தாது.) அவிஸேஷாத-(பூமி முதலானவற்றைப்போல பரத்யக்ஷமாகச் காணப்படுகையில்) வாசிடெவாமையா

210-211. காணப்படும பூமி முதலானவை குந்யமாக மாட்டா என்ற முன ஸுத்தரத்தில நீருபிக்கப்பட்டது. பூமி முதலானவற்றைப்போலே, வேறு பரமாணத்தால் தள்ளப்படாமல் பரத்யக்ஷத்தால் காணப்படுவகாயிருக்கையாலே ஆகாஸமும் குந்யமாகமாட்டாது என்று இங்கு நீருபிக்கப்படுகிறது. ஆகாஸம் பரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதோ? எனில் ' இவ்விடத்தில் பருநது பறக்கிறது, இவ்விடத்தில் கழுத பறக்கிறது' என்று பருநது கழுத முதலானவை பறக்குமிடமாக ஆகாஸம் பரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதன்றோ. பூமி முதலானவற்றின் அபூவமே (இனமையே) ஆகாஸம் என்றும் கூறமுடியாது. எட்டடியெனில் அபூவமானது (1) பராக்யபூவம் (2) பரத்யவமஸாபூவம் (3) அநடிபாநயாபூவம் (4) அதயந்தாபூவம் என்று நாலு வகைப்படும். ஒரு பொருளின் பராக்யபூவம் எனப்பது அப்பொருள் உண்டாவதற்கு முற்காலத்திலிருப்பது, அதன் பரத்யவமஸாபூவம் எனப்பது அது அபிநததற்குப் பிறகாலத்திலிருப்பது. அப்பொருளிருக்கும்போது இவ்விரண்டு அபூவங்களும் இருக்கமுடியாது. ஆகாஸத்தை பூமி முதலானவற்றின் பராக்யபூவமாகவே, பரத்யவமஸாபூவமாகவேவாக்கொண்டால், பூமி முதலானவை இருக்கும்போது ஆகாஸம் இலொமந்தோகவேண்டிவரும்.

२११. पतत्यत्र श्येन इति तदाधारत्वतोऽनिशम्।

இது ப்ரதயக்ஷவிருத்தம். ஆகையால் ஆகாஸம் பூமி முதலானவற்றின் ப்ராக்ஷபூவப்ரத்யவம்ஸாபூவங்களாயிருக்க முடியாது. இனி, கூடம் படம் என்னும் இரு பொருள்களிடையே அந்யோந்யாபூவத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கூடத்தின் அந்யோந்யாபூவம் படத்திலும், படத்தின் அந்யோந்யாபூவம் கூடத்திலும் உள்ளது. வேறு இடங்களில் இவ்வபூவம் இருக்கமாட்டாது. ஆகாசத்தை இரு பொருள்களின் அந்யோந்யாபூவமாக ஒப்புக்கொண்டால் அவ்விருபொருள்களிடையே ஆகாஸம் இருக்கமுடியாது. இதுவும் ப்ரதயக்ஷவிருத்தம். கடைசியாக அத்யந்தாபூவம் என்பது ஒரு பொருள் அடியோடு இவ்லாமலிருக்கும்போது ஏற்படுவது பூமி முதலானவை இருக்கும்போது அவையிருக்குமிடத்திலேயே நாம் ஆகாசத்தைக் காண்கையால், ஆகாஸமானது அவற்றின் அத்யந்தாபூவமாகவுமாகமுடியாது. இவ்வண்ணமாக நையாயிக மதரீதியில் அபூவத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஆகாஸம் பூமி முதலானவற்றின் அபூவமாக ஆகமுடியாதென அறியலாம். உண்மையில், ஒரு பொருளின் அபூவம் எனபது உள்ளதான பொருளொன்றின் நிலையாகவே நிரூபிக்கப்படுகிறது உதூஹரணமாக, கூடத்தின் ப்ராக்ஷபூவமானது அதன் முன் நிலையான மண்கட்டியாகவும், ப்ரத்யவம்ஸாபூவமானது அதன் பின் நிலையான ஓடுகளாகவும், கூடத்தின் அந்யோந்யாபூவம் படமாகவும், படத்தின் அந்யோந்யாபூவம் கூடமாகவும், 'பூமியில் கடம் அடியோடு இலகை' என்றவிடத்தில் கூடத்தின் அத்யந்தாபூவம் பூமியாகவும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் பூமி முதலானவற்றின் அபூவமாகவே ஆகாஸமானாலும், அது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் ஒரு பொருளாகவே ஆகமுடியும். ஆகவிப்படி பூமி முதலானவற்றைப் போலே ப்ரதயக்ஷமாகக் காணப்படுகையில் வாசியில்லாமை யாலே, ஆகாஸமும் சூர்யமாகமாட்டாது.

சி-ஸ-அனுஸ்மதே || (2-2-28)

प्रत्यभिज्ञानतोप्येवमर्थक्षणीकता नहि ||

212. तदेवेदमिति ज्ञानमतीताद्यवगाहनात् ।

कालद्वयविशिष्टं च वस्तुवेकं सूचयत्यतः ॥

213. अस्थिरत्वे पदार्थस्य प्रत्यभिज्ञा न मङ्गता ।

समानं दूषणं प्रोक्तं बाह्यार्थान्तिववादिनोः ॥

ஸி. ஸௌ:- அநுஸ்ம்ருதேஸ || 2-2-24 ||

அநுஸ்ம்ருதே' ச—(முன அநுபவிககப்பட்ட பொருள் கள்) மறுபடியும் அநுபவிககப்படுகையாலும் (பொருள்கள் க்ஷணிகமாகமாட்டா.)

211*-213. இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம் என்று காலம் மூவகைப்படுகிறது. அதில் 'அன்று கண்டதை இன்று காண்கிறேன்' முதலானவிடங்களில் ஒரு காலத்தில இறந்ததை மற்றொரு காலத்தில அநுபவிககையாகிற பரதயபிஜ்ஞாநுபமான ஜ்ஞானம் காணப்படுகிறது. இப்பரதயபிஜ்ஞையிலிருந்து. இருவேறு காலங்களிலிருந்த பொருள் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது பொருள்கள் க்ஷணிகமானால். கணந்தோறும் வேறுவேறு பொருள்கள் உண்டாக வேண்டுமாகையால் இருவேறு காலங்களிலிருக்கும் பொருள் ஒன்றே என்றறியும் இப்பரதயபிஜ்ஞை ஒட்டாமற்போய்விடும். ஆக இதுவரையில வெளிப்பொருள்கள் க்ஷணிகமாக உள்ளன என்று ஒப்புக்கொள்ளும் வைபவாஷிகஸௌதரார்த்திகர்களுக்குப் பொதுவான தூஷணங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. அடுத்த ஸூதரத்தில் 'வெளிப்பொருள்கள் அநுமானத்தாலேயே அறியப்படுபவை என்று கூறும் ஸௌதரார்த்திகனுக்கே உரிய தூஷணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

सि-स-नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ (२-२-२५)

२१४. ज्ञानोत्पत्तिक्षणेऽर्थस्यानवस्थानान्न कस्यचित् ।

अर्थस्य धीविषयता स्यादिति प्राक् यदीरितम् ॥

२१५. तत्रानुमेयार्थवादी प्राह सौत्रान्तिकः परः ।

न ज्ञानविषयत्वेऽत्र वस्तुसत्तैव कारणम् ॥

२१६. वस्तुनो धीविषयता यतस्तद्वेतुतात्मिका ।

विज्ञाने नीलपीतादिविचित्राकारदर्शनात् ॥

२१७. पूर्वं समर्प्य स्वाकारं विज्ञाने तदनन्तरम् ।

स्वयं विनष्टो नीलादिरर्थः पुसाऽनुमीयते ॥

ஸி. ஸௌ:- நாஸதோ஽த்ருஷ்டத்வாத் ॥ 2-2-25 ॥

அஸத ந—(அறிவில் உள்ள நீலம் முதலான தன்மை) அழிந்த பொருளுடையதாகமுடியாது. அத்ருஷ்டத்வாத்—(பொருள் அழிந்தபின் அதன் தன்மை மறநெரு பொருளில் ஸங்கரமிப்பது) எங்கும் காணப்படுவதில்லை யாகையால்.

214-218. பூவபக்ஷம். பொருள்களைக் க்ஷணிகமாக ஒப்புக்கொண்டால். எப்பொருளும் அதைப்பற்றிய அறிவுண்டாகும் அடுத்த கணத்தில் இருக்கமுடியாதாகையால். எப்பொருளுமே அறிவுக்கு விஷயமாக முடியாது என்று பௌத்தமதத்தினுடைய ஒரு தோஷம் கூறப்படுகிற தன்றோ, அதற்கு ஸௌதராந்திகர்களாகிற நாங்கள் பின் வருமாறு ஸமாதானம் உரைக்கிறோம்.— அறிவுண்டாகும் கணத்தில் ஒரு பொருள் இல்லாமலிருப்பதால் அப்பொருள் அறிவுக்கு விஷயமாகமாட்டாது என்று கூற முடியாது, ஒரு பொருள் உள்ளதாயிருப்பதாலேயே அது அறிவுக்கு விஷயமாகி விட்டாது. அறிவுக்கு விஷயமாகையாவது.— அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாகையேயாகும்;

२१८. यतोऽर्थकृतमेवैतत् ज्ञानयैचित्र्यमित्यम् ।

ज्ञाने नीलादिराकारः लभ्यते यः स नाहिति ॥

२१९. आकारो भवितुं नष्ट्यर्थस्यैवमपि क्वचित् ।

नष्टे धर्मिण्यदृष्टत्वात् धर्मस्यान्यत्र सङ्गतेः ॥

அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் பொருள் அறிவையுண்டாக்கிவிட்டுத் தான அழிந்துபோவதில் தடையில்லையே; அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கையே அறிவுக்கு விஷயமாகையெனில், அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமான கணமுதலான இந்திரியங்களும் அறிவுக்கு விஷயமாகவேண்டிவருமேயெனில்: தன ஆகாரத்தை அறிவில் ஸமாப்பிப்பதன் மூலம் எது அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாகிறதோ அதிலே அறிவுக்கு விஷயமாவது என்று கொள்ளுகிறோமாகையாலே, அறிவில் தம ஆகாரத்தை ஸமர்ப்பிக்காத கண முதலானவை அறிவுக்கு விஷயமாகாதவையாயிருப்பதில் குறையிலலை. ஆக, அறிவில் தனனுடைய நீலம், மஞ்சள் முதலான ஆகாரங்களை ஸமாப்பித்து அழிந்துபோன நீலகூடம் முதலானவை அறிவிலுள்ளதாகக் காணப்படும் விசித்திரமான அவ்வாகாரங்களைக் கொண்டு அநுமானித்து அறியப்படலாமாகையால், க்ஷணிகமான பொருள்களும் அறிவுக்கு விஷயமாவதில் குறையிலலை. நீலம் முதலான ஆகாரங்களற்ற அறிவில் காணப்படும் நீலம் முதலானவிசித்திரமான ஆகாரங்கள் அவ்வாகாரங்களையுடைய பொருள்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவதாகக் கொண்டால்தான் பொருந்துமாகையால் எங்கள் மதமே சரியானது.

*218-220. ஸித்தாந்தம்— இடபூவபக்ஷம் தவறு. அறிவில் காணப்படும் நீலம் முதலான விசித்திரமான ஆகாரங்கள், ஏறகனவே அழிந்துபோன பொருள்களின் ஆகாரங்களே என்று கூறுவது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

२२०. जपापुष्पे विनष्टे हि लौहित्यं स्फटिके कुतः।

धीवैचित्र्यमतोऽर्थस्य क्षणिकत्वे न संभवेत्॥

சி-சு-உடாசிநானாமபி சைவ் சித்தி:॥ (२-२-२६)

२२१. क्षणिकत्वे पदार्थानां निष्प्रयत्ननृणांमपि।

सर्वार्थसिद्धिस्स्यादेव प्रयत्नाद्यनुतिष्ठतः॥

ஒரு பொருள் அழிந்துபோய் விட்டபின்பு அதன் தூர்மம் வேறொரு பொருளில் சேர்ந்து காணப்படுவதென்பது உலகில் எங்குமே கண்டபாது. ஐயாகுளும் என்னும் செம்பருத்திப் புஷ்பம் ஸ்படிகக்கல்லில் பிரதிபலிப்பதையும் கண்ணாடியில் முகம் பிரதிபலிப்பதையும் காண்கிறோம். அப்புஷ்பமோ, அமுக்கமோ அந்தஸ்படிகம் அல்லது கண்ணாடியின எதிரில் இருக்கும்போதுதான் அவற்றின் அண்மை பிரதிபலிக்கின்றன. 'விலகிச் சென்ற பின்பேர் அழிந்தபின்போ அவை பிரதிபலிப்பதில்லை, இருக்கும்போதும் புஷ்பம் முகம் முதலானவற்றின் சிவப்பு முதலான ஆகாரங்கள் மாத்திரம் பிரதிபலிப்பதுமில்லை, அவ்வாகாரங்களோடு கூடிய புஷ்பம் முதலிய பொருள்களே அவையிருக்கும்போது பிரதிபலிக்கின்றன. ஆகையால் பொருள்கள் அழிந்தபின்பு அவற்றின் ஆகாரங்கள் மாத்திரம் அறினில் ஸமாப்பிக்கப் பட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்று கூறுவது ஒட்டாது. ஆகையால், பொருள்கள் கண்ணிகமெனனும் பெளதத மதத்திலவிசுத்திரமான அறிவுகள் ஏற்படுவது-பொருந்தாது.

ஸி. ஸௌ:-உதூரஸீநாநாமயீ சைவம் ஸித்தி:॥2-2-26॥

ஏவும்-இவ்வண்ணமாகப் பொருள்கள் கண்ணிகமானவை எனக்கொண்டால், உதூரஸீநாநாம் அபி-முயற்சி செய்யாத வர்களுக்கும், ஸித்தி:॥-சைவம்-பொருள்களும் ஸித்திக்க வேண்டிவரும் (என்னும் தோஷம் ஏற்படும்.)

२२२. तदानीमेव नष्टत्वात् तत्संस्कारादिकस्य च ।

स्थिरस्यैकस्यानुवर्तमानस्यासंभनत्वतः ॥

२२३. भवेदहेतुकी सिद्धिः अप्रयत्नवतामपि ।

उभयोरप्यर्थं दोषः समोऽतो दर्शनं न सत् ॥

॥ इति समुदायाधिकरणम् ॥

221-223. விததாந்தம். மறறொரு ஹேதுவாலுப
பெளத்தமதம் பொருந்தாது. அது எனனெனனில். உலகில
மனிதர்கள் வருங்காலத்தில் சில பயனகள் ஏற்பட
வேண்டும் எனனும் ஆசையாலே நிகழ்காலததில சில
முயற்சிகளைச் செய்வதைக காண்கிறோம். பெளத்த
மதத்தினபடி பிரயதனங்களைச் செய்பவர்கள் அககணத்தி
லேயே அழிந்தவிடுவகால அவாகளுககு வருங்காலத்தில்
எப்பயனும் இல்லை. அபிரயதனங்களைச் செய்யாத வேறு
எவர்க்கோ முயற்சியிலலாமலே எல்லாப்பயன்களும் ஏற்படு
கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும். பிரயதீனம் செய்த
மனிதர்கள் அழிந்தபின்பும், அவர்களுடைய ஸம்ஸகாரம்
முதலான் ஏதோவொன்று நிலையாயிருந்து பலனையள்கிறது
என்று ஒப்புக்கொண்டாலாவது இந்தேதோஷத்தை ஓரள
வுககுத் தவிர்க்கலாம். அத்கைய நிலையான எப்பொருளையுமே
பெளத்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததால், முயற்சி செய்யாதவர்
களுககு போகம மோக்ஷம் முதலிய எல்லாப் பேறுகளும்
கிடைக்கின்றன என்னும் தோஷம் அவர்களால் தவிரகக
வொண்ணாததேயாகும். வைபுராஷிகை, ஸௌத்ராந்திகள்
ஆகிய இருவர்க்கும் பொதுவான தோஷமாகும் இது.
ஆகையால அவர்களுடைய மதம் பொருந்தாது.

उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ (२-२-४)

सि-सू-नाऽभाव उपलब्धेः ॥ (२-२-२७)

२२४. चतुर्विधेषु बौद्धेषु प्राङ्निरस्तं द्वयोर्मतम् ।

योगाचारस्यात्र मतं तृतीयस्य निरस्यते ॥

२२५. यद्वीविचित्रत्वमर्थवैचित्र्यकृतमुच्यते ।

तन्नार्थवन्मतेरेव विचित्रत्वाच्च साकृतेः ॥

உபலப்த்யதி,கரணம் ॥ 2-2-4 ॥

ஸி. ஸூ:- நாயாவ உபலப்தே: ॥ 2-2-27 ॥

அபாவ.—(அறிவு தவிர்ந்த வெளிப்பொருள்கள்) இலலை யென பது, ந—தவறு, உபலப்தே,—(அவ்வறிவுக்கு வ்ஷய மாக அப்பொருள்கள்) காணப்படுகையால்.

224. நாலு விதமான பௌத்தர்களில், க்ஷணிகமான ஜ்ஞானத்தோடுகூட க்ஷணிகமாக வெளிப்பொருள்களும் உள்ளன என்று கூறும் வைபூஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களின் மதம் சென்ற அதிகரணத்தில் தள்ளப்பட்டது. க்ஷணிகமான ஜ்ஞானமேயுள்ளதெயாழிய வெளிப்பொருள்கள் க்ஷணிகமாககூடக் கிடையாது என்று கூறும் யோகா சாரன எனனும் பௌத்தவகுப்பினனுடைய மதம் இவ்வதி கரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

225-230. பூவபக்ஷம். வெளிப்பொருள்களில் காணப் படும் விசித்திரமான ஆகாரங்களே அறிவில் பிரதிபலிக கின்றன என்று வைபூஷிகஸௌத்ராந்திகர்கள் கூறியது பொருந்தாது. விசித்திரமான ஆகாரங்களையுடையதான அறிவை மாதிரிம ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் போதுமானது, வெளிப்பொருள்களை ஒப்புக்கொள்ளத்தேவையிலலை,

௨௨௬. निगकारधियां कुत्राप्यप्रकाशो हि संमतः।
 ततः प्रकाशमानायाः धियम्साकारता भवेत्॥
 ௨௨௭. ज्ञायमानो य आकारः स ज्ञानस्येति निश्चयः।
 बहिर्वदवभासोऽपि तस्य विभ्रममूलकः ॥
 ௨௨௮. सहोपलम्भनियमादपि ज्ञानार्थयोस्तथा।
 ज्ञानादव्यतिरिक्तोऽर्थः, किञ्च बाह्यार्थवादिभिः ॥
 ௨௨௯. ज्ञानेऽप्यर्थनरूपं च रूपमास्थेयमन्यथा।
 ज्ञानस्य तत्तदर्थं प्रत्यसाधारणता कथम्।

அறிவு எவ்விடத்திலும் ஆகாரமற்றதாகப் பிரகாசிப்பதில்லை
 எனபது அனைவருமிகச்சந்தது. ஆகையால், பிரகாசியாநிற்கும்
 அறிவு அனைத்தும் இயல்வாகவே ஆகாரமுடையதாகவே உள்
 ளது என்று அறுதியிடலாம். அறியப்படும் ஆகாரத்தை அறிவி
 னுடையதாகவே கொண்டுவிட்டால், அவ்வாகாரமுடைய
 வெளிப்பொருளொன்றைக் கறபிக்கவேண்டிய அவசிய
 மில்லை. உள்ளிருக்கும் அறிவ்னுடைய அவ்வாகாரமவெளியி
 லீருபபதுபோல தோன்றுவது மயக்கத்தினால் ஏற்படுவது.
 அறிவும், அறியப்படும் பொருளும் எப்போதும் சோந்தே
 அறியப்படுவதிலிருந்தும் அறியப்படும் பொருள் அறிவைக்
 காட்டிலும் வேறுபட்டதல்லவென விளங்குகிறது. மேலும்,
 வெளிப்பொருள் உண்டெனக் கூறுகிறவர்கள் அறிவிலும்
 அவ்வெளிப்பொருளுடையது போன்ற ஆகாரத்தை ஒப்புக்
 கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், கடத்தைப் பற்றின
 அறிவு, படத்தைப்பற்றின அறிவு என்று ஒவ்வொரு வெளிப்
 பொருளைப்பற்றியும் தனித்தனியான அறிவுகளை நிரூபிக்க
 முடியாது அறிவிலுள்ள அவ்வாகாரங்களைக் கொண்டே
 முற்கூறிய எல்லா வழக்குகளையும் பொருந்தவிடலாமா
 யிருக்க, அறிவு தவிரந்த வெளிப்பொருள்களை ஒப்புக்
 கொள்வது யுகதிகுட பொருந்தாது. ஆகையால் க்ஷணிகமான
 ச:—28

230. தாவ்ந்மாந்ரேவ் சர்வ்வ்யவஹரோபபத்தி: |
 விஜ்ஞானேதரவாஹ்யர்த்திகல்பந் நைவ யுக்திமத் ||
231. இதி யோகாசாரமத் ந்யாயேஸ்முஷ்மிந்நிரஸ்யதே |
 விஜ்ஞானவ்யதிரிஶ்ஞார்த்தாபாவோ வக்துந் ந ஶக்யதே ||
232. ஜானாம்யஹ் வடமிதி நிரவாஸோபலவ்ஹித: |
 ஜ்ஞாத்ஜ்ஞானார்த்தேஷு துல்யம் ஸ்புரத்ஸ்வத்ர ப்ரத்யக் த்ரிஷு ||
233. ஜ்ஞானஸ்யைகஸ்ய சத்யத்வமசத்யத்வம் ததந்யயோ: |
 வததோஸ்ய மத் நூந் ஹஸ்யம் நிர்யுக்திகத்வத: ||
234. சஹோபலம்நியமாத் அபேத இதி தத்வத: |
 விருத்நம்ஸம்ஸேதஸ்ய சாஹித்யம் சாஸ்யம் யத: ||

அறிவொன்றே உள்ளது எனனும் யோகாசாரமதமே பொருத்தமானது.

231-237. ஸித்ததாந்தம்-இந்த யோகாசாரமதம தவறு. அறிவுதவிராத வெளிவிஷயங்கள் இல்லாப்பொருள்களே என்று கூறுவது ஒட்டாது "நான் கட்டத்தை அறிகிறேன்" என்று அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியே ஒருபடியாகத் தடையறப்பிரகாசிக கையில், அறிவு மாதத்திரமே உள்ளது மற்ற இரண்டும் இல்லை என்று கூறும் யோகாசாரனின் மதம யுக்திகளுக்கு ஒட்டாதாகையால் அறிவாளிகளால் பரிஹஸிககதககதே யாகும். "அறிவும், அறியப்படும் பொருளும் எப்போதும் சோந்தே அறியப்படுவதிலிருந்தும், அறியப்படும் பொருள் அறிவைககாட்டிலும் வேறுபட்டதல்லவென விளங்குகிறது" என்று கூறியதும் ஒட்டாது. இரு பொருள்கள்கள் எப்போதும் சோந்தே அறியப்படுகின்றனவென்று கூறினால், அவையிரண்டும் வெவ்வேறுனவையென்றே ஸித்திகக்குமே யொழிய இரண்டில் ஒன்றுதான் உள்ளது என்று ஸித்திக

२३५. तदर्थव्यवहारानुगुण्यापादकनैव हि।

तद्ज्ञानस्याकार इति घटादिने तथा भवेत्॥

२३६. ज्ञानस्य यस्य येनास्ति सम्बन्धो विषयेण तत्।

ज्ञानं तद्विषयमाधारणमीदृग्व्यवस्थया॥

२३७. घटाद्यमाधारणं तद्ज्ञानस्य हि कीर्यते।

सि-सू-वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्॥ (२-२-२८)

स्वप्नज्ञानस्येव बाह्यघटाद्यर्थविशेषமपि॥

காது. இங்கும் அறிவு. அறியப்படும் பொருள் ஆகிய இரண்டும் எடபோதும் சோந்தே அறியப்படுவதிலிருந்து இரண்டும் உள்ள பொருள்கள் என்று எளிததிககுமேயொழிய ஒன்றுதான் — அகிலும் அறிவமாததிரம்தான் — உள்ளது என்று எளிததிககுமேமாட்டாது. கட்டம் முதலானவை அறிவின ஆகாரங்கள் என்று கூறுவதும் தவறு. கட்டம் முதலியவை களைப்பற்றிய வியவஹாரங்களைச் (உலக வழக்குகளைச்) செய்வதற்குத் தகுதியை உண்டாக்குகையெனப்பதே கட்டம் முதலிய வற்றைப்பற்றிய அறிவின் ஆகாரமாகும். எந்த அறிவானது எந்த கட்டம் முதலான பொருளோடு ஸமயோகஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றதோ, அந்த அறிவு, கட்டம் முதலான அபொருளைப்பற்றியதேயாகையாலே கட்டஜஞாநம் எனப்படுகிறது. ஆக, இப்படியாக கட்டபடா கிடைக்கின்ற பொருள்களை அறிவிடபவைவாகவே அறிவுகள் காணப்படுகையால். அறிவு தவிரந்த வெளிப்பொருள்கள் இல்லையெனனும் யோக, சாரமகம் தவருனதேயாகும்.

ஸ்-ஸு:-வைதர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதீவத் ॥2-2-28॥

வைதர்மயாத ச—(ஸவநஜஞாநம் முதலானவற்றைக காட்டிலும் வெளிப்பொருள்களைப்பற்றிய அறிவு) வேறு வகைப்பட்டிருக்கையாலும். ஸ்வப்நாதீவத் — ஸவந ஜஞாநம் முதலானவற்றைப்போலே. ந—பொய்யான பொருள்களைப்பற்றியதல்ல.

२३८. अर्थशून्यत्वसिद्ध्या च बाह्यार्था नेति चेन्न तत्।

जाग्रदशाधिषां स्वप्नज्ञानवैधर्म्यतो भृशम्॥

२३९. अर्थशून्यत्ववादो न युज्यते, स्वप्नगा धियः।

निद्रादुष्टैन्द्रियाञ्जन्या बाधिताश्च भवन्ति हि॥

२४०. जाग्रदशाधियश्चैतद्विपरीता न तत्समाः।

वस्तुतस्स्वामिके ज्ञानेप्यर्थसत्यत्वमिष्यते॥

237*-238. பூவபக்ஷம். கடம் முதலான விஷயங் களும். அவற்றை அறிவிப்பவையாகவே அறிவுகளும் காணப் படுவதால் மாதிரிம வெளிப்பொருள்கள் உண்டென்று கூறமுடியாது. அப்படி நிரப்பாதித்தால், காணப்படும் சுகதிரஜகம் (கிளிஞ்சலில் வெள்ளி). ரஜஜ்ஞஸர்ப்பம் (பழுதையில் பாம்பு) முதலானவற்றையும் உள்ளபொருள் களாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவரும் ஆகையால், "விழித் திருக்கும்போது காணப்படும் அறிவுகள் உள்ளபொருள் களைப் பற்றிவையல்ல; அறிவுகளாயிருப்பதால். ஸ்வபனத் தில் காணப்படும் அறிவுகளைப்போல எனனும் அநுமானத் தாலே வெளிப்பொருள்களை இல்லாப்பொருள்களாகக் கொள்ளும் யோகாசாரமதமே பொருத்தமுடையது.

*238-242. விததாந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. ஸ்வபனத்தில் காணப்படும் அறிவுகளைக் காட்டிலும், விழிப் பில் காணப்படும் அறிவுகள் நெடுவாசிப்பட்டிருக்கையால், அவ்வறிவுகளைக்கொண்டு இவ்வறிவுகளைப் பொய்யறிவு களாக்கமுடியாது; ஸ்வபனத்தில் காணப்படும் அறிவுகள் தூக்கத்தாலே மழுங்கிய இந்திரியங்களால் உண்டாகின்ற வையாகவும். விழித்தவுடன் தள்ளப்பட்டவையாகவு மன்றோ உள்ளன. இதற்கு நேர்மாறாக விழிப்புணர்ச்சி யாலே கூமைபெற்ற இந்திரியங்களால் உண்டாகின்றவை யாய், தள்ளப்படாதவையாயுள்ள விழிப்புநிலையறிவுகள் அவை போலே எப்படித் தள்ளப்பட்டவையாக முடியும்? உண்மை யில் கனவுகளில் ஏற்படும் அறிவுகளில் தோன்றும் பொருள் களும் உண்மையானவை என்றே கொள்ளப்படுகின்றன.

२४१. ज्ञानानामर्थशून्यत्वे साध्योप्यर्थो न सिद्ध्यति ।

निरालम्बानुमानस्याप्यर्थशून्यत्वमस्तव ॥

२४२. तस्यार्थवत्त्वे ज्ञानत्वमनेकान्तं भवेत् खलु ।

सि-सू-न भावोऽनुपलब्धेः ॥ (२-२-२९)

भावोऽर्थशून्यज्ञानस्य न संभवति च क्वचित् ॥

‘ஸ ரத்யாந ரத்யயோக்யாந பத, ஸருஜதே ஸ ஹி காததா’
[—ருஹ 6.3-10] முகலான ஸருதிகளில் பரமாதமா
ஸ்வபனம் காண்பவனுல மாத்நிரம அனுபவக்கபப்திகினை
உணமையான பொருள்களையே ஸ்ருஷ்டிக்கிருப்பனனறு
புகப்பட்டமையால், ஸவபநஜஞானத்தை திருஷ்டாநத
மாகக முடியாது. மேலும், “விழித்திருக்கும்போது காண்ப
படும் அறிவு+ள உள்ள பொருள்களைப் பற்றியவையல்ல;
அறிவுகளாய்ருபதால்” என்னும் அனுமானத்தினுல ஏற
படும அறிவு உள்ள பொருளைப்பற்றியதா அல்லவா என
னும் கேள்வி எழுகிறது. உள்ளபொருளைப் பற்றியதெனில்,
இவ்வனுமானத்தால் ஏற்படும் அறிவு உள்ளபொருளைப்
பற்றியதாகையாலேஸாத்யம்(உள்ள பொருளைப்பற்றியதா
யிராம) இல்லாத இவ்வனுமானத்தில அறிவாயிருக்க
யாகிற ஹேது இருக்கிறபடியால் வ்யபிச்சாரம் என்னும்
தேதூஷம் ஏற்படுகிறது. அவ்வறிவு உள்ள பொருளைப்
பற்றியதல்லவெனில், அவ்வனுமானமே உண்மைப்பொருளை
உணாததமாட்டாதென்று தேற்கிறபடியால், ‘அறிவுகள்
உள்ள பொருள்களைப் பற்றியவையல்ல’ எனனும் ஸாத்யம்
ஸ்திக்காது.

ஸ்-ஸூ:-ந பரவோநுபலப்தே: ॥ 2-2-29 ॥

அநுபலப்தே:—(அறிபவனும, அறியப்படும் பொருளும்
இல்லாத அறிவு எதவமே உலகில்) காணப்படாநமையால்
புரவ —(உள்ள பொருளைப் பற்றியிராத அறிவின) வத்ய
புரவம் (இருப்பு). ந—ஸ்திக்காது.

२४३. अकर्तृकाकर्मकस्य ज्ञानस्यानुपलब्धितः ।

अतो योगाचारमतं सर्वमप्यसमञ्जसम् ॥

॥ इत्युपलब्ध्यधिकरणम् ॥

सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ २-२-५ ॥

सि-सू-सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ (२-२-३०)

२४४. बौद्धैकदेशिनां पक्षाः त्रिविधानां निराकृताः ।

अथ माध्यमिकस्सर्वशून्यवादी निरस्यते ॥

242*—243. உலகில எல்லாவிடங்களிலும் ஏற்படும் அறிவுகளை ஆராய்ந்தால், அறிபவனும், அறியப்படும் பொருளும் இல்லாத அறிவு எங்குமே ஏற்படுவதில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், எவ்விடத்திலும் உள்ள பொருளைப் பற்றியிராத அறிவு என்று ஒன்று எந்தத்தக்கவே மாட்டாது. ஆகையால், யோகாசாரமதம் முழுவதும் பொருந்தாததேயாகும்.

உபலப்த்யதிகரணம் முற்றிற்று

ஸர்வதூநுபபத்த்யதிகரணம் ॥ 2-2-5 ॥

ஸி-ஸூ:-ஸர்வதூநுபபத்தேஸச ॥ 2-2-30 ॥

ஸாவதூ-எவ்வகையிலும், அநுபபத்தே ச-பொருந்தாதாகையாலும் (ஸர்வஸூந்யவாதம் ஒட்டாது.)

244. இதுவரையில் பெுளத்தூர்களில் வைபுரஷிகன், ஸௌதரநதிகன், யோகாசாரன என்னும் மூன்று வகுப்பினர் தள்ளப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் க்ஷணிகமாகச் சில பொருள்களை ஒப்புக்கொண்டவர்கள். இனி, க்ஷணிகமாகக்கூட எப்பொருளும் கிடையாது என்று கூறும் ஸாவஸூந்யவாதியான மாத்யமிகன் (நாலாவது வகுப்பினன்) இவ்வதிகரணத்தில தள்ளப்படுகிறான்.

२४५. उत्पत्तिर्दुर्निरूपैव भावतोऽभावतस्तथा ।

घटादिश्चोत्पद्यमानः मृदादेरुपमर्दितात् ॥

२४६. उत्पद्यते चोपमर्दः नाशस्तस्याऽऽकृतेऽस्मि च ।

अभाव एव तस्मान्न भावादुत्पत्तिरिष्यते ॥

245-248. பூரவபக்ஷம். "அறிவிவாது. வெளிப்பொருள் கண்டு வாசியற எல்லாம் இல்லாப் பொருள்களை, சூர்யமே உண்மை. காண்பதாகத் தோற்றுவதெல்லாம் பொய்; இத் தோற்றம் அழிந்து இல்லாமற் போவதே மோக்ஷம்" எனப்பதே புத்தரினமனப்பூரவமான கருத்தாகும். இவ்வருய பொருளை ஏறகத்தக்க பகருவியிலவாதவாகளுக்காகவே, வெளிப்பொருள்களும். அறிவுமக்ஷணிகமாக உள்ளன என்று வைபூஷிகாதிக்களுக்குப் படிப்படியாக சூர்யவாதத்தை அவரவர் பகருவதிறகுத் தக்கவாறு அவர் உபதேசித்தார். ஆகையால் சூர்யமே தத்துவம் எனப்பதே பொருநதும். எப்படியெனில் பொருள்களை உண்டென்று ஸாதிக்கவிரும் புகிறவாகள்தான் அதற்குபரமானத்தைத் தேடவேண்டும். பொருள்கள் இல்லையென்பது ஒரு பரமானுடேயை யின்றிகே தன்னையே தேற்றிநீரகும். இனி, பொருள்களை உண்டென்று ஸாதிக்கப்பாரப்பவர்கள் முதன்முதலில் அவை எப்படி உண்டாகின்றன என நிரூபிக்கவேண்டும்; அப்படி நிரூபிக்கப்படாந்தால், உள்ள பொருளிலிருந்தோ இல்லாப் பொருளிலிருந்தோ எப்பொருளும் உண்டாவதாக அவாக ளால் நிரூபிக்கமுடியாது. முதலில், உள்ள பொருளிலிருந்து அவை உண்டாகின்றனவென்று நிரூபிக்கப்படாந்தால் மண் கடடி முதலான காரணப் பொருள்கள் அழிந்தபின்பே கூடும் முதலான காரணப் பொருள்+ள் உண்டாவதாக காண் கிறோம். மணகட்டியின் ஆகாரம் இல்லாமற் போவதே அகன அழிவாகும் இது மணகட்டியின் அபாவமேயாகும். ஆகையால் அபாவத்திலிருந்து (இல்லாப்பொருளிலிருந்து) குடம் உண்டாகிறதென்று தேறமேயொழிய உள்ள

२४७. नान्यः पक्षोप्यभावाच्च भावोत्पत्तेरसंभवात् ।

इत्थं च दुर्निरूपत्वादुत्पत्तेस्तदनन्तराः ॥

२४८. विकाराश्च न सन्त्येवाऽतस्तत्त्वं शून्यमुच्यते ।

मतं माध्यमिकस्येदं सर्वथा नोपपद्यते ॥

२४९. सर्वं सदिति वा सर्वमसदित्येव वान्यथा ।

शून्यवादी प्रतिज्ञाय यतेत स्वेष्टसाधने ॥

பொருளான பூவத்திலிருந்து உண்டாகிறதெனத்தீர்த்து, இனி, அபூவமாகிற இலலாப்பொருளிலிருந்து, பூவமாகிற உள்ள பொருள் உண்டாகக் கூடுமா என ஆராய்ந்தால், உள்ள பொருள் மற்றீறார் உள்ள பொருளிலிருந்து உண்டாகலாமென்பொழிய இல்லாப் பொருளிலிருந்து உண்டாகமாட்டாது; அப்படியுண்டானால் அதுவும் இல்லாப் பொருளையாகவேண்டிவரும் ஆகவிப்படி உள்ள பொருளிலிருந்தோ, இலலாப் பொருளிலிருந்தோ எப்பொருளும் உண்டாவதாக நிரூபிக்கமுடியாக்காயால், பொருள்களின் உற்பத்தியை எவ்வகையாலும் நிரூபிக்கமுடியாதென்று தேறுகிறது. பொருள்களின் உற்பத்தியையே நிரூபிக்க முடியாதபோது அதற்குப்பின் அவற்றைக்கு ஏற்படும் வளருவது, தேய்வது முதலான மற்ற விகாரங்களை நிரூபிக்க முடியாதென்று தானாகவே வித்திக்கும். ஆகையால் சூநயமே தத்துவமாகும்.

248*-255. ஸித்தாந்தம். ஸாவஸ்தவவாதியான மாத்யமிகனுடைய இம்மதம் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. 'எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளவை' என்றோ 'எல்லாப் பொருள்களும் இல்லாதவை' என்றோ, வேறுவிதமாகவோ ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, மாத்யமிகன தன இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். எப்படி ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதும் பொருந்தாதாகையால் எல்லாம் சூநயமெனத்தேறுது.

२५०. सर्वथानुपपत्तेश्च तदिष्टं तु न संभवेत् ।

वस्तुनो विद्यमानस्य सदसच्छब्दतद्वियोः॥

२५१. अवस्थागोचरत्वं हि प्रोक्तं तस्मान्न तुच्छता ।

कुतश्चिदपि सिद्ध्येत्तदभिप्रेता हि सर्वथा ॥

२५२. इष्यते यदि नास्तित्वं अखिलं शून्यमित्यतः।

तर्हि रूपान्तरेणैवास्तित्वं प्रोक्तं भवेत्, यतः॥

२५३. रूपान्तरापत्तिरेव नास्तिशब्दार्थ उच्यते ।

ततो मृत्पिण्डोपमर्दः घटत्वोत्पत्तिरूपकः ॥

உலகில 'குடம இலலை' என்றால், 'குடத்தின் அமைப்புடன் இலலை, ஓட்டின அமைப்புடன் இருக்கிறது' என்றே தேறுகிறது, அப்படியே அறியவும் படுகிறது. 'குடம இருக்கிறது' என்றால் 'குடத்தின் அமைப்புடன் இருக்கிறது' என்றே தேறி அப்படியே அறியப்படுவதுபோலே, 'குடம இலலை' என்றாலும் வேறேரமைப்புடன் இருக்கிற தென்றே தேறி, அப்படியே அறியப்படுகிறதென்பதை எங்கும் காண்கிறோம். ஆகையால், 'இருக்கிறது' என்னு மிடத்தோடு, 'இலலை' என்னுமிடத்தோடு வாசியற ஒவ்வோ ராகாரத்துடன் பொருள் இருப்பதாகவே கூறியதாகத் தேறுகிறபடியால், மாத்யமிகன கருதும் சூநயநிலை எப்படி பரதிஜ்ஞை செய்தாலும் எவ்வகையிலும் தேறுது. இனி,பூர்வபக்ஷத்திற்கூறியபுக்திகள் கண்டிக்கப்படுகின்றன. 'எல்லாம் சூந்யம்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையால், 'எல்லாப் பொருள்களும் இலலை' என்று கருதப்படுகிறதாகில், முற கூறியபடி 'எல்லாப்பொருள்களும் வேறு நிலைகளில் உள்ளன' என்றதாகவே தேறும். ஒரு நிலையில் இருக்கும் பொருள் மற்றொரு நிலையை அடைவதே உலகில 'இலலை' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாகக் காணப்படுகையால், மண்கட்டியின நாஸமே க்டத்தின் உத்தத்தியெனக்கொள்ள சா—30

२५४. मृद्द्रव्यं पिण्डतावस्थायुक्तमुत्पादकं, तथा ।

तदेव घटतावस्थायुक्तमुत्पाद्यमिष्यते ॥

२५५. तस्मादभावाद्भावस्य नोत्पत्तिः कचिदिष्यते ।

तस्मान्माध्यमिकस्येदं मतं सर्वमसङ्गतम् ॥

॥ इति सर्वथानुपपन्न्यधिकरणम् ॥

வேண்டும். கட்டிநிலையிலிருக்கும் மண் எனும் திரவியமே காரணமாகவும், கட்டநிலையிலிருக்கும் அந்த மண்ணே அதற்குக் கார்யமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது ஆக இவ்வண்ணமாக எவ்விடத்திலும் குனயப்பொருளிலிருந்து ஒரு பொருள் உண்டாவதாகக் கொள்வதிலையாகையால், மாத்யமிகனுடைய ஸர்வஸூன்ய வாதம் முழுவதும் பொருந்தாததாகும். இவ்விஷயத்தையே நமமாழ்வார்

“உளன் எனில் உளன் அவன் உருவம் இவ்வுருவுகள்
உளனலன் எனில் அவன் அருவம் இவ்வருவுகள்
உளன் என இலன் என இவை குணமுடைமையில்
உளன் இருதகைமையொடு ஒழிவிலன் பரந்தே”

[திருவாய் 1-1-9]

என்று திருவாய்மொழியிலே அருளிச்செய்தார். இப்பாசுரத்தின் இருபத்து நாலாயிரப்படி வியாக்கியானத்திலு,

“[உளனெனில்] — உளனென்று ப்ரதிஜ்ஞையாகில், [உளன்] — அஸ்தித்வ விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உளனும், ஈஸ்வரன் உளனும்போது ஈஸ்வரயத்தையொழிய உளனாகக் கூடாமையாலே விபூதியான ஜகத்தும் உண்டாம், [அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்]-உண்டாமிடத்தில், ப்ரமாணம் காட்டுகிற படியே ஈரீரமாய்க்கொண்டு உளவாம். ‘இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நான் அஸ்திஸப்தத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுவனோ? என்னில் - ‘உளன்’ என்கிற ஸப்தம் இல்லாமையைக் காட்டமாட்டாதோபாதி. இல்லை, என்கிற ஸப்தமும் நீ நினைக்கிற அத்யந்தாபூவத்தைக் காட்டமாட்டாதென்கை, [உளனலனெனில்]-நாஸ்திஸப்தத்தாலே

அவனுடைய இல்லாமைபை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணில், லோகத்தில் நாஸ்தி ஸப்தார்த்தமே உனக்கும் அத்தமகவேணும், 'கூடோ நாஸ்தி'யென்றால், இங்கிலையென்னுதல், இப்போதிலை யென்னுதல், ம்ருத்பிண்டமாய், உத்பததயபயாவத்தாலே இல்லையென்னுதல், கபாலாவஸ்த்தமாய் இல்லையென்னுதல், இவற்றிலே ஒன்று நாஸ்திஸப்தார்த்தமாகக் கண்டோம், ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இல்லையானது ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாயிருக்கையால், ஈஸவரனும் நாஸ்திதவ விஸிஷ்டனாகக்கொண்டு உள'ளும் [அவனருவம் இவ்வருவுகள்]-அவனுடைய விபூதியும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இல்லையானவை ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாகையாலே அபயாவவிஸிஷ்டமாய்க் கொண்டு உளவாம். [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில்]- அஸ்திதவ நாஸ்தித்வங்கள் உள்ள வஸ்துவுக்கு இரண்டும் குணமாய் முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஸவரன் உளனென்றதல், இலனென்றதல், இரண்டுபடியாலும் உளன் [ஒழிவிலன்பரந்தே]-இவ்வழியாலே விபூதியையும் வ்யாபித்துக்கொண்டே யொழிவிலன்."

என்று பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. 'ஸாவதூ அநுபபத்தேஸச' என னும் ஸுதரத்திறகு வேறொரு வகையாசவும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது.— 'எல்லாம் ஸுந்யம்' என்று ஸாதிகபபார்க்கும் மாத்யமிகள் ஏதேனுமொரு பரமாணத்தின் மூலமே அதைக்கண்டு ஸாதிகவேண்டும். அப்படி ஸாதிகமபோது அந்த ப்ரமாணம் உண்மையானது என்று ஒப்புக்கொண்டேதீர வேண்டும். அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் பரமாணம் ஒன்று உண்மையாகிவிடுகிறபடியால் "எல்லாம் சூந்யம்" எனபது போய்விடும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக அந்த பரமாணம் பொய்யானது எனில், 'எல்லாம் சூந்யம்' எனபதை ஸாதிகமும் பரமாணம் டொய்யானதால் எல்லாம் உண்மை என்றே ஸீதகிகமும். இவ்வண்ணமாகப் பாராததாலும் ஸாவஸுந்யவாதம் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது என்று தேறுகிறது.

ஸாவதூ நுபபத்தயதி,கரணம் முற்றிற்று

॥ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ (२-२-६)

सि-स-नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ (२-२-३१)

२५६. निरस्यैवं सौगतोक्तिमार्हतस्य मतं त्विह ।

अणुकारणतावादसाम्योपस्थितमस्यते ॥

२५७. जगत् जीवादिभेदेन षड्व्यात्मकमीश्वरः ।

न कश्चिदस्यत्र जीवः देहतुल्यप्रमाणवान् ॥

ஏகஸ்மிந்நஸம்புவாதி, கரணம் ॥ 2-2-6 ॥

ஸி-ஸ-:-நைகஸ்மிந்நஸம்புவாத் ॥ 2-2-31 ॥

ஏகஸமிந்—ஒரு பொருளில், அஸம்புவாத்—(ஒன்றுகொண்டு முரண்பட்ட அஸ்தித்வம், நாஸ்தித்வம் முதலான தன்மைகள் ஒரே காலத்தில்) பொருநதமாட்டாவாகையால், ந—(ஒரே பொருளில் ஒரே காலத்தில் விருத்த, தூர்மங்களை ஒப்புக்கொள்ளும்) ஜைநமதம் பொருந்தாது.

256. முன மூன்று அதிகரணங்களில் நாலு வகைப் பட்ட பெருக, தூ, வகுப்பினரையும் நிரஸித்துவிட்டு, அணு காரணவாதம் செய்யுமவர்கள் எனனும் அமரத்தில் அவா களை ஒத்திருக்கையாலே. இவ்வதி, கரணத்தில ஜைனமதத் தைச சோந்தவர்கள் நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள்.

257—*259—பூர்வபக்ஷம்—ஜைனமதம் பின்வருமாறு:— உலகை நியமிக்கும் ஈஸ்வரன் என்று ஒருவன் கிடையாது உலகு மாத்திரமே உள்ளது. அவவுலகம் ஆறு திரவியங் களாயிருப்பது. அவையாவன.— 1. ஜீவன், 2. தூர்மம், 3. அதூர்மம், 4. புதுகூலம், 5. காலம், 6. ஆகாசம் என்பவையே. இவற்றில ஜீவதத்துவம் பூதூதூன், யோகூஸிதூதூன், முகதன் என மூவகைப்படும். இவ் வுலகிலிருக்கும் வரையில ஜீவன் தானிருக்கும் தேஹத்தை யொத்த பரிமாணத்தை (அளவை) உடையவனாயிருக்கிறான்.

இரண்டாவது தத்துவமான தூமமாவது.— ஸஞ்சாரத்தை உடைய (ஆங்கம்) ஜீவாகளுக்கு அங்க ஸஞ்சாரத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதாம். உலகெங்கும் பரவியிருப்பதான ஒரு திரவியமாகும். மூன்றுவது தத்துவமான அதர்மமாவது —(ஸ்தூவர) ஜீவாகளுடைய ஸஞ்சாரமினமைக்குக் காரணமாயிருப்பதாம். உலகெங்கும் பரவியிருப்பதான மஹேரு திரவியமாகும். நான்காவது தத்துவமான புங்க்ஷுமாவது.—நீறம். மணம். சுவை ஸ்நிஹம் ஆகியவற்றை உடையதொரு திரவியம், அது பரமானுவேனறும், அதன் கூட்டரவான காற்று. தீ. நீர். பூமி, சரீரம். லோகங்கள் முகவியவையென்றும் இருவகைப்படும். ஐந்தாவது தத்துவமான காலமாவது.—‘நடந்தது. நடக்கிறது நடக்கட்போகிறது’ எனனும் உலகவழக்குகளுக்குக் காரணமானதாம். அணுவானதொரு திரவியம். ஆறுவது தத்துவமான ஆகாசம் ஒன்றும். அளவற்ற பிரதேசரூபமாயிருப்பது. இவற்றில் அணுவான காலமும் புக,சு,லததில் அணுப்பகுதியும் தவிராத மஹவைடைந்தும் அஸ்திகாயங்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன. இத்தத்துவங்கள் எல்லாமே ஸந்த பங்குந்யாயத்தினால் உள்ளதென்றே இல்லாததென்றே சொல்லமுடியாதபடி ஒருபடிப்பட்டிராதவையாயுள்ளன என நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஒருபடிப்பட்டிருக்கையை பங்குப்படுத்தும்ஸபதபங்குந்யாயமாவது -உலகிலெவாருள்கள்ஒருபடிப்பட்டிராமல். லபடிப்பட்டேயிருப்பவையென்று காட்டும் ஏழு உலகவழக்குகள். அவையாவன,—(1)(பொருள்) உள்ளதாகவுமிருக்கலாம்;(2)இல்லாததாகவுமிருக்கலாம்,(3)உள்ளதாகவும். இல்லாததாகவுமிருக்கலாம் (4) உள்ளதென்றே, இல்லாததென்றே சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம், (5) உள்ளதாயிருக்கலாம். உள்ளதென்றே இல்லாததென்றே சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம் (6) இல்லாததாயிருக்கலாம், உள்ளதென்றே இல்லாததென்றே சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம் (7) உள்ளதாகவும். இல்லாததாகவுமிருக்கலாம்—31

२५८. सदेवेत्यादिनियमशून्यं वस्त्वखिलं च तत् ।

सर्वं च सदसद्रूपं नित्यानित्यात्मकं तथा ॥

२५९. भिन्नाभिन्नात्मकमपीत्येवं जैनमतं न सत् ।

सत्त्वासत्त्वादिधर्माणां तेजस्तिमिरवन्मिथः ॥

२६०. विरुद्धानामेकदैवासंभवादेकवस्तुनि ।

नैतन्मतं सङ्गतं स्यात्, अश्वत्वमहिषत्वयोः ॥

२६१. कथं युगपदेकस्मिन् समावेशस्य संभवः ।

ईशानधिष्ठिताणोश्च कारणत्वे य ईरिताः ॥

கலாம்; உள்ளதென்றோ, இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம். இந்த ஸபதபூங்கூயினுலே எல்லா வஸ்துகளும் உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவுமிருப்பவையென்று தேறுகிறது. இதுபோலவே (பொருள்) நித்யமாகவுமிருக்கலாம் அநித்யமாகவுமிருக்கலாம் என்று தொடங்கும் ஸபதபூங்கூயாலே எல்லாப்பொருள்களும் நித்யமாகவும் அநித்யமாகவுமுள்ளவை என்று தேறுகிறது. இதுபோலவே (பொருள்) பிந்நமாகவுமிருக்கலாம் அபிந்நமாகவுமிருக்கலாம் என்று தொடங்கும் ஸப்தபூங்கூயாலே எல்லாப்பொருள்களும் பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் உள்ளவை என்று தேறுகிறது. அக, இந்த ஸபதபூங்கூயந்யாததாலே எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவும், நித்யமாகவும், அநித்யமாகவும், பிந்நமாகவும், அபிந்நமாகவுமிருக்கையாலே ஒருபடிப்பட்டிராதவையாய் உள்ளன

*259-262. ஸித்தாந்தம். இந்த ஜைனமதம் தவறு. ஒளியும், இருளும்போலே, உள்ளதாயிருக்கை, இல்லாததாயிருக்கை முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட தன்மைகள் ஒரே காலத்தில ஒரே பொருளில இருக்கமுடியாததன்றோ. ஒரே பொருளில குதிரையாயிருக்கும் தன்மையும்,

२६२. दोषास्ते तदवस्थाश्चेत्ययुक्तं जैनज्ञल्पनम्।

சி-ம-எவ் வாஸாஸகாந்யம்॥ (२-२-३२)

जीवस्यैव वपुस्तुल्यमानाभ्युपगमे मतिः॥

२६३. हनिदेहस्थितभ्यास्य मशकादिप्रवेशने।

अल्पदेशव्यापिनया भवेदपरिपूर्णा॥

எருமையாபிருக்கும் தனமைபம் எப்படி கூடியிருக்க முடியும்? ஸாகீஸாவரனால அதிஷ்டிக்கப்பட்டத பரமானுக்களைக் காரணமாகக் கொள்ளும் பகஷத்தில் முன்கூறுகரணங்களில சொல்லப்பட்ட தோஷங்கள் ஈஸாவரனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டத பரமானுக்களை ஒப்புக்கொள்ளும் ஜைனமதத்திலும் ஏற்படும். ஆகையால் ஜைனமதம் பொருத்ததாகியோகும்.

ஸி-ஸௌ:-ஏவம் சாத்மாகார்த்ஸ்ந்யம் ॥ 2-2-32 ॥

ஏவம்—இவ்வண்ணமாக (தேஹத்தோடொத்த பரிமாணமுடையவனாக ஜீவனை) ஒப்புக்கொண்டால். ஆதமாகார்த்ஸ்ந்யம்—ஆதமாவககு நிறைவினமையாகிற தோஷம் ஏற்படும்.

262*-264—தேஹத்தை நியமிப்பவனாகக்கூட ஜீவனுக்கு தேஹத்தையொத்த பரிமாணம் (அளவு) லைனர் களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் பெரிதான யானையின தேஹத்திலிருக்கும் ஜீவன், மறுபிறப்பில் சிறிதான கொசுவின் தேஹத்தில் நுழையும்போது ஆதமஸவருபத்திறகு கொசுவின் தேஹத்தில் முழுமையினமை ஏற்படும். இத்தேடோல சிறிதான கொசுவின் தேஹத்திலுள்ள ஆதமா, மறுபிறப்பில் பெரிதான யானையின தேஹத்தில் நுழையும்போது முழு தேஹத்தையும் வியாபித்திருக்கமாட்டாமையாகிற தோஷம் ஏற்படும். ஜைனபகஷப்படி இவ்வ தேஷங்கள் எவனேரு.

२६४. बृहद्देहप्रवेशेऽपि कृत्स्नव्याप्तिर्न तत्र च ।

சி-சு-ந ச பர்யாடப்யவிரோதோ விகாராதிப்ய: || (२-२-३३)

न च सङ्कोचादिरूपावस्थाभ्युपनमेन च ॥

२६५. परिहृतं विरोधोऽस्य शक्यते घटतुल्यता ।

விகாரித்வானித்யதாதிதோஸ்பததயா துவேது ||

சி-சு-அத்யாவஸ்திதேதோமயனித்யத்வாதிதோஸ: || (२-२-३४)

ஸி-ஸு: - ந ச பர்யாயாத: ப்யவிரோதோ

விகாராதிப்ய: || 2-2-33 ||

பாயாயாத அபி — (ஸங்கோசவிகாஸங்களாகிற) வெவ்வேறு நிலைகளை அடைகையைக் கொண்டும் ந ச அவிரோத, - விரோத, பின்மையை ஸாதி, கருடியாத, விகாராதிப்ய — விகாரம், அதனால் வரும் அநித்யதவம் முதலான தோஷங்கள் வருமாகையால்.

264*-265—பெரிய தேஹத்திலிருந்து சிறிய தேஹத்திற்குச் செல்லும்போது ஜீவஸவருபத்திற்குச் சுருக்கமும், சிறிய தேஹத்திலிருந்து பெரிய தேஹத்திற்குச் செல்லும் போது அதற்கு விரிவுமாகிற வேறு நிலைகள் ஏற்படுகின்றன என்று ஒப்புக் கொண்டு முன ஸுதரத்திற்குச் சொன்ன தோஷத்தைத் தவிர்ப்போம் என்று பாராததால், அதுவும் ஒட்டாது. ஏனெனில் அப்படி ஸங்கோசவிகாஸங்களை ஜீவஸவருபத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டால், விகாரமுடையதாயிருக்கையும், அதனாலுண்டாகும் அநித்யதவம் முதலானவையும் ஏற்படுகையாலே, ஜீவஸவருபம் கூடம் முதலான அநித்யப்பொருள்களை ஒத்ததாகிவிடும். ஆகையால் முன ஸுதரத்திற்குச் சொன்ன தோஷம் தவிரக்கவொண்ணாததேயாகும்.

ஸி-ஸு: - அந்த்யாவஸ்தி: தேஸசோப்யநித்யத்வாத:

ஸுஷ: || 2-2-34 ||

२६६. आत्मनो मोक्षकाले यत्परिमाणं तदेव च ।

स्वाभाविकं तत्स्थान्मस्वरूपवदमुष्य च ॥

२६७. मोक्षकालिकमानस्य नित्यत्वान्पूर्वमप्यदः ।

मानमेवेति वक्तव्यतया तस्यान्मवस्तुनः ॥

२६८. पूर्वं वपुस्तुल्यमानवादोऽतीवामञ्जसः ।

तस्मान्मिथो विरुद्धत्वात् मतमेतदमङ्गनम् ॥

इयेकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥

அந்த்யாவஸ்திதே.—கடைசியில் (மோக்ஷநிலையில்) (ஆதமாவுக்கு) ஏற்படும் பரிமாணம் இயல்வானதாகையால், உபயுக்திபதவாத—(அந்நிலையில்) ஆதமாவும், அதன் பரிமாணமும் நிதயமாகையால், அவிசேஷ—(முன்னாலும்) அபரிமாணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தேஹஸமான பரிமாணம் கூடாது.

266-268 — ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷநிலையில் ஏற்படும் பரிமாணமே இயல்வானது. அதற்குப்பின் சீவறு தேஹத்தை எடுப்பதில்லையாகையால், அந்நிலையில் ஆதமாவும், அதன் பரிமாணமும் நிதயமானவை. ஆகையால் ஸம்ஸாரதூஷையிலும் ஆதமாவுக்கு இயல்வான அபரிமாணத்தை ஒப்புக கொள்ளவேண்டுமேயொழிய தேஹத்தையொத்த பரிமாணத்தை ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தாது. இவ்வண்ணமாக, முன்னுக்குப் பின் முரணாகப்பேசும் இமமதம் பொருந்தாததேயாகும்.

வேதவ்நிருத்தமான மற்றும் பல ஜனமதக் கொள்கைகள் பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்டன. பூர்வமீமாம்ஸையில் வேதவ்நிருத்தமான ஆக்யமங்களின் அடராமான்யம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கையாலேயே அக்கொள்கைகள் நிரஸிக்கப்பட்டுவிட்டன என்னும் காரணத்தாலே அவை இங்கு கனித்து நிரஸிக்கப்பட்டவில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

ஏகஸ்மிந்ஸம்புவாதிகரணம் முற்றிற்று.

பாசுபத்யதிகரணம் || (2-2-9)

சி-சு-பத்யுரஸாமஜ்ஜஸ்யாட் || (2-2-34)

269. காபிலாதிமதேவஸ்து வேதவாஹேபு மாதர: ।

சர்வஜ்ஜருத்ரஸம்ப்ரோக்தே மதே பாசுபதே ப்ருஷம் ||

270. ஆதர: கார்ய ஏவேதி வாதோஸ்த்ர வினிவாஸ்யதே ।

இஸ்சிஸ்த்வோஸுமானேன ச ஔபநிஷதோ ந ச ||

பாசுபத்யதி,கரணம் || 2-2-7 ||

ஸி. ஸௌ:- பத்யுரஸாமஜ்ஜஸ்யாத் || 2-2-35 ||

பத்யு.—பாசுபதியின மதம (ஆதரிககத்தக்கதலல),
அஸாமஜ்ஜஸ்யாத்—பொருத்தமற்றதாகையால்.

269—*270. வேதத்திற்குப் புறம்பான கபிலமதம முதலானவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளியது சரியே; 'ஸாவஜ்ஞன' [எல்லாமறிந்தவன்] என்று புகழ்பெற்ற உருத்திரனால கூறப்பட்ட பாசுபதமதத்தில் மிகவும் ஆதாரம் வைக்கத் தக்கதேயன்றோ எனனும் வாதம் இவ்வதி,கரணத்தில் தவிர்க்கப்படுகிறது.

270*—273—பூவபக்ஷம். கார்பாலிகர்கள், காளாமுகர்கள், பாசுபதர்கள், சைவர்கள் என்று சைவமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாலுவகைப்படுவர். இவர்கள் அனைவருமே, வேதத்திற்கு முரண்பட்ட சைவாகமங்களிற் செர்ன ததவஹித புருஷார்த்தக் கொள்கைகளை ஏற்பவர்கள். அவையாவன — ஈசன் அநுமானத்தினால் ஸாதி,ககப்படுபவனே யொழிய. உபனிஷத்துக்களால் அறியப்படுகிறவனல்லன். உலகிற் கு நிமித்தகாரணமும் உபாத்நாநகாரணமும் வேறுபட்டவை; பாசுபதியே நிமித்தகாரணம், மூலப்ரக்ருதியே உபாத்நாநகாரணம், குயவன் மண்ணைக் குடம் முதலியவையாகச் செய்வதுபோல பசுபதி மூலப்ரக்ருதியை நாம் காணும் உலகாகப் படைக்கிறான் என்று சைவர்கள் அனைவரும் கூறுகிறார்கள்.

௨௭. நிமித்தோபாदानயோஷ் भेदः पशुपतिम्नया ।
 निमित्तहेतुर्विश्वोपादानमव्याकृतं भवत् ॥
 ௨௮. जगत्पशुपतिम्भवं कुलालादिघटादिवत् ।
 सृजत्येवं मुक्तिहेतुः मुद्रिकापङ्कधारणम् ॥
 ௨௯. सुगकुम्भे देवपूजा चात्मध्यानं भगे तथा ।
 इति वेदविरुद्धायां शैवा आह्वयविविधाः ॥

முதுநிகாஷ்டகத்தவஜ்ஞ: பரமுத்,ராவிஸாரத: ।
 புகூஸநஸ்துமாதமாநம் தயாத்வா நாவாணம் ருச்சுதி ॥
 கண்டிகா ருசகம் சைவ குண்டலம் ச ஸிகூமணி: ।
 பஸம் யஜ்ஞோபவீதம் ச முத்,ராஷ்டகம் பரசக்ஷதே ॥
 ஆபி,ர முத்,ரிததே,ஹஸ்த ந பூ,ய இஹ ஜாயதே ॥”

[ஆறு முத்ரைகளின் உண்மையை அறிந்தவனாய். பரமுத்,ரையிலே தேர்ந்தவனாய். பெண் குறியின மேலிருப்பவனாகத் தனனை தியானித்து மோக்ஷமடைகிறான். (1) கண்டிகை (2) ருசகம் எனனும் மறறொரு கழுந்தணி (3) காதணி (4) சிகூமணி(தலையணி) (5)புஸம்(நீறு) (6)யஜ்ஞோபவீதம் ஆகிய ஆறு முத்ரைகளை தரிப்பவன் இவ்வுலகிலே பிறவான்.] என்று காபாலிகாசன் ஆறு முத்ரைகளை தரிப்பதையும். பெண்குறியினமேலிருப்பவனாகத் தனனை தியானிப்பதையும் மோக்ஷேற்றுவதாகக் கூறுகிறார்கள். காளாமுகர்கள் கபால(மனித மண்டையோட்டு) பாத்ரபே,ராஜனம். பவ (பிணச்) சாம்பலில் குளிப்பது, அசைச்சாப்பிடுவது, தடிவைநதிருப்பது, கட்டுடத்தை ஸ்காபிதது, அதிலே தேவபூஜை செய்வது முதலான காரியங்களால் இமமை மறுமைப் பயனகளைப் பெறலாம் என்று கூறுகிறார்கள்.

ருத்,ராஷ்டகங்கணம் ஹஸ்தே ஜடா சைகா ச மஸ்தகே ।
 கபாலம் பஸம்நா ஸ்நாநம்

[கையில் ருத்ராஷ்டகங்கணமும், தலையில் ஒன்றாக முடிந்த சடையும், மண்டையோடும், சாம்பலில் குளிப்பதும் (மோக்ஷஸாத்,நங்கள்.)] என்று சைவாகமங்களில் கூறப்பட்டிருப்பது பிரஸித்தம்.

२७४. इदं मतं पशुपतेः व्याघाताच्च परस्परम्।

श्रुतैश्चैवं विरुद्धत्वात् असामञ्जस्यतो मृशम्॥

२७५. निश्रेयसार्थिभिर्नैवाऽऽदरणीयं विवेकिभिः।

वेदा जगन्निमित्तं चोपादानं च पुनः पुनः॥

२७६. नारायणं वदन्यस्य ब्रह्मणो वेदनात्मिका।

उपास्तिर्मुक्तिदा चेति तत्र तत्र श्रुता अपि॥

“தீக்ஷாபரவேஸமாதரேண ப்ரஹ்மணோ புவதி க்ஷணாத |
காபாலம் வ்ரதமாஸ்தாய யதிர புவதி மாநவ ||”

[சிவதீக்ஷை பெறுவதனாலேயே (மற்ற சாதியைச் சேர்ந்த மனிதன்) ஒரு கணத்தில் அந்தணனாகிறான். காபாலிக விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதனால் (மற்ற ஆஸரமத்தைச் சேர்ந்த) மனிதன் ஒரு கணத்தில் ஸநயாஸியாகிறான்.] என்று எல்லா சைவர்களும் ஒரு கிரியையைச் செய்வதாலேயே வர்ணாஸரமங்கள் மாறிவிடுமென்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள்.

274—278. ஸித்தாந்தம் — முன்னுக்குப்பின் முரணாயிருக்கை. வேதவிருத்தமாயிருக்கை முதலான காரணங்களால் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாய் (பொருத்தமற்றதாய்) இருக்கையாலே, இந்தப் பஸுபதி மதம் மோக்ஷத்தை விருமபும விவேகிகளால் சிறிதும் ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல. வேதங்கள் உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதாரகாரணமாகவும் நாராயணனையே நூற்றுக் கணக்கான விடங்களில் உத்கேக்ஷாஷிககின்றன. ப்ரஹ்மமாகிற இவ்வேதியானிப்பதாகிற உபாஸனத்தேயே மோக்ஷகாரணமாகக் கூறுகின்றன. பரம்பொருளைக் குறிகுமிடங்களில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சிவன், ருத்வரன முதலான ஸப்தங்கள். அதற்கைய இடங்களில் காணப்படும் ஆகாஸம். இந்திரன் முதலான சபதங்களைப்போலே நாராயணனுவாகத்தை யொட்டி நாராயணனையே குறிககின்றனவென்பது தெளிவு.

२७७. शिवादिशब्दा नागयणानुवाकानुसारतः ।

नारायणपरा एव श्रुतं नव तथैव हि ॥

२७८. अयं चार्थः पूर्वमेव मुष्पष्टं प्रतिपादिनः ।

अतो वेदविरुद्धत्वात् मतमेतदमङ्गलम् ॥

सि-सू —अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ (२-२-३६)

२७९. निमित्तमात्रेश्वरस्य कल्पनादनुमानतः ।

दृष्टानुसारात्कर्तव्यमधिष्ठानं कुलालवत् ॥

நாராயணனு வாசகம் நாராயணனை பரபூரணம். பரகதத்வம், பரஞ்சைதி, பரமாதமா என்று ஐயம் திரிபறவன்றோ கூறுகின்றது. இவ்விஷயம் வாவவ்யபாக்யநாதிகரணத்திலேயே மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. சூக, துவ்வண்ணமாக வேதத்திறகு முரண்பட்டகாகையால் பஹுபதி மதம் பொருந்தாததேயாகும்.

ஸி. ஸூ- அதிஷ்ட்டாநாநுபபத்தேஸ்ச ॥ 2-2-36 ॥

அதிஷ்ட்டாநாநுபபத்தே ச—உபாத்நாகாரணம் முதலானவற்றை அதிஷ்ட்டித்ததுநிற்பது (சரீரமற்ற)சிவனுக்குப் பொருந்தாதாகையாலும் (பசுபதி மதம் பொருந்தாது).

279-281. ஸித்ததாநதம். சைவமதத்தில் அநுமானத்தைக்கொண்டு. குடம் முதலானவற்றிற்குக் குயவனைப் போலே உலகிந்த நிமித்த காரணமாக சிவனை ஸாதிக் கிறார்கள். இப்படி ஸாதிகுமபோது. திருஷ்டாந்தமான குயவன் உபாத்நாகாரணமான மண்ணையும். ஸஹகார காரணமான துண்டும் சகரம் முதலானவற்றைடம் அதிஷ்ட்டிப்பதுபோலே, சிவனும் உபாத்நானமான பரகதத்வ முதலானவற்றை அதிஷ்ட்டித்ததுநன்று உலகைப்படைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். பசுபதியை தேஹமற்றவனுக்குப்

२८०. न युज्यते पशुपतेः प्रधानाधिष्ठितिः क्वचित् ।

अदेहत्वात्सदेहानां ह्येवाधिष्ठितिरिष्यते ॥

२८१. न शरीरित्वमस्य स्यात्तस्य सावयवस्य च ।

नित्यत्वेऽनित्यतायां च प्राक् दोषाः परिकीर्तिताः ॥

பாஸுபதர்கள் கொள்ளுகையால், தேஹமுடைய குயவன மண் முதலானவற்றை அதிஷ்டித்தது நின்று குடம முதலானவற்றைச் செய்வதுபோலே சிவன் பரதூனத்தை அதிஷ்டித்தது நின்று உலகைப்படைப்பது எவ்வகையிலும் முடியாது. உலகில் சரீரமுடைய குயவன முதலானவர்களேயன்றோ உபாதூநகாரணத்தை அதிஷ்டித்தது நிறகமுடிகிறது. சிவனுக்கும் சரீரமுண்டு என்று கொண்டு விடலாமே — எனில் அவயமுடையதான அவனுடைய சரீரத்தை நித்யமென்று கொண்டால், அவயவமுடைய உலகையே நித்யமென்று கொண்டுவிடலாமாகையால், அதைப் படைப்பவனாக ஒருவனை அநுமானத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை, அந்த சரீரத்தை அநித்யமென்று கொண்டால், அந்த சரீரத்தைப் படைப்பவன வேறு யாருமில்லாமையால், இவன அதைப் படைக்கும் போது வேறொரு சரீரத்தை உடையவனாவும், அந்த சரீரத்தைப் படைக்கும்போது மற்றொரு சரீரத்தை உடையவனாகவும் இப்படியே முடிவிலலாமல் பல சரீரங்களைக் கொள்ளவேண்டியிருக்கையால் அநவஸத்தை எனனும் தேஜாஷம் வருகிறது. ஆநுமாநிகேஸாவர வாதத்தில் இக்குறை வருமென்பதையும், இக்குறை வாராம விருப்பதற்காகவே வேதூந்திகளான நாம் ஸாஸத்ரத்தினாலேயே ஈஸ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம் என்பதையும் ஸாஸத்ரயோநித்வாதிகரணஸ்ரீபூஷ்யத்திலேயே ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் விளக்கியுள்ளார். ஆகையால், அநுமானத்தால் ஈஸ்வரனை ஸாதிக்கும் சைவமத்ததில் இக்குறை தவிரக்க முடியாததேயாகும்.

சி-மூ—கரணவச்சேந் தோகாதிப்ய: || (2-2-37)

282. அசரிஸ்ய ஜிவஸ்ய கரணாதிபரிஹ: |

யதோபபயதே தததீஸ்வரஸ்யாப்யதேஹி: ||

283. ப்ரகூத்யதிஸ்தானமிதி செந் புஸ்யாதிசுர்மணாம் |

புலமோகாய் ஹி வபுஸ்யதிஸ்தானமந்மன: ||

284. தததஸ்யாபி சவ் ஸ்யாத்ரகலமோகாதிபரிஸிநு: |

தஸ்யாந்ரதானாதிஸ்தானமந்மனோ நேஸ்வரஸ்ய ஹி ||

ஸி. ஸூ:-கரணவச்சேந் தோகாதிப்ய: || 2-2-37 ||

கரணவத சேத்—(சரீரமற்ற ஜீவன்) இந்திரியங்கள். சரீரம் முதலானவற்றை அதிஷ்டிப்பதுபோல (சரீரமற்ற பசுபதியும் ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டிப்பதுபோல) எனில் போகாதிப்ய —(அப்போது ஜீவனுக்குப்போலே) புண்யபாபகாம பூலபோகம் முதலியவையும் ஏற்படுமாயினால். ந—(இந்த திருஷ்டாந்தம்) பொருந்தாது.

282-284. எடுத்தாந்தம். சரீரமற்ற ஜீவன் எப்படியும்கூட இந்திரியங்களையும். சரீரத்தையும் வேறொரு சரீரத்தின் உதவியிலலாமல தானே அதிஷ்டிப்பது நிறகிரூனே. அப்படியே சரீரமற்ற சிவனும் மூலப்ரக்ருதியை அதிஷ்டிப்பது நிறகக் குறையிலலை — என்று சைவர்கள் கூறுவார்களாகில். ஜீவனுக்குப் புண்யபாப கர்மங்களின் அநுபூவததிறகாகவே அத்தகைய அதிஷ்டிப்பாநம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலே. ஈஸான பசுபதிக்கும் புண்யபாபகாமாநுபூவததிறகாகவே சரீராதிஷ்டிப்பாநம் என்று கொள்ளவேண்டியவரும். ஈஸவரனுக்குப் புண்யபாப காமங்களையும், அதனால் உண்டாகும் ஸுகூதுக் கூர்ச்சள முதலானவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாதாகையால் பசுபதிமதகதில் ஈஸவரன் ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டிப்பது நிற்பது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

சி-ஸ்-அந்தவச்சமசர்வஜ்ஞதா வா || (2-2-30)

204. புण्याபுण्याத்மகாஹ்ஸ்சே பசுபதேஸ்ததா ।

அந்தவச்சம் ஜீவவச்சம் சூட்சுமசர்வஜ்ஞதா ததா ॥

205. அசர்வஜ்ஞதம் ச பவேத் தஸாஸ்சர்வபிரகாரத: ।

இத் நாடரணியம் ச்யாத் மத் சூக்திபலேஸுபி: ॥

॥ இதி பசுபத்யதிகரணம் ॥

ஸி. ஸு:- அந்தவத்த்வமஸர்வஜ்ஞதா வா || 2-2-38 ||

அந்தவத்த்வம—(புண்யபாபங்களை ஒப்புக்கொண்டால் சிவனைப்போல சிவனுக்கும்) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு ஸமஹரிக கப்படுகையால் உண்டாகும் அநித்த்வமமாகிற தாழ்வும், அஸாவஜ்ஞதா வா—எல்லாமறியாதவனெனும் தாழ்வும் ஏற்படும். (ஆகையால் பசுபதிமதம் பொருந்தாததேயாகும்)

285-286. சாரீரத்தின் அதிஷ்ட்டானத்தை சிவனுக்கு ஒப்புக்கொள்வதற்காக. ஜீவனுக்குப்போலே அவனுக்கும் புண்யபாபங்களை ஏற்றுக்கொண்டால், ஜீவனைப்போலே புண்யபாபாநுகூணமாகப் படைக்கப்பட்டு அழிக்கப்படும் அநித்தயப்பொருளாகவும், புண்யபாபங்களுக்கேற்ப அறிவில் ஏற்றத்தாழ்வுள்ளவனாக வேண்டிவருகையாலே, ஸாவ ஜ்ஞனல்லாதவனாகவும் (எல்லாமறியாதவனாகவும்) அவனைக் கொள்ளவேண்டிவரும். பிறவாயாகக் பெரியோனாய், அனைவரையும் ஸமஹரிப்பவனாயிருந்துகொண்டு தான் எவராலும் ஸமஹரிக்கப்படாதவனாய், ஸாவஜ்ஞன் என்று பெயர்பெற்றவனான ஈஸுவரனாக அபிமானிக்கப்படுகிறவனுக்கு இவை பொருந்தமாட்டா. ஆகையால், மோக்ஷபலனை விரும்புகிறவர்களால். சைவமதம் எல்லாப்பட்டியாலும் அநாதரிகத்தகத்தேயாகும்.

பசுபத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥ २-२-८ ॥

(पाञ्चरात्राधिकरणम्)

पू-सू-उत्पत्त्यसंभवात् ॥ (२-२-३९)

२८७. माङ्गल्यादितन्त्रमामान्यान्पाञ्चरात्रागमेऽपि च ।

साक्षाद्भगवता प्रोक्ते मोक्षमाधनबोधिनि ॥

२८८. अप्रामाण्याशङ्किपरपक्षोऽत्र क्षिप्यते नयैः ।

पू असंभवन्त्या जीवानामुपत्तेर्गमिधानतः ॥

२८९. न प्रमाणं पाञ्चरात्रागमस्तन्त्रेऽत्र कथ्यते ।

सङ्कर्षणो नाम जीवः वासुदेवात्प्रजायते ॥

உத்பத்த்யஸம்பவாதி,கரணம் ॥ 2-2-8 ॥

(பாஞ்சராத்ரதி,கரணம்)

பூ-ஸூ:-உத்பத்த்யஸம்பவாத் ॥ 2-2-39 ॥

உத்பத்த்யஸம்பவாத்— (ஜீவனுகுப பாஞ்சராத்ராக், மத்தில கூறப்படும்) உத்பத்தி ஒட்டாதாகையால். (இந்த ஆக்யம் அப்ரமாணம்)

287-288. வேதவிருத்த, டக்ஷங்களை நிரஸிக்கும் இப் பாசுத்தின கடைசி அதிகரணமான இப்பாஞ்சராத்ரதி, கரணத்தில, பகவானான நாராயணனாலே நேரே அருள்செய்யப்பட்டதாய், மோக்ஷஸாத்ருங்களைக் கூறுவதான பாஞ்சராத்ராக், மத்திலும், 'ஸாங்க்யம் முதலான அவைதிக்ாஸ்தரங்களிறுபாடில் அபராமான்யமுண்டு என்று கூறும் அவைதிகடக்ஷம் யுகதிகளாலே நிரஸிக்கப்படுகிறது.

288-291. பூர்வபக்ஷம். இந்தப் பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ரத்தில, 'வாஸுதேவாத ஸங்கர்ஷணே நாம ஜீவோ ஜாயதே, ஸங்கர்ஷணாத ப்ரத்யும்ந ஸமஜ்யம் மந ஜாயதே தஸமாத், நிருத்த, ஸம்ஜனோ஽ஹங்காரோ ஜாயதே ॥' [வாஸுசா—24

२९०. सङ्कर्षणाच्च प्रद्यम्नसंज्ञमुत्पद्यते मनः ।

अहङ्कारोऽनिरुद्धाख्यः तस्माज्जायत इत्यपि ॥

२९१. अत्र श्रुतिविरुद्धा हि जीवोत्पत्तिः प्रतीयते ।

श्रुतौ “न जायत” इति तदनादित्वमुच्यते ॥

पू-सू-न च कर्तुः करणम् ॥ (२-२-४०)

தேவனிடமிருந்து ஸங்காஷணன எனப்படும் ஜீவன உண்டா கிருந், ஸங்காஷணனிடமிருந்து, ப்ரத்யுமநன் என்னும் பெய ருடைய மனம் உண்டாகிறது, அந்த ப்ரத்யுமநனிடமிருந்து, அந்நிருத்தான எனனும் பெயருடைய அஹங்காரம் உண்டா கிறது] என்று கூறப்படுகிறது, ‘ஸங்கர்ஷணே நாம ஜீவ’ ‘ப்ரத்யும்ந ஸம்ஜஞ்ம மந’ ‘அந்நிருத்தா ஸம்ஜஞ்ஞாஹங்கார:’ என்று ‘ஜீவ’ ‘மந’ ‘அஹங்கார’ எனனும் விசேஷய பதங் களால் ஜீவாதிசுக்ளை எடுத்து, “ஸங்கர்ஷணே நாம— ப்ரத்யும்ந ஸம்ஜஞ்ம்—அந்நிருத்தா ஸம்ஜஞ்” என்னும் விசேஷணபதங்களால் அந்த ஜீவன முதலானார்க்கு ஸங்கா ஷணன முதலான பெயர்களிடப் படுவதாக விளங்குகிறபடி யால், இந்த ஸாஸ்திரததில் ஜீவன முதலானார்க்கு உதபத்தி சொல்லப்படுகிறது எனபதை மறுக்கவொண்ணாது. இவ்ற றில ஜீவனுக்கு உதபத்தியைக கூறுவது, வேத்யங்களில் “ந ஜாயதே மரியதே வா விபஸ்சித்” [கட 2-18] [அறிவாளி யான ஜீவன பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை] முதலான விடங்களில் ஜீவன உதபத்தியற்றவன என்று கூறியிருப பதறகு முரண்பட்டதாகும். இவ்வண்ணமாக ஸருதி விருத்த்யமாய் யுகதிகளுக்கும் பொருந்தாததான ஜீவோத பத்தியைக கூறுகையால் இப்பாஞ்சராத்ராக்யம் ப்ரமாண மாகமாட்டாது.

பூ-ஸூ:-ந ச கர்த்து: கரணம் ॥ 2-2-40 ॥

காதது—காத்தாவான ஜீவனிடமிருந்து, கரணம் ச— கரணமான மனம் (உண்டாகிறது என்று கூறுவதும்) ந— பொருந்தாது.

உதபத்த்யஸம்ப,வாதி,கரணம்

२१२. मङ्कष्यान्मनो जातमिति कर्तुश्च जीवतः ।

मनसः कण्ठस्यैव मृत्युपत्तिश्च न संभवेत् ॥

२९३. "एतस्माज्जायते प्राणः मनस्मर्वेन्द्रियाणि च"।

इत्युत्पत्तिश्चुनेत्रंमकाशात्मनमोऽपि च॥

सि-मू-विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ (२-२-४१)

मि२९४. एवं सूत्रद्वयेनैतदागमस्याग्रमाणनम्।

आशङ्क्य तस्य प्रामाण्यं मध्यमे सत्रयुग्मतः ॥

292-293. பூவபக்ஷம்— இப்பாஞ்சராதரமகதிவ
 “ஸங்காஷ்ணாத பரத்யும்ந ஸமஜ்ஞம மந ஜாயதே” [ஸங்கர்
 ஷணன என—டும ஜீவனிடமிருந்த டரத்யுமநன என—
 படும மனம் உண்டாகிறது.] எனது காரதாவான
 ஜீவனிடமிருந்து கரணமான மனம் உண்டாகிறது
 என்று கூறுவதும், ‘ஏதஸமாஜஜாயதே பரானே மந
 ஸாவேநத்யுரியாணி ச [முண்டக 2-1-3] [இ பரமாதமா
 வினிடமிருந்த டரணனும் மனமும். எவலா இநதிர்யந
 களும் உண்டாகின்றன.] என்று மனம் பரமாதமாவிட
 மிருந்து உண்டாவதாக ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டதற்கு
 முரண்பட்டதாகும். ஆலிபபடி இதவும் பொருந்தா காகை
 யால பாஞ்சராதரமகதி ஸநதிவ்ருத்யுமயாகும்.

விஜயநாதி, பாவே வ. ததார்பதிஷேத: || 2-2-41 ||

விஜ்ஞாநாதிபாவே வா— (ஸ்காண்டன் முசலாஹ்)
 சிறந்த ஜொநஸவருபாயம். கீதியான பரமபொருளை
 என்று கொண்டிருக்கையா தத்பரதிஷேத— பாஸ்கராத
 ராகுசதின பரமாமையட தளபட்டாதகாகும்.

294-301. விதத்தாநதம். முன துணடு வுதரஞ்ஞா
 லும முறகூறியபடி பாஞ்சராசர மாஸதரம் ப்ரயாண
 மலவ எனறு பூர்வபண்ப செய்த துத ஸுதரத்தாலும்.
 அடுதத ஸுதரத்தாலும் அது ப்ரமாணமே எனறு

294. அत्र விज्ञானாதிஷ்டாत् பரவ்ஹாமிதீயதே ।
 சங்க்ஷணாதிமூர்தீனாं ப்ரஹ்மத்வே திஸ்யுணாं சதி ॥
295. ததர்த்தவாஸ்தவபரஸாஸ்த்ரஸ்யாஸ்ய ப்ரமணதா ।
 நிபிஷ்யதே நைவ, வாஸுதேவாஸ்யம் ப்ரஹ்ம தத்பரம் ॥
296. ஆஸ்திதாஸ்யணியத்யஸித்யே ஸ்திதவத்சலம் ।
 சதுர்தா ச்வேஹ்யைவாஸிர்மவதீதி ச கஸ்யதே ॥

ஸாதிக்ஷகப்படுகிறது. இந்த ஸூத்ரத்தில் விஜ்ஞானாதிஷ்டா, ஸப்தததால விஜ்ஞானஸ்வரூபமாய், ஆதிச்யான பரம் பொருள் கூறப்படுகிறது. ஜீவாதி, ஸப்தததங்களோடு ஸமானாதிக்ஷணமாக (ஒரே வேற்றுமையில்) படிக்கப்பட்ட ஸங்காஷணன் ப்ரத்யும்நன், அநிருத்ததன் என்னும் மூன்று பதங்களும் பரம்பொருளின் மூன்று (வ்யூஹ) மூர்த்திகளைக் குறிப்பதாகக் கொண்டிருக்கையில், ஜீவாதிகளுக்கு உத்பத்தியைக் கூறாமல், வாஸுதேவமூர்த்தியாகிற மூல மூர்த்தியிடமிருந்து ஸங்காஷணனும், அவனிடமிருந்து ப்ரத்யும்நனும், அவனிடமிருந்து அநிருத்ததனும் உண்டாவதையே இந்த ஸாஸ்த்ரம் கூறுகிறது என்று ஏற்பட்டுவிடுமாயினால், ஸாஸ்த்ரத்தின் ப்ராமான்யம் தள்ளப்பட்டதாகாது. இப்பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ரத்தை அறியாதவர்களே இதில் ஸங்காஷணன் முதலான ஸபதங்களால் ஜீவன் முதலானவை எடுத்து அவர்களுக்கு உத்பத்தி கூறப்படுவதாகச் சொல்லுவார்கள். இந்த சாஸ்த்ரத்தை ஆராய்ந்தால், அதில் பலவிடங்களில் ஆஸரிதவத்ஸலனான வாஸுதேவன் என்னும் பரம்பொருள் ஆஸரிதர்கள் (அடியார்கள்) தன்னை ஆஸரியப்பதற்காக, வாஸுதேவன், ஸங்காஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்ததன் என்னும் நாலு (வ்யூஹ)மூர்த்திகளாகத் தானே தன் இச்சையால் அவதரிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது; இந்த நாலு மூர்த்திகளை உபாஸிப்பது ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதே என்றும் கூறப்படுகிறது.

२९८. चातुरात्म्योपासनं तत् ब्रह्मोपासनमित्यपि ।

अतस्सङ्कर्षणादीनां परब्रह्मण एव हि ॥

२९९. स्वेच्छाविग्रहरूपत्वात् तादृगर्थावबोधिः ।

शाम्भस्यास्य प्रमाणत्वाप्रतिषेधो हि युज्यते ॥

“காததவ்யதவே வையதர சாதூராதமயமுபாஸயதே ।

கரமாக,தை ஸவஸமஜஞாபி, ப்ரஹ்மணைராக,மமதுதத”

[வம்ஸபரமபரைப்படி வந்த அந்தணர்களாலே. (ஸங்கர்ஷணன் முதலான) டெயர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு. பகவானுடைய நாலு வ்யூஹங்களும் பாஞ்ச ராதராக,மத்தின்படி கைங்காயபுத்தியுடன் உபாஸிக்கப்படுகிறார்கள்.] என்று டௌஷ்கர ஸபஷிகையிலும்.

“ப்ரஹ்மணாநாம் ஹி ஸத,ப்ரஹ்மவாஸுதே,வாக்ய

யாஜ்நாம் ।

விவேகத,ம பரம் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மோபநிஷத,ம் மஹத் ॥”

[‘ஸத’ ‘ப்ரஹ்மம்’ என்று உபனிஷததுக்களில் ஓதப்படும் வாஸுதேவனைத் திருவாராதனம் செய்யும் அந்தணர்களுக்குப் பரமபொருளறிவையளிப்பதாய். மேலான ஸாஸ்திரமாய் மேலான ப்ரஹ்மோடனிஷதகாயிருப்பது பாஞ்ச ராத்ரம்] என்று ஸாத்வக ஸம்ஹிகையிலும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். ஆக, பரமபொருளான வாஸுதேவனை. “அஜாயமானோ ப்ரஹுத,ஹ விஜாயதே” [புஸூ] [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான பரமபுருஷன்.] என்று ஸுருதியில் சொன்னபடியே. ஸங்கர்ஷணன் முதலான வ்யூஹரூபங்களையும். ராமன். கிருஷ்ணன் முதலான விப,வரூபங்களையும். அந்தர்யாமி ரூபங்களையும். அர்ச்சாரூபங்களையும் தன் இச்சையினாலே எடுப்பதாக இந்த ஸாஸ்தரத்தில் கூறப்படுகிறதாகையால, அந்த ஸங்கர்ஷணதிகளுக்குப் பிறப்பைக்கூறும் இந்த ஸாஸ்திரத்திற்கு பராமானயத்தைத் தள்ளுவது சிறிதும்பொருந்தாது; ஸங்கர்ஷணன். ப்ரத,யும்னம். அநிருத்,க,ன் என்னும்மூன்று

३००. तत्र जीवमनोहङ्कारतत्त्वानां क्रमात्तथा।

अधिष्ठातार उच्यन्ते त्रयस्सङ्कर्षणादयः॥

३०१. तेषां जीवादिशब्दैश्च भाषणं न विरुध्यते।

प्राणाकाशादिशब्दैश्च यथा ब्रह्मावबोधनम्॥

சி-சு-விபிரதிஸேதாச்ச ॥ (२-२-४२)

வ்யூஹ மூர்த்திகளும், முறையே ஜீவன். மனம் அஹங்காரம் எனனும் தத்துவங்களை அதிஷ்டித்தநிற்கும் அபிமானி தேவதைகளாகையால், ஸங்காஷ்ணாதி பதங்களை ஜீவன் முதலான பதங்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் இந்த ஸாஸ்திரததைச்சேர்ந்த பரமஸமஹிதாவசனங்கள் படிக்கின்றன, ஆகையால் அந்த வசனங்களைக்கொண்டு ஜீவன் முதலானாககு உற்பத்தி கூறப்படுவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ப்ராணன், ஆகாஸம் முதலானவற்றை அதிஷ்டித்தநிற்கும் பரம்பொருளை பராணாகாஸாதி, ஸப்தங்களால் ஸ்ருதி குறிப்பதுபோலே, இந்த ஸாஸ்திரமும் அதிஷ்டித்தப்படுவார்களைச் சொல்லும் ஜீவன்முதலான ஸப்தங்களால் அதிஷ்டாதாககளான ஸங்கர்ஷணன் முதலானுரைப் பேசுகிறது ஆயிரக்கணக்கானவிடங்களில் இந்த ஸாஸ்திரத்தில ஸங்கர்ஷணாதிக்களைப் பரம்பொருளின் வ்யூஹ மூர்த்திகளாகவே குறித்திருப்பதையொட்டி. ஸங்கர்ஷணேநாம ஜீவோ. ஜாயதே” என்று ஒரு மூலையில் உள்ள பிரயோகத்தில் விஸேஷணவிஸேஷ்யங்களையொட்டி “ஜீவனுக்கு அபிமானியான ஸங்கர்ஷணன் பிறக்கிறான்” என்றே தாதபர்யார்த்தம் கொள்ளவேணும். “ஜீவ — ஜாயதே” என்றவுடன். “ஜீவாத பரத்யுமநஸம்ஜஞம் மந.” என்று கூறாமல். “ஸங்காஷ்ணாத பரத்யுமநஸம்ஜஞம் மந.” என்று கூறியிருப்பதிலிருந்தும். ஸங்கர்ஷண ஸப்தமே விஸேஷ்யபதம் என விளங்குகிறது. ஆக இப்படி, பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்திரத்தின் ப்ராமான்யம் தள்ளப்படாததேயாகிறது.

ஸி-ஸு:-விபிரதிஸேதாச்ச ॥ 2-2-42 ॥

३०२. “स ह्यनादिनन्तश्च परमार्थेन निश्चितः”।
 इत्यसिन्नपि तन्त्रे च जीवोत्पत्तिनिषेधतः॥
३०३. अविरुद्धमिदं तन्त्रं प्रमाणतममुच्यते।
 तस्मान्महाभारते च सूत्रकृद्वादरायणः॥
३०४. “पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणस्वयम्।”
 इ युक्त्यैतद्वक्तुराप्तमत्वं चास्य कृत्स्नशः॥

விபரதிஷேதாத ச—(இநதப் பாஞ்சராதர ஸாஸத்ரத திலேயே ஜீவோத்பததிவாதம்) மறுக்கப்பட்டிருக்கையா லும் (இதன பராமாணயம தள்ளப்பட்டாததேயாகும்.)

302 – 308—ஸித்தாந்தம்—எந்தப் பரமஸமஹிதையில் முறகூறியபடி “ஸங்காஷ்ணே நாம ஜீவோ ஜாயதே” என்று படிக்கப்பட்டதோ, அதே பரமஸமஹிதையில் “ஸ ஹயநாதிரநதஸ்ச பரமார்த்தேந நிஸ்சித ” [அநத ஜீவன ஆதியும், அநதமும அற்ற உணமைப்பொருளாக நிஸ்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது.] என்று ஜீவனுக்கு உற்பத்தியும், முடிவும் கிடையாது என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், “ஜீவோ ஜாயதே” என னும் வாக்யத்தில், இதற்கு முரண்பட்ட ஜீவோத்பததி கூறப்படுவதாகச் சொல்லுவது பொருநதாது, ஸங்காஷ்ணை என னும் வ்யூஹமூர்த்தியின் உற்பததி (அவதாரம்) கூறப்படுவ தாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், இநதப் பாஞ்சராத் ராகூமம் ஸருதி விரோதம் சிறிதுமற்றதாய், மிகச்சிறந்த ப்ரமாணமாகவே அறிவாளிகளால் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. அதனாலேயே தத்துவமறிந்தவர்களிற சிறந்தவராய், ஸூகரகாரரான பூராதூராயணரெனும் ஸியாஸா சப் மஹா பாரதத்தில், “பாஞ்சராதரஸய கருதஸநஸய வக்தா நாராயண் ஸவயம்” [பாஞ்சராதரம் முழுவதையும் உப தேசிந்தவா ஸாக்ஷாநநாராயணனேயாவாரா.] என்று கூறு வதன மூலம் இப்பாஞ்சராதரத்தை உபதேசித்தவா மிக

३०५. ग्रामाण्यं बोधयाञ्चक्रे सुस्पष्टं तत्त्ववित्तमः।

तस्माद्विलक्षणं शास्त्रं निस्समाभ्यधिकं मतम्॥

३०६. पञ्चरात्रस्य पूर्वोक्तागमवचाप्रमाणताम्।

अनिच्छतस्सर्वकृतस्तदप्रामाण्यवादिनाम्॥

३०७. पक्षस्य परपक्षत्वात् पादेऽस्मिन् तन्निराकृतिः।

युक्तास्तोऽस्या अधिकृतेः पादसङ्गतिरक्षता॥

மிகச் சிறந்த ஆபதர் என்றும், இந்த சாஸ்திரம் முழுவதுமே ப்ரமாணமென்றும் மிகத்தெளிவாகக் காட்டினால், ஆகையால், இந்த சாஸ்திரம் மிகச்சிறந்ததாய், ஒத்ததும், மிகத்தும் இல்லாததாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. “இந்தப் பாத்யதில வேத்யவ்ருத்யத்யுமான பரபக்ஷங்களையே ஒவ்வோரத்யுகரணத்திலும் களைவதைக் காண்கிறோம்; அதையொட்டிப் பார்க்கும் போது, இப்பாத்யத்தில் தள்ளப்படும் ஸாங்க்ய யோக்ய தாக்ககிக ஜைந பெளத்த்ய பாஸுபத மதங்களைப்போலே, இப்பாஞ்சராதரமதமும் தள்ளத்தக்க அவைதிகமதம் என்றன்றோ கொள்ளவேண்டும் எனபது அவ்வாக்கேபம். இதற்கு ஸமாத்யாநம் பினவருமாறு —ஸுதரகாரர் பாஞ்சராதரத்தைப் பரமபரமாணமாக பாரதத்தில் உத்யுகேஷித்திருக்கிறார். ஆகையால் இப்பாதத்தில் நிரளிககப்பட்ட மதற மதங்களைப்போலே இதையும் அபரமாணமாக அவர்கருதுகிறார் என்று கூறமுடியாது. ஆகையால், “ஜீவோத்பத்தியைக்கூறும் இந்தப் பாஞ்சராத்ரம் அபரமாணம்” என்று கூறும் அவைதிகர்களின் பக்ஷத்தை முதலீரணடு ஸுதரங்களால் எடுதது. மேலீரணடு ஸுதரங்களாலே அதைத்தள்ளி தனனுடைய மதம் பாஞ்சராதர மதமே என்று ஸுதரகாரர் காட்டுகிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். இப்படிக்கொண்டால் பரபக்ஷங்களைத் தள்ளும் பாத்யதில இவ்வத்யுகரணம் இடம் பெற்றிருப்பதும் குறையறப் பொருந்திவிடுகிறது.

“ஸாங்ஸேஷு வேதேஷு நிஷ்டாமலபுமாந ஸாண்டிய
பஞ்சராதா ஸாஸ்திரமதீதவாந [பாஞ்சராதரம்]
[அங்கநகலோடு கூடிய வேதங்களில் புருஷாத்தி
நிஷ்ட்டையப பெறாமல ஸாண்டியா (அதைப் பெறுவ
தற்காகப்) பாஞ்சராதர ஸாஸ்திரத்தைக் கற்றா.] என்று
வேதநிந்தை செய்திருக்கையாலே இந்த ஸாஸ்திரம் அப
மானம் எனுகொண்டு, ‘வ்யதிஷேதாச்ச’ எனினும
ஸூத்ரத்திற்கு (வேதத்தை) வ்யஸூஷமாக டரதிஷேஷம்
செய்திருக்கையாலே (பாஞ்சராதரம் அபமானம்)
என்று சிலா வியாககியானம் செய்தனா. இது பொருத்த
மற்றது. ந ஹி நிரத்யா நிரத்யம் நிரத்யம் பரவாதததே.
அதிது இதரத பரஸமஸிதம்’ [நிரதிக்ஷப்படுவதை நிரதிப்ப
திலிருந்துதடையதலல நிரதை, (புகழ்பட்டவேண்டிய
தான) மறறெனதைப் புகழ்வதில் கருத்துதடையது.]
எனினும நஹிநிரத்யாநயாயத்தாலே, முறகூறிய பாஞ்சராதர
வசநம் பாஞ்சராதர ஸாஸ்திரத்தைப் புகழ்வதற்காக ஏற
பட்டதேயொழிய வேதத்தை நிரதிப்பதற்காக ஏறபட்ட
தலல ‘பராத பராதநருதம் தே வதநதி புரோத்யாத
ஐஹ்வதி யேக்யநிஹோதரம் [ஸூயோதயத்திற்கு முன
அகனிஹோதரம் செய்பவர்கள் ஒவ்வொருநாள் காலையிலும்
பொய சொல்லுகிறார்கள்.] என்று வேதேகதமான
அநுதிஷ்டோமத்தை வேதமே நிரதை செய்திருப்பது
நஹிநிரத்யாநயாயத்தாலே உதிக்கேஹாமத்தைப் புகழ்வதற
காகவே என்று மீமாமஸுக்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்,
பூமவித்யாபரகரணத்தில் [சாந?] நாரத்யா “ருக்வேதம்
புக்யுவோத்யேமி யஜுவேதம் ஸாமவேதம் மாத்யவணம்
சதூதத்யமிதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்’ [பகவானே! ருக்
யஜுஸ ஸாம அத்யவணங்களாகிற நாலு வேதங்களையும்.
ஐந்தாம் வேதமான இதிறாஸபுராணங்களையும் அத்யயனம்
செய்கிறேன்.] என்று தொடங்கி எல்லா வித்யாஸத்யானங்
களையும் தான கற்றமையைச் சொல்லி ஸோடஹம்
புக்யுவா மந்தரவிதேவாஸமி நாதமவித [இவ்வளவையும்
கற்ற நான மந்திரமறிந்தவனாகிறேனெயொழிய, ஆத்மாவை
சா—36

அநிங்கவனாகிறேனல்லேன] என்று பூமவித்யைதவிரந்த எல்லா விக்ஷயங்களும் ஆகமஜ்ஞாநத்தைத் தான் பெற வில்லைபென்று கூறியது இங்கு சொல்லப்படும் பூமவித்யை யின் பெருமையைக் காட்டுவதற்காகவே என வேதாந்திகள் அறுதியிடுகிறார்கள். அதுபோலவே, இங்கும் முற்கூறிய பாஞ்சராத்ரவசநம் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தைப் புகழ் வதிலே நோக்குடையதெயொழிய வேதங்களை நிரதிபபதில நோக்குடையதல்ல என நிரணயிக்கலாம். உணமையை ஆராய்ந்தால், இங்கு வேதநிரதையே இல்லையென்பதும் ள்ளங்கம். எப்படியெனில், பூமவித்யாபரகரணத்தில்— நாரதருக்கு, மஹ வித்யைகளைக் கற்றதால் ஆதமஜ்ஞாநம் உண்டாகவில்லையென்றதால், அந்த வித்யைகளில் கூறப் படும் ஆத்மகத்வம் நாரதருக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை எனறே ஏற்படும், இது நாரதர் தன புத்திக் குறைவைப் பேசிக்கொண்டடியெயொழிய அந்த வித்யைகளைக் குறைத்துப் பேசியபடியல்ல, அதுபோலவே இங்கும் சாண்டிலயர் வேதங்களிலிருந்து தாம் பரதத்துவத்தை அறியவில்லையென்றதும் தம் புத்திக் குறைவைப் பேசிக் கொண்டபடியெயொழிய வேதங்களைக் குறைத்துப் பேசியபடியாகாது. “அதக்கைய புத்திக் குறைவையுடைய எனக்கும் ஆத்மகத்துவத்தை பூமவித்யை உணராததிற்று” என்று நாரதர் உரைத்ததுபோலே, “அதக்கைய புத்திக் குறைவையுடைய எனக்கும் பாஞ்சராத்ரம் வேதாந்த வேத்யான வாஸுதேவனென்னும் பரதத்துவத்தை உணர்கதிற்று” என்று சாண்டிலயர் உரைக்கிறார்; ஆகையால் இங்கு வேதநிரதையை இடமேயில்லை. வேதங் கள் பொருளுணர் அறியவையாயிருக்கின்றனவென்பதும், அவற்றின் பொருளைப் பரமபுருஷன் எளிய முறையில் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தில் அருளியிருக்கிறான் என்பதும்,

‘அதீதா புகுவந வேதா. ஸாங்கோபாங்கா ஸவிஸதரா’ |

ஸருதாநி ச மயாநங்காநி வாகோவாகயயுதாநி ச ||

ந சைதேஷு ஸமஸதேஷு ஸமஸயேந விநா கவசித |

ஸரேயோமராககம் பரபஸ்யாமி யேந ஸித்திதா பூவிஷயதி ||”

[பரமஸமஸ்தை 1-3 4]

[பகவானே ! அங்கங்களோடும். உபாங்கங்களோடும். விவரணங்களோடும் கூடிய வேதங்கள் அனைத்தும் என்னால் அப்யஸிக்கப்பட்டன. ஏகாயநமாகையிலுள்ள வாகோ வாகயங்களும். அதன அங்கங்களும் என்னால் ஓசப்பட்டன. இவையனை சதிலும் மோக்ஷவிதிதியை அளிக்கக்கூடிய சிறந்த வழியை எதிலுமே ஐயமறந் காணவில்லை] என்றும்

“வேதாந்தேஷு யதாஸாரம் ஸங்க்ருஹ்ய பக்யவாந ஹரி |
பகதாநுகம்பயா வித்யவாந ஸஞ்சேஷ்ய யதாஸாஸ்யம் ||

[வேதாதங்களிலிருந்து ஸாரதையெடுத்தது ஸாவனஞ்சய. பகவானான ஹரி பசதாகளுக்கு இரங்கிட பாஞ்சராதர ஸாஸ்திரமாக அருளிச்செய்தாரா] என்றும் உரமஸ்மஹிதை யில கூறப்பட்டதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆக வேததகாலேயே அறியப்படுவனாய், பரபரஹம எனப்படுவனாய் பகவான எனப்படுவனாகையால் தாழ்வு களுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டானவனாய். நற்குணங்களுக்கு ஒரே கொள்கலையிருப்பவனாய். கணக்கற்ற அறிவு, இனபம் முதலிய அளவற்றுப் பெருகும் குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய். தடைபடாத ஸங்கலபதையுடையவனான, வாஸுதேவன. நாலு வர்ணங்களைப்பற்றியும் நாலு ஆஸர மங்களைப் பற்றியும் நிற்கும் அறம் பொருள இனபம் வீடுகளாகிற புருஷாததங்களை விருமபும பகதர்களைக் கடாக்ஷித்தது. எவ்லையற்ற கருணை. நீர்மை வாதஸலயம் வணமை ஆகிய குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாகையாலே தன ஸவரூபம் தன விபூதி. தன ஆராதனம். அதன பூலம் ஆகியவற்றை உள்ளபடி அறிவிக்கும் நுகயஜுஸ ஸாமா த்யாவ வேதங்கள் கணக்கற்ற ஸாகைகளை உடையவையாகவும். விதி. அதத்யவாத்ய மந்தரம் ஆகிய பிரிவுகளை உடையவையாசவும். (அதனாலேயே) சன்னைத தவர மற்ற தேவமநுஷ்யாதி,களால் பொருளுணர் அரியவையாகவு மிருப்பதைக் கணிசித்தது அவற்றின் பொருளை உள்ளபடி அறிவிக்கும் பாஞ்சராதர ஸாஸ்திரத்தைத் தானே அருளினு கையாலே எககுறையுமில்லை.

३०८. “इदं शतसहस्राद्री”त्यादिभारतसूक्तिभिः ।

अऽगयस्मन्नकारस्य सुस्पष्टं हि प्रतीयते॥

॥ इति उत्पन्न्यसंभवाधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

॥ श्रीमते श्रीगणेशायமहादेशிகಾಯ नमः॥

இடபடியிருக்கமுபோது. நாலு ஸூத்ரங்களிலும் பஞ்சராத்ரம் அபரமானமென்றே வியாஸர் நிர்ணயிப்பதாக சங்கரா முதலானா வியாக்கியானம் செய்வது. மூன்றாவது ஸூத்ரத்தில் பூவபக்ஷவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டும் வஸுதூய அபரதிக்ஷேபத்யம் முதலானவற்றுக்குப் பொருத்தமற்றதும், ஸூத்ரகாரரின கருத்துக்கு முரண்பட்டதுமாசம். ஏனெனில் ஓகப்படும வேதநாத வாகயங்கள் பொருளை நிஷ்காஷிப்பதற்காக பரஹ்மஸூத்ரமிட இங்க வியாஸா, அத்யயநவழக்கொழிந்த வேதபூக்யங்களின் மாறாமையும் காட்டி வேதத்தை உபபூருமஹணம் செய்வதற்காக இயற்றிய லக்ஷம் கிரந்தநகொண்டமஹாபாரதத்தில். மோக்ஷதாமததில், ஐஞாந காண்டத்தில்.

“கருஹஸ்தோ பரஹ்மசாரீ ச வானபரஸதோடத்ய பிக்ஷுஃ ।
ய இச்சித ஸித்திமாஸத்யாதம் தேவதாம காம

யஜேத ஸ ॥”

[பாரதம் கருஷணசாராயா பதிப்பு சாநதிபர்வம் 342-1]

[கருஹஸ்துன். பரஹ்மசாரி. வானபரஸதூ. ஸநயாஸி ஆஸ்ய நாலு ஆஸரமஸ்கூகனும் மோக்ஷஸித்தியடைய எந்த தேவகையை உபாஸிப்பது?] என்று தொடங்கி மிகவிரிவாகப் பஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ர ப்ரகரியையைக் கூறி

“இதம் ஸதஸஹஸராத்ரி, பாரதாக்யாந விஸ்தராத ।
ஆவித்ய மகீமநதநாம் ததநோ கருதமிவோத்யருதம் ॥
நவநீதம் யத்ய ததநோ த்விபத்யாம் பராஹ்மணே யத்யா ।
ஆரணயகம் ச வேதேப்ய ஓஷதீப்யோ யத்யாடமருதம் ॥”

*[பாரதம்-சாநதி 353-11, 12]

[லக்ஷம் கிரந்தமுள்ள மஹாபூரதககடலை புத்தியாகிற மததையிடடுக கடைந்து தயிரிவிருநது நெய்யெடுப்பது போல இப்பாஞ்சராதரசாஸ்திரம எடுக்கப்பட்டது தயிரி னுள வெண்ணெய்போலும், மனிதர்களுள் அந்தணன போலும், வேதங்களில் ஆரண்யகம்போலும் ஓஷதிகளில் அமுதம்போலும் பாரதத்தில் ஸாரமாயெடுக்கப்பட்டது பாஞ்சராதரம்.]

“இதம் மஹோபநிஷதம் சதுவேத்யஸநவிதம் |

ஸாங்க்யயோக்ய கருதாந்தேந பஞ்சராதரநுஸப்திதம் ||”

[பாரதம்-சாந்தி 348-62]

[இப்பாஞ்சராத்ரமெனப்படும ஸாஸ்திரம நாலு வேதங் களோடு கூடிய பெரிய உபநிஷததாகும், கர்மஜ்ஞான யோகங்களோடு கூடியது (இதை நாரதர் புகழ்நீகாஸரமத தில நாராயணனின் திருமுகத்திலிருந்து கேட்டார்)]

“இதம் ஸரேய இதம் ப்ரஹ்ம இதம் ஹிதமநுததமம் |

ருக்யஜுஸஸாமபிதா ஜுஷ்டம் அத்வாங்கியஸைஸ ததூ||

புவிஷயதி ப்ரமாணம் வை ஏததேவாநுஸாஸநம் ||”

[இதுவே சிறப்பு; இதுவே பெரிது, இதுவே மேலான ஹிதம்; ருக்யஜுஸஸாமாத்ர்வ வேதங்களோடு கூடிய இதுவே ப்ரமாணமாகும், இதுவே புகுவதூஜ்ஞையாகும்]

“ப்ரஹ்மணை க்ஷதிரியை வைஸயை: ஸூத்ரரைஸச

கருதலக்ஷணை. |

அசசநீயஸ்ச ஸேவ்யஸ்ச பூஜநீயஸ்ச மாத்ருவ: ||

ஸாதவதம் விதிமாத்ருய கீத ஸங்காஷணேந ய.||”

[பாரதம்-பீஷ்மபர்வம்]

[பஞ்சஸம்ஸகாரம் பெற்ற ப்ரஹ்மணை க்ஷதிரிய வைஸயர் களாலும், ஸூத்ரர்களாலும் ஸங்காஷணனால் அருளப் பட்ட பாஞ்சராத்ர முறைப்படி மாதவனே அர்ச்சிக்கவும், சா—37

ஸேவிக்கவும், பூஜிக்கவும் தக்கவன்] என்று அருளிநூர். இப்படிப் பாஞ்சராத்ரத்தைப் பரமப்ரமாணமாகக் கூறியவராய். வேதமுறிவாரில் தலைவரான வியாஸர் வேதாந்தத்தி லறியப்படும் பரம்பொருளான வாஸுதேவனை உபாஸிப்பதையும், அர்ச்சிப்பதையும் விளக்கும் பாஞ்சராத்ரஸாஸ்திரத்தைப் பூரஹ்மஸூத்ரத்தில எப்படி அப்ரமாணமாகக் கூறியிருக்கமுடியும்? இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இதே மோக்ஷதூர்த்ததில்.

“ஸாங்க்யம் யோக்யு: பஞ்சராத்ரம் வேத்யா பாஸுபதம் தத்யா |
ஜ்ஞாநான்யேதாநி பூரஹ்மாஷே லோகேஷு பரசரந்தி ஹி ||
கிமேதாநயேகநிஷ்ட்யாநி பருத்யநிஷ்ட்யாநி வா முநே ||”

[பாரதம-சாநதி 359-1]

[பரஹ்ம ரிஷியே! ஸாங்க்யம். யோக்யம், பஞ்சராத்ரம், வேதம், பாஸுபதம் ஆகிய இந்த மதங்கள் உலகில் நடை யாடுகின்றன; இவையெல்லாம் ஒன்றைச் சொல்லுகின்றனவா? வெவவேறைச் சொல்லுகின்றனவா?] என்று கேள்வி கேட்டு. இவ்வைந்து மதங்களையும் விளக்கி, இவையனைத்தாகும் முடிந்த பொருள் நாராயணனே என்று கூறுவதன் மூலம் இம்மதங்கள் எல்லாமே ஆதரிகத்தக்கவையென்று காட்டினார் வியாஸர்.

“ஸாங்க்யம் யோக்யு: பஞ்சராத்ரம் வேத்யா. பாஸுபதம் தத்யா |
ஆத்மபரமாணாயேதாநி ந ஹந்தவயாநி ஹேதுயி. ||”

[ஸாங்க்யம், யோக்யம், பஞ்சராத்ரம், வேதம், பாசுபதம் என்னும் ஐந்தாமே பரமாத்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணங்கள், காரணங்களைக் கொண்டு இவற்றை அழித்துவிடக்கூடாது.] என்றொரு வசனமும் உள்ளது. இவற்றில் இவ்வைந்து மதங்களுமே ஆதரிகத்தக்கவை என்று கூறுவது ஸாரீரகஸூத்ரங்களில் ஸாங்க்யாதிகளைத் தள்ளுவதோடு எப்படிப் பொருந்தும்? ஸாங்க்யாதிகள் தள்ளப்படுவதுபோல பாஞ்சராத்ரமும் தள்ளப்படுகிறது என்று ஏன் கொள்ளுக

கூடாது? எனபது அக்கேள்வி. இனி, இதற்கு பதில உரைக்கப்படுகிறது

இந்த மஹாபாரத ப்ரகரணம் முழுவதையும் ஆராய்ந்தால், சாரீரகத்திற்கும், இதற்கும் எவ்வித விதோதகமும் மில்லையெனவிளங்கும்; எப்படியெனில்: 'இந்த ஐந்து மதங்களும் ஒன்றைச் சொல்லுகின்றனவா? வெவ்வேறவைச் சொல்லுகின்றனவா? எனனும் கேள்வியானது, — "இவை ஒரே பரம்பொருளைச் சொல்லுகின்றனவா? வெவ்வேறு பொருள்களைச் சொல்லுகின்றனவா? ஒரே பரம்பொருளைச் சொல்லுகின்றனவாகில அவ்வொரு பொருள் யாது? வெவ்வேறு பொருள்களைச் சொல்லுகின்றனவாகில, ஒன்றுகொன்று முரணான வெவ்வேறு பொருள்கள் பரம்பொருளாயிருக்க முடியாமையால், இம்மதங்களில் ஒன்றே ப்ரமாணமாக முடியுமாகையால் அவ்வொரு மதம் எது?' எனனும் கருத்து உடையது. இக்கேள்விக் கு பதில் அளிக் குமபோது,

“ஸாங்க்யம் யோக்ய பஞ்சராதரம் வேத்யா: பாஸுபதம் தத்யா |
ஜஞாநானயேதாநி ராஜாஷே வித்ஸ்தி நானாமதாநி வை ||
ஸாங்க்யஸய வக்தா கபில பரமர்ஷி. ஸ உச்யதே |
ஹிரண்யகூர்ப்பேர யோக்யஸ்ய வேத்தா நான்ய புராதந: ||
அபாந்தரதபா நாம வேத்யாசான்ய: ஸ உச்யதே |
உமாபதிா பூதபதி ஸ்ரீகண்டேர ப்ரஹ்மண: ஸுத |
உகதவாநித்யமவக்ர ஜஞாநம் பாஸுபதம் ஸிவ ||
பஞ்சராதரஸய க்ருத்ஸநஸ்ய வகதா நாராயண ஸ்வயம் ||”
[பாரதம்-சாந்திபர்வம் 359-64-67]

[ராஜரிஷியே! ஸாங்க்யம், யோகம், பஞ்சராத்ரம், வேத்யம், பாஸுபதம் ஆகிய இவை வெவ்வேறு மதங்கள் எனறே அறிவாய். ஸாங்க்யத்தைக் கூறியவர் பரமரிஷியான கபிலர், யோகத்தை அறிந்து சொன்னவர் (ஜீவர்களில்) மிகப் பழையவரான பிரமணையாவார்; வேதத்துக்கு ஆசாராயர் அபாந்தரதபஸ் என்னும் மஹரிஷி. உமையின் கணவனாய்,

பூதங்களுக்குப் பதிபாய், ஸ்ரீகண்டூர் எனப்படுபவராய், பீரமனாகுதப பிள்ளையான சிவன பாசபதமதததை உறுதியாகக் கூறினா. நாராயணன தானே பஞ்சராத்ரம் முழுவதையும் உபசித்தசித்தகவா] என்று கூறினார் வியாஸர். இதன் கருத்தாவது, — “ஒவ்வொரு புருஷர்கள் செய்த ஸாஸ்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையாகையாலும், ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாததாகையால் இருள் தயககு மயககு மறப்புக்களற்ற வேதத்தில் கூறப்பட்ட பரதத்துவத்திற்கு முரணாகப் பரதத்துவத்தைக் கூறுகையாலும் அவை உள்ளபடி பரதத்துவத்தை அறிவிப்பதில் ப்ரமாணமாகமாட்டா; வேதத்தில் அறியப்படும் பரம் பொருள் நாராயணனே. ஆகையால் ஸாங்க்ய மதத்தில் சொல்லப்பட்ட பரதூர புருஷர்களும், பாஸுபதாதிடிகளில் சொல்லப்பட்ட பஸுபதி முதலானாரும் வேதாந்தத்திற்கு கூறப்பட்ட நாராயணனை அநதர்யாயியாகக் கொண்டே ஒரு பொருளாகிறார்கள்” எனப்பதே என்று கொள்ளவேண்டும். இதையே முற்கூறிய வாக்யங்களைப்பொட்டி,

“ஸர்வேஷு ச ந்ருபஸ்ரேஷ்டு ஜ்ஞாநேஷ்வேதேஷு

த்ருப்யதே |

யதூக்யம் யதூந்யாயம் நிஷ்டூ நாராயண. ப்ரபு: ||’

[அரசர் தலைவனே! வேதத்தையும், நியாயங்களையும் ஒட்டிப் பார்க்கும்போது இந்த மதங்கள் அனைத்திலுமே நாராயணன ஒருவனே முடிந்த பொருளாகக் கூறப்படுகிறான் என விளங்கும்.] என்று வேதவியாஸர் விளக்கினார். “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” [சாந 3-14-1] “விஸுவம் நாராயணம்” [தை-நா] என்கிற வேதாந்த வாக்யங்களையும், ஸாமான்ய விஸேஷாத்மிந்யாயங்களையுங் கொண்டு பார்க்கும்போது, அப்ரஹ்மாதமகமாக அந்தந்தத் தந்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் நாராயணாத்மகமாகவேயுள்ளனவென விளங்குமாகையால், எல்லா மதங்களிலுமே நாராயணனே முடிந்த பொருளாக விளங்குகிறான் என்று கருதுது.

ஆகையால், 'வேதாந்த வேத்யனுன பரம்பொருளான நாராயணன தானே பஞ்சராதரம் முழுவதையும் அருள்ச் செய்தான்' என்று கூறுகையாலும், அவனுடைய ஸ்வ ரூபத்தையும் அவனை உபாஸிப்பதையே அந்த பாஸ்திரம் சொல்லுகையாலும் அது மற்ற தந்திரங்களே - ஓஸமமானது என்று எவரும் கூறமுடியாது. இக்காரணத்தாலேயே.

“ஏவமேகம் ஸாங்க்யயோக்யம் வேதாரணயகமேவ ச |

பரஸ்பராங்க்யானயேதாநி பஞ்சராதரம் து கத்யதே ||”

[பூரகம்-சாந்தி 358-81]

[இவ்வண்ணமாக ஸாங்க்யம் யோக்யம். வேதம் ஆரணயகம் ஆகியவை ஒன்றுக்கொன்று அங்கம் யிருந்துகொண்டு ஒரே தத்துவத்தைக் கூறுகையால் ஒன்றாயிருக்கின்றன. பஞ்ச ராதரம் ஒன்றே இவையெல்லாமாகக் கூறப்படுகிறது] என்று இப்பரகரணத்தில் வியாஸரால் கூறப்பட்டது. இதற்குக் கருத்து — ஸாங்க்யமதத்தில் சொல்லப்பட்ட இருபத தைந்தி தத்துவங்களையும். யோக்யமதத்தில் சொல்லப்பட்ட யமம் நியமம் முதலான அஷ்டாங்க்யோக்யத்தையும். வேத்ய பூர்வபூக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட காமங்களையும் ஒப்புக் கொண்டு அத்தத்துவங்கள் பூரஹ்மாத்மகமென்றும், அந்த அஷ்டாங்க்யோக்யம் பூரஹ்மோபாஸந வழியாயிருப்பதென றும். அக்காமங்கள் பூரஹ்மத்திற்கு ஆராத்யநாயிருப்பவை யென்றும் பூரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதாந்த பூக்யங்களான ஆரணயகங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விஷய மனைத் து மே பரம்பொருளான நாராயணனதனாலே பஞ்சராதரம் ஒன்றிலேயே தெளிவுபடுத்தப்பட்டது” எனப்பதாரும். ஆக, ஸாங்க்யம். யோக்யம். பாசுபதம் ஆகியவை ஒவ்வொருமாதில் ப்ரமாணமென்றும் வேத்ய வேதாந்தங்ளும் பஞ்சராதரமும் முழுவதும் ப்ரமாண மென்றும் அதனாலேயே ஸாங்க்யயோக்ய பாஸுபத பாஞ்ச ராதரங்களை — பெளருஷ்யதவம். சில அம்சங்களில் சா—58

அப்ரமாணமாயிருக்கை முதலான காரணங்களைக் காட்டி அடியோடு அழித்துவிடக்கூடாது என்றும் வியாஸருடைய கருதகாகத் தேறுகிறது. 'ஸாங்க்யம் யோகம்.. ந ஹந்த வ்யாநி ஹேதுபி.' என்னும் வசனம் இக்கருத்தைக்கொண்டதே என்றும் விளங்குகிறது.

சாரீரத்திலும், ஸாங்க்யமதத்தில் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் அபுரஹமாத்மகமல்ல என்று காட்டப்பட்டதே யொழிய அததத்துவங்கள் மறுக்கப்படவில்லை; யோக்யபாஸுபதங்களிலும், ஈஸுவரனை (உபாத்யாநமாயிராத) நிமித்த காரணமாதரமென்று கூறுவதையும், ஜீவனுன சிவனைப் பரம்பொருளாகவும், பரம்பொருளான நாராயணனை ஜீவனாகவும் கூறுவதையும், வேதத்திற்கு முரண்பட்ட ஆசாரங்களைச் சொல்லுவதையுமே சாரீரகம் மறுத்ததே யொழிய யோக்யஸ்வரூபத்தையோ, பாஸுபதி ஸ்வரூபத்தையோ மறுக்கவில்லை. ஆக, 'ஸ்ருதிந்யாயங்களையொட்டிப் பார்க்கும்போது, வேதத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் இவையனைத்துக்கும் நாராயணனை முடிந்த பொருளாகக் கால, ஸாங்க்யயோக்ய பாஸுபதங்களும் ஒவ்வோரம்ஸத்தில் ப்ரமாணமாகின்றன; வேதத்தை மறுக்கும் பெளத்தீகஜை நாதிக்களைப்போலே அடியோடு அப்ரமாணமாவதில்லை; பாஞ்சராத்ரமோவெனில், முழுவதும் வேதத்தை ஒட்டியிருப்பதால் முழுவதும் ப்ரமாணமாகிறது' என்று தேறி நிற்கிறது. ஸாங்க்யயோக்ய பாஸுபதங்கள் சில அமூங்களில் அப்ரமாணமாகவும் ஆவதால் ஸுதரகாரர் அவற்றைத் தள்ளியதும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆகையால் பாஞ்சராதரம் முழுவதும் ப்ரமாணம் என்றே ஸுதரகார ஹ்ருத்யமாகும்.

சாரீரக்காரிகாவளி விவரணத்தில்
உத்தமதயஸம்புவாதிக்காணம் முற்றிற்று

இரண்டாமத்தியாயத்தில் இரண்டாம் பாதம் நிறைவுபெற்றது.

श्रीः

॥ अथ द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

॥ वियदधिकरणम् ॥ (२-३-१)

पू-सू-न वियदश्रुतेः ॥ (२-३-१)

३०९. साङ्ख्यादिवाह्यतन्त्राणां न्यायामाश्रयन्वतः ।

तथा विप्रतिपेधाच्चासाङ्गं यं पूर्वभरितम् ॥

३१०. दोषाभावख्यापनाय निजपक्षस्य सर्वथा ।

ब्रह्मकार्यतयेष्टस्य चिदचित्सर्ववस्तुनः ॥

३११. तत्कार्यताप्रकारोऽथ शोध्यते पादयुग्मतः ।

तत्रादौ वियदुत्पत्तिराक्षिप्य स्थाप्यते नयैः ॥

ஸ்ரீ

இரண்டாம் அத்தியாயம் முன்றும் பாதம்

வியத்யூதி, கரணம் ॥ 2-3-1 ॥

பூ-ஸூ:- ந வியத்யூருதே: ॥ 2-3-1 ॥

வியத—ஆகாயம், ந-உறபத்தியாவதிலலை, அஸருதே.-
(உறபத்தியை உணாததும) ஸருதியிலலாமையால

309—311. ஸாங்க்யமதம், யோக்யமதம், நியாயமதம், பெளத்த்யமதம், ஜைநமதம், பாஸுடமதம் எனனும் புறச் சமயங்கள். யுகதிகுப் புறம்பானவையாகையாலும், முரண பட்டவையாகையாலும் பொருநதமாட்டா என்று முன பாத்யத்தில கூறப்பட்டது. தாம் ஆத்யுரிக்கும் வேக்யாந்த மதத்தில இததகைய தேக்யாஷங்கள் இலையென்று காட்டு வதற்காக இவ்வத்தியாயத்தில இனி வரும் இரண்டு பாத்யங்களாலே. ஸாவஜக்யகாரணமான ப்ரஹ்மத்தின கார்யப பொருளாகக கருதப்படும் எல்லாச் சேதநாசேதந வஸ்துககளும் ப்ரஹ்மத்தககார்யமாகும் முறை விசாரிக கப்படுகிறது. அதில இந்த முகல அதிபுரணத்தாலே

पू३१२. वियन्नोत्पद्यते तस्योत्पत्तेरश्रवणात् श्रुतो।

निरंशस्यान्मन इव वियतस्तादृशस्य हि॥

३१३. नोत्पत्तिश्शक्यते वक्तुं च्छान्दोग्योपनिषदतः।

“तत्तेजोऽसृजते”त्येव तेजआदेः श्रुता जनिः॥

३१४. श्रुतान्यत्र तदुत्पत्तिर्ब्राह्म्यतेऽर्थविरोधतः।

‘ஆகாஸம் ஒரு காராயப பொருளாக ஆகமுடியாது’ என னும் பூர்வபக்ஷம் யுகதிகளைக்காட்டி மறுக்கப்படுகிறது.

312—*314—பூர்வபக்ஷம். ஆகாஸம் எதனாலும் உண்டு பண்ணப்படுவதில்லை. ஸாந்தியில் அப்படிப்பட்ட உற்பத்தி கூறப்படுவதாகக் காண்கிறோமல்லாமலேனோ. ஆராய்ந்தால், நிரவயவமான ஆத்மாவுக்குப்போலே, நிரவயவமான ஆகாஸத்திற்கும் உற்பத்தி ஒட்டாதாகையால், இப்படி அஸம்பூர்வமாக உற்பத்தியை ஸாந்தியும் ஆகாஸத்திற்குக் கூற முடியாது. இப்படி ஆகாஸத்திற்கு உற்பத்தி பொருந்தாதாகையாலேயே சூர்ந்தேசூய உபநிஷத்தானது, “ததைத்ஷத பஹு ஸயாம ப்ராஜாபேய” [6-2-3] [அந்த ப்ரஹ்மம் ‘நானே பலவாகக்கடவேன, அதற்காக உண்டாகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது.] என்று ஸருஷ்டி ஸங்கல்பத்தைக் கூறியவுடன் ஆகாஸத்திலிருந்து தொடங்கி உற்பத்தியைக் கூறாமல் தேஜஸ்ஸிலிருந்து தொடங்கி உற்பத்தியைக் கூற்றது. “தஸ்மாதுவா ஏதஸ்மாதூதமந ஆகாஸ ஸம்பூத.” [தை-ஆந1] [அதற்கைய இந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஸம் உண்டாயிற்று.] “ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே பராண மந ஸாவேந்த்யரியாணி ச। கும் வாயு ஜயோதிராப: ப்ருதிவீ விஸ்வஸ்ய த்ராரிணீ” [முண்ட2-1-3] [இப்பரமாத்மாவிடமிருந்து, பராணன். மனம். எல்லா இந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்னி, ஜலம், அனைத்தையும் த்ராரிக்கும பூமி ஆகியவை உண்டாயின] என்று ஆகாயத்திற்குச் சில வேதவாக்யங்களில் உற்பத்தியைக் கூறியிருப்பது, முறகூறிய ஸாந்தியுகதிகளுக்குப் பொருந்தாதாகையால், வேறு விதமாக நிர்வஹிக்கத்தக்கது.

சி-ஸ-அஸ்தி து॥ (2-3-2)

उत्पत्तिर्विन्यतोऽस्त्येवा“SSकाशस्संभूत” इत्यतः॥

314. मानान्तराप्रतीतामप्युत्पत्ति तस्य हि श्रुतिः।

अतीन्द्रियार्थविषया वक्तुं शक्तैव सर्वथा॥

315. निरंशद्रव्यता ह्यस्य नोत्पत्ति विनिवारयेत्।

अनुत्पत्तेरप्रयोजकत्वात्तस्यास्तथात्मनः॥

316. नानुत्पत्तिनिरंशत्वप्रयुक्ता किन्तु सा श्रुतेः।

ஸி-ஸௌ:- அஸ்தி து ॥ 2-3-2 ॥

அஸ்தி து—ஆகாயத்திற்கு உறபத்தி உண்டு.

314*—*317 — ஸித்₃த₄நதம். “ஆத்மந ஆகாஸ மபூ₄த ’ [கை-ஆந-1] [பரமாதமாவிடமிருநது ஆகாஸ ம உண்டாயிற்று] என்று ஸருதி கூறுகையால், ஆகாயத் திற்கு உதபத்தி உண்டென்றே கொள்ளவேண்டும். இரகியங்களுக்குப் புலப்படாத அர்த்க₃ங்களைச் சொல்லு வதற்கென்றே ஏறபட்ட ஸருதி மறற பரமாணங்களால் அறியப்படாத ஆகாஸாத்பத்தியையும் எல்லாபபடியாலும் வலியுறுத்த வல்லமை பெற்றதேயாகும். அவயவமற்ற ஆதமாவுக்குப்போலே அவயவமற்ற ஆகாயத்திற்கும் உற பத்தி ஓட்டாது என்று கூறியதும் பொருநதாது. அவயவ மற்றிருக்கையெனபது உதபத்தியற்றிருக்கைக்குக் காரண மன்று. ஆதமா உதபத்தியற்றதென்பதை ஸருதியிலிருநது நாம் நிஸ்சயிக்கிறோமெயொழிய. அது அவயவமற்றது எனபதைக்கொண்டு அநுமானம் செய்வதில்லை. ஆகவிபபடி ஆகாயம் அவயவமற்றிருப்பதால் மாத்திரம் உறபத்தியற்ற தென்று தேறிவிடாதாகையால் ஸருதியை அநுஸரித்தது ஆகாயத்திற்கு உறபத்தி உண்டென்றே கொள்ளவேண்டும்.

பூ-ஸூ-கோப்யஸம்வாத் ஶ்வடாச்ச || (2-3-3)

“ ததேஜோஸூஜதே ” த்யத்ரோத்யதிஸ்தேஜஸ எவ ஹி ||

318. ப்ரத்யம் ஶ்ரயதே தஸாத் வ்யோமோத்யத்யுபத்யஸம்வாத் |

தேதிரீயத்ரதிசோப்யா “ ஸ்காஸஸம்பூத ” இத்யஸௌ ||

319. “ வாயுத்ரே ” தி ஶ்ரதௌ வ்யோமனோஸூதத்யத்ரவணாத்யா |

பூ-ஸூ:- கெளுண்யஸம்புவாத் ஸப்ஸ்தாச்ச || 2-3-3 ||

அஸம்புவாத—(அக்னியை முதலில் படைத்ததாகக் கூறியிருப்பது) ஒட்டாதாகையாலும், ஸப்ஸ்தாத ச—(விநாஸமற்றது ஆகாயம் எனனும்) ஸ்ருதியினாலும். கெளுண்—(ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியைக் கூறும் ஸ்ருதி) அமுககியமானது.

317*—*319. பூர்வபக்ஷம்—“தத் தேஜோஸூருஜத” [சார் 3-2-3] [அப்பரம்பொருள்தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது] என்று பரம்பொருள் உலகைப் படைக்கும்போது முதலில் அக்னியைப் படைத்ததாகக் கூறுகிறபடியால், ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியைக் கூறுவது இந்த ஸ்ருதிவாக்யத்திற்கு முரண்படும். “ வாயுஸ்ச அந்தரிக்ஷம் ச ஏததும்ருதம் ” [புருஹ 4-3-3] [வாயுவும், ஆகாயமுமாகிற இரண்டும் விநாஸமற்றவை] எனனும் ஸ்ருதி ஆகாயத்திற்கு அழிவிலலையென்கிறது. உத்பத்தி அழிவு ஆகிய இரண்டில ஏதாவது ஒன்றிருந்தால், மற்றொன்றும் இருந்தே தீரவேண்டும்; ஒன்றிலலையெனில் மற்றொன்றுமில்லையென்பது அநுமான ஸித்த்தும். ஆகையால் இந்த ஸ்ருதியிலிருந்து ஆகாயத்திற்கு உத்பத்தி இலலையென்று ஸித்த்திக்கிறது. ஆகவிப்படி ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியைக் கூறுவது அக்னியை முதலிற படைத்ததாகக்கூறும் ஸ்ருதியோடு முரண்படுகையாலும், அதற்கு (உத்பத்தி) விநாஸமில்லையென்று ஸ்ருதியே

पू-सू-स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत्॥ (२-३-४)

व्योम्नि संभूतशब्दस्य प्रयुक्तत्वेऽपि गौणतः॥

३२०. अनुषक्तस्योपरिष्ठात् वायोरित्यादिके स्थले।

स्यादेव मुख्यता ब्रह्मशब्दवत्, शब्द एष हि॥

கூறுகையாலும், ஆகாயத்திற்கு உகபத்தியைக் கூறுவதாகக் காணப்படும் ஸருதிவாக்யத்தை அமுககியமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

பூ-ஸூ:- ஸ்யாச்சைகஸ்ய ப்ரஹ்மஸப்துவத்
॥ 2-3-4 ॥

ஏகஸ்ய—(ஆகாஸ விஷயத்தில் அமுககியமாகப் பிரயோகிக்கப்பெற்ற 'ஸமபூத' என்ற ஸப்தம்) ஒன்றுக்கே. ஸ்யாத—(அக்ஷுனி முதலான விஷயங்களில் அநுஷங்கம் செய்துகொள்ளும்போது முககியப் பிரயோகமும்) ஆகலாம்; ப்ரஹ்மஸப்துவத்—(ஒரே ப்ரகரணத்தில் அமுககியமாகவும், முககியமாகவும் பிரயோகிக்கப்படும்) ப்ரஹ்மஸப்தம் போலே.

319*—321 — பூர்வபக்ஷம். “ஆகாஸ: ஸமபூத” [ஆகாயம் உண்டாயிற்று] எனனும் வாககியத்தில் ஆகாயத்திற்கு உறபத்தியைக்கூறும் ஸமபூத ஸப்தத்தைக் கொள்ளாமாகக் கொள்ளவேண்டுமெனில், மேலே, ‘வாயோ ரக்ஷி” [வாயுவிடமிருந்து அக்ஷுனி (உண்டாயிற்று)] முதலான வாககியங்களில் அந்த ஸப்தத்தையே அநுஷங்கம் செய்து பொருள்கொள்ளவேண்டியிருக்கையாலும், அக்ஷுரிக்கு உறபத்தி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையாலும் அவரு ஸமபூதஸப்தத்தை எப்படி முககியமாகக் கொள்வது? எனில்: ஒரு ஸப்தமே ஒரே பிரகரணத்தில் முக்கியமாகவும், அமுககியமாகவும் பிரயோகிக்கப்படுவதுபோலே இங்கு ஆகாஸ விஷயத்தில் அமுககியமாகக் கொள்ளவேண்டிய

३२१. गौणवृत्त्या प्रधाने च “तस्मादि”त्यत्र पठ्यते।
मुख्यवृत्त्या ब्रह्मणि च तत्रैव ‘तपसे’ति च॥

சி-ஸ்வ-புரிஜ்ஞாஹநிர்வ்யதிரேகாத் ॥ (२—३—५)

३२२. येनाऽश्रुतं श्रुतमिति च्छान्दोग्ये प्रतिपादितम्।
व्योमादिसर्वविज्ञानप्रतिज्ञानं यदस्य च॥

३२३. ब्रह्मकार्यत्वेन तदव्यतिरेकाद्विहायसः।
भवत्यहानिस्तस्मात्सा गौणी नोदाहृता श्रुतिः॥

ஸம்ஸுத்தஸ்புக்ஷத்தை அக்ஷிவிஷயத்தில் முக்கியமாகக் கொள்ளலாம். அப்படிப் பிரயோகம் எங்கு? எனில்: “தஸுமாதேதத ப்ரஹ்ம நாம ரூபமநம ச ஜாயதே” [முண்டக 1-1-10] [அந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து ப்ரஹ்மம் எனப்படும் இந்த ப்ரகருதி நாமரூபங்களையுடைய கராயப் பொருள்களாகப் பிறக்கிறது] என்று அமுக்கியமாக மூலப்ரகருதியைக்குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஸ்புக்ஷம், அதே பிரகரணத்தில் “தபஸா சீயதே ப்ரஹ்ம” [முண்டக 1-1-9] [ப்ரஹ்மம் ஸங்கலபத்தோடு கூடியதாகிறது.] என்று முக்கியமாகப் பரமாத்மாவைக் குறித்தே பிரயோகிக்கப்படுகிறதன்றோ. அதுபோல இங்கும் ஸம்ஸுத்தஸ்புக்ஷத்தை ஆகாயவிஷயத்தில் அமுக்கியமாகவும், அக்ஷிவிஷயத்தில் முக்கியமாகவும் கொள்ளலாம்.

ஸி-ஸௌ:- ப்ரதிஜ்ஞாஹநிர்வ்யதிரேகாத் ॥ 2-3-5 ॥

புரிஜ்ஞாஹநி:- (ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும் எனலும்) புரிஜ்ஞைக்குக் குறையினமை. அவ்யதிரேகாத்:- (ஆகாயமும் ப்ரஹ்மகராயமாவதற்குறுப்பாக ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும்) வேறுபடாமலிருத்தலாலேயே ஆகும்.

சி-ஸ-ஸ்தேய: || (2-3-6)

322 323. வித்யாநதம்—“தத தேஜோஸருஐத” [சாந்3-2-3] [அபரம்பொருள தேஜஸைஸஸருஷ்டிததது] என்று பரம்பொருள் உலகைப்படைசகும்போது முதலில் அகூனியப் படைதததாகக கூறும் சூரந்தேயாக்யவாக யததை அநுஸரிதது ஆகாயத்திற்கு உறபத்தியைக கூறம தைத்திரீய வாகயம் முதலானவற்றை கெௌணமாகக கொள்ளவேண்டும என்று பூரவபக்ஷத்தில் கூறியது பொருந தாது. ஏனெனில், சூரந்தேயாக்யஸருதியிலேயே ஆகாயத திற்கு உறபத்தி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எங்கே? எனில் ‘யேநாஸருதம் ஸருதம் புவதி’ [சாந 6-1-3] [(மண்கட்டியை அறிநதால் மண்ணை ஆனது அனைத்தும் அறியப்பட்டதாவதுபோல்) எந்த பூரஹமத்தை அறிநதால் (அதன காயமான) அறியப்படாதது அனைத்தும் அறியப் பட்டதாகுமோ] எனனும் வாகயத்தில் பூரஹமத்தை அறிநதால் அதன காயப்பொருள்களான ஆகாயம் முத லான அனைத்தும் அறியப்பட்டதாகும் என ப்ரதிஜைஞ செய்ப்பட்டுள்ளது. இந்த ப்ரதிஜைஞக்குக் குறையினமை—ஆகாயமும் பூரஹம் கார்யமாவதற்குறுப்பாக பூரஹமத்தைக் காட்டிலும் வேறுபடாத பொருளாயிருந தாலதான் ஏற்படும். ஆக. இவ்வண்ணமாக ஆகாயம் பூரஹம்காயமாயிருப்பது எப்பது சூரந்தேயாக்யஸருதியி லிருந்தே வித்யாபபதால் ஆகாயத்திற்கு உறபத்தியைக கூறம தைத்திரீயாதி வாக்யம் கெௌணமாகாது.

ஸி-ஸு:- ஸப்தேய்ய: || 2-3-6 ||

ஸப்தேய்ய —(ஸ்ருஷ்டிக்குமுன பூரஹம் ஒன்றே இருந்தது என்று கூறும்) வேத்யூபகங்களாலும் (ஆகா யத்திற்கு உறபத்தி உண்டென விளங்குகிறது.)

३२४. परात्मैकत्वावधृतिवादिभ्यः प्रलयेपि च ।

“सदेवे”त्यादिशब्देभ्योऽवगता वियतो जनिः॥

३२५. “तत्तेज”इत्यत्र तेजस्सृष्टिमात्रं प्रकाशितम् ।

न तु प्रथमसृष्टत्वं तस्मात्तस्य जनिः स्थिरा ॥

324—325—ஸித்தூதாந்தம். சூரந்தோக்ஷயததில் மேலும் சில வாக்யங்களாலும் ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தி உண்டென விளங்குகிறது — “ஸதேவ ஸோம்ய இதம் க்ர ஆஸீத ஏகமேவ அத்விதீயம்” [சாந் 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ் வுலகம் முதலில் ‘ஸத’ எனப்படும் பூரஹ்மமாகவே இருந்தது; ஒன்றாகவே இருந்தது; இரண்டறதாயி்ருந்தது.] முதலான வாக்யங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பரளயகாலத்தில் பூரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்று கூறுகையால், - ஆகாயமும் பிறகு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்று விளங்குகிறது. “ஐததூதம்யமிதம் ஸாவம்” [சாந் 6-8-7] [இவ்வுலகம் முழுவதும் பூரஹ்மாத்மகமாகவே உள்ளது] முதலான வாக்யங்களில் ஆகாயம் முதலான அனைத்துமே பூரஹ்மகார்யமாயிருக்கக்கூறுபதாக பூரஹ்மாத்மகமானவை என ஒதப்படுகிறது. இதனாலும் ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தி உண்டென விளங்குகிறது. ஆகையால், “தததேஜோஸ்ருஜத” [சாந் 3-2-3] [அபரமபொருள் தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது] என்னும் வாக்யம் தேஜஸ்ஸைப் பரமபொருள் ஸ்ருஷ்டித்ததாக மாதிரியே கூறுகிறது. முதலில் ஸ்ருஷ்டித்தது என்று கூறவில்லை என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் இவ்வாக்யம் மறற வாக்யங்களில் கூறப்படும் ஆகாயத்தின் உற்பத்தியைத் தடுக்க வல்லதல்ல. ஆகையால், ஆகாயத்தின் உற்பத்தி அசைக்க வெண்ணாததேயாகும்.

सि-सू-यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्॥ (२—३—७)

३२६. “ऐतदात्म्य”मिति श्रुत्या व्योमादेरखिलस्य च।

ब्रह्मकार्यत्ववचनात् विकाराणां हि यावताम्॥

३२७. उत्पत्तिरुक्तप्रायैव देवदत्तमुता इमे।

इत्युक्त्वा तेषु केषाञ्चित् उत्पत्तिवचने यथा॥

ஸி-ஸூ:- யாவத்விகாரம் து விபாகோ லோகவத்

॥ 2-3-7 ॥

யாவத விகாரம் து—(ஆகாயம் முதலான) எல்லாக் கார்யப்பொருள்களுக்கும், விபாகம் —உறபத்தி (ஸூதியில சொல்லப்பட்டே உள்ளது.) லோகவத்—(தேஜஸ் முசலிய சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னது) உலகிற்போலே.

326-328. ஸித்ததூதம்—‘ஐததூதம்யமித்யம் ஸாவம்’ [சாந்6-8-7] [இவ்வுலகம் முழுவதும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக உள்ளது.] என்னும் வாக்யத்தில ஆகாயம் முதலான எல்லா விகாரங்களுமே (கார்யப்பொருள்களுமே) ப்ரஹ்மாத்மகமென்று கூறுவதனமூலம் ப்ரஹ்மகார்யமெனக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் அவற்றைக்கு விபாகம் எனப்படும் உற்பத்தி கூறப்பட்டதாகவே ஆகிறது. “தத தேஜோஸ்ருஜத” என்று தேஜஸ் முதலான சிலவற்றின் உற்பத்தியை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதை லோகத்யுஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு நிரூபித்தது விடலாம். அதாவது—உலகில “ஏதே ஸாவே தேவதூதத பதரா:” [இவர்கள் அனைவரும் தேவதூததன்ன பிள்ளைகள்] என்று சொல்லிவிட்டு, ப்ராதூந்யத்தையிட்டு சிலருடைய உற்பத்தியை மாத்திரம் விவரித்தால், அகால மற்றவர்களுக்கு உற்பத்தியிலையென்று எப்படி ஏறபட்டு விடாதோ, அதுபோலவே இங்கு ஆகாயம் முதலான எல்லா வற்றையும் ப்ரஹ்மகார்யமாகக் காட்டிவிட்டு, கண்ணுக்குப் புலப்படும்படியிருக்கை முசலிய சில ப்ராதூந்யங்களை

३२८. व्योम्नोऽमृतत्वोक्तिरपि चिरस्थायित्वसूचिका ।

சி-ஊ-ஏனே மாதரிஷா வ்யாக்யாத: ॥ (२-३-८)

ந்யாயேனேதேனேவ வாயோரப்யுத்பத்திச் சாபிதா ॥

३२९. उत्तराधिकृतौ वायोः परामर्शप्रयोजना ।

வாயோரத் ப்ரத்யயோககூதினீவாதிதேசனம் ॥

யிட்டுத் தேஜஸ்ஸு முதலான சிலவற்றின் உற்பத்தியை விவரிக்கப்பட்டது எனறே கொள்ளவேண்டுமாயினால், ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியில்லையென்று இதிலிருந்து ஏற்படாது. வாயுஸ்ச அநதரிக்ஷம் ச ஏததும்ருதம்' [புருஹ 4-3-3] [வாயுவும், ஆகாயமுமாகிற இரண்டும் விநாஸ மறறவை] எனனும் ஸருதியில் ஆகாயத்தை அமருகம் எனறது, அமரர்கள் எனப்படும தேவாக்களைப்போலே இதுவும் (மறற பூதங்களுக்கு முன தோன்றிப்பின அழிவதன மூலம்) நீண்டநாள் இருப்பது எனறு உணராததுவதற காகவேயொழிய இதற்கு அழிவேயில்லை எனறு காட்டுவதற்காகவல்ல,

ஸி-ஸௌ—ஏதேந மாதரிஸ்வா வ்யாக்யாத: ॥2-3-8॥

ஏதேந—இதனால், மாதரிஸ்வா—காற்றும் (உற்பத்தியுடையதென்று), வ்யாக்யாத:—விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

328*-329-ஸித்யூத்யாந்தம்—இதுவரையில் ஆகாயத்திற்குக் கூறிய ந்யாயத்தாலேயே வாயுவும் உற்பத்தியுடையதென்று சொல்லப்பட்டதேயாகிறது. வாயுவிஷயத்தில் அதிகமான ஆஸங்கையில்லாமலிருக்க, அர்த்தகூஸீத்யூத்யாந் இவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்க ஓர் அதிதேயூஸைதரம் இடவேணுமோ? எனில், மேல அதிகரணத்தில 'தேஜோ஽த' எனனும் முதல ஸைத்ரத்தில் அதஸ்ப்யூத்யாதாலே வாயுவை எடுக்கவேண்டியிருக்கையால் இங்கு தனி ஸைத்ரமிட்டு அதைப் ப்ரஸதாவித்துக்கொண்டாரேயொழிய இது அதிதேயூஸைத்ரமன்று.

சி-ஹ-அசம்வஸ்து சதோ஽நுபப்தே: || (2-3-9)

330. परस्य ब्रह्मणस्सर्वकारणस्यैव सर्वथा ।
उत्पत्त्यसंभवो युक्तस्तदन्यस्याखिलस्य च ॥

331. एकज्ञानाधीनसर्वविज्ञानानुपपत्तिनः ।
विज्ञानकार्यभावस्यानुत्पत्तिर्नैव संभवेत् ॥

॥ इति वियदधिकरणम् ॥

ஸி-ஸௌ- அஸம்ப,வஸ்து ஸதோ஽நுபபத்தே:

॥ 2-3-9 ॥

அஸம்ப,வ.—உற்பத்தியின்மை. ஸத: து— ப்ரஹ்மநிதிகே (பொருந்தும், ப்ரஹ்மகார்யப்பொருளான எதற்கும் பொருந்தாது.) அநுபபத்தே— (அப்படிக்கொண்டால்— 'ப்ரஹ்மத்தை அநிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும்' என இம் பரதிஷ்டை) பொருந்தாதாகையால்.

330—331 — ஸித்துதாந்தம் — ஸர்வகாரணனாய் ஸச் சூப்யகூவாச்யனான பரம்பொருளுக்கே எல்லாப்படியாலும் (ஸவருபத்தாலே)உத்பத்தியின்மைஒட்டும்; அவனையொழிந்த மற்ற எல்லாப் பொருள்களுக்கும்—'ஒன்றான அவனையநிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும்' என்று ஸ்ருதிகூறுவதிலிருந்து கார்யப்பொருளாயிருக்கும் தன்மை அறியப்படுகிறதாகையால்—உற்பத்தியின்மை ஒருபடியாலும் ஒட்டாது.

ஆக இவ்வளவால். ப்ரஹ்மம் ஆகாயம் முகவிய அசேதனப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் காரணப்பொருளாயிருப்பதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

வியதி,கரணம் முற்றிற்று.

॥ तेजोविकरणम् ॥ (२-३-२)

पू-सू-तेजोऽतस्तथा ह्याह ॥ (२-३-१०)

३३२. सर्वस्य ब्रह्मकार्यत्वात् जगत्कारणता पुरा।

परस्योक्ता, न साक्षात्सा द्वारेणेत्येतदस्यते ॥

தேஜோதிகரணம் ॥ 2-3-2 ॥

பூ-ஸூ:- தேஜோதஸ் ததா ஹ்யாஹ ॥ 2-3-10 ॥

தேஜ — அக்ஷுனி தகதுவமானது, அத. — முந்திய வாயுவி லிருந்தே (உண்டாகிறது;) ததா ஆஹ ஹி—(ஸருதி) அப்படியே கூறுகிறதன்றோ.

332. எல்லா அசேதனப்பொருள்களும் ப்ரஹ்மத் திற்குக் கார்யமாயிருக்கையால், பரம்பொருள் ஐக்யத காரணமாகிறது என்று முன் அதிகரணத்தில் கூறப் பட்டது. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ப்ரஹ்மம் நேரே காரணமாகிறது. அலவது—முப்பாட்டன் பாட்டனுக்கு நேரே காரணமாகி, தகப்பனுக்கும் தனக்கும் (முறையே) பாட்டன் மூலமாகவும், தகப்பன் மூலமாகவும் பரம்பரயா காரணமாவதுபோல, ப்ரஹ்மமும் வ்யவஹிதகார்யப் பொருள்களுக்கு முந்திய காரணப்பொருளின்மூலம் பரம் பரயா காரணமாகிறது என்னும் விசாரம் எழுந்தவளவில், தேஜஸ் முதலான அதகைய பொருள்களுக்கு ப்ரஹ்மம் நேரே காரணமாவதிலை, வாயு முதலான முந்திய காரணப் பொருள்களின் மூலம் பரம்பராகாரணமாகவே ஆகிறது எனனும் பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளி, அவ்விடங்களிலும்— அவ்வக்காரணப்பொருள்களை சரீரமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்மம் நேரேயே காரணமாக ஆகிறது என்று ஸிக்ஷாக்ரந்தம் செய்யப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

३३३. असाद्वायोः केवलाद्वै तेज उत्पद्यते तथा।

तैत्तिरीयश्रुति“वायोरग्नि”रित्येव वक्ति हि॥

பூ-வ-அ-ப: || (2-3-11)

३३४. आपोऽपि तेजसश्चातः उत्पद्यन्ते तथा श्रुतिः।

“तदपोऽसृजते”त्य“अपराप” इत्यादिकाऽऽह हि॥

333—பூவபகூம், முதலில் 'தேஜஸ்' எனனும் அகூநி தததுவததை எடுத்துக்கொண்டால் அது தனக்கு முந்திய 'வாயு' எனப்படும் காற்றிலிருந்தே உண்டாகிறதே யொழிய. பூரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே உண்டாவ தில்லை. ஏனெனில் "வாயோரகூநி" [கை-ஆந 1-2] [வாயுவிடமிருந்து அகூனி உண்டாகிறது] எனறனரே ஸருதி கூறுகிறது. ஆக இப்படி ஸருதி கூறுகையால், பூரஹ்மத்திடமிருந்து பரம்பரையாகப் பிறந்த வாயுவிட மிருந்து அகூனி உண்டாகிறது என்று கொள்ளவேண்டுமே யொழிய. பூரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே அகூனி பிறக்கிறது என்று கொள்ளமுடியாது.

பூ-ஸௌ:- ஆப: || 2-3-11 ||

ஆப — ஜலதத்துவமும். [அத — முந்திய அகூனி ததது வத்திடமிருந்தே (உண்டாகிறது.) ததூர ஆஹ ஹி— (ஸருதி) அப்படியே கூறுகிறதனரே.]

334 — பூவபகூம். அடுத்தபடியாக அபபுககளாகிற ஜலதததுவத்தை எடுத்துக்கொண்டால். அதுவும் தனக்கு முந்திய அகூனியிடமிருந்தே உண்டாகிறதேயொழிய பூரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே உண்டாவ தில்லை. ஏனெனில் 'ததூபோஸருஜத' [சார் 6-2-3] [அகூனி ஜலத்தை ஸருஷ்டி செய்கது.] 'அகூநேராப' [கை-ஆந 1-2] [அகூனியிடமிருந்து ஜலம் உண்டாயிறது.] எனறனரே ஸருதி கூறுகிறது.

பூ-சூ-பூமி || (2-3-12)

335. அஹ் உத்பதே பூமி தயேவ ஸுதிராஹ் ஹி |

“தா அநமஸுஜந்தே” தி தயாஹ் “ஹ்: பூமி” தி ச ||

பூ-சூ-அஹ்ரூபஸுஜந்தே || (2-3-13)

336. பூ-சூ-அஹ்ரூபஸுஜந்தே பூமிவ்யவானஸுஜந்தே |

உக்தே தி ஜாயதேஹ்ரூபஸுஜந்தே நிஸிஸ்ய ச ||

பூ-சூ: - ப்ருதிவீ || 2-3-12 ||

ப்ருதிவீ - ப்ருதிவீ தத்துவமும். [அத - முந்திய ஜலதத்துவத்திடமிருந்தே (உண்டாகிறது.) ததா ஆஹ் ஹி - (ஸ்ருதி) அபபடியே கூறுகிறதன்றோ.]

335 - பூவபகம். அஹ்ரூபஸுஜந்தே ‘ப்ருதிவீ’ எனப் படும் தத்துவத்தை எடுத்துக்கொண்டால். அதுவும் தனக்கு முந்திய ஜலதத்துவத்திடமிருந்தே உண்டாகிறதே யொழிய. ப்ருஹ்மத்திடமிருந்து நேரே உண்டாவதில்லை. எனினும். “ தா அந்நமஸுஜந்தே ” [சார் 6-2-4] [அபபகங்கள் அந்நம் எனப்படும் மண்ணைப் படைத்தன] ‘அத்யப்ய ப்ருதிவீ’ [கை-ஆ 1-2] [ஜலதத்துவத்திலிருந்து ப்ருதிவீ தத்துவம் உண்டாகிறது] எனறன்றோ ஸ்ருதி கூறுகிறது.

பூ-சூ: - அதிகாரரூபஸுஜந்தே || 2-3-13 ||

அதிகார ரூப ஸுஜந்தே - (பஞ்சபூத ஸ்ருஷ்டி யைப்) ப்ருஹ்மத்திலிருந்து ப்ருதிவீ (அந்நத்திற்குக் கற்பு) ரூபத்தைச் சொல்லியிருக்கையாலும், மற்றொரு ஸ்ருதி வாக்யத்தினாலும் (ப்ருதிவியே அந்நம் எனப்படுகிறது என விளங்குகிறது.)

३३७. पृथ्वीविकारत्वाद्धेतौ कार्यशब्दः प्रयुज्यते।

वाक्यशेषे च भूतानां रूपसंशब्दने तथा॥

३३८. अप्तेजोभ्यां सहोक्त्यैव “तदन्नस्ये”ति च श्रुतौ।

स्पष्टं प्रतीयते ह्यन्नशब्दवाच्या महीति च॥

336—340. பூாவபகூம்— தா அநநமஸ்ருஜநத ' [சாந 6-2-4] எனனும் சூாநதேதூக்ய ஸருதிபரகரணததில கண்ணைல சாணததகக மூன்று மஹாபூதங்களின ஸருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கி. 'தத தேஜோடஸ்ருஜத' "தத்யுபோடஸ்ருஜத" என்று அகூனி. ஜலம முகலான மஹா பூதங்களின ஸருஷ்டியைப்பற்றியே அதிகாரம் (பரஸ தாபம்) ஏறபட்டிருப்பதால் ஜலங்கள் அநந்ததை ஸருஷ்டிததன' என்றவிடததில அந்நஸபூத்யுத்தினுல அடுத்த மஹாபூதமான பருதியுியே கூறப் டுகிறது என விளங்கு கிறது. 'அத்யத இத்யநநம் [உண்ணப்படுகிறதாக்க யால் 'அந்நம்' எனப்படுகிறது.] எனகிற வயுத்தததியாலே உண்ணப்படும் பொருளைக்குறிகும அந்நஸபூத்யம் பருதியியை எப்படிக குறிகும? எனில் உண்ணப்படும் அனனம் முழுவதும் ப்ருதியுீவிகாரமேயாகையால். காயத தைக கூறும் அந்நஸபூத்யுத்தினுல காரணமான பருதியி யைக குறிகிறது என்று கண்டுகொள்வது. மேலும், "யத்யுக்ஞே. ரோஹிதம் ரூபம். தேஜஸஸ தத்யுரூபம், யச கூகலம். தத்யுபாம், யத கருஷ்ணம், தத்யுநஸ்ய" [சாந 6-4-1] [எரியும் தியில காணப்படும் சிவப்புநிறம் தேஜஸ்ஸினுடையது; வெளுப்புநிறம் ரீரினுடையது, கறுப்புநிறம் அந்நம் எனப்படும் பருதியியினுடையது] என்று பஞ்சிகரணப்ரகரியையாலே தியிலுள்ள அந்நத பூதங்களின நிறத்தைக காட்டும் வாக்யஸேஷததில கறுப்பு நிறத்தை அந்நததின் நிறமாகக காட்டுகையாலும் அந்நம் எனப்படுகிறது பருதியுியே என விளங்குகிறது. சா—42

३३९. शब्दान्तरं प्रकरणे तुल्येऽ“द्वयःपृथिवी”ति च ।

तस्मात्पृथ्वेवान्नशब्दवाच्येति ज्ञायते दृढम्॥

३४०. “एतस्माज्जायते प्राणः” इत्याद्याः ब्रह्मणस्ततः ।

पारंपर्येण हेतुत्वेप्युपपद्यन्त एव हि॥

ஏனெனில். உண்ணப்படும் அந்நத்தின் நிறம் எப்போதும் கறுப்பாயிருப்பதாகக் காணவில்லையாகையாலும் அவ்வந்நத்தின் காரணமான ஸமஷ்டிப்ருதிவீ தத்துவத்தின் நிறம் கறுப்பு என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகையாலும் காரணமான அதுவே கார்யத்தைச் சொல்லும் அந்நஸ்ப்ருதிவினாலும் கூறப்படுகிறதென விளங்குகிறது. இங்கு முதலில் தீயின நிறத்தையும், பிறகு நீரின் நிறத்தையும் கூறிய பின்பு காட்டப்படும் நிறம் ப்ருதிவியினுடையதாகவேயிருக்க வேண்டுமாய்கையாலும் அந்நம் ப்ருதிவியே என விளங்குகிறது. கைத்திரீய ஆந்நதுவலவியில் இது போலவே பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டியைக்கூறும் ப்ரகரணத்தில். “அக்ஷ-நேராய் அத்ஸ்ப்ய ப்ருதிவீ” [கை-ஆ 1-2] [அக்ஷரிய விருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து ப்ருதிவியும் (உண்டாகின்றன)] என்னும் ஸ்பக்ஷாந்தரமானது ஜலத்திலிருந்து கோளறியது ப்ருதிவியே எனச் சொல்லுவதிலிருந்தும் இங்கு ஜலத்திலிருந்து உண்டானதாகக் காட்டப்படும் அந்நம் ப்ருதிவியே எனத் தெளிவாகிறது. ஆக, அதிகாரம் (ப்ரஸதாபம்), ரூபம் (நிறம்), ஸ்பக்ஷாந்தரம் (வேறு ஸருதி வாக்யம்) என்னும் மூன்றிலிருந்தும் ப்ருதிவியே அந்ந ஸ்பக்ஷத்தினால் கூறப்படுகிறது என உறுதியாக விளங்குகிறது.

‘ஏதஸ்மாஜ் ஜாயதே பராண- மந: ஸாவேந்தூரியாணி ச ।

கும் வாயுர் ஜ்யோதிராய. ப்ருதிவீ விஸவஸ்ய தூரிணீ ||”

[இப்பரம்பொருளிடமிருந்தே ப்ராணனும், மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும், ஆகாயம் வாயு, தீ, நீர், அனைத்தையும்

சி-ஸ-ததமிய்யானாதேவ து தலிஜாஸ்த:॥ (2-3-14)

341. कार्याणां महदादीनां तत्तद्वस्तुशरीरकः।

कारणं परमात्मैव तदभिध्यानलिङ्गतः॥

342. “बहु स्यामि”ति सङ्कल्परूपेक्षापूर्विकैव हि।

तत्कार्यसृष्टिस्सर्वत्र श्रूयते तादृगीक्षणम्॥

தூரிக்கும் ப்ருதி, வீ எனனும் பஞ்சபூதங்களும் உண்டா
கின்றன.] என்று பரம்பொருளிடமிருந்து இந்த பூதங்கள்
உண்டானதாக மறறொரு ஸருதிவாக்யம் கூறுவதை—முப
பாட்டனிடமிருந்து நாம் உண்டாவதுபோலே அந் பூதங்
களும் பூரஹ்மத்திடமிருந்து பரம்பரையாக உண்டாவதாகக்
கூறியபடியே என்று நிர்வஹித்து விடலாமாகையாலே எவ்
வித விரோதமுமில்லை. ஆகையால், தீ, நீர், பூ, மி, எனனும் பூதங்
களுக்கும். இவற்றால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட 'மஹான்' முதலான
காயப்பொருள்கட்கும் பூரஹ்மம் பரம்பரா காரணமாகிறதே
யொழிய நேரே காரணமாவதில்லை என்று தேறிற்று.

ஸி-ஸ-ஸ:- தத்யி, த்யாநாதேவ து தல்லிங்காத் ஸ :

॥ 2-3-14 ॥

தத்யி, த்யாநாத ஏவ தல்லிங்காத து—காதேன பல
ஆவதாக ஸங்கலபிக்கையாகிற பரமாதமாவுக்குரிய அடை
யாளத்தாலேயே ஸ.-(பின்னாலுண்டாகும் மஹான் முதலிய
காயப்பொருள்களுக்கும் நேரே காரணமாகின்றவன்)
பரமாதமாவே.

341—344. ஸித்யாநாதம்— மஹான் முதலான பின்
னால உண்டாகும் காயப்பொருள்களுக்கும். பரமாதமா
நேரேயே காரணமாகிறதேனையொழிய, முபபாட்டன நமக்கு
காரணமாவதுபோலே பரம்பரா காரணமாவதில்லை காதேன
பலவாவதாக ஸங்கலபிக்கையாகிற பரமாதமாவுக்கேயுரிய
அடையாளத்தால் இதை அறிகிறோம். எங்ஙனையெனினில்.

३४३. तत्तच्छरीरकस्यास्य परस्यैवोपपद्यते ।

“यः पृथिव्यां, योऽप्सु तिष्ठन्” इत्यादौ हि पृथक्पृथक्॥

३४४. तत्तच्छरीरकत्वेन तत्तदात्मत्वमस्य च ।

अन्तर्यामिब्राह्मणे हि श्रूयते परमात्मनः॥

“தத தேஜ ஐக்ஷத. பூஹு ஸயாம் பரஜாயேயேதி . தா ஆப ஐக்ஷந்த, பூஹவய. ஸயாம் பரஜாயேமஹி” [சாந 6-2-3 4] [‘நான பலவாகக் கடவேன, அதற்காகப் பிறக்கக்கடவேன’ என்று அந்தத் தேஜஸ் ஸங்கல்பித்தது, . நாங்கள் பலவாக ஆக்கக்கடவேராம், அதற்காகப் பிறக்கக்கடவேராம் என்று அந்த அபபுகள ஸங்கல்பித்தன.] என்று தேஜஸ் முதலானவை தாமே பலவாவதாக ஸங்கல்பிக்கிறதாக ஸருதி கூறுகிறது; இந்த ஸங்கல்பம் ‘மஹான்’முதலானவற்றுக்கும் உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். அசேதனப் பொருளுக்கும் இத்தகைய ஸங்கல்பம் ஒட்டாக்கையால். முந்திய காரணப் பொருள்களை ஸரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவே இப்படி ஸங்கல்பித்து ஒவ்வொரு கார்யப்பொருளையும் நேரே படைக்கிறான் எனவே இவ்வாகயத்திற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப் பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களையும் ஸரீரமாகக்கொண்டு நிற்கிறான் எனப்பதற்கு பரமணம் உண்டோ? எனில் . “ய பருதி, வ்யாம் திஷ்ட, யோபஸு திஷ்ட, யஸ்தேஜஸி திஷ்ட, யோ வாயென திஷ்ட, ய ஆகாஸே திஷ்ட” என்று அநகர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ஸாவேஸவரன பஞ்சபூதங்களை ஸரீரமாகக்கொண்டு ஒவ்வொன்றிலும் அந்தாயாமியாக நிறப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஸுப்ரா லோடனிஷத்தில் ‘யஸ்ய ப்ருதி, ஸரீரம்” என்று தொடங்கி எல்லாக் கார்யப் பொருள்களும் பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம் என்று கேட்கக்கூடுகிறது. ஆகையால். முந்திய காரணப் பொருள்களை ஸரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவிடமிருந்து ஒவ்வொரு கார்யப் பொருளும் நேரேயே உண்டாகிறது என்று தேறுகிறது.

सि-सु-विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ (२-३-१५)

३४५. “आकाशाद्वायु”रित्यादिपारंपर्यक्रमादतः ।

विपर्ययेण सर्वेषां ब्रह्माव्यवहितक्रमः ॥

३४६. “एतस्माज्जायते प्राणः” इत्यादिभिरुदाहृतः ।

तत्तद्रूपात् ब्रह्मणोऽतः सृष्टेरवोपपद्यते ॥

ஸ்-ஸௌ:- வீபர்யயேண து க்ரமோத உபபத்யதே ச
॥ 2-3-15 ॥

விபாயயேண—(‘ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராண ’ என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்தில்—வாக்யாநதரங்களில் அவ யகதம். மஹாந, அஹங்காரம், ஆகாஸம் என்று பரம்பரை யாக உண்டாவதாகச் சொன்ன கரமத்திறகு) மாறு-ட்டு. கரம ச—(ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து எல்லாம நேராக உண்டாவ தாகப் படிக்கப்படும்) கரமமும். அத: து—முந்திய தத்து வத்தை ஸ்ரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே ஓவ்வொரு தத்துவமும் உண்டாவதாகக் கொண்டாலேயே, உபபத்யதே—ஒட்டும்.

345—346. வித்யத்யாநதம் — பூர்வபக்ஷத்தில் (பகவ 166 167)—“ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராண ’ என்று பஞ்ச பூதங்களும் பரம்பொருளிடமிருந்து உண்டாவதாகக் கூறு வதை—அந்த பூதங்களும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து பரம்பரை யாக உண்டாவதாகக் கூறியபடியே என்று நிர்வஹித்து விடலாம் என்று சொன்னது ஒட்டாது. ஏனெனில் மஹ வேதவாக்யங்களிற் காட்டப்படும் — அவ்யகதம். மஹான், அஹங்காரம் ஆகாஸம் எனனும் பரம்பரா கரமத திறகு மாறுபட்டு, பராணன், மனம், எல்லா இந்திரியங் கள், பஞ்சபூதங்கள் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் ப்ரஹ்மத்திட மிருந்து நேரே உண்டாவதாக இம்மந்திரத்தில் கூறுவதும், சா—43

सि-सू-अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण लङ्घिङ्गादिति चेन्नाविशेषात्॥

(२-३-१६)

३४७. मध्ये भूतप्राणयोश्चेन्द्रियौघमनसी क्रमात् ।

उत्पद्येते ईदृशार्थपरं पूर्वमुदाहृतम्॥

३४८. “एतस्मा”दित्यादिवाक्यं “खं वायु”रिति लिङ्गतः ।

अतः पारम्पर्यपरमेवेदमिति चेन्न तत्॥

முற்கூறியபடி முந்திய தததுவத்தை ஸரீரமாகக்கொண்ட
ப்ராஹ்மத்திடமிருந்து நேரே ஒவ்வொரு தததுவமும் உண்
டாவதாகக் கொண்டாலேயே ஒட்டும். ஆகையால் முற்
கூறிய பூரவபக்ஷம் பொருந்தாது.

ஸி-ஸூ:- அந்தரா விஜ்ஞாநமநஸீ

க்ரமேண தல்லிங்கூர்த்தி சேந்நாவிஸேஷாத் || 2-3-16 ||

அந்தரா—(பூகப்ராணனகளுக்கு) நடுவில், விஜ்ஞாந
மநஸீ—இந்திரியங்களும் மநஸ்ஸும், கரமேண—வரிசை
யாக, (உண்டாகின்றன,) தலலிங்கூர்த்தி—பஞ்சபூதங்கள்
வரிசையாக உண்டாவதைக் கரடடியிருக்கும் அடையாளம்
உள்ளபடியால், இதி சேத—எனில், ந—இது ஒட்டாது,
அவிஸேஷாத—(‘ஏதஸ்மாத ஜாயகே’ எனனும் பதங்கள்
‘ப்ராண:’ முகலான ஒவ்வொரு பதத்தோடும் அந்வயிப்ப
தில்) வாசியிலலாதகால்.

347-348*. பூரவபக்ஷம். முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம்
பொருந்தும். எப்படியெனில். “ஏதஸ்மாத்” என்று
தொடங்கும் மந்திரம். எல்லாத் தததுவங்களும் பரமாதமா
விடமிருந்து நேரே பிறக்கின்றன என்று கூறுவதற்காக
எழுந்ததன்று; “ப்ராண. மந. ஸாவேநத்யூரியாணி. கும்
வாயு. .” என்று ப்ராணனுக்கும், பஞ்சபூதங்களுக்கும்
நடுவே மனமும். அறிவுக்கு ஸாத்யநமாகையால் விஜ்ஞானம்

३४९. “एतस्माज्जायत” इति प्राणादिषु पृथक् पृथक्।

पृथ्व्यन्तेष्वप्यन्वयाविशेषात्तस्मात्परः पुमान्॥

எனத்தக்க எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன என
னும கிரமத்தை (வரிசையை) காட்டுவதற்கே எழுந்தது.
“கூம வாயு ஐயோதி ஆப பருதிவீ” என்ற பகுதியில்
வேறு ஸருதிகளில் காட்டப்பட்ட பஞ்சபூதோத்பத்தி
க்ரமம் இங்கும் காட்டப்படுவதைக் காண்கிறோம். இவ்
வடையாளத்திலிருந்தே முன படிக்கப்பட்ட பராணை,
மனம் இந்திரியங்கள் ஆகியவை பஞ்சபூதங்களுக்குமுன
வரிசையாக உண்டாகின்றன என விளங்குகிறது. இக்கை
காட்டுவதற்கே இந்த ஸருதி எழுந்தது என்றும் தெளி
வாகிறது. ஆக இப்படித் தகதவங்களின் முன்பின்
கிரமத்தைக் காட்டுவதற்கே இந்த வாக்யம் ஏற்பட்ட
தென்று விளங்குகையால், ‘ஏதஸ்மாத’ என்று
சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து ஒவ்வொரு தத்துவ
மும் நேரே உண்டாகிறது என்று சாட்ட எழுந்ததன்று
எனத் தெளிவாகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து
இவையெல்லாம் உண்டாகின்றன என்று கூறியது மஹ
வாக்யங்களிற் கூறியபடி பரமபரையாக உண்டாவதைக்
காட்டியபடியே என்று நிர்வஹித்து விடலாம்.

348*-350. ஸித்ததூர்தம். இந்தப் பூரவபக்ஷம் தவறு.
“ஏதஸ்மாத ஜாயதே” [பரம்பொருளிடமிருந்து உண்டா
கிறது] எனனும பதங்கள். ப்ராண மந ஸர்வேநத்ரி
யாணி, கூம வாயு, ஐயோதி, ஆப ப்ருதிவீ எனனும
ஒவ்வொரு பதத்தோடும் வாசியறத் தனித்தனியே அந
வயிக்கிறபடியால், பரம்பொருள் தேஜஸ் முகலான ஒவ்
வொரு பொருளுக்கும் நேரே காரணம் என்றே இந்த
ஸருதியில் கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.
“பருதிவ்யபஸு பரலீயதே” [ஸுபூரல 2] [பூமி நீரில்
ஒடுங்குகிறது.] என்று தொடங்கி, ‘தம் பரே தேவ ஏகீ

३५०. तेजआदिसमस्तानां साक्षादेव हि कारणम्।

तत्तच्छरीरकब्रह्मवाचकास्तेजआदयः॥

३५१. लोके तत्तद्वस्तुवाचितया सिद्धैः पदव्रजैः।

ब्रह्माभिधानं भाक्तं स्यादित्याशंभयाह चोत्तरम्॥

சி-ஸ்வ-சராசரவ்யபாஸ்ரயஸ்து ச்யாத்வயபதேசோபாக்கஸ்த-ஜ்வாபாவித்யா ॥

(२-३-१७)

பு,வதி” [தமஸஸு பரமாதமாவிடம் ஒன்றாகிறது] என பதிருக லயகரமத்தைச் சொல்லும் ஸுபுரலோபரிஷத, வாக்யத்தில் பராணனுக்கும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் நடுவில மனமும். இந்திரியங்களும் காணப்படாமையால், அதற்கு முரணாக இநத ஸருதியில கரமம் விதிக்கப்படுகிறது என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் அவ்யகதம முதலானவறறை ஸரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து நேரேயே எல்லாக் காரியங்களும் உண்டாகின்றன எனேற கொள்ளவேண்டும். ‘அக்யநேராப:’ முதலான வாக்யங்கள் தேஜஸ்ஸாகிற அக்யுனி முதலானவற்றிலிருந்தே ஜலம் முதலானவை உண்டானதாகக் கூறுகின்றனவே எனில் அங்கு அக்யுநி ஸப்யக்யம் முதலானவை அக்யுனி முதலானவறறை ஸரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றனவாகையாலே விரோதமில்லை.

351. அவதாரிகை—உலகில அக்யுனி முதலான ஸப்யத்யங்கள் அக்யுனி முதலான அந்தந்தப் பொருள்களையே குறிப்பதாகப் ப்ரஸித்தியிருக்க. அநத ஸப்யத்யங்களால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பது அமுககியமாகுமே எனனும் ஆகேஷ்பத்திற்கு அடுத்த ஸுத்திரம் பதில உரைக்கிறது.

ஸ்-ஸு:— சராசரவ்யபாஸ்ரயஸ்து ஸ்யாத்
தத்வ்யபதேஸோபாபக்தஸ்தத், பாவபாவித்வாத்

॥ 2-3-17 ॥

342. चराचराश्रयाश्शब्दाः मुख्या एव परात्मनि।

आत्मत्वेन ब्रह्मभावभावित्वात्तेजआदिषु॥

343. सर्वस्य ब्रह्मदेहत्वात्तत्प्रकारत्वन्तस्ततः।

तत्तद्वाचकशब्दास्ते पर्यवस्यन्ति तत्र हि॥

(1) தத்பூரவபூரணிதவாத—பூரஹ்மம் (அந்தாயாமி யாக) இருப்பதற்குப் பிறகு ஏற்படுவதால், சராசரவயா பாஸரய தத்யவ்யபதேஸு து—சராசரங்களைப் பற்றிய சொற் களை பரமாத்மபாயநதமாக (வேதூர்ந்த ஐஞானிகள்) வழங்குவது அபூர்த்த ஸ்யாத—முககியமாகவே ஆகிறது.

(2) தத்பூரவபூரணிதவாத—பரகாரியை அறிந்த பிறகே பரகாரத்தைச் சொல்லும் சொல் பரகாரியையும் வழங்க வல்லதாகையால், சராசரவ்யபாஸரய தத்யவ்யபதேஸு து— சராசரங்களைப் பற்றிய (லௌகிகர்களின்) அந்தந்த வழக்கு, பூர்த்த ஸ்யாத—அமுககியமாகவே ஆகிறது.

352-355. ஸித்ததூரதம் முற்கூறிய ஸங்கைக்குப் பதவுரையில் காட்டியபடி பதில் இருவகைப்படுகிறது. அவையாவன — (1) அசைவனவும், அசையாதனவுமான பொருள்களைக் குறிக்கும் ஸபூக்யங்கள் பரமாத்மாவிடம் முககியமாகவே பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. எப்படியெனில் “தத்பூரவபூரணித ஸசச தயசசாபூவத” [அதை வியாபித்தது, சேதநாசேதனங்களாக பூரஹ்மம் ஆயிற்று] என்கிற படியே, அந்தாயாமியாக பூரஹ்மம் இருப்பதற்குப் பிறகு நாமரூபவ்யாகரணம் செய்ததாக ஏற்படுவதால், ‘தேஜஸ்’ முதலான சராசரங்களைப் பற்றிய ஸபூக்யங்கள் பரமாத்மா வினிடத்தில் முககியமானவையே. அது எப்படி முககியமாகும்? எனில் எல்லாப் பொருள்களும் பூரஹ்மத்திற்கு தேஹமாயிருந்துகொண்டு அதற்கு பரகாரமாயிருக்கையால், சா—44

३५४. प्रकारवाचिशब्दानां प्रकारिण्यवसानतः।
अभाक्तत्वं गवादौ तु सिद्धं तस्माद्वि लौकिकाः॥

३५५. व्युत्पत्तिशून्या वेदान्त एकदेशे प्रयुञ्जते।
तस्माद्विशिष्टं ब्रह्मैव सर्वकारणमुच्यते॥

॥ इति तेजोधिकरणम् ॥

அந்தப் பொருள்களைச் சொல்லும் 'தேஜஸ்' முதலான ஸப்த்யங்கள் ப்ரகாரியான பூரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதாகவே முடிகின்றனவாகையால் முக்கியமாகும். 'கேடா' முதலான ஸப்த்யங்கள் கேடாத்வமாகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி அதோடு கூடியதாய், புலப்படுவதாய், ப்ரகாரியான கேடாவ்யகதியையும் முக்கியமாகவே சொல்லுவதை உலகில காண்கிறோமன்றோ.

(2) முற்கூறிய கேடாத்யருஷ்டாந்தத்திற்போலே இங்கு ப்ரகாரியான பூரஹ்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதாயிலலாமையாலும், வேத்யாந்தத்தைக் கேட்ட பின்பே அறியப்படுகையாலும், வேத்யாந்த ஜ்ஞானமுள்ளவாகளே எல்லா ஸப்த்யங்களும் அவற்றுக்கு ப்ரகாரியான பூரஹ்மத்தையும் குறிக்கின்றனவென்று அறிவாளர்களாகையாலே, அந்த வேத்யாந்த ஜ்ஞானமில்லாத லௌகிகர்கள் ப்ரகாரியான பூரஹ்மத்தை அறியமாட்டார்களாகையாலே தேஜஸ் முதலான ப்ரகாரப் பொருள்களை மட்டுமே குறித்து 'தேஜஸ்' முதலான அந்தந்த ஸப்த்யங்களை வழங்குவது அமுககியமேயாகும். ஆகையால் ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதந விஸிஷ்டமான பூரஹ்மமே ஸர்வஹக்ஷதகாரணம எனப்படுகிறது.

தேஜோதிக்ரணம் முற்றிற்று

॥ आत्माधिकरणम् ॥ (२-३-३)

सि-स-नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः॥ (२-३-१८)

३५६. स्वरूपपरिणामाख्यविकारकतयेरितम्।

वियदाद्यचितां ब्रह्मकार्यत्वं न्याययोः पुरा॥

३५७. उत्पत्ति प्रतिषिध्यान् प्रसक्तां वियदादिवत्।

जीवानां ब्रह्मकार्यत्वमुच्यतेऽन्यप्रकारतः॥

ஆத்மாதி,கரணம் ॥ 2-3-3 ॥

ஸி-ஸௌ:- நாத்மா ஸருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய: :

॥ 2-3-18 ॥

ஆத்மா-ஆதமாவானது. ந-உண்டாவதிலலை, ஸருதே.- ஸருதி அப்படி கூறுகையாலும், தாப்ய:-அந்த ஸருதிகளி லிருந்தே நித்யத்வாத ச-ஆத்மா நித்யமானது என்று ஏற்படுகிறபடியாலும்.

356-357. அவதாரிகை—ஆகாஸம். தேஜஸ் முசலிய அசேதனப்பொருள்கள் ஸ்வரூபபரிணாமமாகிற விகாரத்தை உடையவையாகையால் பூரஹ்மத்திற்குக் கார்யமாகின்றன என்று சென்ற இரண்டு அதிகரணங்களால் ஸ்தூபிகப்ப டட்டது ஆகாஸம் முதலான அவைபோல ஜீவனும் பூரஹ்மத்திற்குக் கார்யமாகிறபடியால் அவைகளுக்குப் போலவே ஜீவனுக்கும் உத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியருமே என்னும் ஸங்கையைத் தள்ளி ஜீவநித்யத்வத்தை ஸ்தூபிதது ஸ்வபூவடரிணாமத்தை ஒப்புக் கொண்டு வேறு வகையிலே ஜீவாகளும் பூரஹ்மகார்ய மாகின்றனா என்று இவ்வதி,கரணத்தில கூறப்படுகிறது.

348. एकविज्ञानेन सर्वधीप्रतिज्ञानतस्तथा ।
 सृष्टेः प्राक् परमात्मैकत्वावधारणतोऽपि च ॥
349. “तोयेन जीवा”नित्यादिजीवोत्पत्तिश्रुतेरपि ।
 जीवस्योत्पत्तिरस्तीति चेन्न नात्मा प्रजायते ॥
350. श्रुते“न जायते, ज्ञाज्ञा”वित्यादेर्नित्यताऽस्य च ।
 “नित्योऽजो नित्य” इत्यादिश्रुतिभ्यश्चावगम्यते ॥

358-359*. பூர்வபக்ஷம். ப்ரஹ்மம் ஒன்றையறிநகால்
 சேதநாசேதனங்கள் அனைத்தும் அறிநதகாகும் என்று
 ஸ்ருதிகள் கூறுவதிலிருந்தும். “ஸ்தே₃வ ஸோமய என
 னும் ஸ்ருதியில் ஸ்ருஷ்டிகு முன் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே
 இருந்ததாகக் கூறுகையாலும். ‘தோயேந ஜீவாந வ்யஸஸாஜ
 பூமயாம்’ [கை-நா 1-4] [பஞ்சபூதங்களோடு ஜீவர்களைப்
 பரமாதமா ஸ்ருஷ்டித்தான்] ‘பரஜாபதி பரஜா அஸ்ருஜத்’
 [யஜு-அஷ்டக 2] [பரஜாபதியானவர் ப்ரஜைகளை
 ஸ்ருஷ்டித்தார்.] “யதோ வா இமாம் பூதாநி ஜாயநதே”
 [கை-புரு₃] [எந்தப் பரம்பொருளிடமிருந்து இந்த
 பூதங்கள் உண்டாகினனவோ] முதலான ஸ்ருதிகளில்
 ஜீவனுக்கு நேரே உத்தபதி சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும்,
 ஆகாஸம் முதலான அசேதனப் பொருள்களுக்குப்போலே
 ஜீவனுக்கும் உத்தபதி உண்டென்று விளங்குகிறது.

359*-365 வித்யதார்த்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு.
 ஜீவன் உண்டாவதில்லை. ஸ்ருதி அப்படிக் கூறுகிறபுடி
 யால். எங்கே கூறுகிறது? எனில்: “ந ஜாயதே மரியதே
 வா விபஸசித” [கட₂ 2-1-8] [அறிவுள்ள ஜீவன் பிறப்பது
 மில்லை; இறப்பதுமில்லை] “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜௌ”
 [ஸவே 1-9] [ஸ்ர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரனும், அஜ்ஞான
 ஜீவனும் பிறப்பற்றவர்கள்] முதலான ஸ்ருதிகள் ஜீவனுக்கு
 உத்தபதியில்லை என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றனவன்றோ.

३६१. कायेहेत्वोरनन्यत्वात्कायैवादात्मनोऽपि च।

एकविज्ञानेन सर्वधीप्रतिज्ञोपपद्यते॥

३६२. कायैत्वमेकद्रव्यस्यान्यावस्थापत्तिरेव हि।

तद्वीमङ्कोचादिरूपावस्थान्तरममुष्य च॥

மேலும், “நிதயோ நிதயாநாம சேதநஸசேதநாநாம ஏகோ
புஹுலநாம யோ விதத்தாது காமாந” [ஸகீவ 6-13] [நிதயர்
களான பல சேதனாகளுக்கு, நிதயனான ஒரு சேதனை
வ்ருபடங்களை அளக்கிறான்] அஜோ நிதய ஸாஸவதோடயம்
புராணோ ந ஹநயதே ஹநயமாநே ஸரீரே’ [சுட 2-18]
[பிறப்பற்றவனாய் நிதயனாய் ஸாஸவதனாய், டழையான
யினும் புதியவனாயிருக்கும் இந்த ஜீவன ஸரீரம் அழியும்
போது அழிவதில்லை.] முதலான ஸருதிகளிலிருந்து ஆதமா
நிதயமானவன என்று ஸாபுத்யமாகவே ஏற்படுகிறது.
இவ்வண்ணமாக ஜீவன பூரஹமகாயமலவாகில், பூரஹம்
ஒன்றையற்றதால் ஜீவன முதலான அனைத்தும் அறிந்த
தாகும் என்று கூறுவது எப்படி ஒட்டு? எனில்: ஜீவ
னுக்கு உத்பத்தியில்லாவிடிலும் ஜீவன பூரஹமகாயமாவ
தற்கும் குன்றயில்லையாகையால், காரணமான பூரஹத்தை
அறிந்தால் கார்யமான ஜீவன முதலான உலகனைத்தையும்
அறிந்ததாகக் கூறத்தட்பில்லை. உத்பத்தியில்லாத ஜீவன
எப்படி பூரஹமகாயமாக முடியும்? எனில். காயதவ
மாவது, ஒரு தூரவயம் மறறொரு நிலையை அடைவதே
யாகும். ஸருஷ்டியில் அது ஜீவனுக்கும் உண்டு ஆயினும்.
ஆகாஸம் முதலான அசித்துக்களுக்கும், ஜீவனுக்கும் காய
மாவதில் ஒரு வாசியுமுண்டு அவ்வசேதனபெடாருள்கள்
காயமாடபோது ஸவரூபமே (அதாவது ஸவரூபநிரூபக
தூமமே) மாறுபடுகிறது. ஜீவனுக்கோடுவெனில் ஜ்ஞாநா
நந்தூதி: ஸவரூபத்தில எமமாற்றமுயிலலாமல்,
தூமபூதஜ்ஞானத்தில ஸங்கோசவிகாஸங்கள் (சுருக்கமும்
சா—45

३६३. जीवस्याप्यस्ति योत्पत्तिर्वियदादिषु दृश्यते ।
 सा स्वरूपान्यथात्वाख्या जीवे हि विनिवार्यते ॥
३६४. ईशस्यैकत्वावधृतिः प्राक् सृष्टेश्चिदचित्तनोः ।
 नामरूपविभागस्याभावादेवोपपद्यते ॥
३६५. उत्पत्तिमृतिवादिन्यः श्रुतयः प्रत्यगात्मनः ।
 ज्ञानसङ्कोचादिकरदेहयोगादिबोधिकाः ॥

॥ इत्यात्माधिकरणम् ॥

பெருக்கமும்) ஆகிற ஸவபூவமாறுபாடே ஏற்படுகிறது. ஆகவிப்படி, ஸவபூவமாறுபாடாகிற நிலை ஜீவனுக்கும் ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்படுகிறபடியால் ஜீவதத்துவமும் பூரஹ்ம கார்யமாகிறது. ஆயினும் ஆகாஸாதிசுக்குப்போல ஸவ ரூப மாறுபாடு ஜீவனுக்கு இல்லாமையால் ஜீவனுக்கு உத்பத்தியிலலை என்றும் கூறப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பூரஹ்மம் ஒன்றே இருந்ததாகக் கூறுகையால் அப் போது ஜீவன் இல்லையென்றும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில உண்டாகிறான் என்றும் ஏற்படவில்லையோ? எனில் ஏற படாது. எப்படியெனில், பூரஹ்மம் எப்போதும் சேசநா சேதநங்களை ஸரீரமாகக்கொண்டே விளங்குகிறது. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின் நாமரூபபிரிவுகளை உடைய சேசநா சேதநங்களை ஸரீரமாகக்கொண்டு ஸத்வாஸித்யுசித்யுவிசீஷ்ட பூரஹ்மமாக விளங்குவதுபோல ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் விளங் காமல், நாமரூபப் பிரிவற்ற சேதநாசேதநங்களை ஸரீரமாகக் கொண்டு ஸாக்ஷம்சேதநாசேதந விசீஷ்டபூரஹ்மமாய் விளங்குவதாலே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பூரஹ்மம் ஒன்றே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையால் அதி லிருந்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில ஜீவன் படைக்கப்படுகிறான் என்று தேரூது. ஜீவனுக்கு உத்பத்தியையும், விநாஸத் தையும் கூறும் ஸ்ருதிகள். அவனுக்கு தூமபூதஜஞானத்தின்

॥ ஜாधिकரணம் ॥ (2-3-8)

सू-ज्ञोऽत एव ॥ (2-3-19)

366. जीवस्य ब्रह्मकार्यत्वं प्रागिष्टं ज्ञानधर्मतः ।

तद्धर्मभूतज्ञानं वै नास्येत्युक्तिरिहास्यने ॥

பூ-369. “विज्ञानं यज्ञ”मित्यादिश्रुतेश्चिन्मात्रमात्मनः ।

स्वरूपमथवाऽऽत्मायमागन्तुकमतिर्जडः ॥

ஏறறதகாழவை விளைகதும் தேஃஹததே. டு சோககையாகிற
பிறப்பையும் அந்த தேஃஹம் அழியுபபோது ஏறடடும
தேஃஹவியோசுமாகிறமரணத்தையுமே கூறுகின்றனவாகை
யால அவற்றிலிருந்தும் ஜீவனுக்கு உதபத்தி ஸித்துதிக்காது.
ஆகையால் அசேதனப்பொருள்களைப்போலே ஜீவனுக்கு
உதபத்தியில்லை

ஆதமாதி₄கரணம் முற்றிற்று.

ஜ்ஞாதி₄கரணம் ॥ 2-3-4 ॥

ஜ்ஞோ஽த ஏவ ॥ 2-3-19 ॥

அத — ஸருதிகளிலிருந்தே. ஜஞ ஏவ — (ஆதமா)
ஜ்ஞாநத்தை உடையவனாகவே இருக்கிறான்.

366. அவதாரிகை— த₄ர்மபூ₄கஜ்ஞானத்தின் ஏறறத்
தாழவாகிற நிலைகளை அடைவதன்மூலம் ஜீவன பூரஹ்மத்
திறகுக் காரயப்பொருளாக ஆகிறான் என்றான முன அதி₄
கரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்த த₄ர்மபூ₄கஜ்ஞாநமே
இவனுக்குக் கிடையாது எனனும் வாத்யம் இவ்வதி₄கரணத்
தில் தள்ளப்படுகிறது

367-369. பூவபக்ஷம் (1)- “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம்
தநுதே” [கை-ஆந5] [ஜ்ஞாநஸவருடனான ஜீவன யஜ்ஞம்
செய்கிறான்] “யோ விஜ்ஞாநே திஷ்ட₂ந” [புருஷ-காண்வ5-7]

३६८. सुषुप्त्यादावात्मनोऽस्य चैतन्यानुपलब्धितः।

इन्द्रियाधीनचैतन्यवत्त्वाज्जाग्रदशास्वपि॥

३६९. “न प्रत्ये”ति च मुक्तस्य चैतन्यप्रतिषेधतः।

किञ्च सर्वत्र कार्योपलब्धेस्सर्वगतश्च सः॥

३-३७०. इति चेन्नै“प हि द्रष्टा स्पष्टे”त्यादिश्रुतेरतः।

ज्ञातृत्वं ज्ञानरूपत्वमस्य स्वाभाविकं द्रव्यम्॥

[எவன ஜஞாநஸவரூபனான ஜீவனிடம் நிறகிருளே] என்று
 ஸருதிகள் கூறுகையால் ஆதமா ஜஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கிற
 னேயொழிய. ஜஞாநத்தை குணமாக உடையவனல்லன்.
 பூவபக்ஷம் (2) — ஆதமா ஜடஸ்வரூபனாகவும். உண்டாகி
 அழியும் அறிவை குணமாக உடையவனாகவுமிருக்கிறான்.
 ஏனெனில். தூக்கம். மூச்சை முதலான காலங்களில் இவ
 னுக்கு அறிவு காணப்படுவதில்லை. விழித்திருக்கும்போதும்
 இந்திரியங்களுக்கு அதிநமாகவே (ஒளபாதி, கமாகவே)
 இவனுக்கு அறிவு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இவனுக்கு
 இயற்கையான அறிவு இல்லை. “ந பரேதய ஸமஜஞா
 அஸ்தி” [புருஷ 6-5-13] [முகநிலையில் ஜீவனுக்கு அறிவு
 இல்லை] என்று ஸருதியும் இவனுக்கு முகநிலையில் அறிவு
 அழிந்துவிடுகிறது என்று கூறுகிறது. மேலும், ஜீவனுக்கு
 ஸம்பந்தப்பட்ட கார்யங்கள் உலகில் எங்கும் காணப்
 படுகையால் ஜீவனும் எங்கும் உள்ளவன் என ஏற்படு
 கிறது. இதக்கையவனை. இயல்வாசலே ஜஞாநஸவரூபனாக
 ஒப்புக்கொண்டாலும். இயல்வான ஜஞாநத்தை உடைய
 வனாக ஒப்புக்கொண்டாலும் எல்லாக் காலத்திலும் எங்கும்
 அவன் தோன்றவேண்டியவரும். இந்திரியங்களும் தேவை
 யில்லாதவையாகும். இக்குறைகள் ஏற்படாமைக்காக,
 அவனைக் கலைப்போல ஜடஸ்வரூபனாகவும், தோன்றிமறையு
 ம அறிவுடையவனாகவுமே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

३७१. इति प्रतीयतेऽनोऽयं न चिन्मात्रं च नो जडः।

वदमुक्तोभयावस्थ आत्मा ज्ञातैव सर्वदा॥

अव-३७२. स्वाभाविके च ज्ञातृत्वे सर्वगस्यास्य सर्वदा।

सर्वत्र चोपलब्धिस्स्यादित्यत्रोत्तमुच्यते॥

370-371 ஸித்தத்தாந்தம். இ-பூவபக்ஷங்கள் இரண்டும்தவறு, இவ்வாதமா ஜனாந்ததை ஸ்வரூபமாக உடையவன் மாததிரமலன், ஜனாந்ததை குணமாகவும் உடையவனாயிருக்கிறான். ஜடஸ்வரூபனாய், தோன்றி மறையும் அறிவை உடையவனுமல்லன். ஏனெனில் 'ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸரோதா க்ராதா ரஸயிதா மந்தா ப்ரோதத்தா காததா விஜனா நாதமா பருஷ [பரஸந 6-5] [ஜனாநஸ்வரூபன இநத ஜீவன காண்டவனாய் கேட்பவனாய் முகர்பவனாய் சுவைப்பவனாய் நினைப்பவனாய் அறிபவனாய் செய்பவனாயிருக்கிறான்] முகலன் பல ஸருதிகளில் ஜனாநஸ்வரூபனாயிருப்பதோடன்றியில், ஞானதையே இயலவான் குணமாக உடையவனாகவுமிருப்பதாக ஜீவன் ஓகப்படுகிற ஞாகையால், ஜனாநஸ்வரூபனாயிருக்கையும், ஞானத்தை குணமாக உடையவனாயிருக்கையுமாகிற இரண்டும் இவனுக்கு இயலவானது என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் இவனை ஜனாநமாத்ரமாகக் கூறும் பூவபக்ஷமும். ஜடஸ்வரூபனாகக் கூறும் பூவபக்ஷமும் தவறு, பூத்தநிலையோடு முகநிலையோடு வாசியற எப்போதுமே ஜீவன் அறிபவனாகவேயிருக்கிறான்.

372. அவதாரிகை.— இவ்வண்ணமாக அறிபவனாயிருக்கை இயலவானதாகில், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இவன் எங்கும் தோன்றவேண்டிவருமே எனனும முற்கூறிய ஆகேஷபத்திற்கு பதில உரைக்கப்படுகிறது அடுத்த ஸூத்தரத்தில.

சி-ஃ-உக்ரந்தி-கத்யா-கதி-நா-ம் || (2-3-20)

393. உக்ரந்தி-கத்யா-கதி-நா-ம்-ஸு-ரே-வாய்-ந-சர்வ-க-
உக்ரந்தி-ஃ-“ப-ஆ-த-மா-நி-க்ர-ம-தி”-த்யு-த-ய-த-ே-ஸு-த-ௌ-||

394. கதி-ஃ-ப-த்ய-த-ே-“ய-வ-ை-கே-வ-ா-ஸ-ா”-தி-தி-வ-க-ய-த-
அ-க-தி-: “பு-ந-ர-த-ய-ஸ-ம-ை-ல-ோ-க-ய-ே”-தி-த-ப-த்ய-த-ே-||

395. வி-ஸு-ந-வ-ஏ-த-ா-உ-க்ர-ந-தி-ம-ு-க-வ-ா-ஸ-ஸு-வ-ா-தி-த-ா-ம-ு-ஷ-ம-||

ஸி. ஸு:- உத்கராந்தி கத்யாகதிநாம் || 2-3-20 ||

உதகராந்தி கத்யாகதிநாம் - (ஸாரீரத்திலிருந்து) வெளியேறுதலும் (லோகாந்தரத்திற்குச்) செல்லுதலும். (லோகாந்தரத்திலிருந்து) திரும்பிவருதலும் (ஜீவனுக்கு ஸருதியில்) ஓதப்படுவதால் (ஆதமா அணுவே.)

373-375 ஸித்தூதாந்தம். இவ்வாதமா எங்கும் வியாபிதநுபபவனவென, அணுவாயிருப்பவனென. ஏனெனில். ஸருதியில் இவனுக்கு உத்கராந்தியும். கத்யும் ஆகத்யும் கூறப்படுவதால். அதாவது —“ஏஷ ஆதமா நிஷகராமதி சக்ஷுஷோ வா மூாதநோ வா அந்யேப்யோ வா ஸாரீரதேஸேப்ய ‘[புருஹ 6-4-2] [இநத ஜீவன கணமூலமாகவாவது. சமூலமாகவாவது மதற ஸாரீரடபகுதிகளின் வழியாகவாவது வெளிச்செல்லுகிறான்] எனனும் ஸருதியில் ஜீவனுக்கு தேஹத்தைவிட்டு உதகராந்தி (வெளியேறுதல்) ஓதப்படுகிறது. யே வை கேசாஸ்மாலலோகாத பரயநதி. சநத்யாமஸமேவ தே ஸாவே கசகநதி’ [கௌஷீதகீ 12] [இவவுலகிலிருந்து இறப்பவர்களுள்லாரும் சநதிரலோகத்திற்கே செல்கிறார்கள்] என்று லோகாந்தரத்திற்குச் செல்வதாகிற கத்யும் கூறப்படுகிறது ‘தஸமால லோகாத புநரேதயஸமை லோகாய கர்மணே’ [புருஹ 6-4-6] [அநத லோகத்திலிருந்து கர்மம் செய்வதற்காக இநத லோகத்திற்கு மறுபடி வருகிறான்.] என்று லோகாந்தரத்திலிருந்து இங்கு

சி-ஸ்-ஸாत्मना चोत्तरयोः॥ (2-3-21)

स्थितस्याप्यात्मनस्तस्य क्यञ्चिदुपपद्यते॥

376. उत्क्रान्तिस्तनुविश्लेषात् न तु गत्यागती उभे।

स्वात्मनैव तयोस्संपाद्यत्वादुत्तरयोर्द्वयोः॥

377. तस्मादस्यात्मवर्गस्याऽणुत्वं निश्चितमेव तत्।

சி-ஸ்-நாபுரத்சுதேரீதி சேந்நராதிகாராட்॥ (2-3-22)

திருப்பிவருதலாகிற ஆகூதியும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவன் எங்குமுள்ள விபுவாயிருந்தால இவை மூன்றும் அடியோடு பொருந்தமாட்டா; ஆகையால் ஜீவன் அணுவேயாவான்.

ஸி. ஸௌ:- ஸ்வாத்மநா சேரத்தரயோ: ॥ 2-3-21 ॥

உததரயோ - கூதி ஆகூதி ஆகிய பின்னிரண்டும் ஸ்வாத்மநா ச- தன் ஆதம்ஸ்வரூபத்தினாலேயே (நடக்க வேண்டியவையாகையால். ஆத்மா அணுவென்பது உறுதி.)

375*-377 ஜீவன் விபுவாய். அசையாமலிருந்தாலும், அவனுக்கு ஸரீரவியோக, மேற்படுவதையே உதகராநதி என்று கூறுவதாக ஒருவாறு நிரூபிக்கலாமாயினும். லோகாநகரத்திற்குச் செல்வதாகிற 'கூதி' அங்கிருந்து திருப்பிவருவதாகிற ஆகூதி ஆகிற பின்னிரண்டும் ஆதம் ஸ்வரூபம் அசைவதன் மூலமே நடக்கவேண்டியவையாகையால். ஜீவஸ்மூஹம் அணுவாகவேயிருக்கவேண்டும் என்பது உறுதி.

ஸி. ஸௌ:- நானுரதச்சுநதேரீதி

சேந்ந-இதராதிகாராத் ॥ 2-3-22 ॥

அதச்சுநதே - அணுவதத்திலும் வேறுபட்ட விபுத வம் ஸருதியில் (ஜீவனுக்கு) கூறப்படுகையால், அணு

“योऽयमि”त्यादिना जीवं प्रस्तुत्यै“ष महानजः”॥

३७८. इति तस्य महत्त्वोक्त्या नाणुरामेति चेन्न तत्।

“यस्यानुवित्त” इत्यादिश्रुतौ जीवेतरस्य वै॥

३७९. प्राज्ञस्याधिकृतेस्तस्मान्महत्त्वं तत्स्यमेव हि।

ந—(ஜீவன்) அணுவவலன. இதி சேத—எனில், இதராதி, காராத—ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாதமாவைப் பற்றிய பரஸ்தாவமுள்ளதால் ந—அவ்விபுதவம் ஜீவனுடையதல்ல.

377*-*378. பூவபக்ஷம். ப்ருஹ + ரண்யகத்தில் “யோநயம் விஜ்ஞாநமய” [6-3-3] என்று ஜீவனை பரஸ்தாவம் செய்து ஸ வா ஏஷ மஹாந அஜ ஆத்மா” [6-4-25] [அததகைய இந்த ஆத்மா பிறப்பற்றவனாய் பெரியவனாய் (விபுவாய்) இருப்பவன்] என்று இவனுக்கு அணுதவத்திலும் வேறுபட்ட விபுகவததை ஸருதியே கூறுகையால் ஜீவன் அணுவென்பது தவறு.

378*-*379. ஸித்ததாராதம். இப்பூவபக்ஷம் தவறு. இபரகரணத்தில் முகலில் ஜீவனைப் பற்றிப் பேசியிருந்தபோதிலும் யஸயாநுவிதத பரதிபுத்த, ஆத்மா அஸமிந் தேஹே க்ஷஹே ப்ரவிஷ்ட | ஸ விஸவக்ருத ஸ ஹி ஸாவஸய கர்த்தா” [ப்ருஹ 6-4-13] [ஸாவஜ்ஞனாய், அதிஸங்கடமான இந்த தேஹத்தில் நுழைந்திருப்பவனான பரமாதமா அந்த ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாய், உபாஸயனாயிருக்கிறான். அப்பரமாத்மா ஸாவஜக்த்காரணனாயிருக்கிறான்னேரு] என்று இடையில் பரமாதமாவைப்பற்றிப் பேசுகொடங்கிவிட்டபடியால், ‘மஹாந அஜ ஆத்மா” [6-4-25] என்று அப்பரமாத்மாவுக்கு விபுத்வத்தைக் கூறுகிறதே மொழிய, ஜீவனுக்கு விபுகவததைக் கூறவில்லை. ஆகையால், ஜீவன் அணுவேயாவான்.

३८२. इत्यत्र परिहारोऽन्यमतरीत्या प्रदर्श्यते ।

सि-सू-अविरोधश्चन्दनवत्॥ (२-३-२४)

यथा देहैकदेशस्थोप्याह्लादं सर्ववर्ष्मसु॥

३८३. बिन्दुरुत्पादयत्याशु चन्दनस्य, तथैव हि ।

आत्मा देहैकदेशस्थोप्यखिलाङ्गोत्थवेदनाम् ॥

३८४. तदैवानुभवत्येषः न विरोधोऽत एव हि ।

सि सू-अवस्थितिर्वैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धि हि॥ (२-३-२५)

அவனுக்குத் தெரியக்கூடாதே எனனும ஆகேஷ்பதத்திற்கு
மதாந்தரத்தை அநுஸரித்துப் பரிஹாரம் கூறப்படுகிறது.

ஸி. ஸூ:- அவிரோத, ஸ சந்த, நவத் || 2-3-24 ||

சந்த, நவத்-(தேஹத்தின் ஒரு பகுதியிலுள்ள) சந்த, னம்
(தேஹம் முழுவதும் உணர்ச்சியை விளைப்பது) போலே,
அவிரோத:- விரோத, மிலலை.

382*-384. ஸித்த, ாந்தம் தேஹத்தின் ஒரு பகுதி
யில் பூசப்பெற்ற சந்தனத் துளியானது உடனே தேஹத்
தின் எல்லாப் பகுதியிலும் ஆனந்த, கதை ஏற்படுத்துவது
போலே. இந்த ஆத்மா தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்த
போதிலும் எல்லா அவயவங்களிலும் உணர்ச்சிகளை அநுப,
விககிறான். ஆகையால் ஜீவாத்மா அணுவாயிருப்பதில்
விரோத, மிலலை.

ஸி. ஸூ:- அவஸ்தி, தி வைஸேஷ்யாதி, தி சேந்த
அப், யுபக, மாத் ஹ்ருதி, ஹி || 2-3-25 ||

அவஸ்தி, தி வைஸேஷ்யாத்-(சந்த, னத்ததுளி) தேஹத்
தின் ஒரு பகுதியில் இருப்பதால் (தேஹம் முழுவதிலும்
இனபம் விளைக்கக் குறையிலலை, ஜீவன் அப்படியிலையே)

देहदेशविशेषावस्थितिर्विशेष्यतोऽस्य हि॥

३८५. चन्दनस्य तथाभावः, आत्मनस्तन्न विद्यते।

इति चेन्नात्मनोप्यस्य “हृदि ह्यय”मिति श्रुतेः ॥

३८६. देहदेशविशेषान्तर्हृदनत्वावबोधनात्।

(अव) सर्वदेहव्यापिकार्यकरत्वं कुत्रचित्स्थले॥

இதி சேத—எனில் ந—இவ்வாக்கைபம் பொருந்தாது ; அப்யுபக்யமாத்—(ஜீவனுக்கும் தேஹத்தில் ஒரு பகுதியில் இருப்பை) ஒப்புக்கொள்வதால்; ஹ்ருதி, ஹி—ஹ்ருத்யத்தி லன்றோ (ஜீவனுக்கு இருப்பு ஒகப்படுகிறது).

384*—*385. பூர்வபக்ஷம். சந்தனத்ததுளியானது தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் இருப்பதால் தேஹம் முழுவதிலும் இனபததை விளைக்கிறது. ஜீவாதமா அவ்வண்ணமாக தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் இருப்பதாகக் காண வில்லையே. ஆகையால், சந்தனத்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு, ஜீவன் தேஹம் முழுவதிலுமுள்ள உணர்ச்சிக்களை அறிவதை நிர்வஹிப்பது ஒட்டாது.

385*—*386. ஸித்ததாந்தம். ஜீவனுக்கும் தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் இருப்பை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமாகையால், இப்பூர்வபக்ஷம் பொருந்தாது. அப்படி எங்கே ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது எனில்: “ ஹ்ருதி, ஹ்யயமாதமா । ததரைகஸதம் நாடிநாம ” [ப்ருஹ 6-3] [இவ்வாதமா ஹ்ருத்யத்திலன்றோ இருக்கிறான்; அங்கு நாம்ஹ்ரு நாடி கள் உள்ளன] என்னும் உபநிஷத், வாக்யத்தில் தேஹத் தின் ஒரு பகுதியான ஹ்ருத்யத்தில ஜீவனுக்கு இருப்பு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது என்றோ. ஆகையாலே பூர்வபக்ஷத் தில் கூறிய விரோத்யமில்லை.

३८७. वर्तमानस्य जीवस्य स्वमतेन ब्रवीत्यथ ।

சி-ஶ-குணாஶ்லோகவத் ॥ (२-३-२६)

ज्ञानेन स्वगुणेनात्मा हृत्स्थो व्याप्याखिलां तनुम् ॥

३८८. वर्तते यद्वदालोकः देशे कापि सतो मणेः ।

(அவ) வியஸ்வரூபாதிரிஶ்லோகத்வம் கயமூக்யதே ॥

३८९. विज्ञानमात्रमेवास्मैत्युक्तं हीत्यत्र कथ्यते ।

386*-*387. அவதாரிகை.— தேஶஹததின் ஒரு பகுதி யில இருக்கும் ஜீவன தேஶஹம் முழுவதிலுமுள்ள கராயங் களைச் செய்வதெப்படி எனபதைத் தன மதரீதியிலேயே விளக்குகிறார் அடுத்த ஸூத்ரத்தில ஸூத்ரகாரர்.

ஸீ. ஸூ:- குணத்வாலோகவத் ॥ 2-3-26 ॥

ஆலோகவத்—(ஸூர்யன முதலானவற்றின்) கிரணங் களைப்போலே குணத்வ வா—குணமான அறிவின மூலம் (தேஶஹம் முழுவதும் பரவுகிறுன ஜீவன்)

387*-*388. ஸித்தாந்தம். ஸூர்யன, விளக்கு, ரத்தினம் முதலானவற்றின் கிரணங்கள் அவையிருக்கு மிடத்தைவிட்டு வெளியிலும் பரவிச்சென்று எப்படி வெளிச்சத்தை உண்டாக்குகின்றனவோ அதுபோலவே, ஹ்ருத்யத்திலிருக்கும் ஜீவனின் குணமாயிருக்கும் அறிவு (தூர்ம் பூகஜ்ஞாநம்) தேஶஹம் முழுவதிலும் வியாபித்து எல்லாக்கராயங்களையும் செய்யத்தட்டிலலை.

388*-*389. அவதாரிகை.— “ விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே ” [தை-ஆந் 5] [ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஜீவன யஜ்ஞம் செய்கிறான்.] முதலான ஸூத்திகளில் ஜீவனை ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக மாததிரம் உடையவனாகச் சொல்லியிருக்க, ஜ்ஞாநத்தை குணமாகவும் உடையவனாக அவனைச் சொல்லு வது எப்படி ஒட்டும? எனனும் ஆஷேபத்திற்கு அடுத்த ஸூத்ரம் பதில உரைக்கிறது.

சி-சு-வ்யதிरेको गन्धवत्तथा च दर्शयति॥ (२-३-२७)

व्यतिरेकस्सिद्ध एव जानामीति प्रतीतिः॥

३९०. जीवस्वरूपात् ज्ञानस्य, यथा गन्धवती मही।

इति प्रतीतौ गन्धस्य मह्या भेदः प्रतीयते॥

३९१. श्रुतिश्च दर्शयत्येवं “जानात्येवाय”मित्यसौ।

சி-சு-புறகுபதேசாத்॥ (२-३-२८)

ஸி ஸௌ:- வ்யதிரேகோ கந்த வத் ததா ச
தர்ஸயதி॥ 2-3-27 ॥

கந்தவத—மணத்திற்கு (அதையுடைய ப்ருதிவியைக் காட்டிலும் பேதம் எடுத்துப்பது) போலே. வ்யதிரேக:- (தர்மபூத ஜ்ஞாநத்திற்கு அதையுடைய ஆதமாவைக் காட்டிலும்) வேறுபாடு (எடுத்துக்கூறுதல்) ததா ச தர்ஸயதி- (ஸருதியும்) அவவண்ணமே காட்டுகிறது.

389*-391. ஸித்ததாநதம். “ப்ருதிவீகததவம் மண முடையது” எனனும் அறிவில் குணமான மணத்திற்கு. அதையுடைய பூமியைக்காட்டிலும் வேறுபாடு எடுத்துப்பது போலே “நான் அறிகிறேன்” என்னும் அறிவில் ஜீவஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், அதில் குணமாக இருக்கும் அறிவிற்கு வேறுபாடு எடுத்துக்கூறுவே செய்கிறது. “ஜ்ஞாத யேவாதயம் புருஷ” [புருஷ 6-3-30] [இப்புருஷன் அறியவே செய்கிறான்] என்னும் ஸருதியும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், அதன் குணமான அறிவை வேறுகவே காட்டுகிறது.

ப்ருதுகுபதேஸாத்॥ 2-3-28 ॥

பருதுகுபதேஸாத— (ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்தை) வேறுகவே உபதேஸிப்பதால் (ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆதமாவைக் காட்டிலும் வேறுபாடு எடுத்துக் கூறு).

“नहि विज्ञातु”रित्यादिश्रुत्या विज्ञातुरात्मनः॥

३९२. पृथक्त्वेनैव विज्ञानमुपदिश्यत एव हि।

(अव) कथं “विज्ञानमात्मे”ति वच इत्यत्र कथ्यते॥

சி-சு-தद्‌குணசாரத்வாச் தத்யபदेशः प्राज्ञवत् ॥ (२-३-२९)

३९३. विज्ञानगुणसारत्वादात्मा विज्ञानशब्दतः।

कथ्यते यद्वदानन्दगुणसारत्वतः परः॥

391*-392. ஸித்யத்யநதம். 'நஹி விஜ்ஞாதூ விஜ்ஞாதோ விபரிலோபோ வித்யதே' [புருஹ 6-3 30] [அறிபவனு ஆத்மாவின்னுடைய அறிவுக்கு அழிவிலலை.] என்று அறிபவனு ஆத்மாவைக்காட்டிலும் அவனுடைய அறிவு வேறுபட்டதாகவே ஸருதியில் உபதேசிக்கப்படுவதாலும் இரண்டுக்கும் வேறுபாடு ஸித்யத்யம்.

392* அவதாரிகை.— 'ஆத்மா அறிவாயிருப்பது' என்று 'ஸருதி ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்படுவது எப்படி? என னும் கேள்விக் கு பதிலுரைக்கிறது அடுத்த ஸுதரம்.

ஸி. ஸு:- தத்யகுண ஸாரத்வாத் து

தத்ய்வ்யபதேஸு: ப்ராஜ்ஞவத் ॥ 2-3-29 ॥

தத்யகுண ஸாரத்வாத் து-ஜ்ஞாநகுணத்தை ஸாரமாகக் கொண்டிருப்பதாலேயே, தத்ய்வ்யபதேஸு -(ஆத்மா) ஜ்ஞாநமென்று கூறப்படுகிறது; ப்ராஜ்ஞவத்—ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மா (ஆநந்த்யகுணத்தை ஸாரமாக உடையவனுயிருப்பதால் ஆநந்த்யம் என்று கூறப்படுவது) போலே.

393-*394. ஸித்யத்யநதம். யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந்" [புருஹ 5-7-22] "விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம் ததுதே [கை-ஆந 5-1] முதலான ஸ்ருதிகளிலும், "ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்" [வி-பு 1-2-6] முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஆத்மா ஜ்ஞாநமென்றே

३९४. “एष आकाश आनन्द” इत्यानन्दपदेरितः ।

सि-सू-यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तर्ह्येनात् ॥ (२-३-३०)

ज्ञानस्यात्मस्वरूपानुबन्धित्वात् ज्ञानशब्दतः ॥

३९५. उक्तिर्नदोषो गोत्वादेर्नित्यधर्मत्वकारणात् ।

गौरित्युक्तिर्हि खण्डादौ दृश्यतेऽत्र चकारतः ॥

கூறப்படுவது அந்த ஜ்ஞாநமாகிற குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கையால் தான். ஆநந்தகுணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கையால் ‘ஏஷ ஆகாஸ ஆநந்த, ’ [தை ஆந 7-1] “ஆநந்தோ ப்ராஹ்ம” [தை ப்ருகு, 6-1] என்று ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மா ஆநந்தமென்றே வழங்கப்படுவதுபோல், ஜீவனும் ஜ்ஞாந குணத்தை ஸாரமாக உடையவனாயிருக்கையாலேயே ஜ்ஞாநம் என்று வழங்கப்படுகிறான்.

ஸி. ஸு:- யாவத்யாத்ம ப்ராவித்வாச்ச ந தோஷஸ்
தத்த்யர்ஸநாத் ॥ 2-3-30 ॥

யாவத்யாத்ம ப்ராவிதவாத ச—ஆத்மா இருக்கும் வரையிலும் (நிதயமாக அறிவும்) இருப்பதாலும், நதோஷ—(ஆத்மாவை ஜ்ஞாந மென்பதில்) குற்றமில்லை. தத்த்யர்ஸநாத்—(நிதய த்யர்மமான கேதாவ்நாதிகளையிட்டு பசு முதலானவை கேதா முதலிய ஸப்தத்தால்) வழங்கப்படுவதைக் காண்கையால்.

394*-396. ஸித்த்யநாதம். அறிவாகிற குணம் ஆதம் ஸ்வரூபத்தோடு என்றும் கூடியேயிருப்பது. இக்காரணத்தாலும் அதை ஜ்ஞாநம் என்பதில் குற்றமில்லை; எப்படியெனில்: பசு முதலானவற்றுக்கு அவையுள்ளவரையில ‘கேதாத்மம்’ முதலான அமைப்புகள் த்யர்மமாயிருக்கும் காரணத்தால் அவற்றையிட்டு பலவகைப் பசு முதலியவற்றுக்கு “கேதா” முதலிய வழக்குகள் ஏற்பட்டிருப்பது போல

३९६. आत्मनः स्वप्रकाशत्वात् विज्ञानमिति भाषणे ।

न दोष इयुच्यतेऽतः ज्ञानं ज्ञानगुणश्च सः॥

(அ) ३९७. धियस्स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वं कथमुच्यते ।

सुषुप्त्यादिष्वप्रतीतेरित्याशङ्कात्र कार्यते ॥

सि-स्र-पुंस्त्वादिवच्चस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ (२-३-३१)

நிதயமான ஆதமாவுக்கு ஜஞாநம் நிதயதூர்மமாயிருப்பதால், அது ஜஞாநமெனப்படுகிறது என்று கண்டு கொள்வது. ஸூத்ரத்தில் சகாரம் அநுகதஸமுச்சயமாய், மறநெரு ஹேதுவையும் கூட்டுகிறது; அதாவது:— தூமபூக ஜஞாநத்தைப் போலே ஆத்மாவும் ஸ்வயம்பரகாமாயிருப்பதாலும் 'ஜஞாநம்' என்றே வழங்கப்பட்டத்தடையிலே எனனும் ஹேதுவையும் கூட்டுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவானது ஜஞாந ஸ்வரூபமாயிருப்பதோடன்றியில், ஜஞாநத்தை குணமாக உடையதாகவும் இருக்கிறது.

397. அவதாரிகை. தூககம் மூர்ச்சை முதலான காலங்களில் காணப்படாமையால், ஜஞாநத்தை ஆத்மாவுடைய ஸ்வரூபத்தில் சோநத நிதயதூர்மமாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? எனனும் ஆணைபததிறகு அடுத்த ஸூத்ரம் பதில் உரைக்கிறது.

ஸி. ஸூ:- பும்ஸ்த்வாதிவத் த்வஸ்ய

ஸதோ஽பிவ்யகதி யோக்யாத் ॥ 2-3-31 ॥

ஸத: அஸ்ய—(எப்போதும் ஆதமாவில்) உள்ள இந்த தூமபூகஜஞாநத்திற்கு, பும்ஸ்த்வாதிவத்—ஆண்மை முதலானவை (மனிகனுக்கு ஒரு காலத்தில் வெளிப்படுவது) போலே, அபிவ்யக்தி யோக்யாத்—(விழிப்பு முதலான சில காலங்களில்) வெளிச் செறிப்பு ஏற்படுவதாகக் கொள்ளலாமாகையால் (ஆதமாவுக்கு அறிவு நிதயதூமமாகலாம்.)

३९८. सुषुप्त्यादावस्फुरतः सतश्च ज्ञानवस्तुनः।

जागर्यादिष्वभिव्यक्तेर्यावदात्मानुबन्धि तत्॥

३९९. बाल्ये सतोऽपि पुंस्त्वस्यानभिव्यक्तस्य वर्ष्मणः।

यथा युवत्वेऽभिव्यक्त्या कादाचित्कं न तद्भवेत्॥

४००. “न प्रत्ये”ति श्रुतिर्मुक्ते ज्ञानाभावं न वक्ति हि।

पूर्वानुभूतजन्मादिज्ञानमेव निषेधाति॥

४०१.(அவ)சிந்மாந் ச விஸுத்வாத்மேத்யத்ர டோப: ப்ரதர்ஸ்யதே।

398-400. ஸித,த,நதம். தூக்கம் முதலான காலநகளில் காணப்படாவிடினும் எப்போதுமிருக்கும் இருதத,ரம்பூ,கஜஞாநததிறகு விழிப்பு முதலான காலநகளிலேயே வெளிச்செறிப்பு ஏற்படுவதால் அது ஆத்மாவோடு கூட்டியிருக்கும் ந்தயத,ராமமையாகும் மனிகனுகுச்சிற் றவயந்ல ஆண்மை முதலான சில தன்மைகள் வெளிப்படாமலிருநத, தக்க வயஸஸில் வெளிப்படுவதால் அவை அவனுக்கு ஸ்வரூபத்தோடு சோநக ந்தயத,ராமமனற் றவநதேறி எனற் று எப்படி ஆகிவிடாதோ அப்படியே இங்கும் கொள்ளத தக்கது. “ந பரேதய ஸம்ஜ்ஞாஸதி [புநஹ 4.4-12] எனனும் ஸாந்தியில் முக்தனுகு அறிவில்லை எனற் று கூறப்படுவதாகக் கூறவதும் தவற் று. அந்ந் ஸாந்தி ஸம்ஸார துஸையில் அவன் அநுப,வித்ததுபோன்ற பராகநுதமான பிறப்பு இறப்பு முதலானவற்றின் அறிவு அவனுக்கு முகதிநிலையில் இல்லை எனறே கூறுகிறத.

*401. அவதாரிகை. ஆத்மாவானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகவும. என்கும் நிறநகதாசவும உள்ளது எனற் று கூறும் கபில் (ஸாநக்ய) பெுளதது, பக்ஷங்களில் கேகாஷததை (2-3-32) ஸுதரததில் காட்டுகிறார்.

சி-ஃ-நித்யோபலப்யநுபலப்யித்யஸஜ்ஜோ஽ந்யதரநியமோ வான்யதா ||

(2-3-32)

ஆதமநஸஸ்வகத்வெ ச சிந்மாத்ரத்வெ ச சர்வதா ||

802. ச்யாதா சஹீவோபலப்யநுபலப்யித்யாபி வா |

சதோபலப்யித்யேவ ச்யாத் தத்விபரீய ஏவ வா ||

803. சர்வகத்வரூபோ஽சௌ ஹேதுஸ்யாஹ்லோகவர்தினோ: |

ஆதமோபலப்யந்யயோபலப்யித்யேவ வா ததா ||

ஸி ஸௌ:- நித்யோபலப்யத், யநுபலப்யத், ப்ர-
ஸங்கேர஽ந்யதரநியமோ வா஽ந்யதா || 2-3-32 ||

அநயதா—ஆதமாவை எங்கும் நிறைந்ததாகவும், ஜஞாந மாதரமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், நித்யோபலப்யத், யநுபலப்யத், ப்ரஸங்க—ஆதமாவைப்பற்றிய தோற்றமும், தோற்றமினமையும் எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும் அந்யதரநியம் வா—அலலது அத்தோற்றம் தோற்றமினமை எனும் இவ்விரண்டிற்குள் ஏதாவதொன்று எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும்.

401*-408. ஸித்யதாரதம் ஆத்மாவை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்வதுபோல அணுவாகவும், ஜஞாதாவாகவும் ஒப்புக்கொள்ளாமல், எங்கும் நிறைந்ததாகவும் ஜஞாதத்தை ஸவருபமாக மட்டும் உடையதாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஸாங்க்ய பௌத்யத்யக்ஷங்களில். ஆத்மாவைப்பற்றிய தோற்றமும் தோற்றமினமையும் எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும். அலலது அத்தோற்றம், தோற்றமினமை எனும் இவ்விரண்டிற்குள் ஏதாவதொன்று எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும். எப்படியெனில், உலகில் ஆதமாவானது தோன்றுவதையும் காண்கிறோம்; தோன்றும் விருப்பத்தையும் காண்கிறோம். ஆதமாவை ஜஞாநஸ்வருபமாகவும், எங்குமிருப்பவனாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்

४०४. तदन्यस्यैव हेतुर्वा हेतुश्चेदुभयस्य सः।

सर्वत्र सर्वदा तस्योभयं तद्वर्ततामथ॥

४०५. उपलब्धेरेव तदाऽनुपलम्भो भवेन्न हि।

केवलानुपलब्धेश्चेदुपलब्धिर्न तु क्वचित्॥

४०६. शरीरस्यान्तरेवावस्थितत्वान्मन्मते सदा।

तत्रैवात्मोपलब्धिस्स्यात् न चान्यत्रेति सिद्धयति॥

தில் அததகைய ஆத்மாவே முற்கூறிய தனது தோற்றத்திற்கும், தோற்றமின்மைக்கும் காரணம் என்று கூறவேண்டும். அவ்வாதமாவானது ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவே எங்கும் எப்போதும் இருக்கிறபடியால், முற்கூறிய தோற்றமும், தோற்றமின்மையும் எங்கும் எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும். ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட தோற்றமும், தோற்றமின்மையும் ஒரே காலத்தில ஒரே இடத்தில உண்டாகவேண்டிவருகையாகிற இந்த தோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, ஆத்மாவானது எங்கும் எப்போதும் தனது தோற்றத்திற்கே காரணமாகிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால் உலகிற்காணும் (ஆத்மாவின்) தோற்றமின்மை பொருந்தாமலே போகும். அதுபோலவே, ஆத்மாவானது எங்கும் எப்போதும் தனது தோற்றமின்மைக்கே காரணமாகிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால், உலகிற்காணும் (ஆத்மாவின்) தோற்றம் பொருந்தாமலே போகும். எங்களுடைய மதத்தில்—ஆத்மாவானது எல்லா விடத்திலும் இருப்பது என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், ஸ்ரீரத்தினுள் ஓரிடத்தில் மாதிரம் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்வதால், அங்கு மாதிரமே ஆத்மா தோன்றுவதும், மற்ற விடங்களில் தோன்றாமலிருப்பதும் நனகு பொருந்திவிடுகிறது “எங்குமிருக்கும் ஆத்மாவானது ஜடூஸ்வரூபமாயிருக்கச்செய்தே இந்நிரியங்கள் முதலான கரணஸமயோக்யத்தினாலே அவ்வப்போது உண்டாகும் அறிவை உடையது” என்று ஒப்புக்கொள்ளும் நையாயிகபக்ஷத்திலும்—எல்லா ஆத்மாக்களும் எப்போதும் எங்குமிருப்ப

४०७. आगन्तुकज्ञानपक्ष आत्मनां सर्वगत्यतः ।

साधारण्याददृष्टादेश्चोक्तदोषः समस्तथा ॥

४०८. आत्मा ज्ञानस्वरूपोऽणुः नित्यज्ञानगुणस्तथा ।

इत्यर्थोऽस्यामधिकृतौ स्थापितो मानयुत्तिभिः ॥

॥ इति ज्ञाधिकरणम् ॥

कर्त्रधिकरणम् ॥ (२-३-५)

सि-स-कर्त्ता सास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ (२-३-३३)

४०९. जीवस्य पूर्वं ज्ञातृत्वमणुत्वं च समर्थितम् ।

कर्तृत्वमपि तस्यैव स्थाप्यतेऽधिकृताविह ॥

தாலும், எல்லாக் கரணங்களோடும் கூடிய எல்லா ஆதமாககளோடும் அத்ருஷ்டம் முதலான ஹேதுக்கள் சேர்ந்திருக்கிறபடியாலும் முன பண்புகளில் சொன்ன உபலப்தியுடையதென்பதும், அநயதரநியமமுமாகிற தேவாஷ்வங்கள் ஏற்பட்டே தீரும். இக்கால, ஆதமாவானது அணுவாய், ஜனாநஸவருபமாய், ஜனாநத்தை எப்போதும் குணமாகவும் உடையதாயிருப்பது எனனும் பக்டீம் இவ்வதிசுரணத்தில் பரமாணு யுகதிசளாலே ஸதூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஜனாதிசுரணம் ஸம்பூர்ணம்

கார்த்திகரணம் ॥ 2-3-5 ॥

ஸி ஸௌ-கர்த்தா ஸாஸ்தார்த்தவத்த்வாத் ॥ 2-3-33 ॥

ஸாஸ்தார்த்தவத்த்வாத்-ஸாஸ்தரம் பயனுள்ளதாக ஆக வேண்டுமாய்கையால் காததா-ஆதமா கர்த்தாவாகவும்-ஆகிறான்.

409. அவதாரிகை முன அதிசுரணத்தில் ஜீவஸவருபத்தக்கு ஜனாநருதவமும் அணுவவமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிசுரணத்தில் அந்த ஜீவனுக்கே காதருதவமும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

४१०. पू- प्रधानस्यैव कर्तृत्वमात्मनस्तत्र संभवेत् ।

“हन्ता चेन्मन्यते हन्तु”मित्यादिकठवाक्यतः ॥

४११. हननादिक्रियास्वस्य कर्तृत्वं प्रतिपिष्यते ।

“अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ॥”

410-413. பூவபக்ஷம். ஜீவன தானே காததாவாய் (கார்யங்களைச் செய்பவனாய்) இருக்கிறானு அல்லது அவன தான அகர்ததாவாய் (கார்யங்களைச் செய்யாகவனாய்) இருந்துகொண்டே அசேதனங்களான பரகருதி குணங்களின காதருதவததை (செயலபுரியும் தனமையை) தன்னிடம் ஏறிட்டுக்கொள்கிறானு என்று ஆராயுமளவில், ஆகமா அகாததாவாயிருக்கிறானு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமே பொருததமுள்ளது என விளங்குகிறது ஏனெனில் ஆத்மா அகர்ததாவாகவேயிருக்கிறானு என்றும் ப்ரகருதி குணங்களுக்கே கர்தருதவம் உள்ளதென்றும் அத்யாதம் ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப்படுகிறது உக்யாஹரணமாக, கட்யவலலியில் ‘ந ஜாயதே மரியதே’ [2-18] என்று தொடங்கி பரகருதி விகாரமான தேதுஹததின் தனமைகளான பிறப்பு இறப்பு முதலானவை அனைத்தும் ஜீவனுக்குக் கிடையாது என்று கூறி.

“ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹநதும் ஹதஸசேந மந்யதே ஹதம் ।

உபெ,ள தெள ந விஜானீதோ நாயம் ஹநதி ந ஹநயதே ॥”

[கட்ய 2-19]

[ஹிமஸிககிறவன எதிரியைத் தான ஹிமஸிப்பதாக நினைத தாலும், ஹிமஸிககப்படுகிறவன் தனை ஹிமஸிககப்படுபவனாக நினைததாலும் அவ்விருவரும் உண்மையை அறிய வில்லை, முன்னவன ஹிமஸையைச் செய்யவுமில்லை, பின்னவன ஹிமஸிககப்படவுமில்லை.] எனனும் மநதிரததில் ஹநநம் (ஹிமஸித்தல்) முதலான கிரியைகளில் ஜீவனுக்கு உண்மையில் காத்ருதவம் இல்லை என்று தள்ளப்படுகிறது.

४१२. “नान्यं गुणेभ्यः कर्तार”मित्यादिभगवद्वचः ।

स्वरूपमस्याऽकर्तृत्वं व्यामोहः कर्तृतात्मनि ॥

४१३. भोक्तृत्वमेव जीवस्येत्येवं वक्ति स्फुटं ह्यतः ।

प्रकृतेरेव कर्तृत्वं भोक्तृत्वैवात्मनो भवेत् ॥

‘பரகருதே. க்ரியமாணாநி குணை. காமாணி ஸர்வஸா ।

அஹங்கார விழுடா, தமா காத்தாடஹமிதி மநயதே ॥’

[கீதை 3-27]

[அஹங்காரத்தாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவன். பிரகிருதியினுடையவையான எதவரஜஸ தமோ குணங்களாலே பலவகைகளில் செய்யப்படும் கர்மங் களைக் குறித்து, ‘நானே செய்பவன் என்று மயங்குகிறான்.]

‘நான்யம் குணேப்ய கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாடநுபஸ்யதி’

[கீதை 14-19]

[அறிவாளியானவன் குணங்களைக்காட்டிலும் வேறு காத்தா இல்லை என்று எப்போது காண்கிறானோ (அப்போது என நிலையை அடைகிறான்.)]

‘‘கார்யகாரணகர்த்தருதவே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்சயதே ।

புருஷ ஸுக்தது: க்ஞாநாம் பேர்த்தருதவே ஹேதுருச்சயதே ॥’’

[கீதை 13-20]

[சரீரேந்திரியங்கள் செயல புரிவதில் ப்ரக்ருதியே காரண மாகக் கூறப்படுகிறது. ஸுக்தது: க்ஞாநகளை அநுபுவிப்பதில் புருஷனே காரணமாகக் கூறப்படுகிறான்.] என்று கீதையில் புகுவான் தானே—அகர்த்தாவாயிருப்பதே ஜீவனின் ஸ்வரூப மென்றும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைப்பது மயக்கமென்றும், கர்த்துவம் எதவரஜஸ்தமங்களோடு கூடிய பரகருதியி னுடையதே என்றும், ஜீவனுக்கு ஸுக்தது: க்ஞாநகளை அநுபு விப்பதே உள்ளது என்றும் இவ்வர்த்துத்தைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறான் ஆகையால், கர்த்துவம் ப்ரகருதியி னுடைய குணமே என்றும், ஜீவாத்மாவிற்கு அது பொருந் தாது, பேர்த்தருத்வமே பொருந்தும் என்றும் தேறுகிறது.

४१४.சி- इत्यसन्मतमात्मैव कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वतः।

शासनादेव शास्त्रं तत् शासनं च प्रवर्तनम्॥

४१५. प्रवर्तकत्वं शास्त्रस्य बोधोत्पादनमार्गतः।

अचेतनं प्रधानं न शक्यं बोधयितुं ततः॥

४१६. शास्त्राणामर्थवत्ताऽस्य भोक्तृवैतन्ययोगिनः।

कर्तृत्वं एव हि फलं प्रयोक्तार्यैव संभवेत्॥

४१७. यदकर्तृत्वमस्योक्तं हननाख्यकृतौ च तत्।

हन्तव्यत्वाभावतोऽस्य नित्यत्वादुपपद्यते॥

414-420. ஸித்யுதரணம். இடபூர்வபக்ஷம் தவறு
ஸாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக ஆகவேண்டுமாகையால்,
ஆத்மாவே கர்த்தாவாக ஆகிறான். 'ஸாஸ்த்ரம் ஸாஸ்த்ரம்'
எனகிற வ்யுதபத்தியின்படி கட்டளையிடுவதாலேயே
வேதம் முதலானது ஸாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது. 'யஜேத'
[யாக்யம் செய்யவேண்டும்] 'உபாஸீத [உபாஸனம்
செய்யவேண்டும்.] என்று ஒவ்வொரு காரியத்தில் ஜீவனை
ஈடுபடுத்துவதே கட்டளையிடுவதாகும். ஜீவனுக்கு அறிவை
உண்டாக்கித்தான் அவனை அவ்வக்காரியங்களில் ஈடுபடுத்த
முடியும். அறிவற்றதான ப்ரக்ருதிகு அறிவை உண்
டாக்கி, அதை காரியங்களில் ஈடுபடுத்தமுடியாது. ஆகை
யால், ஒரு காரியத்தின் பூலனை அனுபவிக்கும் ஜீவனுக்கே
அக்காரியத்தில் காதருத்வமும் இருந்தால்தான் ஸாஸ்த்ரங்
கள் பயன்பெற்றவையாகும். இதையே "ஸாஸ்த்ரபூலம்
ப்ரயோகதரி" [செயலபுரிகிறவனிடத்திலேயே ஸாஸ்த்ரத்
தின் பயன் ஏற்படுகிறது] என்று பூவமீமாம்ஸகர்கள்
கூறினர். "ஹந்தா சேத" என்று தொடங்கும் மந்திரம்
ஆத்மா நித்யமாகையால், அது கொல்லப்படமுடியாதது
என்னும் கருத்துடையதேயொழிய ஜீவனுக்கு (ஹநகரியை
யில்) கர்த்தருதவம் கிடையாது என்னும் கருத்துடையதல்ல.

४१८. प्रवृत्तिष्वस्य संसारे कर्तृता गुणयोगतः।

अतो गुणानां कर्तृत्ववचनं चोपपद्यते॥

४१९. “कारणं गुणसङ्गोऽस्ये”त्यत्रैवार्थोऽयमुच्यते।

“अधिष्ठानं तथा कर्ते”त्यत्रैवोक्ताऽस्य कर्तृता॥

४२०. अतः कर्ता च भोक्ता च जीवात्मैवेति सिद्धयति।

“பரகருதே. கரியமாணரி குணே ” என்ற கீதாஸலோகத
தில் பரகருதிகுணங்களுக்கு கர்த்ருதவம் சொல்லப்படுவ
தும், இந்த ஸமஸார க்ருணையில் ஜீவன பற்பல முயற்சிகளில்
ஈடுபடுவது பரகருதிகாரயமான தனது ஸாரீரத்தி
லுள்ள ஸதவாதி குணங்களின் சேர்க்கையாலேயே என னும்
கருததுடையதாகும் கீதையிலேயே “ காரணம் குண
ஸங்கேதாஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு [கீதை 13-21]
[இந்த ஜீவனுக்கு ஸதவாதி குணங்களிலும், அவற்றின் காரய
மான ஸுகூது கருணங்களிலும் உள்ள பற்றுதல புண்பாப
கர்மங்களைச் செய்வித்து நற்பிறப்புக்களுக்கும், தீய பிறப்பு
களுக்கும் காரணமாகிறது.] என னும் ஸலோகத்தில் குணங
களில் பற்றுதல இவனை கர்மங்களைச் செய்விக்கிறது என்று
காட்டுவதன் மூலம் கர்த்ருதவம் குணஸம்பந்தத்தால் ஜீவ
னுக்கே ஏற்படுகிறது என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.

“அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா கரணம் ச பருத்யக்ஷிதம்।

விவிதா ச பருத்யக சேஷ்டா தைவம் சைவாதர பஞ்சமம்॥”

[கீதை 18-14]

[(1) ஸாரீரம், (2) கர்த்தாவான ஜீவன, (3) மனத்துடன்
கூடிய பலவகைப்பட்ட கர்மேந்திரியங்கள் (4) பஞ்ச
வ்ருத்திபராணைகள் (5) பரமாத்மா என னும் ஐந்தும் கா
மங்களுக்கு காரணங்களாகின்றன.] என்கிற கீதாஸலோ
கத்தில் ஜீவனை காத்நா என்றே எடுத்திருப்பதும் இவரு
குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆகையால் ஜீவனை கர்மங்களுக்கு
கர்த்தாவாகவும், அவற்றின் பூலனை அநுபூவிகளும் பேராகதா
வாகவும் ஆகிறான் என்று தேறுகிறது.

सि-स-व्यपदेशाच्च क्रियायां नचेन्निर्देशविपर्ययः ॥ (२-३-३५)

ஸ். ஸௌ:- உபாத்நாத், வீஹாரோபதேயாச்ச

И 2-3-34 И

உபாத்நாத—(சரீரேந்திரியங்களைப்) பற்றிக் கொண்டு, விஹாரோபதேயராத் ச— (ஜீவன) ஸஞ்சரிப்பதாக உபதேயஸிகையாலும் (ஜீவனே காததா.)

420*-421. விதத்தாநதம். “ஸ யத்யா மஹாராஜோ ஜாநபத்யாந் க்ருஹீதவா ஸவே ஜநபதே யத்யாகாமம பரிவாத ததே. ஏவமேவைஷ ஏதாந ப்ராணாந் க்ருஹீதவா ஸவே ஸரீரே யத்யாகாமம பரிவாதததே” [புருஹ 4-1-18] [மஹாரா ஜன தன் நாட்டிலுள்ள குடிமக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது நாட்டில இஷ்டப்படி எப்படி ஸஞ்சரிககிறானோ, அப்படியே இநத ஜீவனும் (ஸவப்நகாலத்தில) இவ்வீந் திரியங்களைப் பற்றிக்கொண்டு தனது ஸரீரத்தில இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிககிறான்.] எனறு உபநிஷததில் இநதிரியங்களைப் பற றிக்கொள்வதிலும். ஸரீரத்தில விஹாரம (ஸஞ்சாரம) செய் வதிலும் ஜீவனையே கர்த்தாவாக உபதேசும செய்திருப்ப தாலும் ஜீவனை கர்த்தாவாகிறுனன்றோ.

ஸி. ஸௌ- வ்யபதேயாச்ச க்ரியாயாம் ந சேந்நீர்த்தேய
விரய்யய: || 2-3-35 ||

கரியாயாழம் வ்யபதே:ஸாத ச— (லௌகிக வைதிக)
கரியைகளில் (காததாவரக) கூறுகையாலும் (ஜீவன
காததா) ந சேத—(விஜ்ஞாநஸ்ப:க:தால ஆத்மாவை)
சா—51

४२२. “विज्ञानं तनुते यज्ञं कर्माणि तनुतेऽपि च”।

इति सर्वक्रियास्य कर्तृत्वव्यपदेशतः॥

४२३. कर्ताऽयं, ननु विज्ञानशब्दान्नात्मोच्यतेऽपि।

अन्तःकरणरूपोक्ता बुद्धिरेवेति चेन्न तत्॥

கூறவில்லையாகில், நிரத்தேஃஸ விபர்யய.— (விஜ்ஞாநேந
என்று) வேற்றுமை மாறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்.

422-425. ஸித்த்யாந்தம்— “விஜ்ஞாநம் யஜஞம் தநுதே
காமாணி தநுதேஃபி ச’ [தை-ஆந 5-1] [ஜ்ஞாநஸவருபணை
ஜீவன யாக்யம் முதலான வைத்யுககரியைகளைச் செய்கிறான்;
பணம் ஸமபாதிஃதல முதலான லௌகிககார்யங்களையும்
செய்கிறான்.] என்று லௌகிகங்களாகவும் வைத்யுகங்களாகவு
முள்ள கிரியைகளைச் செய்யும் கர்த்தாவாக ஸ்ருதியில்
ஜீவாத்மாவே சொல்லப்படுகிறானாகையாலும் அவனே
காததாவாகிறான். “இந்த வேத்யவாக்யத்தில் ‘விஜ்ஞாந’
ஸப்த்யத்தால ஜீவாத்மா சொல்லப்படவில்லை; அந்த.கரண
மான புத்த்யியே விஜ்ஞாநம் எனப்படுகிறது’ என்று
பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவது பொருந்தாது; ஏனெனில்: அந்த.
கரணமானது கிரியைக்கு ஸாத்யநமாயிருப்பது; “விஜ்ஞாநாத
யநேந இதி விஜ்ஞாநம்” என்னும் வ்யுத்தத்தியாலே
விஜ்ஞாந ஸப்த்யத்தாலே ஜ்ஞாந க்ரியா ஸாத்யமான
அந்த.கரணத்தைக் கொள்ளப்பார்த்தால, “கரணே தருதியா”
என்னும் வ்யாகரண வழக்கின்படி மூன்றாவது வேற்றுமை
வரவேண்டுமாகையால். “விஜ்ஞாநேந யஜஞம் தநுதே”
[விஜ்ஞாநமாகிற புத்த்யியால் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறான்]
என்றே ப்ரயோக்யம் ஏற்பட்டிருக்கும். இனி, “விஜ்ஞாநாத
யநேந” என்று ஜ்ஞாநவிஷயத்தில் புத்த்யியானது கரண
மாயிருந்தாலும், க்ரியா விஷயத்தில் அது கர்த்தாவாகவே
யிருக்கையால் மூன்றாவது வேற்றுமை வரவேண்டிய
அவஸ்யமில்லை என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவார்களாகில்.

४२४. तथा सत्यत्र निर्देशविपर्यायो भवेत्खलु।

विज्ञानेनेति करणविभक्तिः पठिता भवेत्॥

४२५. ततो विज्ञानशब्देन जीवात्मैवोच्यते श्रुतौ।

सि-सू-उपलब्धिवदनियमः॥ (२-३-३६)

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனில் ஜ்ஞாதருத்வம், பேடாக் தருத்வம். கர்தருத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே ஆஸரயத்தைப் பற்றி நிற்பவையேயாகையால், புத்தூதியானது ஜ்ஞாதத்துக் கும் பேடாகூத்திற்கும் கர்ததாவல்லாது கரணமாகவும். கிரியைகளுக்கு மாததிரம் கர்த்தாவாகவும் ஆகமுடியாது. ஆகையால் ஜ்ஞாதத்துக்கும், பேடாகூத்துக்கும் கர்த்தாவான ஜீவனே கிரியைக்கும் கர்த்தாவாகமுடியும் எனப்பதே ஸருதியின் கருத்தாகும். அந்த:கரணமாகிற புத்தூதியானது கரணமாகவே ஆகுமெயொழியக் கர்த்தாவாக ஆகமுடியாது என்று ஸாஸ்த்ரததுக்குக் கருத்து இருப்பதாலேயே “மநஸைவ அநுதூரஷ்டவ்யம்” “விஜ்ஞானேந விஜ்ஞாநம் ஆதூரய” “புத்தூத்யா யயா தூரயதே மந: பராணேநதூரிய க்ரீயா” என்று எல்லாவிதமான கிரியைகளுக்கும் புத்தூதியைக் கரணமாகவே கருதி ஸாஸ்த்ரமானது மூன்றாவது வேற்றுமையையே பிரயோகித்தது. அது போலே “விஜ்ஞானேந” என்று மூன்றாவது வேற்றுமையைப் ப்ரயோகியாமையால், இங்கு ‘விஜ்ஞாநம்’ என்று ஜீவனே கூறப்படுகிறான் என்றும் ‘அவனே கர்த்தா’ என்றும் தேறிற்று.

ஸ்ரீ. ஸூ:- உபலப்திவதுநியம: || 2-3-36 ||

உபலப்திவத் — (முன் அதிகரணத்தில் கடைசி (2-3-32) ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட) உபலப்தியைப் போலே, அநியம்.—(கர்மபலபேடாகூத்தில்) நியமமில்லாமற போகும்.

उपलब्धेरनियमः विभुत्वे चात्मनः पुरा॥

४२६. य उक्तस्तद्वदत्रापि ह्यकर्तृत्वेऽस्य चात्मनः।
 प्रकृतेश्चापि कर्तृत्वे भोक्तृत्वानियमो भवेत्॥
४२७. प्रकृतेस्सर्वपुरुषसामान्यादखिलाः क्रियाः।
 भोगाय स्युः सर्वपुंसां नैव वा यस्य कस्यचित्॥
४२८. अन्तःकरणभेदेऽपि ह्यात्मनां सर्वगत्वतः।
 साधारण्यं चानिवार्य व्यवस्थाऽतो न सिद्ध्यति॥
४२९. ततश्चास्यैव कर्तृत्वं, प्रकृतेर्नहि सर्वथा।

425*-429. ஸித்ததநாதம். முன் அதிகரணத்தில கடைசி (2-3-32) ஸுத்தரத்தில். ஆத்மாவுக்கு விபுக்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால். ஆத்மா எங்கும் எப்போதும் தோன்ற வேண்டியிருக்கும். அல்லது தோன்றாமலே போகவேண்டியிருக்கும் என்று உபலப்தியின் (தோற்றத்தின்) அநியமம் கூறப்பட்டதுபோலே, இங்கும், ஆதமாவைக் கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ளாமல், ப்ரகருதியையே கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டால், ப்ரகருதியானது எல்லா ஆதமாக்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கையால், ப்ரகருதி செய்யும் எல்லாக் கிரியைகளின் பூலனையும் எல்லா ஆதமாக்களுமே அநுபுவிக்க வேண்டிவரும், அல்லது ஓராதமாவும் அநுபுவிக்காமல் போகவேண்டிவரும். “ஒவ்வோராதமாவுக்கும் அந்த கரணம் (மனம்) வெவ்வேறாயிருக்கிறபடியால், இந்த அநியமம் ஏற்படாது; எவன் எந்த அந்தக் கரணத்தை உடையவனாக எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அந்த அந்த கரணத்தோடு கூடி அந்தக் கர்மத்தின் பூலததை அநுபுவிக்கிறான் என்று நியமம் கூறிவிட்டலாம்” என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவார்களாகில, இதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனில்: ஆதமாக்கள் விபுவாயிருக்கையால், எல்லா ஆதமாக்களுக்கும் எல்லா அந்தக் கரணங்களோடும் ஸம்பந்தியிருக்கையால், அந்தக் கரணங்களைக்கொண்டு கர்மபூலபேரகநியமம் கூறுவது ஒட்டாது. ஆகையால் ஜீவனுக்கே கர்த்தருதவம்பொருந்தும்; ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்தருதவம் எவ்வகையிலும் ஒட்டாது.

சி-ஸ்-शक्तिविपर्ययात्॥ (2-3-37)

प्रकृतेस्मति कर्तृत्वे तदन्यस्य तु सर्वथा॥

४३०. भोक्तृवायोगतस्तस्या एव स्यात् भोक्तृता ततः।

आत्मनो भोक्तृताशक्तिर्न स्यात्सा प्रकृतेरिति॥

४३१. मानं नात्मस्थितौ तस्मात्कर्ता भोक्ता च चेतनः।

சி-ஸ்-समाध्यभावाच्च॥ (2-3-36)

ஸி. ஸு:- ஸக்திவிபர்யயாத் || 2-3-37 ||

ஸக்திவிபர்யயாத் — (ப்ரக்ருதிகுக் கர்தருதவததை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கே பேராகத்ருதவஸுகதியையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகையால், ஆ த ம ா வி ர கு) பேராகத்ருதவஸுகதி இலலாமறபோகும்.

429*-431. ஸித்தூதாந்தம். கர்ததாவாயிருக்கும் தத்துவமே தான செய்த கார்யங்களின் பூலன்னை அநுபூவிகக வேண்டுமாகையால். புத்தூதியையே கர்ததாவாக ஒப்புக் கொள்ளும் பகூத்தில அதற்கே பேராகத்ருதவஸுகதியையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருமாகையால், ஆ த ம ா வி ர கு பேராகத்ருதவஸுகதி இலலாமறபோகும். புருஷோஸதி பேராகத்ருபூவாத்” [ஸாங்க்யததவகௌமுதி, 27] எனகிற படியே, ஸாங்க்யராகள் பேராகதாவாகவே ஆதமதத்துவததை ஒப்புக்கொள்வதால், ப்ரக்ருதியே பேராகதா என்று தேறிவிட்டபினபு ஆகமாவென்னும் தத்துவத்தை ஒப்புக் கொள்வதே அவஸாயில்லாமறபோகும். ஆகையால், காததாவாகவும், பேராக்தரவாகவும் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்வதே சரியானதாகும்.

ஸி. ஸு:- ஸமர்த்த்யபூவாச்ச || 2-3-38 ||

ஸமர்த்த்யபூவாத ச — (மோக்ஷஸாதூபூகமான) ஸமர்த்தூபொருந்தாதாகையாலும் (ஆதமாவே கர்த்தா).
சா-52

कर्तृत्वे प्रकृतेस्तस्याः समाधौ मोक्षसाधने ॥

४३२. सा स्यात्कर्त्री समाधिश्च प्रकृत्यन्योऽस्म्यहन्तिवति ।

प्रकृतिः प्रकृतेरन्यासीति ध्यातुमलं न हि ॥

सि-सू-यथा च तक्षोभयथा ॥ (२-३-३९)

४३३. वागादीन्द्रियसम्पन्नोऽप्यात्मेच्छति यदा तदा ।

करोति नेच्छति यदा न करोति तदा यथा ॥

431*-432. ஸித்தூதநதம். ப்ரகருதியையே கர்த்தா வாக ஓபபுககொண்டால, மோக்ஷஸாதூநமான ஸமாதியைச் செய்யும் கர்த்தாவும் அதுவேயெனக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ஸமாதியை 'ப்ரகருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்' எனனும் அநுஸந்தானமாகவே ஸாங்க்யர்கள் ஓபபுககொள்ளுகிறார்கள். 'ப்ரகருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்' எனனும் அநுஸந்தானமாகிற ஸமாதிய் ப்ரகருதிக்கு எப்படி ஓட்டும்? ஆக, ஸமாதியே பொருந்தாமற்போகவேண்டிவருகிறபடியால், ஆதமாவே கர்த்தா என்று ஓபபுககொள்வதே பொருத்தம்.

ஸி. ஸூ.—யதூ ச தக்ஷோப,யதூ ॥ 2-3-39 ॥

யதூச தக்ஷா உப,யதூ—(ஆதமா கர்த்தாவாயிருந்தால் தான்) தச்சனைப்போலே, (இஷ்டமிருந்தால் வேலை செய்கிறான்; இஷ்டமில்லையானால் வேலை செய்வதில்லை என்னும்) இருவிதமான வ்யவஸ்தையும் (ஓட்டும்)

433-435. ஸித்தூதநதம். வாககு முதலான இந்திரியங்களோடு கூடியிருந்தபோதிலும் ஜீவனுனைவன விருப்பமிருக்கும்போதுதான் பேச்சு முதலான செயல்களில் ஈடுபடுகிறான்; விருப்பமில்லையாகில ஈடுபடுவதில்லை. செதுகுவது முதலான தன தொழிலுக்கு உபகரணமான வாஸி முதலிய கருவிகளோடு கூடியவனாயிருந்தபோதிலும், தச்சனான விருப்பியபோதே அததொழிலைச் செய்கிறான்,

४३४. तक्षा वास्यादियुक्तोपि स्नेच्छयैव करोति च ।

न करोति च, कर्तृत्वे प्रकृतेरचिन्स्तथा ॥

४३५. वाञ्छादिहेत्वभावाद्धि सर्वदा कर्तृता भवेत् ।

तस्मात् कर्तृत्वभोक्तृत्वे जीवस्यैवेति सुस्थितम् ॥

॥ इति कर्त्रधिकरणम् ॥

பராயத்தாதிக்கரணம் ॥ (२-३-६)

சி-ஶ-பராத்த தஞ்சுதே: ॥ (२-३-४०)

४३६. पूर्वं जीवस्य कर्तृत्वं यत् व्यवस्थापितं नयैः ।

तत् परात्माधीनमिति स्थाप्यनेऽधिकृताविह ॥

இலலையாகில செய்வதில்லை எனபதை உலகில காண்கிறோம். அசேதனமான புதுத்தியைக கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டால், அதற்கு ஜீவனுக்கு உள்ளதுபோலே, விருப்பம், விருப்பமின்மை ஆகிய காரணங்கள் இல்லாமையால், முறக்கூறிய வ்யவஸ்தை, ஏற்படாமல் எப்போதுமே அது கர்த்தாவாகவேண்டிவரும். ஆகையால், கர்த்தருதவ போகருதவங்களாகிற இரண்டும் ஜீவனுக்கே உள்ளவை எனபது உறுதியாயிற்று.

காதர்த்திகரணம் முற்றிற்று.

பராயத்தாதிக்கரணம் ॥ 2-3-6 ॥

ஸி ஸ:—பரரத்து தச்ச்ருதே: ॥ 2-3-40 ॥

ததது—(ஜீவனுடைய) அந்த காதருதவமோவெனில, பராத—பரமாதமாவாலேயே ஏற்படுகிறது. ஸ்ருதே—ஸருதி அப்படிக்கூறுகிறபடியால்.

436. அவதாரிகை: முன அதிகரணத்தில யகதிகளைக சொண்டு ஜீவனுக்கு உள்ளதாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட காத ருத்வம் பரமாதமாதீநமானது என்று இவவதிக்கரணத்தில நிலைநாட்டப்படுகிறது.

४३७. पू- स्वायत्तमेव कर्तृत्वं न परायत्तमात्मनः।

पराधीनं यदि स्यात्तत् विध्यादेर्व्यर्थताऽऽपतेत्॥

४३८. यः स्वबुद्ध्या प्रवृत्त्यादिशक्तः प्रेर्यस्स एव हि।

तस्माज्जीवस्य कर्तृत्वं स्वातन्त्र्येणेति चेन्न तत्॥

४३९.सि- कर्तृत्वमस्य जीवस्य परात्मायत्तमेव हि।

“अन्तः प्रविष्टश्चास्ति, य आत्मनी”त्यादिवाक्यतः॥

437-438-பூர்வபக்ஷம். ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸ்வதநநரமானதா, அலவது பரமாத்மாவுக்கு வஸூப்பட்டதா என்று ஆராயுமளவில், ஸ்வதந்த்ரமானது எனேறே நிரணயிககவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில்; பரமாத்மாதீநமாக ஜீவன கார்யங்களைச் செய்கிறான என்று ஒப்புக்கொண்டால் 'இதைச் செய் அதைச் செய்' என்று விதிக்கும் ஸாஸ்தரங்களும், 'இதைச் செய்யாதே; அதைச் செய்யாதே' என்று நிஷேதிக்கும் ஸாஸ்தரங்களும் பயனற்றவையாகும். எவனெருவன் தன் அறிவைக்கொண்டு ஒரு காரியத்தைத் தொடங்குவதையோ, அதில நின்றும் கைவாங்குவதையோ தானே செய்கிறானே. அவனைக்குறித்தே ஸாஸ்த்ரம் ஒரு காரியத்தைச் 'செய்' என்றும், மறனெரு காரியத்தைச் 'செய்யாதே' என்றும் ஆணையிடமுடியும். ஆகையால், இப்படி ஆணையிடும் ஸாஸ்த்ரங்கள் பயனற்றவையாகாமைக்காக ஜீவன தன் அறிவைக்கொண்டு ஸ்வதநநரமாகவே கார்யங்களைச் செய்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

439-440 ஸித்ததாந்தம். ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீநமானதேயாகும். ஏனெனில் லேவதுவாக யங்கள்—'ஜீவன் பரமாத்மாவால் நியமிகப்பட்டே காரியங்களைச் செய்கிறான்' என்றனனேரு கூறுகின்றன. எந்த வாக்யங்கள் அப்படிக்கூறுகின்றனவெனில்,

४४०. “सर्वस्य चाह”मित्यादिगीतावचनतस्तथा ।

अतो जीवस्य कर्तृत्वं परात्माधीनमिष्यते ॥

“அந்த. பரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாதாம் ஸர்வாதமா” [தைத்—
ஆர 3-11-10] [ஸாவாநதாயாமியான புகுவான ஜனங்களை
உளநுழைந்து நியமிக்கிருன] “ய ஆதமநி திஷ்டந் ஆதம
நோநதர. பமாதமா ந வேத்ய பஸ்யாதமா ஸரீரம் ய ஆத்
மாநமநதரோ பமயதி ஸ த ஆத்மாநந்தாயாம்பமருத.”
[புருஹ 5-7-22] [எவ்வெருவன ஜீவாதமாவின் வெளிப்புறம்
நிற்கிருளோ, ஜீவனின் உடப்புறமும் இருக்கிருளோ, எவனை
ஜீவன அறிவதில்லையோ எவனுக்கு ஜீவன ஸரீரமோ,
எவன ஜீவனை உளநுழைந்து நியமிக்கிருளோ மரணமற்ற அவ
வந்தாயாமியே உனக்கு ஆதமாவாகிருன] முதலான ஸருதி
கள் பரமாதமாவே ஜீவனை எப்போதும் நியமிப்பதாகக்
கூறுவதைக்காணலாம். ஆகையால் ஜீவனுடைய காதருத
வம் - பரமாதமாதீநமேயாகவேண்டும “ஸர்வஸ்ய சாஹம்
ஹருதி, ஸநநிவிஷ்ட மதத் ஸ்மருதிர் ஜஞாநமபோஹநம் ச”
[கீதை 15-15] [எல்லா ஜீவர்களின் ஹருத்யத்திலும் நான்
வாழ்கிறேன்; எனனாலேயே ஜீவனுக்கு நினைவு, அறிவு,
மறதி முதலியவை அனைத்தும் ஏற்படுகிறது] “ஈஸ்வர:
ஸாவபூதாநாம் ஹ்ருத்யேஸோஜாந திஷ்டதி! பராமயந
ஸாவபூதாநி யந்த்ராநுடாநி மாயயா||” [கீதை 18-61]
[அாஜுனா! ஸாவேஸவரனான வாஸுதேவன எல்லா ஜனங்
களுடைய ஹருத்ய பரதேஸத்திலும்—பரகருதியாகிற யந
திரத்தில் ஏறியிருக்கும் அவற்றை ஸதவாதி, குணமய
மான பரகருதி காராயமான ஸரீரேநதிரியங்களைக் கொண்டு
அநதநத ஸதவாதி, குணத்திற்கு அநுகுணமாகச் செயல்
களில் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு நிற்கிருன.] என்று கீதை
யிலும் இவ்வாதத்யமே கூறப்பட்டது. ஆகையால் ஜீவ
னுடைய காதருதவம் பரமாதமாதீநமானது என்றே
கொள்ளவேண்டும.

सि-सू-कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ (२-३-४१)

४४१. सर्वक्रियासु जीवेन प्रथमं स्वेच्छया कृतम् ।

यत्नं परात्मापेक्षया तत्रानुमतिदानतः ॥

४४२. प्रवर्तयत्ययं चार्थः विध्यवैयर्थ्यतस्तथा ।

निग्रहानुग्रहाभ्यां च ज्ञायतेऽतः परात्मना ॥

ஸி-ஸூ- க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து

விஹிதப்ரதிஷித்தாவையர்த்த்யாதிப்ய: || 2-3-41 ||

க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷ: து-(எல்லாச் செயல்களிலும்) ஜீவ னால் செய்யப்பட்ட (முதல) முயற்சியை எதிர்பாராததே (பரமாத்மா அமுயற்சியை அநுமதித்து அக்காரியத்தைச் செயலிக்கிருன) (ஏனெனில்) விஹிதப்ரதிஷித்த - அவையாத்யாதிப்ய.— விதிநிஷேத ஸாஸ்தரங்களை வீணாகாமலிருக்கவேண்டும்கை முதலான காரணங்களால்.

441-446 வித்தாநதம:—காதருதவம் பரமாத்மாதீந டானது என்று கொண்டால், விதிநிஷேத ஸாஸ்தரங்கள் வீணாகும் என்று பூவபக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு இனிப் பரிஹாரம் உரைக்கப்படுகிறது எல்லாச் செயல்களையும் தொடங்கும்போது, ஜீவன தன் விருப்பப்படி முதலக்ஷணத்தில் செய்யும் முயற்சியைப் பரமாத்மா அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் உபேக்ஷித்து நிறிகிருன. இரண்டாவதுக்ஷணத்திலிருந்து செய்யும் முயற்சிகளை, முதல முயற்சிக்கு அநுகூணமாகச் செய்ய அநுமதிப்பதன் மூலம் ஜீவனைக் காரியங்களைச் செயலிக்கிருன. ஏன் இப்படி ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்? எனில் முதல முயற்சியிலும் ஜீவனைக் காரியம் செய்வதற்குப் பரமாத்மாவே தூண்டி விடுகிருன என்று ஒப்புக்கொண்டால் ‘இதைச் செய, அதைச் செய’ என்று விதிக்கும் ஸாஸ்தரங்களும், ‘இதைச் செய்யாதே; அதைச் செய்யாதே’ என்று நிஷேதிக்கும்

४४३. प्रवर्तितोऽपि जीवात्मा योग्यो विधिनिषेधयोः।

तस्माज्जीवस्य कर्तृत्वं परायत्तमिति स्थितम्॥

४४४. औदासीन्यानुमन्तृत्वे प्रेरकत्वमितीशितुः।

आकारास्सन्ति तत्राद्यप्रवृत्तौ प्रत्यगात्मनः॥

४४५. औदासीन्यं, द्वितीयादिप्रवृत्तावनुமन्தா ।

தட்பாவே ப்ரவூத்ரஃயாத்மனோ஽ஸம்வாத்யா ॥

ஸாஸ்தரங்கனும் பயனற்றவையாகும் தானே தூண்டி விட்ட புணயபாபச செயல்களைக்குறித்தது பரமாதமா தானே (முறையே) பரீதிகோபங்களைக் காட்டுவதும், அதி யாகப புணயம் செய்தவனுக்கு ஸுகூததையும், பாபம் செய்த வனுக்கு துக் கூததையும் அளிப்பதும் பொருந்தாமற்போய விடும் ஆகையால், பரமாதமாவினால் ஜீவன காரியங்களைச் செயலிக்கப்படுபவனானும், ஜீவன முதல முயற்சியில் ஸ்வாதந்தராயம் பெற்றிருக்கையால் அவன ஸாஸ்தரவிதி, நிஷேதங்களுக்கும் தகுதி பெற்றவனாகிருன ஜீவன செயல்களைப் புரியும்போது (1) உதூஸீந்ராய இருக்கை, (2) அநுமதிப்பவனாயிருக்கை, (3) தூண்டிவிடுபவனாயிருக்கை என்று மூன்று ஆகாரங்கள் பரமாதமாவுக்கு உண்டு. (1) அவற்றில் ஜீவனுடைய முதல கூண் முயற்சியின் போது பரமாதமா அதைத் தான அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் ஜீவனை அவன வழியிலேயே விட்டு அவன செய்யும் செயல்களில் உதூஸீந்ராயிருக்கிருன (2) ஜீவன முதல கூண்த்தில் தன் இஷ்டப்படி ஒரு விதமாகக் காரியத்தைத் தொடங்கியபின், இரண்டாவது கூண்ம முதல அவன செய்யும் முயற்சிக்கைப் பரமன அநுமதிக்கிருன இது எதற்காக? எனில் பரமாதமாவின அநுமதியில்லாவிடில் ஜீவனால் தொடங்கு காரியத்தைச் செய்யமுடியாதல்லவா, அதற்காக அநுமதிக்கிருன என்று ஸாஸ்தர வசனங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் பரமாதமாவின அநுமதியில்லாமல் முதல கூண்த்தில் தான் இவன் எப்படிக்காரியத்தைத் தொடங்கமுடியும்? எனில் விதி, நிஷேத, ஸாஸ்தரங்கள் வீணாகிவிடுகை முதலான முற்கூறிய தோஷங்கள்

ஏறபடாமலிருப்பதற்காகப் பரமாதமாவே ஜீவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்தராயபூத்தியை அளித்து விடுகிறானெனையால் முதலக்ஷணத்தில் ஜீவன தானே காரியத்தைத் தொடங்கக் குறையிலலை அரசன முதலானா தம் இஷ்டப்படி அமைச்சர் முதலானாகுச் சில விஷயங்களில் ஸ்வாதந்தராயமளிக்க, அதைக்கொண்டு அமைச்சர் முதலானா தம் இஷ்டப்படி காரியம் செய்யும்போது அரசனுடைய ஸ்வாதந்தராயத்திற்கும், அமைச்சருடைய பாரதந்தராயத்திற்கும் குறையேறபடாததுபோலே, பரமாதமாவினால் தன் இஷ்டப்படி அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்தராய பூத்தியைக்கொண்டு ஜீவன பூவகாமத்தையும் எதிர்பாராமல், வாஸனையையும் எதிர்க்கவல்லவனாய் முதல முயற்சியைச் செய்யும்போதும் ஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தராயத்திற்கோ, ஸாவகாரணத்திற்கோ, காமாநுகுண பூலபரத்துவத்திற்கோ ஜீவனுடைய பாரதந்தராயத்திற்கோ எக்குறையும் ஏறபடாது (3) “ஏஷ ஹயேவ ஸாது காம காரயதி யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிந்ஷதி | ஏஷ ஏவ அஸாது காம காரயதி தம் யமதேந நிந்ஷதி” [கௌஷீதகீ 3-9] [எந்த ஜீவனை இந்த பராகருத லோகங்களிலிருந்து மேலெடுக்கப் பரமாதமா விருமுகிருனோ, அவனை இவனை நற்கருமங்களைச் செய்விகிருன. எந்த ஜீவனை இந்தப் பரமாதமாவே கீழலகங்களில் தள்ள விருமுகிருனோ, அவனை இவனை பாபகாமங்களைச் செய்விகிருன.] “தூதூமி பூத்தியோக்யம் தம யேந மாமுபயாநதி தே” [கீதை 10-11] [எனனை அடைய வழிகாட்டும் பூத்தியை நானே அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன்] “தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந் | க்ஷிபாமயஜஸ்ரமஸூபாநாஸூர்ஷவேவ யோநிஷு” [கீதை 16-19] [எனனை துவேஷிப்பவர்களாய், கொடியவர்களாய், மனிசரில் கடையராய், அமங்குளமானவர்களான அவர்களை ஸம்ஸாரகூதியில் ஆஸூரயோநிகளில் எப்போதும் நானே தள்ளுகிறேன்.] என்று பரமாதமாவே ஜீவனைப் புண்பாபகாமங்களில் தூண்டிவிட்டு, அதற்கனுகுணமான பூலன்களை அளிப்பதாகச் சில ஸ்ருதி ஸ்மருதி வாக்யங்கள் கூறுகின்றதற்குப் பொருள் என்ன? எனில்

४४६. य ईश्यानुकूल्ये वा प्रातिकूल्येऽथवा पुमान् ।

अत्यन्तव्यवसायस्मिन् विषये प्रेरकत्ववान् ॥

॥ इति परायत्ताधिकरणम् ॥

ஸ்ரீமதரனால முதல முயற்சியில் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்திரப் பதனத் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாதமாவுக்கு மிகவும் அநுகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை ஸ்ரீமதரன நற்கருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத் தூண்டி அவர்கட்கு நற்கதியளிக்கிறான் என்றும், அந்த ஸ்வாதந்திரப்பதனத் தவறாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாதமாவுக்கு மிகவும் பரதிகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை அவன் தீயகருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத்தூண்டி அவர்கட்குத் தீயகூலிகளை அளிக்கிறான் என்றும் அந்த ஸ்ரீமதி ஸமருதிகள் கூறுகின்றன வாகையால் இவையும் ஜீவனுடைய முந்திய முதல முயற்சிகளின் பலனையாதும் ஆக, இப்படிப் பின் முயற்சிகளில் பரமாதமா ஜீவனைக் காரியம் செய்ய அநுமதிப்பது முன் முயற்சியின் பூலனாகையாலும், முதல முயற்சியிலேயே சிலரைத் தூண்டுவது முந்திய முதல முயற்சிகளின் பூலனாகையாலும், எககுறையுமில்லை முதல முயற்சியில் பரமாதமாவுக்குக் காரியிதருதவமாகிற (செயவிகையாகிற) விசேஷகாரணதவம் இல்லாவிடிலும், ஜீவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்திரப்பதனத்தையே அளித்தவன் பரமாதமாவேயாகையால், ஜீவகாதருதவவிஷயத்தில் ஸாமான்ய காரணதவம் இருக்கவே செய்கிறது ஆகையால், பரமாதமாவினுடைய ஸாவகாரணதவத்துக்கும் குறையேற்படவில்லை. ஆக, ஜீவனுடைய காதருதவம் பரமாதமாதீநமே

பராயத்தாதி,கரணம் முற்றிற்று

॥ அநாதிசுரணம் ॥ (2-3-7)

சி-சு-அங்கோ நானாவ்யபதேஸாத் அந்யதா சாபி
(2-3-82)

889. पूर्वं जीवस्य कर्तृत्वं परायत्तमितीरितम्।

तेन जीवब्रह्मणोश्च राजतद्भृत्ययोरेव॥

888. अत्यन्तभेदावगमात् तदभेदार्थकश्रुतेः।

आश्रित्यामुख्यतां प्राप्तो वादोऽत्र विनिवार्यते॥

அம்சாதிகரணம் ॥ 2-3-7 ॥

ஸி-ஸு-அம்ஸோ நாநாவ்யபதேஸாத் அந்யதா சாபி
தாஸுகிதவாதீதவம் அதீயத ஏகே ॥ 2-3-42 ॥

அம்ஸ — (ஜீவன பூரஹமத்தின) அம்ஸமாயிருப்பவனே, நாநாவ்யபதேஸாத — (சில ஸ்ருதிகளில் ஜீவன பூரஹமததைக காட்டிலும்) வேறுபட்டவன என்று உபதேஸிககையாலும், அந்யதா ச (வயபதேஸாத) — (சில ஸ்ருதிகளில்) வேறுவிதமாகவும் (அதாவது—பூரஹமத்தோடு ஒன்றுபட்டவனாகவும் உபதேஸிககையாலும்). தாஸுகிதவாதீதவம் அமி- (பூரஹமம்) தாஸா, கிதவா முதலான தாழ்நதவராக இருப்பதாகவும் ஏகே - சில பிரிவினா, அதீயதே - ஒதுகின்றனா

447-448 அவ- முன அதிகரணத்தில் ஜீவனுடைய காதருதவம் பரமாத்மாதீநமானது என்று கூறப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக, நியமிக்கும் அரசனும், நியமிக்கப்படும் (அவனது) வேலைக்காரனும்போலே நியமிக்கும் பூரஹமமும், நியமிக்கப்படும் ஜீவனும் மிகவும் வேறுபட்டவர்கள் என்று விளங்குகையால், இருவரையும் ஒன்றென்று கூறும் அபேதஸ்ருதிகளை அமுக்யமென்றே கொள்ளவேண்டும் எனனும் (துவைதிகளின்) வாதும் இவ்வாதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

४४९.५-जीवः परात्मतोऽत्यन्तमिन्नो “ज्ञाना”विति श्रुतेः।

अभेदश्रुतयोऽसुख्याः विरुद्धार्थावबोधनात्॥

४५०. भ्रान्तं ब्रह्मैव वा जीवः ब्रह्मात्मत्वोपदेशतः।

“अयमात्मा ब्रह्म, तच्चमसी”त्याद्यभिदाश्रुतौ।

४५१. भेदश्रुतिस्तु प्रत्यक्षसिद्धभेदानुवादिनी।

यद्वा ब्रह्मोपाधियुक्तं जीव उक्ताभिदाश्रुतेः॥

449 துவைதிகளுடைய பூவபக்ஷம் — ஜீவன பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவனே. “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜ்ஜாஃஸநீஸௌ” [ஸவே 1-2] [ஸவரஹம். ஜீவனுமான இருவரும் முறையே ஸாவஜ்ஜனும், அஜ்ஜனும் மாகவும், நியமிப்பவனும், நியமிக்கப்படுபவனுமாகவும் உள்ளனர்] முதலான ஸ்ருதிகள் ஜீவனைப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் வேருனவனாகவன்றோ காட்டுகின்றன அவ்விருவரையும் ஒன்றாகவும் சில ஸ்ருதிகள் காட்டுகின்றனவே, எனில் “ஆதித்த்யோ யூப:” என்று யூபஸதம் பூரணை ஸூயாகுவே கூறும் ஸ்ருதியானது பரதயக்ஷ்விருத்த்யுமாகையால் “ஆதித்தயனைப்போல பிரகாசமுடையது யூபஸதம்பயம்” என்று அதற்கு அமுக்யமாகப் பொருள்கொள்வதுபோல, முற்கூறிய பல் பேத்யஸ்ருதிகளுக்கு முரணியிருக்கையால் அபேத்யஸ்ருதிகளுக்கு ‘பூரஹம் ஜீவனுக்குப் பரதந்தரன்’ என்று அமுக்யமாகவே பொருள்கொள்ளவேண்டும் இல்லாவிடில், “அகூநிநா லிஞ்சேத” [நெருப்பால் நனைக்கவேண்டும்] என்னும் வாக்யம்போலே ஸ்ருதிவாக்யங்கள் முன்னுக்குப்பின் முரணாகிவிடும்

450-451 அவ்வைதிகளுடைய பூவபக்ஷம்.-பூரஹம்மே மாயையால் மயங்கி ஜீவனாகத் தோற்றமளிக்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும் ஏனெனில் “அயமாத்மா பூரஹம்” [பூருஹ 6-5-4] [இந்த ஜீவாத்மா பூரஹம்மே] “தத தவமஸி” [சாந 6-10-3] [நீ பூரஹம்மேயாகிருய] முதலான அபேத்யஸ்ருதிகளில் பூரஹமும் ஜீவாத்மாவும் ஒன்று என்றல்லவோ உபதேயஸிக்கப்படுகிறது துவைதிகள் பரமாணமாக

४५२. अस्योपाधेर्भ्रान्तिपरिकल्पितत्वं न संभवेत् ।

बन्धमोक्षन्यवस्थायाम् सर्वथाऽनुपपत्तितः ॥

४५३. भेदश्रुतिस्तु गौण्येव, नेशांशो जीव इष्यते ।

एकवस्त्वेकदेशत्वं ह्यंशत्वं नास्य तद्ववेत् ॥

४५४. तस्य ब्रह्मैकदेशत्वे तदोषौघः परे भवेत् ।

न ब्रह्मखण्डो जीवोऽस्य खण्डनादेरसंभवात् ॥

எடுக்கும் பேதம் ஸ்ருதிகள்—பரதயக்ஷத்தினால் தோற்றும் பேதத்தை, அபேதம் ஸ்ருதிகளால் தள்ளுவதற்காக அநு வதிக்கின்றனவேயொழிய, பேதத்தை விதிப்பவையல்ல.

451*-453. பேதம்பேதவாதிகளின் பூரவக்ஷம்— முறக்கறிய இரண்டு பக்ஷங்களும் தவறு. உண்மையான உபாதிதிலால் பூரஹமமே ஜீவனாகத் தோற்றுகிறது என்றே அபேதம் ஸ்ருதிகளிலிருந்து விளங்குகிறது பொய யான மாயையினால் பூரஹமம் மயங்குகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது ஒட்டாது பொய்யான மாயையால் ஸுக்தம் கக்தா நுபுவருபமான ஸம்ஸாரபூதம் ஏற்படுகிறது எனபதும், பிறகு வாக்யாராதஜ்ஞானத்தால் அவ்வநுபுவம் நீங்குகையாகிற மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது எனபதும் பொருந தாதனரே அபேதம் ஸ்ருதிகளுக்கு முரணியிருப்பதால், பேதம் ஸ்ருதிகள் உபாதிதிகலபிதமான பேதத்தைச் சொல் லுவதாகவே அமுக்யமாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டும்

*453-454. பூரவக்ஷிகளின் லித்தூந்ததூஷணம்— ஜீவன பூரஹமத்தின் அம்சம் என்று லித்தூந்ததிகள் கூறுவதும் பொருநதாது. ஒரு வஸ்துவின் ஒரு பகுதியின்றே அம்சம் எனப்படுகிறது அவயவமற்றதான பூரஹமத் தைப் பகுதிப்பகுதியாகப் பிரிப்பது ஒட்டாதாகையால், ஜீவன பூரஹமத்தின் ஒரு பகுதியாகிற அம்சமாக முடியாது. மேலும், ஜீவனை பூரஹமத்தின் அம்சமென்று கொண்டால் ஜீவனின் தோஷங்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் டையவை யாகவேண்டிவரும் ஆகையால், ஜீவன பூரஹமத்தின் அம்சம் எனபது பொருநதாது.

४५५.சி-இதி चेन्न ब्रह्मणोऽंशः जीवो भेदोपदेशतः।

अभेदव्यपदेशाच्च, परस्वैके च शास्त्रिनः॥

४५६. “ब्रह्म दाशा” इति श्रत्या दाशत्वाद्यप्यधीयते।

एतेन सर्वजीवात्मव्यापित्वेनाभिदोच्यते॥

४५७. विशिष्टवस्त्वेकदेशोऽपृथक्सिद्धविशेषणम्।

यत्, तदेव द्रव्यमंशशब्दवाच्यं भवेदिह॥

455-466 லித்யதநதம் இம் மூன்று பூவபக்ஷங்களும் தவறு. சில ஸ்ருதிகள் ஜீவபுரஹ்மங்களுக்கு பேதத்தைக் கூறுகின்றன. சில ஸ்ருதிகள் அவற்றுக்கு அபேதத்தைக் கூறுகின்றன இவ்விரண்டு ஸ்ருதிகளும் முக்யமானவை யாகவேண்டுமெனில், ஜீவனை புரஹ்மத்தின் அம்ஸமாகவே கொள்ளவேண்டும் அதர்வணவேதத்தைச் சோந்த புரஹ்ம ஸூகதம், “புரஹ்ம தாஸா ப்ரஹ்ம தாஸா புரஹ்மேமே கிதவா:” என்று தாஸா, கிதவா முதலான தாழ்ந்த வேட ஜாதியைச் சோந்த ஜீவர்களாகவும் புரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது இப்படி எல்லா ஜீவர்களுக்கும், புரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் சொல்லப்படுவதால், அதை ‘ஸூகபுரஹ்மம்’ எனப்படுபோலே பெருமையையிட்டு புரஹ்மம் ஜீவர்களே எனப்பதாக ஒளபசாரிகமாகக்கூட நிர்வஹித்துவிட முடியாது. ஆகையால், பேதஸ்ருதிகளும், அபேதஸ்ருதிகளுமாகிய இருவிதமான ஸ்ருதிகளும் முக்யயாததம் பெறுவதற்காக ஜீவன புரஹ்மத்தின் அம்ஸம் என்று கொண்டே தீர்வேண்டும் பிரிக்க முடியாத விசேஷணங்களோடு கூடிய பொருள் விஸிஷ்டமாகும். இவ்விஸிஷ்டப் பொருளின் விசேஷணங்கள் அதில் ஒரு பகுதியாகை

முககியமான திருத்தம்—பக்கம் 215-ல் 20, 21 வரிகளில் “புரஹ்மம் ஜீவனுக்குப் பரதநதரன்” எனப்பதை “புரஹ்மத்துக்கு ஜீவன பரதநதரன்” என்று திருத்திக்கொள்ளவும்
சா—55

848. चेतनाचेतनाभ्यां च विशिष्टं ब्रह्म सर्वदा।
 जीवस्य ब्रह्मदेहत्वं “यस्यात्मे”त्यादिना श्रुतम्॥
849. शरीरं ह्यपृथक्सिद्धद्रव्यभूतविशेषणम्।
 अतो जीवस्य पूर्वोक्तमंशत्वं स्यात्परं प्रति॥
850. शरीरवाचिशब्दानां देहिपर्यन्तवाचिता।
 आकृतिन्यायसिद्धास्तः शब्दानां जीववाचिनाम्॥

யாலே இங்கு அம்சம் எனப்படுகின்றன. சேதநப பொருள்களும், அசேதநப பொருள்களும் பூரஹமத்தை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதபடி எப்போதும் அதனோடு சோகதிருக்கும் விசேஷணங்களாயிருக்கையாலே அவை பூரஹமத்தின் அம்சமாகின்றன. ஸரீரமானது, ஆதமாவுக்கு விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத தூரவய ரூபமான விசேஷணமாயிருக்கிறது. “யஸ்யாதமா ஸரீரம்” [புருஹ 5-7-22] என்று ஸ்ருதியில் ஜீவன், பூரஹமத்தின் ஸரீரமாகப் படிக்கப்படுகையால், பூரஹமத்தின் விட்டுப் பிரிக்க முடியாத விசேஷணமாயிருந்துகொண்டு பூரஹமத்தின் அம்சமாகிருந் ஸரீரத்தைச் சொல்லும் ஸபூதங்கள் ஸரீரத்தையுடைய ஆதமாவையும் குறிக்கும் எனபது பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆகருதயதிக்கரணநயாயத்தாலே ஸித்திதிக்கிறது ஆக, ஸரீரமான ஜீவனைக் குறிக்கும் ஸபூதங்கள் ஸரீரியான பரமாதமாவையும் சொல்லுகின்றன என்று தேறுகிறது ஆகையால், “தத த்வமஸி” [சாந 6-10-3] [நீ பூரஹமமாகிருய] முதலான ஸ்ருதிகளில் அத்வைதிகளைப் போல ‘தத’ எனும் ஸபூதத்திலும், ‘த்வம்’ எனும் ஸபூதத்திலும் விசேஷணங்களையெல்லாம் விட்டு லக்ஷணையாலே நிஷ்கருஷ்டஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டிய அவஸ்யமும், த்வைதிகளைப்போலே அமுக்யமாக “பூரஹமத்துக்கு ஜீவன் வேலைக்காரன்போலே பரதந்தரனாகையாலே, இருவரையும் ஒன்றென்கிறது” என்று கொள்ளவேண்டிய அவஸ்யமுமில்லாமல், பூரஹமத்துக்கும், ஜீவனுக்கும் அபே

४६१. ब्रह्मपर्यन्तवाचित्वात् तत्त्वमस्यादिषु श्रुतम्।

सामानाधिकरण्यं हि मुख्यं स्याल्लक्षणां विना॥

४६२. भेदश्रुतिस्तु सर्वत्र स्वरूपेण स्वभावतः।

जीवेशयोर्मिथो भेदं वक्तव्यतोऽस्याश्च मुख्यता॥

४६३. तस्मात्सिद्धान्तिनां सर्वश्रुतेर्मुख्यत्वमक्षतम्।

अतो जीवः परात्यन्तभिन्नः स्यादिति वाक् हता॥

தூததைச சொல்லும் ஸ்ருதிகள் ஸரீராதம்பூவமாகிற அம்ஸாமஸிபூவததையிட்டு முக்யமாகவே ஆகின்றன. ஜீவனை ஸரீரருபமான அம்ஸமாகவே கொள்ளுகையால், பூரஹமம் அவயவமற்றது எனும் ஸ்ருதியும் நமக்கு முரண்படாது, ஸரீரமான ஜீவனின் தோஷங்கள் ஸரீரியான பூரஹமத்திடம் ஒட்டவும் மாட்டாது. பேதுஸ்ருதிகள் — பரதயக்ஷ ஸித்தூதமான பேதுததை, அபேதுஸ்ருதிகளாலே தள்ளுவதற்காக அநுவதிக்கின்றன என்று அத்வைதிகள் கூறுவதும் சரியல்ல. பூரஹமம் உலகைப் படைத்தளித்தழிக்கிறது, வியாபிதது, தூரிதது, நியமிகிறது முதலான — பரதயக்ஷத்தால் ஸித்தூதிககாத பேதுங்களையும்ன்றே பேது ஸ்ருதிகள் உதுகேஷிக்கின்றன. பேதுஸ்ருதிகள் ஜீவர்களுக்கும் பூரஹமத்திற்கும் ஸவருபத்திலும், ஸவபூவத்திலும் முள்ள எல்லா பேதுங்களையும் சொல்லுகின்றனவாகையால், நமது பக்ஷத்தில் அவையும் முக்யமாகின்றன. ஆகையால், ஸித்தூதநத்தில் பேதுஸ்ருதிகள், அபேது ஸ்ருதிகள், ஸரீராதம்பூவமாகிற அம்ஸாமஸிபூவததைச சொல்லும் கூடக ஸ்ருதிகள் ஆகிய எல்லா ஸ்ருதிகளும் குறைவற முக்யமாகின்றன ஆகையால், ஜீவாதமா பரமாதமாவைக காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவன எனக் கூறும் த்வைதிகளின் மதம் தள்ளப்பட்டதாயிற்று. எப்போதும் தோஷமற்றதாய், எல்லாமறிந்ததான பரம்பொருள், மாயையால் மயங்குகிறது என்று கூறுவதும்

௪௬௪. நित्यनिर्दुष्टसर्वज्ञब्रह्मणो भ्रान्ततादशा ।
 न कदापि भवेत्तस्मात्पक्षोऽयमपि वारितः ॥
 ௪௬௫. परस्य सुखदुःखादेराश्रयत्वप्रसङ्गतः ।
 तृतीयश्चापि पक्षोऽयं सुदूरं विनिवारितः ॥
 ௪௬௬. तस्माज्जीवो ब्रह्मणोऽंशः इति पक्षः समञ्जसः ।
 सि-सू-मन्त्रवर्णात् ॥ (२-३-४३)
 “पादोऽस्य विश्वाभूतानी”त्यादिपुंसूक्तमन्त्रतः ॥
 ௪௬௭. ब्रह्मांश एव जीवोऽत्र पादशब्दोऽंशवाचकः ।

ஒருபோதும் ஓட்டாது ஆகையால் அதுவைதிகளின் பக்ஷமும் தள்ளப்பட்டதாயிற்று உண்மையான உபாதி, யினால் பூரஹமே ஜீவனாகத் தோற்றுகிறது எனனும் பேதூபேதூவா திசுகளின் பக்ஷத்திலும், பரமாதமாவே இனப துன்பங்களை உடையவனாகவேண்டிவருமாகையால், அது வும் அடியோடு ஓட்டாது ஆகையால், ஜீவன ஸாரீரமாயிருந்துகொண்டு பூரஹமத்தின் அமஸமாகிருன எனனும் பக்ஷமே பொருத்தமுள்ளது.

ஸி-ஸூ. மந்த்ரவர்க்குத் || 2-3-43 ||

மந்த்ரவர்க்குத்—மந்தரவாணத்தினாலும் (ஜீவன பூரஹ மத்தின் அமஸமே).

466*-467. லித்தூதாந்தம்— “பாதேதூதஸ்ய விஸ்வா பூதாநி த்ரிபாதூஸ்யாமருதம திஸ்வி [எல்லா ஜீவராசிகளும் இவனுடைய கால பகுதி. பரமபதூததில் முக்கால பகுதி உள்ளது.] என்று புருஷஸூகதத்தில் ஜீவனை பூரஹமத்தின் அமஸமாகவே படித்திருப்பதும் இவ்விஷயத்தில் பரமணம். பாதூஸபூதம் கால பகுதியைக் குறிக்குமாகையால் அமஸமெனனும் பொருள் உடையதென்பது தெளிவு.

तथात्मदेहकत्वात्तद्विशिष्टस्य परात्मनः ॥

சுர-56

४७०. जीवोऽंशः स्याद्विशिष्टैकदेशरूपविशेषणम् ।

विशिष्टस्यांश एव स्यादेवं जातिगुणादयः ॥

४७१. विशेषणत्वैकरूपाः द्रव्यांशा एव सर्वदा ।

विशेषणविशेष्याख्यजीवात्मेश्वरयोर्द्वयोः ॥

னுடையவையே ஆகுமே எனனும் ஐயம் இந்நத ஸூத்ரத்தில் தவிரக்கப்படுகிறது ஒளி முதலான விசேஷணங்கள், மணி, ஸ்பரியன முதலான விசேஷயங்களின் விடடுப் பிரிக்க முடியாத அம்சங்களாக இருக்கின்றன. 'கேசு' முதலான விசேஷயங்களுக்கு, கேசு தவம் முதலான ஜாதிகள் விடடுப் பிரிக்கமுடியாத விசேஷணங்களாயுள்ளன. தேஹத்தோடு கூடிய தேஹியான (ஜீவனு) விசேஷயத்திற்கு, அவனது தேஹம் விடடுப் பிரிக்கமுடியாத விசேஷணமாயுள்ளது. இவைபோலே, ஜீவனும்—விசேஷயமான பரமாத்மாவிற்கு விடடுப் பிரிக்கமுடியாத ஸரீரரூபமான விசேஷணமாயிருப்பவனாகையால், அவனை பூரஹத்தின் அம்சம் என்று கூறக் குறையிலலை பல விசேஷணங்களோடு கூடிய ஒரு பொருளின் ஒரு பகுதியாயிருப்பது அம்சம் எனப்படுகிறது. விசேஷணம் அம்சம், விசேஷயம் அம்சம் எனனும் உலக வழக்கையும் காண்கிறோம். ஆகையால் கேசுதவஜாதி கேசுவயகத்திக்கு விசேஷணரூபமான அம்சமாயிருப்பது போலவும், ஒளியாகிற சூன்ம மணிகு விசேஷணரூபமான அம்சமாயிருப்பது போலவும், ஜீவ ஸரீரம் ஜீவனுக்கு விசேஷணரூபமான அம்சமாயிருப்பது போலவும், பரமாத்ம ஸரீரமான ஜீவனும் விசேஷணரூபமான பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணரூபமான பகுதியாய், அம்சமாயிருக்கக் குறையிலலை அவ்விடங்களில் விசேஷணங்கள் விசேஷயங்களின் அம்சமாயிருந்தபோதிலும், விசேஷயங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபூவங்கள், விசேஷணங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபூவங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதுபோலே.

४७२. स्वरूपस्य स्वभावस्यात्यन्तभेदात् परस्परम् ।
यत्स्वरूपो यत्स्वभावो जीवो नैवं परो भवेत् ॥

४७३. सर्वज्ञस्सत्यसङ्कल्पो निरवद्यः परः पुमान् ।
सि-स-सरन्ति च ॥ (२-३-४६)

पराशरादयोऽशत्वं प्रभाया इव चात्मनः ॥

४७४. “एकदेशस्थितस्याग्नेर्ज्योत्स्ने”त्यादौ सरन्ति च ।
“यत्किञ्चित्सृज्यते येने”त्यादिना च परं प्रति ॥

அம்ஸமான ஜீவனின் ஸவரூபஸ்வபூவங்களைக்காட்டிலும் அம்ஸியான பரமாத்மாவின் ஸவரூபஸ்வபூவங்களும் மிகவும் வேறுபட்டிருக்கவும் தடையிலலை இப்படி ஜீவேஸ் வராகளின் ஸவரூபஸ்வபூவங்கள் மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதால், ஜீவன பரமாத்மாவின் விசேஷணரூபமான பகுதியாயிருந்தபோதிலும், ‘ஜீவனிடமுள்ள தோஷங்கள் பரமாத்மாவின்னுடையவையே ஆகுமோ’ என்று ஐயமுற இடமேயிலலை ஆகையால், அஜஞ்ஞய, அஸத்யஸங்கலபஞய, பல குற்றங்கள் நிறைந்தவனாய் உள்ள ஜீவனைப்போலல்லாமல், ஸாவஜ்ஞனாய் ஸத்யஸங்கலபஞய, குற்றமற்றவனாய் விளங்குகிறான் பரம்புருஷன்

ஸி-ஸி. ஸ்மரந்தி ச ॥ 2-3-46 ॥

ஸமரந்தி ச — ஸமருதிகளும் (இப்படி அம்ஸாமஸி பூவத்தை ஜீவேஸ்வராகளுக்காக) கூறுகின்றன

473*-475 ஸித்ததூந்தம். பராஸ்ரா முதலான பரம ரிஷிகளும்,

“ஏகதேஸ்ஸஸ்தித்தஸயாக்நோ ஜ்யோத்ஸநா விஸ்தாரினீ யதா ।
பரஸய ப்ரஹ்மண. ஸக்திஸ ததேத்ஸமக்ஷிஸ ஜக்த் ॥”

[விபு-1-22-56]

[ஓரிடத்திலிருக்கும் அக்ஷனியின் ஒளி பலவிடங்களில் பரவ்வது போலே, இவ்வுலகனைத்தும், பரப்ரஹ்மத்தின் ஸகதியே

४७५. तनुत्वमस्य जीवस्य सुस्पष्टं कथयन्ति हि ।

स्व-अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धात् ज्योतिरादिवत् ॥ (२-३-४७)

द्विजादिसर्वजीवानां ब्रह्मांशत्वे समेऽपि च ॥

४७६. वेदपाठाद्यनुज्ञातन्निषेधौ येषुकेषुचित् ।

शुच्यशुच्यात्मविप्रादिदेहयोगकृतौ, यथा ॥

யாகும்] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான, வேதத்தை விவரிக்க வந்த ஸமருதிகளில், அகூனிககு ஒளிபோலே பரமாத்மாவுக்குச் சேதநாசேதனங்களனைத்தும் விசேஷணங்கள் எனக்காட்டினார்கள்.

“யத்திஞ்சித ஸருஜயதே யேந ஸத்வ ஜாதேந வை த்விஜ ।

தஸ்ய ஸ்ருஜயஸ்ய ஸம்பூதௌ தத ஸர்வம் வை ஹரேஸதநு ॥”

[அநதணரே! எந்த ஜீவராசியால யாதொன்று ஸருஷ்டிக்கப் படுகிறதோ, அது அனைத்தினுடைய ஸருஷ்டியின் பொருட்டு, அந்தக் காரணப்பொருள்கள் அனைத்தும் ஹரிககு ஸரீரமாகின்றன] என்று பரமாத்மாவுக்கு ஜீவர்கள் அனைவரும் ஸரீரரூபமான அமஸமாகவே உள்ளதாகவும் காட்டினார்கள். ஆகையாலும், ஜீவன பரமாத்மாவின் அமஸமே

ஸி-ஸூ. அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ

தேஹஸம்பந்தாத் ஜ்யோதிராதிவத் ॥ 2-3-47 ॥

அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ — (வேதமோதுதல முதலான வற்றில்) (சிலாககு) அநுமதியும், (சிலாககு) விலககும், தேஹஸம்பந்தாத் — ஸரீரஸம்பந்தத்தினாலேயே. ஜ்யோதிராதிவத — அகூனி முதலானவை (ஆஸரயததையிட்டுக் கொள்ளவும் தள்ளவும்படுவது) போலே.

475*-478. லிதூதாந்தம்—இப்படி எல்லா ஜீவர்களும் பூரஹமத்தின் அமஸமானால், பூராஹமணா முதலான சிலா வேதமோதுதல முதலானவற்றில் அநுமதிக்கப் பட்டிருப்பதும், ஸூத்ரா முதலான சிலா அவற்றில் விலக்கப்பட்டிருப்பதும் எப்படிப் பொருளதும்? எனில் .

४७७. अग्निराहियतेऽऽगारात् श्रोत्रियस्य, श्मशानगः ।

स परिहियते किञ्च यथान्नं श्रोत्रियस्य हि ॥

४७८. ग्राह्यं तदभिशस्तादेः त्याज्यं तद्वदिहोच्यते ।

सि-सू-असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ (२-३-४८)

जीवानां प्रतिदेहं च भिन्नत्वादणुमानतः ॥

४७९. मिथो जीवविभेदाच्च भोगाव्यतिकरो भवेत् ।

ब्रह्मैव बद्धयतेऽज्ञानोपाधिभ्यामिति पक्षयोः ॥

எல்லா ஜீவஸவருபங்களும் பூரஹமாமஸமாயிருக்கை முதலானவற்றால் ஒருபடிப்பட்டவையானாலும், பூரஹமணா முதலான பரிஸுத்த ஸரீரத்தை உடையவர்களுக்கு வேதமோதுதல முதலானவை அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும், ஸூத்ரன் முதலான அபரிஸுத்த ஸரீரத்தை உடையவர்களுக்கு அவை விலக்கப்பட்டிருப்பதும் பொருநதுகிறது அக்ஷனி ஒன்றயிருந்தாலும், அநதணன் வீட்டிலுள்ள அக்ஷனி ஏறகப்படுவது போலவும், சம்ஸானத்திலுள்ள அக்ஷனி விலக்கப்படுவதுபோலவும், வேதமோதியவனுடைய அனனம் ஏறகப்படுவது போலவும், பதிதனுடைய அனனம் விலக்கப்படுவது போலவும் இதுவும் பொருநதும் என்று கொள்ளத்தடிலலை.

ஸி-ஸூ. அஸந்தேஸசாவ்யதிகர: ॥ 2-3-48 ॥

அஸந்தே: ச—(ஜீவாகள்) அணுவாயிருக்கையாலும், அவ்யதிகர—(அவாகளது) பேடாகும் ஒன்றாவதிலலை.

478*-480. ஸித்தூந்தம்—ஜீவாகள் அணுபரிமாணமுள்ளவாகளாகையால் ஒவ்வொரு ஸரீரத்திலும் வெவவேறு யிருக்கிறபடியாலும், ஜீவாகள் வெவவேறுவாகள் எனபது ஸகல பரமாண ஸித்தூமாகையாலும் ஜீவாகளில் ஒருவரது அநுபுவம் மற்றவாகளுடைய அநுபுவத்தோடு ஒன்றாகமலிருப்பது பொருநதுகிறது. பூரஹமே அஜ்ஞாநத்தால
சா—57

४८०. भोगव्यवस्थितिर्नैष सादतोऽसाधु तद्द्वयम्।

சி-சு-அமாசா எவ் ச॥ (२-३-४९)

सर्वज्ञब्रह्मणोऽज्ञानतत्तिरोधानसाधकाः॥

४८१. आमासा हेतवः, स्याच्च बाधो निर्दोषताश्रुतेः।

அவிद्याக்லிப்தோபாதிமேதவாதே஽பி பூர்வத் ॥

மயங்கி ஜீவனாகிறது எனனும் அதுவைதிகளின் பக்ஷத்திலும், பூரஹமே (உண்மையான அல்லது பொய்யான) உபாதி யாலே ஜீவனாகிறது எனக் கூறும் யாத்வுபபரகாஸ பூரஸ்கர பக்ஷங்களிலும் ஜீவாகளுடைய அநுபூவம் ஒன்றாகாமலிருப்பது ஒருபோதும் ஒட்டாது. ஆகையால் அப்பக்ஷங்கள் பொருந்தமாட்டா.

ஸி-ஸு ஆபாஸா ஏவ ச ॥ 2-3-49 ॥

ஆபாஸா ஏவ ச—(பூரஹமத்திற்கு அஜ்ஞானத்தையும் மறைவையும் நிரூபிக்க, அதுவைதிகள் கூறும் ஹேதுக்கள்) தேஜாஷ்முள்ளவையாகவும் (ஸருதிவிருத்தங்களுக்கவும்) உள்ளன.

480*-481. ஸாவஜ்ஞான பரமாதமாவுக்கு அஜ்ஞானத்தை நிரூபிக்கவும், அந்த பூரஹமம் அவித்யையால் மறைக்கப்படுகிறது என்று நிரூபிக்கவும் அதுவைதிகள்கூறும் ஹேதுக்கள் தேஜாஷ்முள்ளவையாகையாலே, உண்மையான ஹேதுக்களாகமாட்டா. “அபஹதபாபமா” [சுநா 8-7-1] “அநஸ்தந் அந்ய:” [முண்ட 2-1-1, ஸ்வே 4-6] என்று பூரஹமம் தேஜாஷ்மற்றது எனக்காட்டும் பல வேத்யவாக்யங்களோடும். “ப்ருத்யக்ஷாத்மாநம் பரேரிதாரம் ச மத்வா” [ஸவே1-6] “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வௌ” [ஸவே 1-9] முதலான பல பேத்ய ஸ்ருதிகளோடும் அவாகளுடைய பக்ஷம் முரண்படுகிறது அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட உபாதிபேத்யத்தாலே ஜீவாகளிடையே அநுபூவவயவஸத்தை ஸித்யதிக்கலாமே எனில்; அவித்யைக்கு, முன சொல்லப்பட்ட தேஜாஷ்ங்கள்

४८२. पू-सत्योपाधियुतब्रह्मजीववादेऽप्यदृष्टः ।

उपाधिभेदहेतोस्तद्व्यवस्थेत्यत्र कथ्यते ॥

सि.सू-अदृष्टानियमात् ॥ (२-३-५०)

४८३. उपाधिहेत्वदृष्टानामाश्रयस्य परस्य च ।

एकत्वात्तददृष्टानां नियमासिद्धितस्तथा ॥

அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட உபாதிகளுக்கும் வரு
மாகையால், அத்வைத பக்ஷத்தில் பேடாகுவயவஸத்தை
ஏற்படாது எனனும் தோஷம் பரிஹரிக்க இயலாததாகவே
நிற்கும்.

482. பூவபக்ஷம். யாத்வபரகாஸ பக்ஷத்தில் ஜீவா
களுக்கு பேடாகுவயவஸத்தை ஏற்படாது என்றது ஓட்டாது,
எப்படியெனில் அநதநத அத்ருஷ்டத்தினால், அநதநத
உணமையான உபாதிகள் (ஸரீரேந்திரியங்கள்) ஏற்பட்டு,
அநதநத ஜீவாக்களுக்கு பேடாகுவயவஸத்தை ஏற்படுவது
பொருந்திவிடுமன்றே.

ஸி.ஸூ. அத்ருஷ்டாநியமாத் ॥ 2-3-50 ॥

அத்ருஷ்டாநியமாத் - அத்ருஷ்டத்திற்கும் வயவஸத்தை
இல்லாமையால் (பேடாகுத்திற்கும் வயவஸத்தை இல்லை).

483 - 484. ஸித்ததாநதம் யாத்வபரகாஸ மதஸ்தா
களுடைய முற்கூறிய பூவபக்ஷமும் பொருந்தாது உபாதி
களுக்கு ஹேதுவாகக் கூறப்படும் அத்ருஷ்டங்களும்
புரஹம் ஒன்றையே ஆஸ்ரயித்திருப்பதால், அவ்வத்ருஷ
டங்களுக்கும் “இது இன்ன ஜீவனுடையது” எனனும் நியம
மில்லாமையால், அதனால் பேடாகுவயவஸத்தை ஏற்படமுடி
யாது. புரஹமத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கு ஒவ்வொரு
அத்ருஷ்டத்தையும், அதனால் ஒவ்வொரு உபாதியையும்
கொண்டு ஜீவாக்களுக்கு பேடாகுவயவஸத்தையே பொருந்த

४८४. उपाधिभिरदृष्टैश्च स्वसम्बन्धात्परस्य हि ।

छेदासंभवतश्चापि न स्यात् भोगव्यवस्थितिः ॥

சி-சு-அபிசந்ந்யாதிஷ்வபி சைவம் ॥ (२-३-५१)

४८५. अदृष्टहेतुभूतेषु सङ्कल्पादिष्वपीक्षितुः ।

पूर्वोक्तात्कारणादेव तद्व्यवस्था न संभवेत् ॥

சி-சு-புரேஷமேதாதி சேந்நாந்நர்பாவாத் ॥ (२-३-५२)

விடலாமே எனில், அவயவமற்றதான பூரஹமத்தை அது
ருஷ்டங்களாலும், உபாதிக்களாலும் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்க
முடியாதாகையால், யாதுவபரகாஸமத்ததிலும் பேடாகு வய
வஸத்தை ஏற்படாது என்று கூறியது உறுதியாயிற்று

வி-ஸூ. அபிஸந்த்யாதிஷ்வபி சைவம் ॥ 2-3-51 ॥

அபிஸந்த்யாதிஷு அபி ச—(அது ருஷ்டத்திற்குக்
காரணமாகவும் கூறப்படும்) ஸங்கலபம் முதலானவற்றிலும்,
ஏவம்—முறகூறிய தோஷமே ஏற்படும்.

485. லிததூதாந்தம்—இதற்குமேல, அதுருஷ்டங்
களுக்குக் காரணமான ஸங்கலபம் முதலானவற்றைக்
கொண்டு பேடாகு வயவஸத்தையப் பொருநதவிடலாம்
என்று யாதுவபரகாஸ மதஸ்தூகர்கள கூறுவதும், அதுருஷ்
டத்திற்குக் காரணமான ஸங்கலபத்திலும் நியமமில்
லாமையால், முறகூறிய ரீதியில் பொருநதாது.

**வி-ஸூ. ப்ரதேஸபேதூதிதி சேந்நாந்நர்பாவாத்
॥ 2-3-52 ॥**

ப்ரதேஸபேதூதாத் — (உபாதி ஸம்பநதூததால் ஏற
பட்ட) பூரஹ பரதேஸத்தின பேதூததால் (பேடாகுவய
வஸத்தை, ஓட்டும்) இதி சேத்—எனில், ந—ஓட்டாது. அந்தா
பாவாத்—(உபாதிக்கள் நகருமபோது எல்லா பூரஹ பர
தேஸமும் அவற்றில்) அடங்கிவிடுகிறபடியால்.

५०७. पञ्च श्रोत्रादीनि पञ्च हस्तादीन्येककं मनः।
एकादशेन्द्रियाणि स्युः न्यूनसंख्योक्तिरत्र हि॥
५०८. तत्तद्व्यापारमात्रस्य तत्र तत्र विवक्षया।
योगकाले विशिष्योक्तिः श्रोत्रादेर्मनआदिना ॥
५०९. ज्ञानेन्द्रियत्वप्राधान्यात् दशैकं चेन्द्रियाण्यतः।
सप्तैवेत्युक्तिनियमो न स्यान्मानविरोधतः॥

॥इति सप्तगत्याधिकरणम्॥

இந்திரியமாக மனமும் ஆக ஜீவனுக்கு இந்திரியங்கள் பதினொன்று] என்று ஸ்ருதியிலும், “இந்தூரியாணி துஸைகம ச” [கீதை 13-5][இந்திரியங்கள் பதினொன்றே]முதலான ஸ்மருதியிலும், ஜீவனுக்கு உபகரிப்பவையாகையாலே முற்கூறிய பதினொன்றுமே இந்திரியங்களாக எடுக்கப்படுகின்றன “(ஸ்ரீரே) ஸதி₂தே ஹஸதாதூய ” என்று ஸூதரகாரா, ஜீவன ஸ்ரீரததிலிருக்கும்போது மாததிரம காமேந்திரியங்கள் இருப்பதாகக் கூறியிருப்பது—“ஜீவன ஒரு ஸ்ரீரததை விட்டு மறரெரு ஸ்ரீரததிறகுச செலலும்போது ஜனாநேந்திரியங்களே கூடச்செலகின்றன, காமேந்திரியங்களோவெனில் ஸ்ரீரததோடு பிறநது, ஸ்ரீரம இருக்கும் வரையில் உபகரிதது, ஸ்ரீரததோடேயே அழிகின்றன” எனனும் யாதூவபரகாஸ்மதததை ஏற்று, அபூயபகூமய வாது₃ரீதியில் பதிலுரைத்தபடியாம். உண்மையில் காமேந்திரியங்களும், ஞானேந்திரியங்கள்போல ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் படைக்கப்பட்டு மஹாபரளயகாலம் வரை ஜீவனோடு கூடவே செலகின்றன — என பதே ஸிதூதூநதம் “யதூ பஞ்சாவதிஷ்ட₂நதே ஜனாநாநி” [கட₂ 2-6-10] என்று யோகூகாலத்தில் ஞானேந்திரியங்களை மாததிரம சொல்லியிருப்பது ஞானேந்திரியங்களின் பராதூநயத

४८९. अतः परस्मिन् चिदचिद्विशिष्टब्रह्मणि स्वयम् ।
विशेषणत्वेनांशोऽयं जीव इत्येव सुस्थितम् ॥

॥ इत्यंशाधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

என்று, வேதத்திற்குப் புறம்பானவராய ஸாவவயாபி ஜீவ வாதிட்களான ஸாங்க்யாக்களின் மதத்தில் சொல்லப் பட்ட தேவாஷங்களை, வேதத்திற்கு அவப்பொருளுரைக்கும் ஏகாத்மவாதிகளான அத்வைதிகளுடைய மதத்திலும், யாத்வபரகாஸீயாக்களுடைய மதத்திலும் ஏற்படும் என்றுநினைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆக இவ்வம்ஸாதிட்கரணத்தால்—ஜீவர்கள் பூரஹமத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவர்களென்றும், பூரஹமத்தோடு ஸவருபைகயமுடையவர்கள் என்றும் கூறும் பக்ஷங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டு, சேதநாசேதந விஸிஷ்டமான பரப்பூரஹமத்தில் விஸேஷணரூபமான அம்ஸமாகவே ஜீவன் இருக்கிறான் என்று உறுதியாக நிரணயிக்கப்பட்டது. இம்மூன்றும் பாத்தத்தில்—ஜீவர்கள் பூரஹமாதீதமான காத்ருதவத்தையும், ஜ்ஞாநாஸரயதவத்தையும் உடையவர்களாய், அசேதநத்தைப்போலே விகாரமற்றவர்களாகையாலே ஸமஷ்டியில் நிர்விகாரர்களாயிருந்தபோதிலும், வயஷ்டியில் ஜ்ஞாநவிகாரதத்தையிடும், ஸரீரஸம்பந்தத்தையிட்டும் பூரஹமத்திற்குக் காராயப் பொருள்களாயிருப்பவர்களாகையாலே, சேதநாசேதநங்களடங்கிய எல்லா உலகிற்குமே பூரஹமம் காரணமாயிருப்பது பொருந்தும் என்று நிரணயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

அம்ஸாதிட்கரணம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முன்றும் பாதம் நிறைவுற்றது.

॥ द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ (२-४-१)

पू-सि-सू-तथा प्राणाः ॥ (२-४-१)

४९०. प्रागुक्तं ब्रह्मकार्यत्वं खादेर्जीवात्मनामपि ।

अलेन्द्रियादिजीवोपकरणानां तदुच्यते ॥

पू-४९१. यथा नोत्पद्यते जीवः तथैवेन्द्रियसञ्चयः ।

प्राक्सृष्टेरिन्द्रियाणामप्यवस्थानप्रमाणतः ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் - நாலாம் பாதம்

ப்ராணோத்தபத்தயதிகரணம் ॥ 2-4-1 ॥

பூ-ஸி-ஸூ— ததா ப்ராணா: ॥ 2-4-1 ॥

(பூ-ஸூ) ததா—ஜீவணைப்போலே, ப்ராணா:—பராணன
கள எனப்படும் இந்திரியங்களும் (நிதயமானவை).

(ஸி-ஸூ) ததா—ஆகாசம் முதலானவற்றைப்போலே,
ப்ராணா—இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.

490 பாத் ஸங்க்ரஹி ஆகாசம் முதலான அசேதநப்
பொருள்களுக்கு ஸவரூபவிகார ரூபமான பூரஹமகாயத்
வமும், ஸவரூபவிகாரமில்லாமையாலே நிதயமான சேதநப்
பொருள்களுக்கு ஸவரூபவிகாரரூபமான பூரஹமகாயத்
வமும் முன் பாதத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பாதத்தில்
ஜீவனுடைய உபகரணங்களான இந்திரியங்கள், பராணன
ஆகியவற்றுக்கு ஸவரூபவிகாரரூபமான பூரஹமகாயத்வம்
நிரூபிக்கப்படுகிறது.

491-493. பூவபக்ஷம். வேத வாக்யங்களிலிருந்து,
ஜீவன எப்படி உண்டாவதிலையென்று அறியப்படு
கிறதோ, அப்படியே வேத வாக்யங்களிலிருந்து இந்திரி

४९२. “ऋषयो वाव ते, के ते, प्राणा वावे”ति च श्रुतिः।

प्रलयेऽपि स्थिति तेषां ब्रवीत्युत्पत्तिवादिनी॥

४९३. जीवोत्पत्तिश्चतिरिव नेयेत्येतन्मतं न सत्।

सि—प्राक् सृष्टेः परमात्मैकत्वावधारणतस्तथा ॥

யங்களும் உண்டாவதில்லை என்று அறியப்படுகிறது. எந்த வாக்யத்தில்? எனில். “அஸத்வா இதம்க்ர ஆவீத் | தத்யாஹு: கிம் தத்யாவீதிதி | ருஷ்யோ வாவ தே அக்ரே அஸத்யாவீத் | தத்யாஹு: கே தே ருஷ்ய இதி | ப்ராண வாவ ருஷ்ய:” [ஸதபத்யுபராஹமணம 6-1-1] [இவவுலகம் முதலில் அஸததாகவே (இல்லாததாகவே) இருந்தது. அப்போது என்ன இருந்தது? என்று (ஸிஷ்யர்கள்) வினவினார்கள். ‘அஸததான இது ரிஷிகளாகவே இருந்தது’ என்று (ஆசார்யன பதிலுரைத்தான). “யார் அந்த ரிஷிகள்” என்று (சிஷ்யர்கள்) கேட்டனா. “ப்ராணன்களே ரிஷிகள்” என்று (ஆசார்யன பதிலுரைத்தான)] என்று உலகம் உண்டாவதற்கு முன்னால் இந்திரியங்கள் இருந்ததாகக் கூறும் வாக்யியமே இந்திரியங்களை நித்யமாகக் காட்டுகிறது. “ப்ராண:” என்று பன்மையிருக்கையாலே, இந்த ஸப்யதும் இந்திரியங்களையே குறிக்கிறது என்பது தெளிவு. “வாயுஸாந்தரிக்ஷம் ௪; ஏதத்யம்ருதம்” [புருஹ 4-3-3] [வாயுவும், அந்தரிக்ஷமும் ஆகிய இரண்டும் அழிவற்றவை] “ஸைஷா அநஸ்தமிதா தேவதாயத்யவாயு:” [புருஹ 3-5-22] [வாயு என்பது அழிவடையாத தேவதை] முதலான வாக்யங்களில் வாயு, அந்தரிக்ஷம் முதலானவை நீண்ட நாள் இருப்பதையிட்டு அழிவற்றதாகக் குறிக்கப்படுவதுபோலே, இங்கும் கௌண்ட மாக இந்திரியங்களை நித்யமாகக் கூறுவதாகக்கொள்ளலாமே எனில்: “அஸத்வா இதம்க்ர ஆவீத்” என்று தொடங்கி பரளயத்தில் எல்லா உலகம் அழிந்தபோது இந்திரியங்கள் இருந்ததாகக் கூறுகையாலே, அப்படிக்கொள்ளமுடியாது இந்திரியங்கள் ஜீவனைப்போலே நித்யமென்றே கொள்ள

४९४. “एतस्माज्जायते प्राणः” इत्युत्पत्तिश्चेत्तथा ।

तन्नित्यत्ववचोऽभावाच्चोद्भवन्तीन्द्रियाणि तु ॥

४९५. “प्राणा वावे”त्यादिनोक्तः परात्माऽस्यैव संभवेत् ।

ऋषिशब्देनावगतं सर्वज्ञत्वं, नचाऽचिताम् ॥

வேண்டும், இந்திரியங்களுக்கு உறபத்தியைக் கூறும் வாக
யங்கள், ஜீவனுக்கு உறபத்தியைக் கூறும் வாகயங்களைப்
போலே அமுக்யம் என்று கொள்ளவேண்டும்

*493-495 லித்தூதநதம். இப்பூவபக்ஷம் தவறு
“ஸதேவ ஸோம்யேத்யுமக்ர ஆஸீத்” [சாந 6-2-1] “ஆத்மா
வா இதுமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்” [ஐதரேய 1-1-4] முதலான
வேத்யவாகயங்களில் பரமாதமாவே பரளயகாலத்தில் இருந்த
தாகக் கூறப்படுவதால், ஆகாஸம் முதலியவற்றைப்போலே
ஸவரூபவிகாரமடைந்து, இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன
என்றே கொள்ளவேண்டும். “ஏதஸமஜ ஜாயதே பராணோ
மநஸ ஸாவேநத்யுநியாணி ச” [முண்ட்யு 2-1-3] [இப்பரமாதமா
விடமிருந்து பராணனும். மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும்
உண்டாகின்றன.] எனனும் வேத்யவாகயத்தில் இந்திரியங்
கள் உண்டாவதாகக் கூறப்படுகையாலும், அவை நித்யம்
என்று காட்டும் வேத்யவாகயமில்லாமையாலும் இந்திரியங்
கள் ஆகாஸம் முதலானவற்றைப்போலே உண்டாகின்றன
என்றே கொள்ளவேண்டும் “ப்ராணாவவ ருஷ்ய:” எனனும்
வாகயத்தில் பராண ஸப்யத்தால் சொல்லப்பட்டவன்-முத
லில் எடுத்த காரண ஸருதிகளில் கூறப்படும் பரமாதமாவே
என்று கொள்ளவேண்டும் ருஷி ஸப்யத்தினால் பராண
ஸப்யத்யவாசயனை ஸாவஜ்ஞன் என்றன்றோ அவ்வாகயம்
காட்டுகிறது அசேதநங்களான இந்திரியங்களுக்கு ஸாவஜ்
ஞதவம் ஓட்டாதே. ஆகையால் அவ்வாகயத்தில் “ப்ராண”

४९६. अव-“प्राणा ऋषय” इत्यत्र बहुक्तिस्संभवेत्कथम्।

बहुत्वासंभवादन्वेत्याशङ्कैवं निवार्यते ॥

सि स-गौण्यसंभवात् तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ (२-४-२)

४९७. बहुक्तिरत्र गौणी स्यात् बहुर्थीसंभवात्तदा।

परमात्मन एव प्राक् अवस्थानश्रुतेरपि ॥

எனப்பட்டவன் பரமாதமாவேயாகையால இநதிரியங்கள்
நிதயங்களல்ல.

496 அவதாரிகை. இதற்குமேல, “ப்ராண வாவ
ருஷய:” எனனும் வாகயத்தில் ‘ப்ராண’ எனனும் பன்மை-
பலவான் இநதிரியங்களுக்கு ஒட்டுமேயொழிய, ஒருவனான
பரமாதமாவுக்கு ஒட்டாதே—எனனும் ஐயம் மேல ஸூதரத
தால தவிரக்கப்படுகிறது.

ஸி - ஸதி. கௌண்யஸம்பவாத்

தத்ப்ராக்ஸ்ருதேச் ச ॥ 2-4-2 ॥

கௌணீ-(புஹுவசநஸ்ருதி) அமுக்யமானது, அஸம்
புவாத—(எல்லாம் அழிந்தபின்பு பல பொருள்கள்) இருக்க
முடியாதாகையாலும், தத்ப்ராக்ஸ்ருதே ச-ஸருஷ்டிகு முன
(பரமாதமாவே இருந்தானென்று) ஸ்ருதி கூறுகையாலும்.

497. லித்தூதாந்தம். “ப்ராண வாவருஷய:” எனனும்
வாகயத்தில் பன்மை அமுக்யமானதே. ஏனெனில்
எல்லாவுலகமும் அழிந்தபின்பு, அழிந்த உலகில் அடங்கிய
இநதிரியங்களாகிற பல பொருள்கள் இருக்கமுடியாதாகை
யாலும், முதலில் எடுத்த காரண வாகயங்களில் ஸருஷ
டிகு முன பரமாதமா ஒருவனே இருந்தான் என்று
சொல்லப்படுகையாலும், அந்தப் பரமாதமாவே
கௌணமாகப் பன்மையால் “ப்ராண” என்று கூறுவ
தாகவே கொள்ளவேண்டும்.

சி-சூ-தந்நூர்வகதவாத் வாச: || (2-4-3)

898. நாமதேயமனது, ததபூவகதவாத்—ஸருஷ்டியை முன
வியதாடேஸ்ஸூட்டிபூர்வகதவாத் ப்ராணா: பர: புமான்||
899. ப்ராஸூட்டிபூர்வகதவாத் ப்ராணா: பர: புமான்||
வாஸாதிந்நித்யகார்யஸ்ய ததா கஸ்யாப்யயோகத: ||
900. நேந்நித்யாபி ததா ஸந்தி ததத் ப்ராணஸந்த்யதா||
நேபா, கிந்து பரஸ்யைவ, ப்ராஸித்திஸ்தாத் வந்திகி||
|| இதி ப்ராணோதபதத்யதி, கரணம் ||

ஸி-ஸூ. ததபூர்வகதவாத் வாச: || 2-4-3 ||

வாச — (பரமாத்மாவைத் தவிராத மஹப்ராணஸ்களின்)
நாமதேயமானது, ததபூவகதவாத்—ஸருஷ்டியை முன
ஸிதாடதாக்கையால (பரஸ்யததில் இந்நித்யங்குள இலலை)

498-500 ஸித்திதாநதம். பரமாத்மாவைத் தவிர மஹ
ப்ராணஸ்களாக குறிகும நாமதேயங்குளெல்லாம், ஆகாஸம்
முதலானவற்றின் ஸருஷ்டிக்குப் பிறகே ஏற்படுகையால,
அநத ஸருஷ்டிக்குமுன ப்ராணஸப்தம் இந்நித்யங்குளாக
குறிகு முடியாது ஆகையால “ப்ராண.” எனப்படுபவன
பரமபுருஷனே. ஸருஷ்டிக்குமுன நாமரூபமுடைய ஆகாஸம்
முதலான ப்ராணஸ்குள இல்லாமையால, வாகு முதலான
இந்நித்யங்குளின் ஸெயல்குள எதுவும் ஸருஷ்டிக்கு முன
ப்ராணதாதாக்கையால, அப்போது இந்நித்யங்குள இலலை
என்றே குளளவேண்டும ஆகையால, ப்ராணன எனப்
படுபவன பரமாத்மாவேயொழிய இந்நித்யங்குளல்ல “ஸா
வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபிஸம்விஸந்தி”
[சாந 1-11-5] [இநத எல்லா பூதங்குளும் (பரஸ்யகாலததில்)
ப்ராணன எனப்படும பரமாத்மாவினுள லயமடைகின்றன]
என்னும் வேதவாக்யததில் பரமாத்மாவின்டததிலேயே
ப்ராண ஸப்தம் பரஸித்திதாயுள்ளது. ஆகையால, இந
தித்யங்குள பரமாத்மாவிதமிருந்து ஆகாஸாதிகுளப்போலே
உண்டாகின்றன என்பது அஸைககுமுடியாதபடி தேற்றறு
ப்ராணோதபதத்யதி, கரணம் முற்றிறறு

॥ सप्तगत्यधिकरणम् ॥ (२-४-२)

पू-सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ (२-४-४)

५०१. समस्तानामिन्द्रियाणां कार्यत्वं प्राङ्निरूपितम् ।
तेषां सङ्ख्याऽत्राधिकृतौ विचार्य स्थाप्यते नयैः ॥
५०२. “सप्त प्राणा” इति श्रुत्या गतिर्जीवात्मना सह ।
सप्तानामेवोच्यतेऽथ “यदा पञ्चे”ति वाक्यतः ॥

ஸப்தகூத்யதிகரணம் ॥ 2-4-2 ॥

பு-ஸப்த கூதேர்விசேஷிதத்வாச்ச ॥ 2-4-4 ॥

கூதே:—(ஜீவனோடு கூட) ஸஞ்சாரம் (ஏழு இந்திரியங்களுக்கே) சொல்லப்படுகையாலும், விசேஷிதவாத ச—(ஏழு இந்திரியங்கள் யாவை என்று) குறிப்பிட்டு எடுத்திருக்கையாலும், ஸப்த—(இந்திரியங்கள்) ஏழேயாம்.

501. ஸங்கூதி—எல்லா இந்திரியங்களும் பூரஹமத்தின காராயமாயிருப்பவையே என்று முன்அதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது அவை எத்தனை என்று இவ்வதிகரணத்தில் நியாயங்களாலே ஆராய்ந்து முடிவுகட்டப்படுகிறது.

502-504. பூர்வபக்ஷம். “ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராண குஹாஸ்யா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த” [முண்ட 2-1-8] [(ஹருத்ய) குஹையினுள் வைக்கப்பட்டிருப்பவையாய், இந்த ஏழு லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவையான எவ்வேழு இந்திரியங்கள்] என்னும் வேதவாக்யம்—ஜீவன பிறக்கும்போதும், இறக்கும்போதும் அவனோடு கூட எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்களின் எண்ணிக்கையை ஏழு என்றே கூறுகிறது. “யதூ பஞ்சாவதிஷ்டந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ | புத்ர்திஸ்ச ந விசேஷ்டேத தாமாஹு: பரமாம் கூதிம் ||” [கட 2-6-10]

५०३. एनेषामेव योगे च विशिष्य वचनं ततः।

पञ्च श्रोत्रादीनि बुद्धिर्मन एतानि सप्त वै॥

५०४. इन्द्रियाणि, न वागादीन्यात्मना गत्यभावतः।

अन्वोपकारकेष्वेषु प्राणोक्तिस्त्वोपचारिकी ॥

[ஐந்த ஐஞானேந்திரியங்களும், மனமும, புத்தியும் எப்போது விஷயாதரங்களில் பற்றற்று நிறைநனவோ, அதுவே மேலான நிலையான போகநிலை என்று கூறுகின்றனா] எனனும் வேதவாக்யத்தில், யோகநிலையில் அடங்கிநிற்கும் மெய், வாப, கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், நனைக்கும் இந்திரியமான மனமும், உறுதிக்கொள்ளும் இந்திரியமான புத்தியுமான இவையே அந்த ஏழு இந்திரியங்கள் என்று விசேஷிக்கப்படும் (குறிப்பிட்டு எடுக்கப்படும்) உள்ளது ஆகையால், இந்திரியங்கள்-ஜீவன் அறிவதற்கு உதவும் ஞானேந்திரியங்களான இந்த ஏழு மாததீர்மே என்று கொள்ளத்தக்கது வாக (பேச்சுசது உறுப்பான வாகு), பாணி (எடுப்பதுக்கு உறுப்பான கை), பாதம் (நடப்பதற்கு உறுப்பான கால்), பாயு (மலமூதரங்களைத் தள்ளுவதற்கு உறுப்பான இந்திரியம்), உபஸ்தம் (ஆண்பெண்சோகைக்கு உறுப்பான இந்திரியம்) என்று ஜீவன் ஒவ்வொரு காரியம் செய்வதற்கு உறுப்பான ஐந்து காமேந்திரியங்கள்—ஆதமாவோடு பிறப்பிற்றப்புகளில் முறக்கூறிய ஏழு ஐஞானேந்திரியங்களைப் போலே கூடச்செல்லாமையால் இந்திரியங்கள் ஆகமாட்டா ஜீவனுக்கு இவ்வுலகில் வாழும் போது சிறிது உபகாரம் செய்வதையிட்டு, ஸாஸ்தரங்களில் அவை பராணன்கள், இந்திரியங்கள் என்று ஒளபசாரிகமாக வழங்கப்படுகின்றன. ஆக, இந்திரியங்கள் முறக்கூறியபடி ஏழேயாம்.

சி-ஃ-ஹஸ்தாடியஸ்து சிதேஸ்தோ நைவம் ॥ (2-8-4)

404. जीवे स्थिते शरीरान्तः, हस्तादीन्यपि पञ्च हि ।
तस्योपकरणानि स्युः बोद्धव्यं सप्तैव नेत्यतः ॥

406. “दशमे पुरुषे प्राणाः, इन्द्रियाणि दशे”ति च ।
श्रुतिस्मृतिभ्यां जीवोपकरणत्वाविशेषतः ॥

ஸி-ஸு. ஹஸ்தாத்யஸ்து ஸ்திதேஸ்தோ நைவம்
॥ 2-4-5 ॥

ஸ்திதே — ஜீவன தேஹததினுள இருக்கும்போது, ஹஸ்தாத்ய: து—கை முதலான காமேந்திரியங்களும் (உபகாரம் செய்கையால் இந்திரியங்களே,) அத.—ஆகையால், ந ஏவம்—இந்திரியங்கள் ஏழு எனப்பது பொருந்தாது

505-509. ஸிதத்யாந்தம். ஜீவன ஸாரீரததினுள இருக்கையில் கை, கால், வாக்கு, பாயு, உபஸ்தம் என னும் ஐந்து காமேந்திரியங்களும் அவனுக்கு உபகரிககின்றன ஆகையால் கர்மேந்திரியங்களுக்கு க்யூதியிலலை என்று கொண்டாலும் இந்திரியங்கள் ஏழு எனப்பது பொருந்தாது ஜ்ஞானேந்திரியங்களும் ஏழல்ல; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்தும், இந்திரியங்கள் அனைத்துக்கும் தலைமைபெற்ற மனமும் ஆகிய ஆறேயாம் நினைக்கும் நிலையில் ‘மனம்’ எனப்படும் இந்திரியமே உறுதிக்கொள்ளும் நிலையில் ‘புத்தி’ என்றும், அபிமானம் கொள்ளும் நிலையில் ‘அஹங்காரம்’ என்றும் வழங்கப்படுகிறதாய்கையால் புத்தியோ அஹங்காரமோ தனி இந்திரியமல்ல, முறையிய ஆறு ஞானேந்திரியங்களும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களாக இந்திரியங்கள் பதினொன்றேயாம். அதனால்தான், “த்யேஸே புருஷே ப்ராண: ஆத்மா ஏகாத்மா:” [புருஹ 5-9-4] [ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஐந்து காமேந்திரியங்களுமாகப் பத்து இந்திரியங்களும், இவற்றை நியமிக்கும் பதினேராவது

५०७. पञ्च श्रोत्रादीनि पञ्च हस्तादीन्येककं मनः।
एकादशेन्द्रियाणि स्युः न्यूनसंख्योक्तिरत्र हि॥

५०८. तत्तद्व्यापारमात्रस्य तत्र तत्र विवक्षया।
योगकाले विशिष्योक्तिः श्रोत्रादेर्मनआदिना॥

५०९. ज्ञानेन्द्रियत्वप्राधान्यात् दैर्घ्यं चेन्द्रियाण्यतः।
सप्तैवेत्युक्तिनियमो न स्यान्मानविरोधतः॥

॥इति सप्तगत्यधिकरणम्॥

இந்திரியமாக மனமும் ஆக ஜீவனுக்கு இந்திரியங்கள் பதி
[னொன்று] என்று ஸருதியிலும், “இந்திரியாணி துஸைகம ச”
[கூதை 13-5][இந்திரியங்கள் பதினொன்றே]முதலான ஸமருதி
யிலும், ஜீவனுக்கு உபகரிப்பவையாகையாலே முற்கூறிய
பதினொன்றுமே இந்திரியங்களாக எடுக்கப்படுகின்றன
“(ஸரீரே) ஸதிதே ஹஸதாத்ய ” என்று ஸூதரகாரா,
ஜீவன ஸரீரத்திலிருக்கும்போது மாததிரம காமேந்திரியங்
கள் இருப்பதாகக் கூறியிருப்பது—“ஜீவன ஒரு ஸரீரத்தை
விட்டு மறறொரு ஸரீரத்திற்குச் செல்லும்போது ஜ்ஞா
நேந்திரியங்களே கூடச்செல்கின்றன, காமேந்திரியங்
களோவெனில் ஸரீரத்தோடு பிறந்து, ஸரீரம் இருக்கும்
வரையில் உபகரித்து, ஸரீரத்தோடேயே அழிகின்றன ”
என்னும் யாதுவபரகாஸமத்தத்தை ஏற்று, அப்யுபக்யமய
வாதூரீதியில் பதிலுரைத்தபடியாம உண்மையில் காமேந்
திரியங்களும், ஞானேந்திரியங்கள்போல ஸருஷ்டி காலத்
தில் படைக்கப்பட்டு. மஹாபரளயகாலம் வரை ஜீவனொடு
கூடவே செல்கின்றன — என ப தே ஸித்தூநதம்
“யதூ பஞ்சாவதிஷ்டநதே ஜ்ஞாநாநி” [கட 2-6-10]
என்று யோகுகாலத்தில் ஞானேந்திரியங்களை மாததிரம
சொல்லியிருப்பது ஞானேந்திரியங்களின் பராதூநயத

५३. चोद्यस्य सर्वस्य च लौकिकस्यावकाशहानेः श्रुतिभौलिसिद्धा ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ प्रयोजनवच्चाधिकरणम् ॥ १० ॥

५४. लीलाप्रवृत्तत्वं एव सृष्टेः असंभवात्निष्फलतादिवाचाम् ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

டால், ப்ரஹ்மம் முழுவதும் ஒரே கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிக்கவேண்டிவரும். இந்த தேஜாஷத்தைத் தவிர்க்க அதை அவயவமுள்ளது எனக்கொண்டால், ‘ப்ரஹ்மம் அவயவமற்றது’ என்று கூறும் வேத்யவாககியங்கள் முரண்படும்” முதலான வாதுங்களை ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் செய்ய இடமில்லை. ஆகையால், வரத்யனின் உபாத்யாநகாரணதவம் அசைக்கமுடியாதது.

10. ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம்

54. எ ல் லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாப்தஸமஸைத காமனாயினும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் லீலையாகிற பயன் அவனுக்கும் உண்டாகையால், வரத்யனுடைய ஜகத்காரணத்வத்தைப் பயனற்றது என்று கூறி அசைக்கமுடியாது.

முதற்பாதும் முற்றிற்று.

சி-412. “सर्वे प्राणा अनूक्रामन्ती”ति गत्युपदेशतः।

சிஃ சத்யந்பமானத்வெ சாப்ரத்யக்ஷ-வதொஃ||

413. तदानन्त्यश्रुतिस्तावत् कार्यानन्त्यावबोधिका।

சி-ஃ—ஸ்ரெஷ் || (2-8-9)

511*-513. இப்பூாவபக்ஷம் தவறு, “ப்ராணமநு உதக் ராமநதம் ஸாவே பராண அநாதகராமநதி” [புருஹ 6-4-2] [வெளிககிளமபும ஜீவன்த தொடாநது செலலும் முக்ய பராணன்த தொடாநது, எல்லா பராணனகளும் (இநதிரியங் களும்) வெளிச்செலகின்றன] என்று ஜீவன மரணமடையுமபோது அவனோடு கூட பராணனகள எனபபடும் இநதிரியங் களும் வெளிச்செலலுகின்றன என்று இவவிநதிரியங் களுககு ‘கூதி’ (வெளிச்செலலுதல்) சொல்லபபட்டிருக்கையால், இவை விப்யவாயிருக்க முடியாது என்றும், அலப பரிமாணமுடையவையே என்றும் விளங்கும். இவை வெளிச்செலலும்போது அருகிலிருப்பவாகள கணணுககுப் புலபபடாமையால் இவை அபரதயக்ஷமான அணுககளே என்றும் விளங்கும். “ஸாவேநதநதா.” [புருஹ 3-5-13] என்று இவறறை அநதநங்கள என்று சொல்லியிருக்குமிடத தில் “அத்ய போ ஹதநத அநதநாநுபாஸதே” [புருஹ 3-5-13] [எவனொருவன இவவிநதிரியங் களை அநதநங் களென்று உபாஸிககிருனோ] என்று இவறறை அநதநமாக உபாஸிகக வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், உபாஸிககப் படும் அவறறின காரயங் கள கணககற்றவையாயிருப்பதையிடடு அவறறை அநதநங் கள எனகிறது என்று விளங்குகிறது ஆக அநத ஸருதியோடும் விரோத்யுமில்லை. ஆகையால் இநதிரியங் கள அணுபரிமாணங் களே.

ஸி-ஸு—ஸ்ரேஷ்ட, ஸ ॥ 2-4-7 ॥

ஸ்ரேஷ்ட: ச — முக்யபராணனம் (உதபத்தியுடையதே யாகும்)
சா—61

पू शरीरस्थितिहेतुत्वात् श्रेष्ठत्वगुणसंयुतः॥

५१४. प्राणो न जायते सृष्टेः प्राक् स्वकार्यस्थितिश्रुतेः।
जीवस्येवास्य चोत्पत्तिश्रुतिर्नैयान्यथेति चेत्॥

சி-५१५. मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदुत्पद्यत इतीर्यते।

“एतस्माज्जायते प्राण” इत्युत्पत्तिश्रुतेस्तथा॥

513*-514 பூர்வபக்ஷம். முக்யபராணனும் இந்திரியங்களு மாகிற பராணன்களுக்கிடையே நடந்ததாக உபநிஷத்தில் படிக்கப்படும் ஸமவாதத்தில், பராணன்களுக்குள்—ஸரீரம் நிலைநிற்பதற்குக் காரணமாயிருக்கையால் ஸரேஷ்ட, மானதாகப் படிக்கப்பட்ட முக்யபராணன் “ஆநீதுவாதம் ஸ்வத்யா ததேகம் தஸ்மாத்ந்யந் ந பர: கிஞ்சநா஽ஸ” [ருக்-அஷ்டக 8-7-17] [(பரளயகாலத்தில்) வாயுவற்றதாய், தன் ஸுகதியோடு கூடியதான முக்யபராணனாகிற ஒன்றே மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு இருந்தது. அதைக்காட்டிலும் வேறு எதுவுமில்லை] என்று மஹாடரளய காலத்தில் அநம், ப்ராணம் எனப்படும் தன் கார்யமாகிற மூச்சு விடுதலைச் செயதுகொண்டு இருந்ததாக ருக்வேதத்தில் படிக்கப்படு கையால், “ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராண:” [முண்ட, 2-1-3] என்னும் ஸ்ருதியில் அதற்குப் படிக்கப்படும் உதபத்தி ஜீவனுக்குப் படிக்கப்படும் உதபத்தியைப் போல கெள்ள மாணது என்று கொள்ளவேண்டும் ஆகையால், முக்ய பராணனுக்கு உதபத்தி இல்லை.

515-518 — ஸித்தாந்தம் — இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. இந்திரியங்களைப்போலே முக்யபராணனும் உதபத்தி உடையது என்றே கொள்ளவேண்டும். “ஏதஸ்மாத ஜாயதே ப்ராண: மந: ஸாவேந்த்ரியாணி ச” [முண்ட, 2-1-3] என்னும் வேதவாக்யத்தில் முக்யபராணனுக்கு மற்ற இந்திரியங்களோடுகூட உதபத்தி சொல்லப்படாதிருக்கிறது

௫௧௬. ஜீவஸ்யேவாஸ்ய சோத்பத்திநிஷேதாஸ்ரவணாத்யா ।
 பாக்ஸூப்தேஷ் பரீக்தவாஸ்தாரணவிரோதஃ ॥
௫௧௭. “அனீதவாத” மித்யேஷா ஸ்திஸ்து ப்ராணஸ்ய ச ।
 ப்ரலயே ப்ராணகாரியஸ்ய சத்வாவ் ந ப்ரவீதி ஹி ॥
௫௧௮. ப்ரப்ரஹ்மண ஁கஸ்ய வக்தி சா வித்யமானதாஸு ।
 அவாதமிதி தத்ரேவ வாய்வஃபாஸ்ய ஃபாஸணாஸு ॥

॥ஐதி ப்ராணாஸுத்வாதி, கரணம்॥

“ந ஜாயதே” [கட, 1-2-18] என்று ஜீவனுக்கு உபநிஷததுக்களில் உதபததி இல்லை என்று கூறப்பட்டிருப்பது போல முக்யபராணுக்கு உதபததி இல்லை என்று எந்த வாக்யத்திலும் கூறப்படவில்லை. “ஸதேவ” “புரஹ்ம வா” “ஆதமா வா” “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆவீத்” என்ற ஸ்ருதிகளில் ப்ரளயகாலத்தில் புரஹ்ம மாகிற நாராயணன் ஒருவனே இருந்ததாகவும் வேறு எதுவுமில்லை என்றும் கூறப்படுவதையொட்டி, “ஆநீத்ய வாதம்” எனும் ஸ்ருதியிலும், தன் ஸகதியோடு கூடிய நாராயணனே சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டுமாயினால், அந்த ஸ்ருதியிலிருந்து ப்ராணன் செய்யும் மூச்சு விடுதல் சொல்லப்படுவதாகத் தேருது. “அவாதம்” (வாயுவற்றது) என்று அங்கேயே வாயு இல்லை என்றும் கூறுகையால், வாயுவிசேஷமான ப்ராணனும் ப்ரளய காலத்தில் இல்லை என்றே ஸித்திபூகமும். ஆகையால், முக்ய ப்ராணனும் உதபததியுடையதே.

பராணுணுத்வாதி, கரணம் முற்றிற்று

॥ वायुक्रियाधिकरणम् ॥ (२-४-४)

சி-சு—ந வாயுகிரியே ப்ருதகுபதேஸாத் ॥ (२-४-८)

५१९. मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदुन्पद्यत इतीरितम्।
तस्य स्वरूपं प्राणस्य विचार्यात्र निरूप्यते ॥

பூ ५२०. श्रेष्ठप्राणो वायुमात्रं “यः प्राणः स” इति श्रुतेः।
भूतद्वितीये प्राणत्वप्रसिद्धिर्नेति चेत्तदा ॥

५२१. वायोरुच्छ्वासादिरूपक्रिया वा प्राण उच्यताम्।
सि इति पक्षद्वयमपि न मानानुगुणं भवेत् ॥

வாயுக்ரியாதி, கரணம் ॥ 2-4-4 ॥

ஸி-ஸூ—ந வாயுக்ரியே ப்ருதகுபதேஸாத் ॥ 2-4-8 ॥

ப்ருதகு உபதேஸாத்—(அவற்றைக் காட்டிலும்) வேறு
பட்டதாகச் சொல்லப்படுகையால், வாயுக்ரியே ந-(பராணன்)
வாயுவோ அதன் க்ரியையோ ஆகமாட்டாது.

519. அதிகரணஸங்குதி. முன் அதிகரணத்தில் முக்ய
பராணனும் இநத்யூரியங்களைப்போலே உண்டாகிறது என்று
நிரூபிக்கப்பட்டது. அநத முக்யபராணனெனப்படுவது யாது
என்று விசாரித்து இவ்வதிகரணத்தில் நிஸ்சயிக்கப்
படுகிறது.

520-521. பூர்வபக்ஷம். “ய: பராண: ஸ வாயு:”
[பராணன் எனப்படுவது வாயுவேயாகும்] என்று ஸ்ருதி
யில் சொல்லப்படுகையால், முக்யபராணன் வாயுவே
யாகும். ஐம்பெரும்பூதங்களில் இரண்டாவதான வாயு
வைக்கறித்து ‘பராணன்’ எனும் உலக வழக்கு இல்லையே
எனில்: அப்படியானால், மூச்சுவிடுதல் முதலான வாயுவின
க்ரியைகளே பராணன் எனப்படுகிறது என்கொள்ளலாம்.

422. न वायुस्तत्क्रिया वापि प्राणो भवितुमर्हति ।
 देहादिधृतियोग्यत्वदशवान् वायुरेव सः॥
423. “एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ।
 खं वायुरिति वायोश्च प्राणस्य पृथगुक्तिः॥
424. न वायुमात्रं प्राणः स्यात् तत एव न तत्क्रिया ।
 क्रियायाः पृथगुक्तिर्न तेजआदिषु दृश्यते॥
425. अव-प्राणो वायुविकारश्चेत् तेजो भूतान्तरं यथा ।
 तथाऽयमप्यन्यभूतं स्यादित्याशंक्य कथ्यते॥

521*-524. வித்துதாந்தம். வாயுவோ, அதன் கரியையையோ பராணன் எனப்படுகிறது எனனும் இரண்டு பக்கங்களும் பரமாணங்களுக்குப் பொருந்தமாட்டாவாகையால் வாயுவோ, அதன் கரியையோ பராணனாக மாட்டாது. “ய: பராண: , ஸ வாயு:” என்ற பராணத்தை ஒட்டி, தேஹம் இநதிரியங்கள் முதலானவற்றை தூரிகும தகுதிபெற்றதொரு நிலையை அடைந்தவாயுவே பராணனாகும். அது வாயுவோ, கரியையோ ஆக மாட்டாது என்றதற்கு பரமாணம் என்னென்னில்: “ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரீயாணி ச | க்ஷம் வாயுர் ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ விஸ்வஸ்ய தூரிணி ||” [முண்ட, 2-1-3] [இப்பரமாதமாவிடமிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸும், எல்லா இநதிரியங்களும், ஆகாஸம் முதலான ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன.] என்ற உபநிஷத், வாகயத்தில் வாயுவைக் காட்டிலும் வேறாக பராணன் படிக்கப்பட்டிருக்கையால் ப்ராணன் என்பது வாயுவாக மாட்டாது. அக்ஷி முதலான மற்ற பூதங்களின் கரியையைத் தனித்துப் படிக்காமையினால் வாயுவினுடைய கரியையும் இங்கு படித்திருக்க முடியாதாகையால், அதுவும் பராணனாக மாட்டாது. ஆகையால், முற்கூறியபடி ஓர் நிலையை அடைந்த வாயுவே பராணனாகும்.

525. அவதாரிகை. வாயுவின் ஒரு நிலையே ப்ராணனாகில், வாயுவின ஒரு கார்ய நிலையான அக்ஷி எவ

சி-ஶ—चक्षुरादिवत् तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः॥ (२-४-९)

५२६. चक्षुःश्रोत्रादिवत्प्राणो जीवोपकरणं मतम्।

तथोपकरणत्वं च तादृशैरिन्द्रियैस्सह॥

५२७. प्राणसंवादादिकैःस्य शासनादवगम्यते।

तत्साजात्ये हि सत्येव पाठस्तैस्सह युज्यते॥

५२८. करणेषु विशिष्योक्त्याप्ययमर्थोऽवगम्यते।

तस्मादग्न्यादिवन्नायं प्राणो भूतान्तरं भवेत्॥

வண்ணம் வேறொரு பூதமாகிறதோ, அவ்வண்ணமே வாயுவின் மறறொரு நிலையான இதுவும் வேறொரு பூதமாகவேண்டிவருமே எனனும் ஐயம் மேல வரும் ஸூத்ரத்தில் தவிரக்கப்படுகிறது.

ஸி-ஸூ:— चक्षुरातिवत्तु तत्सह-
शीष्द्व्यातिपूयः ॥ 2-4-9 ॥

சகசூராதிவத் து—கண் முதலானவற்றைப் போலே (இது ஓர் உபகரணமே யொழிய பூதமல்ல). தத்ஸஹ ஸிஷ்ட்வாதிபூய:— (உபகரணங்களான) கண் முதலானவற்றோடு படிக்கப்பட்டிருக்கை முதலான காரணங்களால்.

526-528. லித்தூந்நம். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி முதலான இந்திரியங்களைப் போலே பராணனும் ஜீவனுக்கு உபகரணமாகக் கருதப்படுகிறதேயொழிய தனி பூதமாகக் கருதப்படவில்லை சூந்நோக்யம் முதலான உபநிஷத்துக்களில் முக்யபராணனுக்கும் கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கும் ஏற்பட்ட மைவாதூததைச் சொல்லும் பரகரணத்தில், பராணனானது ஜீவோபகரணங்களான கண் முதலானவற்றோடு கூடப் படிக்கப்படுகையால், பராணனும் ஜீவோபகரணமே யொழிய தனி பூதமல்ல என்று அறியப்படுகிறது. மேலும், உபகரணங்களான கண் முதலானவற்றைப் பராணன்கள் என்றும், பராணனை முக்யபராணன என்று அவற்றில் முக்கியமானதாகவும் படிக்கையாலும், இது அவற்றோடு சேர்ந்த உப

सि स्र—अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति॥ (२-४-१०)

५२९. जीवं प्रत्युपकारात्मक्रियाशून्यत्वतोऽस्य च।

उद्भाव्यते यश्च दोषः न भवेत् स यतः श्रुतिः॥

५३०. “यस्मिन्नुत्क्रान्त” इति च “पापिष्ठर”मित्यपि।

शरीरेन्द्रियधृत्याख्यक्रियां दर्शयति स्फुटम्॥

५३१. जीवोपकारकत्वेन शरीरादिधृतेरतः।

प्राणस्यैतस्येन्द्रियवत् करणत्वं तदक्षतम्॥

கரணமேயொழிய, அகூனி முதலானவற்றைப் போலே வேறொரு பூதமல்ல என்று விளங்குகிறது.

**ஸி-ஸூ:- அகரணத்வாச்ச ந தோஷஸ்
தத்யாஹி த்யாஸ்யதி || 2-4-10 ||**

அகரணத்வாத் ச ந தோஷ:-(ஜீவனுக்கு பராணனலை) உபகாரகரியை இல்லையே எனனும் தோஷமும இல்லை. **தத்யா ஹி த்யாஸ்யதி—**(ஸரீரேநதிரியங்களை தூரிககையாகிற) உபகாரத்தை ஸருதி காட்டுகிறதனரே.

529—531. ஸித்யத்யாந்தம். கண முதலானவற்றுக்கு—காணகைக்கு உறுப்பாயிருக்கை முதலான உபகாரகரியைகள் தெளிவாக அறியப்படுகின்றன. அதுபோல, முக்ய பராணன ஜீவனுக்குச் செய்யும் ஓர் உபகாரகரியை காணப்படவில்லையே எனனும் தோஷத்தைச் சொல்லுவதும் பொருந்தாது. “யஸ்மிந் உத்கராந்தே இதும் ஸரீரம் பாபிஷ்டுதரமிவ துருஸ்யதே ஸ வ. ஸ்ரேஷ்டு:” [சூந 5-1-7] [பராணனகளாகிற உங்களுக்குள் எது ஸரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பும்போது, இந்த ஸரீரம் மிகவும் அழிவதாகக் காணப்படுகிறதோ, அதுவே உங்களுள் சிறந்ததாகும்] என்று உபநிஷத் வாக்யமே முக்ய பராணனுக்கு ஸரீரேநதிரியங்களை தூரிககையாகிற உபகாரகரியையைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது இப்படி ஸரீரேநதிரியங்களை தூரிககையாகிற உபகாரம் இருப்பதால், முக்யபராணனும், கண முதலானவற்றைப் போலே ஜீவனுக்கு உபகரணமே எனனத்தடடில்லை.

சி-சு—पञ्चवृत्तिर्मनोवद्वचपदिश्यते ॥ (२-४-११)

५३२. यथा कामादि मनसः “कामः सङ्कल्प” इत्यतः।

वृत्तितत्कार्ययोर्भेदेऽप्यन्यतत्त्वं न संमतम् ॥

५३३. तथा “प्राणोऽपान” इति गिरा प्राणस्य वै गतः।

वृत्तिभेदमपानादिर्नान्यतत्त्वमिति स्थितम् ॥

॥ इति वायुक्रियाधिकरणम् ॥

ஸி-ஸு:— பஞ்சவ்ருத்திர் மனோவத்வ்யபதிஸ்யதே

॥ 2-4-11 ॥

பஞ்சவ்ருத்தி:—ஐந்து தொழிலகளை உடைய பராணனே, மனோவத் — (பலவிதமான தொழிலகளை உடைய) மனம் போலே, வ்யபதிஸ்யதே—(பராணன், அபாநன் முதலிய) ஐந்து பெயர்களால் குறிக்கப்படுகிறது.

532-533. ஸித்த்யாந்தம். பராணன், அபாநன், வ்யானன், உத்யானன், ஸமானன் என்று ஐந்து பெயர்களிருப்பதாலும், ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தொழில் இருப்பதாலும், இவை ஐந்து தத்துவமாகலாமோ? எனில்: “காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஸ்ரத்த்யாஸ்ரத்த்யா த்ருதிரத்ருதி ஹ்ரீர்த்யாபீரித்யேதத் ஸர்வம் மந ஏவ” [புருஹ 3-5-3] [காமம், ஸங்கல்பம், ஸந்தேஹம், தவரை, தவரையின்மை, தைர்யம், தைர்யமினமை, லஜஜை, சிந்தை, ப்யம் என்னும் எல்லாம் மனம் தான்] என்று ஒரு மனத்திறகுப் பல தொழில்களையிட்டுக் காமம் முதலிய பல பெயர்கள் இருந்தபோதிலும் காமம் முதலானவை மனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தத்துவமாகாததுபோல “ப்ராணோபாநோ வ்யாந உத்யாந: ஸமாந இத்யேதத் ஸாவம் ப்ராண ஏவ” [புருஹ 3-5-3] [ப்ராணன், அபாநன், வ்யானன், உத்யானன், ஸமானன் என்னும் எல்லாம் ப்ராணனே] என்ற வாக்யத்திலிருந்து ஐந்து தொழில்களின் வேறுபாட்டினால் ஐந்து பெயர்களைப் பெற்றதாயினும், பராணன் ஒன்றே என விளங்குகிறது. ஆகையால், அபாநன் முதலானவை ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறு தத்துவமல்ல.

வாயுக்ரியாதிகரணம் முற்றிற்று.

॥ श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम् ॥ (२-४-५)

सि-सू—अणुश्च ॥ (२-४-१२)

५३४. अवस्थान्तरमापन्नो वायुर्वै प्राणशब्दितः ।
इत्युक्तं पूर्वमस्यात्र परिमाणं निरूप्यते ॥
५३५. “प्राणोन्तूक्रामती”त्यादावुत्क्रान्तिश्रवणादयम् ।
मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदणुरानन्त्यबोधिका ॥
५३६. “सम एभिस्त्रिभिलोकै”रित्याद्या श्रुतिरस्य च ।
तदधीनाखिलप्राणिस्थित्युत्कर्षं ब्रवीति हि ॥

॥ इति श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम् ॥

ஸ்ரேஷ்டாணுத்வாதிக்கரணம் ॥ 2-4-5 ॥

ஸி-ஸூ:— அணுஸ்ச ॥ 2-4-12 ॥

அணு: ச — (முக்யபராணன்) அணுவமாகும்.

534. ஸங்க்யுதி — ஓர் நிலையை அடைந்த வாயுவே முக்யபராணன் எனப்படுகிறது என்று முன் அதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், அந்த முக்யபராணனின் பரிமாணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

535-536 லித்தூதாந்தம். “தம் உ த் க் ரா ம ந் த ம பராணோநூதகராமதி” [புருஹ 6-4-2] [ஸ்ரீரததைவிட்டு வெளிக் கிளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து முக்யபராணனும் வெளிக்கிளம்புகிறது.] என்று ஜீவன் மரணத்தின்போது ஸ்ரீரததைவிட்டுச் செல்லு கையில், இந்நூரியங்களைப் போலே முக்யபராணனும் ஜீவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுவதாகக் கூறப்படுகையால், இந்நூரியங்களைப் போலே பராணனும் அணுபரிமாணம் என்றே கொள்ளவேண்டும். “ஸம் ஏபிஸ் தரிபிதா லோகை:” [புருஹ 3-3-22] [முக்யப
சா—63

५३८. जीवस्य चाग्न्यादीनां चेन्द्रियसंघप्रवर्तनम् ।

स्वायत्तं नैरपेक्षयादित्युक्तिर्माननिराकृता ॥

५३९. जीवात्मना सहाग्न्यादेरिन्द्रियादिप्रवर्तनम् ।

सङ्ख्यादेवेशितुस्संभवति श्रुतिवाक्यतः ॥

யும் அதிஷ்டிக்கும்போது பரமாத்மநிரபேக்ஷமாகவே அதிஷ்டிக்கின்றனா” எனனும் பக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது.

538-538 பூர்வபக்ஷம். “அக்ஷுநிர் வாக் பூத்வா முக்யம் பராவிஸத...வாயு. ப்ராணோ பூத்வா நாலிகே பராவிஸத” [ஐதரேய 1-2-4] [அக்ஷுநிதேவதையானது வாகைகை அதிஷ்டித்தது முக்யத்தினுள் நுழைந்தது, . வாயு முக்ய பராணனை அதிஷ்டித்தது முக்யினுள் நுழைந்தது] என்று ஸ்ருதியில, அக்ஷுநி முதலான தேவர்கள் இநதிரியங்களாகிற பராணன்களையும், முக்யபராணனையும் அதிஷ்டிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. தனது அநுபவத்துக்கு ஸாத்மனான இவற்றை ஜீவன அதிஷ்டிக்கிறான் எனபதும் லோகஸித்தம்; “ஏவமேவைஷ ஏதாந பராணந் க்ருவீத்வா ஸவே ஸரீரே யதாஶாமம் பரிவாததே” [புருஹ 4-1-48] [அவ்வண்ணமே இநத ஜீவன இவ்விநதிரிய பராணன்களை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு தன ஸரீரத்தில் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்ுகிறான்] எனனும் ஸ்ருதியிலிருந்தும் இது தேறுகிறது. இப்படி தேவர்களும், ஜீவனும் பராணன்களை அதிஷ்டிப்பதற்குப் பரமாத்மாவின் உதவி தேவையிலையாகையால் பரமாத்ம நிரபேக்ஷமாகவே இவர்கள் பராணன்களை அதிஷ்டிக்கிறார்கள் என்று தேறுகிறது

538*-540. ஸித்ததாந்தம் இப்பூர்வபக்ஷம் பராண விருத்திமாகையாலே தவறு தேவர்களும், ஜீவனும் இநதிரிய பராணன்களை அதிஷ்டிப்பது பரமாத்ம ஸங்கலபத்தாலேயே ஆகிறது. “யோஶக்ஷுநெள திஷ்ட்ந அக்ஷுநே ரநதர: , யமக்ஷுநிர் ந வேத: , யஸ்யாக்ஷுநி: ஸரீரம், யோஶக்ஷுநிமந

५४०. “योऽनौ तिष्ठन्, यमयति, स आत्मे”त्यादिका श्रुतिः।

சி-ஃ—தஸ்ய ச நியத்வா|| (2-4-14)

परमाधिष्ठित्वस्य सर्वेषां नियतत्वतः||

தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மா஽ந்தாயாம்யம்ருத. ||” [புருஹ 5-7-5] [எவன அகநியின் உளனும் புறமும் நிறகிருனோ, எவனே அகநி அறியவில்லையோ, எவனுக்கு அகநி ஸாரீரமோ, எவன அகநியை உளநுழைந்து நியமிககிருனோ, அவனே உனக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் அழிவற்ற அநதாயாமி] என்று தொடங்கி, “யோ வாயெள திஷ்டுந” “ய ஆதிதயே திஷ்டுந” “ய ஆத்மநி திஷ்டுந” “யஸ சக்ஷுஷி திஷ்டுந” என்று பாயாயநதோறும் இந்த தேவாகளோடு, ஜீவனோடு அவாகளால அதிஷ்டுக்கப்படும் இந்தூரியபராணனகளோடு வாசியற எல்லாவறையுமே பரமாதமா அதிஷ்டுதது நிறபதாகக கூறுகையாலும், “பீஷாஸமாத்வாத பவதே பீஷோதேதி ஸூய: | பீஷாஸ மாதூக்நிஸ்சேந்தூரஸ்ச ம்ருத்யுர் தூவதி பஞ்சம. ||” [தை-ஆந 8-1] [பரமாதமாவினிடம் பூயததாலே வாயு வீசுகிருன; ஸூயன உதிக்கிருன; அகநி, இந்திரன, யமன ஆகியோரும் செயலபுரிகின்றனா] எனனும் ஸ்ருதியில, எல்லா தேவாகளும் இவனிடம் பூயததாலேயே தொழிலபுரிவதாகக கூறுகையாலும், “ஏதஸ்ய வா அக்ஷ ரஸ்ய ப்ரஸாஸநே க்யூர்க்கி ஸூயாசநதூரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டுத:” [புருஹ 5-8-9] [காக்கி! இப்பரமாதமாவின் ஆணையாலேயே ஸூயசநதிராகள தூரிககப்பட்டு நிறகின்றனா] எனனும் ஸ்ருதி பரமாதமஸங்கலபததாலே தேவாகள் தூரிதது நிறபதாகக கூறுகையாலும், தேவாகளும், ஜீவனும் இந்தூரியபராணனகளை தூரிதது நிறபது பரமாதம ஸங்கலபததாலேயே என்று விளங்குகிறது.

வி-ஸூ:— தஸ்ய ச நித்யத்வாத் || 2-4-14 ||

தஸ்ய — அனேததையும் பரமாதமா நியமிககிருன எனபது, நித்யதவாத் ச—நித்யமாயிருப்பதாலும்.

481. तत्सङ्कल्पादेव तेषामधिष्ठातृत्वमुच्यते।

“तत्सृष्टे”त्यादिनेशस्य नियन्त्रत्वेन सर्वदा॥

482. चिदचित्सु प्रवेशो हि श्रूयते सूर्यतेऽपि च।

“विष्टभ्ये”त्यादि, तस्मात्स्यादर्थः प्रोक्तः समञ्जसः॥

॥इति ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम्॥

540*-542 வித்யதநதம் எல்லாப் பொருள்களையும்
பரமாதமா அதிஷ்டித்தது நிறகிருன என்பது, அவனுக்கு
என்றுமிருக்கும் பெருமை, இப்பெருமை அவனுக்கு
ஸ்வரூப நிருபகமாயிருப்பதாகையாலே, எப்பொருளும்
அவனால் தூரிககப்படாமலிருக்கமுடியாது ஆகையால்,
அதிஷ்டிக்கப்படும் பராணன்களோடு, அவற்றை
அதிஷ்டித்தது நிற்கும் அகூனி முதலானவற்றோடு வாசிய
எல்லாமே பரமாதமாவினாலே அதிஷ்டிக்கப்படுகின்றன,
ஆகையால் - அவனது ஸங்கலபத்தாலேயே அகூனி
முதலானவை பராணன்களை அதிஷ்டித்தது நிறகின்றன
என்று தெளிவாகிறது “தத் ஸருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ரா
விஸத। ததநுபரவிஸய ஸச்ச த்யச்சாபுவத்॥” [தை-ஆந
6-2,3] [(பரம்பொருளானது) உலகை ஸருஷ்டித்தது,
அதையே உள நுழைந்தது வியாபித்தது, அதை வியாபித்த
பின் விகாரமற்றதான சித்ததாகவும், விகாரமுடைய அசித்
தாகவுமாயிற்று] என்ற ஸருதியும், ஸாஷேஸ்வரன
எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களையும் நியமித்துக்
கொண்டு எப்போதும் வியாபித்திருக்கிருன என்று ஒதிற்று
கீதையாகிற ஸமருதியிலும், “விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்
ஸநம் ஏகாமஸேந ஸ்திதோ ஜகத்” [கீதை 10-42]
[இவ்வுவகணத்தையும் என ஸகதியில் ஒரு திவ்யையாலே
நான் தூரித்தது நிறகிறேன்] என்று இவ்வாதத்யமே சொல்லப்
பட்டது ஆகையால் அகூனி முதலானவை பராணன்களை
தூரித்தது நிறபது பரமாதமாவின் ஸங்கலபத்தாலேயே என்று
கூறியது மிகப் பொருந்தியதேயாகும்.

ஜ்யோதிராத்யதிஷ்டாநாதிகரணம் முற்றிற்று

॥ इन्द्रियाधिकरणम् ॥ (२-४-७)

सि-सू—त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ (२-४-१५)

५४३. श्रेष्ठस्य चक्षुरादेश जीवोपकरणत्वतः।

सर्वेषामिन्द्रियत्वं स्यादिति वादोऽत्र वार्यते ॥

५४४. पू-करणत्वात्प्राणशब्दवाच्यत्वाद्विशेषतः।

ते सर्व एवेन्द्रियाणि भवेयुरिति चेन्न तत् ॥

இந்தூரியாதிகரணம் ॥ 2-4-7 ॥

ஸி-ஸூ:— த இந்தூரியாணி தத்வ்யபதேயஸாதந்யத்ர
ஸரேஷ்டாத ॥ 2-4-15 ॥

ஸரேஷ்டாத அந்யத்ர — முக்யபராணன தவிர மற்ற
ப்ராணன்கள் எவையோ, தே இந்தூரியாணி — அவையே
இந்தூரியங்கள்; தத்வ்யபதேயஸாத—(அவற்றைக் குறித்தே)
இந்தூரியங்கள் எனும் வழக்கு இருக்கையால்.

543. அவதாரிகை. “முக்யபராணனும், கண் முதலிய
இந்தூரியங்களுமாகிய எல்லாமே பராணனென்று அழைக்க
படுகையாலும், ஜீவனுக்கு உபகரணமாயிருக்கையாலும்,
இவையனைத்தும் இந்தூரியங்கள் எனத்தக்கவை” எனும்
வாதம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

544-544 பூர்வபக்ஷம். ஸருதிவாக்யங்களில், முக்ய
ப்ராணனும் பராணன எனப்படுகிறது; கண் முதலானவை
யும் பராணன எனப்படுகின்றன. அவை இரண்டுமே ஜீவ
னுக்கு உபகரணமாயிருக்கின்றன. எது ஜீவனுக்கு உப
கரணமோ அது இந்தூரியம் எனத்தக்கதே. ஆகையால்,
கண் முதலானவையோடு, முக்யபராணனோடு வாசியற
எல்லாமே இந்தூரியங்களேயாம்.

544*-545. லித்தூநந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு.
முக்யபராணன தவிராத மற்ற ப்ராணன்களே இந்தூரி
யங்களாகும். ஏனெனில்; கண் முதலான அவற்றைக்

484. श्रेष्ठातिरिक्ताः प्राणास्त इन्द्रियाण्येषु वै स्फुटम्।

“इन्द्रियाणि दशैकं चे”त्यादिनेन्द्रियतोक्तिः ॥

சி ச—மேதவ்ருதேவீலக்ஷ்யாச்ச ॥ (2-8-16)

486. “एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च”।

इत्यादिविन्द्रियेभ्योऽस्य प्राणस्य पृथगुक्तिः ॥

489. इन्द्रियत्वं तदन्येषामेवेति ज्ञायते स्फुटम्।

मनसः पृथगुक्तस्य त्विन्द्रियत्वं प्रमाणतः ॥

குறித்தே இந்தூரிய ஸப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது “இந்தூரியாணி தஸைகம் ச” [கீதை 13-5] முதலான விடங்களில், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், வாக், பாணி (கை), பாதம் (கால), பாயு (மல விஸாஜநேந்திரியம்), உபஸ்தம் (குறி) என்னும் ஐந்து காமேந்திரியங்கள், இவற்றை நியமிக்கும் மனம் ஆகிய பதினொன்றைக் குறித்தே இந்திரியம் என்று தெளிவாக வழங்குவதைக் காண்கிறோம் ஆகையால், முக்யபராணன் இந்தூரியமல்ல

வி-ஸூ:—பேதூஸ்ருதேர் வைலக்ஷணயாச்ச ॥ 2-4-16 ॥

பேதூஸ்ருதே — இந்தூரியங்களையும் பராணனையும் வேறுபடுத்தி ஒதுகையாலும், வைலக்ஷணயாத் ச — (இந்தூரியங்களைக் காட்டிலும் முக்யபராணன்) வேறு வகைப்பட்டிருக்கையாலும், (முக்யபராணன் தவிராத மற்ற பராணன்களே இந்தூரியங்கள்)

546-549. லிதூதூநதம். “ஏதஸமாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மந ஸர்வேந்தூரியாணி ச” [முண்டூ 2-2-3] [இப்பரம்பொருளிடமிருந்து பராணனும், மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] முதலானவிடங்களில் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் பராணனானது வேறுபட்டிருக்கப்படுகையால், முக்யபராணன் தவிராத மற்ற பராணன்களே இந்தூரியங்களாகும் என விளங்குகிறது இந்தூரிய

५४८. श्रेष्ठस्य चक्षुरादेश्च वैलक्षण्याच्च नास्य तत् ।
 सुषुप्तौ वृत्तिरस्यास्ति नेन्द्रियाणां हि दृश्यते॥
५४९. समनश्चक्षुरादेस्तु कार्यं ज्ञानादिकं भवेत् ।
 देहेन्द्रियवृत्तिस्त्वस्य तस्मान्नेन्द्रियताऽस्य हि ॥
- ॥ इतीन्द्रियाधिकरणम् ॥

மான மனம் தனிததுபபடிககப்பபட்டபோதிலும், “மநஷ்ஷஷ்டாநீந்தூரியாணி” [கீதை 15-7] [மனத்தை ஆருவதாகக்கொண்ட ஐந்து ஜஞானேந்தூரியங்களை] முதலான விடங்களில் மனமானது மற்ற இந்தூரியங்களை நியமிக்கும் இந்தூரியமாகவே படிக்கப்பபட்டிருக்கையால், அதுவும் இந்தூரியமென்றே கொள்ளப்படுகிறது அப்படி பராணனை எங்கும் இந்தூரியமாகப் படிக்கவில்லையாகையால், அது இந்தூரியமாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. மேலும், கண முதலான இந்தூரியங்களைக் காட்டிலும் முக்யபராணனுக்குப் பலவிதமான சிறப்புகள் காணப்படுகின்றன மனிதன் தூங்கும்போது கண முதலானவை செயல்படுவதில்லை. முக்யபராணன் செயல்படுகிறது. இந்தூரியங்களில் ஜஞானேந்தூரியங்கள் ஜஞானஸாதூனமாகவும், காமேந்தூரியங்கள் கரியாஸாதூனமாகவும் உள்ளன; மனம் இவற்றை நியமிக்கிறது முக்யபராணனோவெனில் எல்லா நிலையிலும், ஸரீரம், இந்தூரியங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் தூரிதது நிறகையாகிற அரிய செயலைச் செய்கிறது (முக்ய) பராணனால் தூரிகப்படுகையாலேயே இந்தூரியங்கள் பராணன் எனப்படுகின்றன. “த ஏதஸ்யைவ ஸாவே ரூபமபுவந தஸமாதேத ஏதேந ஆக்யாயந்தே” [புருஹ 3-5-21] [அந்த பராணன்கள் (இந்தூரியங்கள்) அனைத்தும் இந்த முக்யபராணனுக்கு ஸரீரமாக (தூரிகப்படுபவையாக) ஆயின. அதனாலேயே இந்தூரியங்கள் பராணன் எனப்படுகின்றன.] என்று ஸ்ருதியிலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் முக்யபராணன் தவிர்ந்த மற்ற பராணன்களே இந்தூரியங்கள் என்றதாயிற்று.

இந்தூரியாதிக்கரணம் முற்றிற்று.

॥ சம்ஜாமூர்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥ (2-8-6)

சி-சு—சம்ஜாமூர்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥ (2-8-10)

440. சமஸ்திசுப்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥

நிஸ்திதம் நக்ஷத்ரம் மஹாமூர்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥

441. தேவாதிவ்யஸ்திசுப்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥

இதி சக்ஷாபநோதேன தேவமத்யாதிதேஹினாம் ॥

ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம்

॥ 2-4-8 ॥

ஸி-ஸு:— ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம் ॥

உபதேஸாத் ॥ 2-4-17 ॥

ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்ஷுப்த்யதிகாரணம்: — நாமரூப வ்யாகரணம், த்ரிவருத்தூர்வத: து — த்ரிவருத்தூர்வத: செய்யம பரமபொருளுடையதேயாம்; உபதேஸாத் — (அபபரமபொருளுக்கே நாமரூப வ்யாகரணம்) உள்ளதாக ஓதப்படுகையால்.

550-552. ஸங்க்ஷிப்தி - அணடூஸருஷ்டியாகிற் ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியானது ப்ரஹ்மத்தாலேயே செய்யப்படுவது என்று இதுவரையில் நிரூபித்ததன்மூலம், பஞ்சபூதங்கள் இந்நிரியங்கள், பராணன் முதலானவை ப்ரஹ்மத்தின் காராயபொருள்களே என்று அறியப்பட்டது. தேவா முதலானவை ஸருஷ்டிப்பதாகிற் வ்யஷ்டி ஸருஷ்டியானது, அணடூததில் ப்ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்ட நான்குடன் செய்வதேயாகும் எனனும் ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதன்மூலம் தேவா மனிதா முதலான எல்லா ஜீவாகளும் ப்ரஹ்மத்தின் காராயபொருள்களே என்று இவ்வதிகாரணத்தில் நிரணயிக்கப்படுகிறது.

५५२. तत्कार्यतानिश्चयाय प्रवृत्तेयमधिक्रिया ।

பூ—நாமரூபவ்யாக்ரியாத்மப்ரபஞ்சவ்யஷ்டிசர்ஜனம்॥

५५३. समष्टिजीवरूपस्य धातुरेव क्रिया भवेत् ।

“அனென ஜிவேனெ”த்யாதிவ்யதிरेकश्रुतेस्तथा ॥

५५४. अत्र “व्याकरवाणी”ति ह्युत्तमोक्तिः कथञ्चन ।

ஜிவாத்மன: பராங்க்தவாத் உபபத்யத எவ் ச॥

552*-555 பூர்வபக்ஷம். உலகில எல்லாப் பொருள் களுக்கும் நாமரூபங்களை அளித்தலாகிற வயஷ்டிஸருஷ்டி, ஸைஷ்டிஜீவரூபனான நானமுகனுடைய செயலேயாகும். “அநேந ஜீவேந ஆத்மநா஽நுபரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகர வாணி” [சூந 6-3-2] [என அம்ஸமான இந்த (நான முகன எனும்) ஜீவனைக்கொண்டு உள நுழைநது நான நாமரூபங்களை அளிக்கக்கடவேன] எனனும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் “இந்த ஜீவனைக்கொண்டு” என்று தன்னிலும் வேருக நானமுகனை எடுத்தது, அவனைக் கொண்டனரே நாமரூப வ்யாகரணத்தைச் செய்வதாக ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. ஆகையால், “ஒற்றனைக்கொண்டு அரசன வேவு பார்க்கிருன” எனனுமிடத்தில் அரசனது நியமனத்தைக் கொண்டு ஒற்றன் வேவுபார்க்கும் தொழிலைச் செய்வதாக விளங்குவதுபோலே, பூரஹமத்தின் நியமனத்தைக்கொண்டு நானமுகன நாமரூப வ்யாகரணத்தைச் செய்கிருன என விளங்குகிறது. அந்த ஸ்ருதியில் “நாமரூபே வ்யாகரவாணி” என்று தானே நாமரூப வ்யாகரணச் செயலைச் செய்வதாக பூரஹமத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளதே; இது எப்படி ஒட்டும? எனில்: நானமுகனாகிற ஜீவன் பரபூரஹமத்தின் அம்ஸமாகையால், பூரஹம தானே செய்வதாகக் கூறியிருப்பதாக ஒருவாறு நிர்வஹிக்கலாம். ஆகையால், நானமுகனே நாமரூப வ்யாகரணமாகிற வயஷ்டிஸருஷ்டியைச் செய்கிருன் என்று தேற்றிற்று.

५५५. तस्मादेतद्व्याकरणं धातुरेवेति चेन्न तत् ।

சி—त्रिवृत्कुर्वत एवैतद्व्याकृतेरुपदेशतः॥

५५६. नामरूपव्याकरणव्यष्टिसृष्टिः परात्मनः ।

त्रिवृत्करणमेतत्तु धात्रा कर्तुं न शक्यते ॥

५५७. चतुर्मुखजनिर्ह्यण्डसृष्ट्यनन्तरभाविनी ।

त्रिवृत्कृतैरेव तेजोबन्धैस्तत्सृष्टिसंभवः ॥

५५८. “तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ।

समेत्यान्योन्यसंयोगमण्डमुत्पादयन्ति ते ॥”

*555-563 ஸித்தூதாந்தம். இப்பூவபக்ஷம் தவறு முன் எடுத்த ஸ்ருதிவாக்யத்தை அடுத்து, “தாஸாம் தரிவ்ருதம் த்ரிவருதம் ஏகைகாம் கரவாணி” [சூந 6-3-2] என்று - தீ, நீ, பூமி எனனும் மூன்று பூதங்களையும் ஒன்றோடொன்று சோபபதாகிற தரிவருதகரணத்தைச் செய்வதாக ஒதப படும் ப்ரஹ்மமே நாமரூப வயாகரணத்தையும் செய்வதாக விளங்குகையால், நாமரூப வயாகரணமாகிற வயஷ்டி ஸருஷ்டி பரமாத்மாவின செயலே என விளங்குகிறது. எப்படியெனில் : “நாநாவீர்யா: ப்ருதக்ஷுபூதாஸ ததஸதே ஸமஹதிம விநா । நாஸக்நுவந் ப்ரஜா. ஸரஷ்டிம் அஸமாக்யம்ய க்ருத்ஸநஸ: ॥ ஸமேத்யாநயோநய ஸம்யோக்யம் பரஸபர ஸமா ஸ்ரயா. । மஹதூதிவீஸேஷாந்தா ஹயண்ட்முத்பாத்யநதி தே” ॥ [வி-பு 2-2-52,53] [மஹாந தொடக்கமாக பூதங்களீருக அனைத்தும் தனித்தனியேயிருந்து ஒன்று சேராமையால் பரஜைகளை ஸருஷ்டிக்க முடியவில்லை ; ஆகையால், ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்து பரஸபரம் வலிமை பெற்றவையாய அண்டூதத்தை உண்டாகக்கின்றன] என்கிறபடியே, தரிவருதகரணம் செய்யப்படட பூதங்களிலிருந்துதான் அண்டும் உண்டாகிறது “தஸமிந ஜஜ்ஞே ஸவயம் ப்ரஹ்மா ஸாவலோக பிதாமஹ:” [மநு 1-9] [அவ்வண்டூத

५५९. इत्यादि स्र्यतेऽतो वै चतुर्मुखशरीरकात् ।

परमात्मन एवैषा व्यष्टिसृष्टिरितीयते ॥

५६०. श्रुतौ “व्याकरवाणी”ति निर्देशश्च सुसङ्गतः ।

“अनेन जीवेने”त्यादि व्यतिरेकवचोऽपि तत् ॥

५६१. जीवात्मदेहकेनात्मनेत्यर्थाद्धि सुसङ्गतम् ।

जीवशब्दस्तेजआदिशब्दवज्जीवदेहकम् ॥

தில், எல்லா உலகிற்கும் பிதாமஹனான பிரமன் உண்டானான்] என்று அவ்வண்டும் உண்டான பின்பே அதில் நானமுகன் உண்டானதாகவும் விளங்குகிறது ஆகையால் தரிவருதகரணத்தை அ வ ன் செயதிருக்க முடியாது. , பூரஹமே செயதிருக்கமுடியும் ஆகையால் தரிவருதகரணத்தைச் செயத பூரஹமே நாமரூப வயாகரணத்தையும் செயததென் விளங்குகிறது அப்படியானால், “ அநேந ஜீவேந ” [இநத ஜீவனைக் கொண்டு] என்றது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில் “ ஆத்மநா ஜீவேந ” என்று ஜீவனாகிற நானமுகனைத் தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் ‘படிகையால், ஜீவனை ஸாரீரமாகக் கொண்ட பூரஹமே ஜீவஸபூத்துத்தால் படிக்கப்படுகிற தென் விளங்குகிறது. “தத் தேஜ ஐக்ஷததத்போஸ்ருஜத தா ஆப ஐக்ஷந்த ... தா அந்நமஸ்ருஜந்த” [சூந 6-2-3,4] என்னும் ஸருதியில் — அகூநியானது ஸங்கல்பித்து ஜலத்தையும், ஜலமானது ஸங்கல்பித்து பூமியையும் ஸருஷ்டித்ததாகச் சொன்னது - அகூநி, ஜலம் முதலானவற்றை ஸாரீரமாகக் கொண்ட பூரஹம ஸங்கல்பித்து ஸருஷ்டித்ததையே கூறுகிறதென்று ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டதுபோலே, இங்கும் ஜீவஸமஷ்டியாயிருக்கும் நானமுகனை ஸாரீரமாகக்கொண்ட பூரஹமே நாமரூப வயாகரணத்தைச் செய்வதாகக் கொள்ளவேண்டும்

५६२. ब्रह्म वक्ति ततो जीवेनात्मनेति श्रुतौ श्रुतम्।
सामानाधिकरण्यं च मुख्यं निर्दिष्टयोरिह॥

५६३. प्रवेशव्याकरणयोरेककर्तृकतापि च।
नामरूपव्याकरणं क्रियास्तः परमात्मनः॥

இப்படிக்கொளவதால், “ஜீவேந ஆதமநா” [சூந 6-3-2] [ஜீவனாகிற எனனாலே] என்று ஜீவனாகிற நானமுகனையும் தனனையும் ஒரே வேறறுமையில் படித்ததிருப்பதும், ஸரீர ஸரீரிப்பாவததையிடடு முக்யமாகவே ஆகிறது “அநேந ஜீவேந” [சூந 6-3-2] [இநத ஜீவனால] என்று நானமுகனேத தனனேககாட்டிலும் வேறுபட்டவனாகப் பரமாதமா சொல்லி யிருப்பதும், “இநத நானமுகனே ஸரீரமாகக்கொண்ட எனனால” எனறே பொருளபடுவதால் பொருநதிவிடுகிறது நாமரூபவயாகரணமும், அநுபரவேஸமும் பரமாதமா ஒருவனே செயகிருன என்று கூறியிருப்பதும் பொருநதி விடுகிறது மேலும், “உள நுழைநது நாமரூபங்களை அளிகக்ககடவேன” [சூந 6-3-2] என்று பரம்பொருள தானே நாமரூபங்களைச் செயவதாகத் தனமையில் பேசியிருப்பதும் இப்படிக்கொண்டால்தான முககியமாகவே பொருநதுகிறது. நானமுகனஸருஷ்டியைக்கூறும் பரகரணத் தில் நாமரூப வயாகரணத்தைச் செயவதாகக் கூறியிருப்பது பரகரண விருத்தூமாகாதோ? எனில் நானமுகனே ஸரீர மாகக்கொண்ட பரமாதமாவே ஸருஷ்டிப்பதால் பரகரண விரோதமும் இல்லை. ஆகையால், நாமரூபங்களைச் செயவது பரமாதமாவின தொழிலே என்று தேற்றிறது

564-566 அவதாரிகை. இனி, முறகூறிய ஸித்தூந தத்தினமேல் பின்வருமாறு பூாவபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது -
(1) அண்டஸருஷ்டிகு முனனாலேயே தரிவருத்தரண மாகையாலே, அது பரமாதமா செயவதாகவேயிருக்க
சா-66

468. अव-त्रिवृत्कारप्रकारोऽत्र वेधस्सृष्टेषु वस्तुषु ।

प्रदर्श्यतेऽ“नमशितं त्रेधे”त्याद्यैरतश्च सः ॥

469. वेधःकृतस्त्रिवृत्कारः तत एवोपपद्यते ।

“नामरूपे व्याकरो”दित्ये“कैकामकरो”दिति ॥

வேண்டும் என்று கூறியது பொருந்தாது அண்டஸ்ருஷ்டிக் குப்பின சதூழக்யஸ்ருஷ்டி பரகரணத்தில், “அநநமஸிதம் த்ரேதூ வித்யதே, தஸ்ய ய ஸ்த்விஷ்டோபாக்யஸ் தத புரீஷம் புவதி, யோ மத்யமஸ் தநமாஸம, யோ஽ணிஷ்ட்யஸ் தந்மந:” [சூந 6-5-1, 2, 3] [(பராணிகளால்) சாப்பிடப்பட்ட அநநம் மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகிறது; அதில் ஸதூலமான பகுதி மலமாகிறது; (ஸதூலமும், மிகஸூக்ஷ்மமும்) நடுப்பகுதி மாமஸமாகிறது, மிக ஸூக்ஷ்மமான பகுதி மனததைப் போஷிக்கிறது] என்று தொடங்கி தரிவருதகரணம் சொல்லப்படுகையால், அதுவும் சதூழக்யான ஜீவன செயவதேயாகும். (2) இதற்கு முந்தியதொரு வாக்யத்தில், “யத்யக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத்யூபம், யச்சூக்லம் தத்யூபம், யதக்ருஷ்ணம் தத்யநஸ்ய” [சூந 6-4-7] [அக்யுநி யின் வடிவத்தில் சிவப்பாயிருக்கும் பகுதி தேஜஸஸின் வடிவமாகும்; வெளுப்பாயிருக்கும் பகுதி நீரினுடையது, கறுப்பாயிருக்கும் பகுதி பூமியினுடையது.] என்று தொடங்கி, நான்கு படைக்கப்பட்ட அக்யுநி முதலான பொருள்களில் தரிவருதகரணம் காட்டப்பட்டுள்ளதும், அது நான்முகனாக செயப்பட்டுவதை வலியுறுத்துகிறது (3) “நாமரூபே வ்யாகரோத், தாஸாம் தரிவருதம் தரிவருதம் ஏகைகாம் அகரோத்” [சூந 6-3-33] என்று நாமரூபவயாகரணத்துக்கு அடுத்தபடியே தரிவருதகரணம் சொல்லப்படுகிறதாயினால், தரிவருதகரணத்திற்குப் பின்பே நாமரூப வ்யாகரணம் என்று ஸித்தூந்தத்தில் கூறியதும் பொருந்தாது. இம்மூன்று காரணங்களாலும், நாமரூப வயாகரணத்தைச் செய்யும் ஜீவன நான்முகனே தரி

५६६. पौर्वापर्यमपीत्येतद्वचोऽत्र विनिवार्यते ।

சி-ஸு—மாஸாதி மௌம் யதாஷ்நமிதரயோஷ் || (2-4-16)

अन्नमित्यादिना नात्र त्रिवृत्करणमुच्यते ॥

५६७. भुक्तान्नादेः त्रिप्रकारः परिणामोऽत्र कथ्यते ।

“यः स्थविष्ठो भाग” एवमादिपर्यायतः क्रमात् ॥

५६८. पुरीषं मांसमनसी विकारा अन्नवस्तुनः ।

मूत्रासृजी प्राण इमे परिणामा जलस्य च ॥

வருதகரணத்தைச் செய்கிறான் என்றும், அண்டஸுருஷ்டிக்
காக, அதற்கு முன்பே பரமாதமாவால் தரிவருதகரணம்
செய்யப்படுகிறது என்று கூறியது தவறு என்றும் விளங்கு
கிறது ஆக, ஜீவனான நானமுகனே நாமரூப வயாகரணத்
தையும் செய்கிறான் என்று தேற்றிற்று இவ்வண்ணமாக
எழுந்த பூவபக்ஷம் அடுத்த ஸூத்ரத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

ஸி-ஸூ:— மாம்ஸாதி, பெ,ளமம்

யதாஸப்த்யமிதரயோஷ் || 2-4-18 ||

யதாஸப்த்யம்—“அநநமஸிதம்” எனனும் வேத்யவாக்யத்
தினபடி, மாமஸாதி—மாமஸம், மனம் எனனும் இரண்டுமே
(மலத்தைப்போல) பெ,ளமம் — பூமியின் விகாரமே,
இதரயோ ச — “ஆப: பீதா” “தேஜோஸிதம்” எனனும்
வேத்யவாக்யங்களிலும் இப்படியே

566*-579 லித்யதாநதம். அவதாரிகையில் காட்டப்பட்ட
பூவபக்ஷம் தவறு. ஏனெனில் “அநநமஸிதம்” “ஆப: பீதா:”
“தேஜோஸிதம்” என்று தொடங்கும் வாக்யங்களில் தரிவருத்
கரணம் சொல்லப்படவில்லை. அனைவரும் சாப்பிடும் அன்னம்,
நீர், தேஜஸ் ஆகிய மூன்றும் ஒவ்வொன்றும் முமமூனருகப்
பரிணாமமடைவதே கூறப்படுகிறது “ஸதூலமான பகுதி
மலம்; நடுப்பட்ட பகுதி மாமஸம், மிக ஸூக்ஷ்மமான பகுதி
மனம்” என்று மலமாமஸ மனங்கள் அநநமெனும் பருதிவீ

469. अस्थिमज्जावाच इति विकारास्तेजसोऽपि च।
 यदीह तेजोबन्धानां त्रिवृत्करणमुच्यते॥
 470. तर्हि भौमात् पुरीषाद्वि मांसस्य मनसः क्रमात्।
 अणुत्वादाप्यताणीयस्त्वाच्च तैजसताऽऽपतेत्॥
 471. पृथिव्यप्तेजसामत्रिवृत्कृतानां यतः क्रमात्।
 स्थविष्ठत्वाणुताणीयस्त्वस्वभावो हि संमतः॥
 472. आपः पीतास्तथा तेजोऽशितमित्याद्युपक्रमात्।
 तयोः पर्याययोश्चैवमाप्यतैजसते क्रमात्॥

பூதமாகிற ஒரு பொருளின் பரிணாமமாகவே கூறப்படுகின்றன இவ்வண்ணமாகவே மேல வாகயங்களிலும் மூத்ரம், அஸருக (ரத்தம்), பராணன் எனனும் இம் மூன்றும் நீர் எனனும் பூதத்தின் பரிணாமமாகவும், எலும்பு, மஜ்ஜை (தசை), வாக எனனும் இம்மூன்றும் தேஜஸ் எனனும் பூதத்தின் பரிணாமமாகவுமே கூறப்படுகின்றன. இவ்வாகயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தீ, நீர், பூமி எனனும் பூதங்களுக்கு த்ரிவருதகரணமே கூறப்படுகிறதாகில், அப்போது முதல வாகயத்தில், பூமிவிகாரமான மலத்தைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமான மாமஸம் நீரின் விகாரமாகவும், அதைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமான மனம் தீயின் விகாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறதாக வேண்டிவரும். ஏனெனில்: த்ரிவருதகரணம் செய்வதற்கு முன்பு பூமி ஸத்வாலமானதாகவும், நீர் அதைவிட ஸுக்ஷ்மமானதாகவும், தீ அதைவிட ஸுக்ஷ்மமானதாகவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையால். இதே காரணத்தால், இரண்டாவது வாகயத்தில், மூத்ரம் பூமி விகாரமாகவும், பராணன் தீயின் விகாரமாகவும், மூனருவது வாகயத்தில் எலும்பு பூமியின் விகாரமாகவும், தசை நீரின் விகாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறதாக வேண்டிவரும் இது பொருந்தாதாகையால் இங்கு முற்கூறியபடி த்ரிவருதகரணம் சொல்லப்படவில்லை, உண்வின் பரிணாமமே சொல்லப்படுகிறது எனத் தெலுுகிறது.

493. उच्येते हि यथाशब्दं वाक्यशेषस्तथैव हि।
 “आपोमयः प्राण” इति “वाक् च तेजोमयी”ति च॥
498. प्रागुक्तोऽत्र त्रिवृत्कारप्रकारो यदि कथ्यते।
 स्थविष्ठत्वादणीयस्त्वात्तन्मूत्रप्राणयोः क्रमात्॥
499. भौमतैजसते चापि प्रसज्येते यथाक्रमम्।
 तथास्थिमज्जयोश्चापि भौमता चाप्यताऽऽपतेत्॥

ஏன பொருநதாது? எனில் “அநநமஸீதம்” [சூ.ந 6-5-1] என்று தொடங்கும் முதல வாக்யத்தில், மல மாமஸ மநங் கள மூன்றுமே பூ.மிவிகாரமாகச் சொல்லப்படுகையாலும், “ஆப. பீதா:” [6-5-2] என்று தொடங்கும் இரண்டாம் வாக்யத்தில், மூதர ரகத பராணங்கள் மூன்றுமே நீரின விகாரமாகச் சொல்லப்படுகையாலும், “தேஜோஸீதம்” [6-5-3] என்று தொடங்கும் மூன்றாம் வாக்யத்தில், அஸ்தி மஜ்ஜாவாகுகள் மூன்றுமே தேஜோவிகாரமாகச் சொல் லப்படுகையாலும், ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் மூன்று பூ.தங்களின் விகாரங்களும் சொல்லப்படுவதாகக்கொள் வது பொருநதாது என்பது வெளிப்படை. இம்மூன்று வாக்யங்களையும் விவரிக்கும் வாக்யஸேஷமாகிற அடுத்த வாக்யத்தில், “அநநமயம் ஹி ஸோம்ய மந:; ஆபோமய: ப்ராண:; தேஜோமயீ வாக்” [6-5-4] [குழநதாய! மனம் அநம் எனப்படும் பருதிவியின் விகாரமே; பராணன நீரின விகாரமே, வாகு தேஜஸஸின் விகாரமே] என்று கூறி யிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. “நாநாவீர்யா:” [வி. பு. 1-2-52, 53] என்று தொடங்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ஸலோகத்தில், தரிவருத்கரணம் செய்யப்படாத பூ.தங்கள் ஒன்றுகூடிக் காரியங்களை உண்டாக்க முடியாது என்று சொல்லியிருப்பதை முன்னமே காட்டினோம் ஆகையால், அண்டஸுருஷ்டிக்குமுன் தரிவருத்கரணம்

496. अतस्त्रिवृत्कृतस्यैव प्रागन्नादेरिहोच्यते।
 त्रेधा परिणतिस्तस्मात् त्रिवृत्कारोऽत्र नोच्यते॥
 497. त्रिवृत्कृतिर्नामरूपव्याकृतेः पूर्वभाविनी।
 बलीयोर्यक्रमेणात्र पाठरीतिस्तु बाध्यते॥
 498. “यदग्ने रोहित”मिति त्रिवृत्कारप्रदर्शनम्।
 अण्डस्याग्न्यादिषु, श्वेतकेतोरण्डस्थितत्वतः॥

செய்யப்பட்ட பூமி முதலானவை உணவாக ஜீவராசிக
 ளால் உட்கொள்ளப்படுமபோது, முழுமுன்று விதமாகப்
 பரிணமிகும் வகையே இந்த நான்கு மந்திரங்களாலும்
 சொல்லப்படுகிறது என விளங்குகிறது ஆக, இவ
 வளவால், பூவபக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட முதல் காரணத்
 திற்கு ஸமாதானம் கூறப்பட்டதாயிற்று. “நாமரூபே
 வ்யாகரோத், தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் தரிவ்ருதம் ஏகைகாம
 அகரோத்” [சூந 6-3-4] என்று நாமரூபவயாகரணத்திற்
 குப்பிறகு த்ரிவ்ருதகரணத்தை வேதுவாகயம் படித்திருந்த
 போதிலும், முற்கூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தில்
 சொன்ன ரீதியில் தரிவ்ருத்கரணம் செய்யப்படாத பொருள்
 களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிசெய்து, நாமரூபவயாகரணம்
 செய்வது முடியாதாகையாலே, பாடூக்ரமத்தைக்காட்டிலும்
 அததூக்ரமம் வலியது எனும் நியாயத்தை ஒட்டி, இந்த
 உபநிஷத்து வாகயத்தில் படித்த கரமத்தை மாற்றி, நாமரூப
 வயாகரணத்திற்கு முற்பட்டதாக தரிவ்ருத்கரணத்தைக்
 கொள்ளவேண்டும். ஆக இத்தால், பூவபக்ஷத்தில் எடுத்த
 மூன்றுவது காரணத்திற்கும் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்ட
 தாயிற்று. “யதுக்ஞே: ரோஹிதம் ரூபம்” [சூந 6-4-7] என்று
 தொடங்கும் வாகயங்களில் அகூனி, ஆதித்யன் முதலான
 வற்றில் த்ரிவ்ருத்கரணம் காட்டப்படுவதிலும் விரோத
 மில்லை. ஏனெனில்: இங்கு தரிவ்ருத்கரணத்தைப் பற்றிக்
 கேட்கும் ஸிஷ்யனான ஸ்வேதகேது அண்டத்தினுள்

५७९. तस्मै बहिर्वस्तुषु तद्बोधनासंभवादतः।

तिवृत्कृतानां कार्येषु क्रियते तत्प्रदर्शनम्॥

சி-ஹ — वैशेष्यात् तद्वादस्तद्वादः ॥ (२-४-१९)

५८०. अन्नमापस्तेज इति पदानां शुद्धवाचिनाम्।

तिवृत्कृतपृथिव्यादिपरत्वं चात्र युज्यते॥

இருபபவனுகையால, அண்டத்திற்கு வெளியிலுள்ள வஸ்துகளில் தரிவருதகரணத்தை இவனுக்குக் காட்ட முடியாதாகையால, இவனுடைய அறிவுக்கு எட்டுமபடி, தரிவருதகரணம் செய்யப்பட்ட பொருள்களான அண்டத்தி னுள்ளிருக்கும் அகூரி, ஆதிதயன முதலானவற்றில் தரிவருதகரணம் காட்டப்படுகிறது ஆக, இததால பூவ பக்ஷத்தில் எடுத்த இரண்டாவது காரணத்திற்கும் ஸமா தூனம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று ஆகையால, நாமரூப வயாகரணம் பரமாதமா செயவதேயொழிய நானமுகன் செயவதல்ல எனபது உறுதியாயிற்று.

ஸி-ஸூ:— வைஸேஷ்யாத்து தத்வாதஸ் தத்வாத:
॥ 2-4-19 ॥

வைஸேஷ்யாத் து — (ஒவ்வொரு பூதப்பகுதி) விஞ்சி யிருப்பதால், தத்வாத: — ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு பூத மாகக் கூறப்படுகிறது.

580-581. ஸித்தூதம். தரிவருதகரண முறைப்படி ஒவ்வொரு பூதத்திலும், மற்ற பூதப்பகுதிகள் கலந்திருக்கிற தாகில், ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொன்றே இருப்பதுபோலே பூமி, அப்பு, தேஜஸ் என்று ஒவ்வொரு பூதத்தை வழங்குவதற்குக் காரணமென்ன? எனில் பூமி என்று வழங்கப்படுவதில் மற்ற இரண்டும் கலந்திருந்தாலும், பூமிப்பகுதி அதிகமாகையாலே அது 'பூமி' என வழங்கப்படு

५८१. एकैकस्य हि बाहुल्यादेकैकसिन्नथ त्रिषु ।
अन्नादिवाक्, पदाभ्यासोऽध्यायपूर्तेः प्रदर्शकः ॥

॥ इति संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ इति द्वितीयाध्यायः ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीमते श्रीराघवार्च्यமहादेशிகாய நம: ॥

॥ असद्गुरुपरम्परायै नमः ॥

கிறது. இவ்வாறே நீர்ப்பகுதி அதிகமாகையாலே நீர் (அப்பு) என்றும், தீப்பகுதி அதிகமாகையாலே தீ (தேஜஸ்) என்றும் வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“ததவாத்:” எனனும் பதத்தை இருமுறை படித்திருப்பது அத்யாயம் முடிகின்றதைக் காட்டுகிறது.

ஸமஜ்ஞாமூத்தி கலுப்த்யதிகரணம் முற்றிற்று

(இரண்டாமத்தியாயம்) நாலாம்பாதம் நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீகருஷண ஸவாமிதூஸ விரசிதமான

சாரீரககாரிகாவளி விவரணத்தில்

இரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது

श्री :

॥ श्रीशारीरकाधिकरणमुक्तावली॥

॥ अथ द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

॥ स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

३९. वेदान्तगूढार्थविवोधनैकप्रवृत्तमन्वादिकृतिप्रसिद्धा ।

यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्वत्त्वं वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

४०. वेदान्तशास्त्रार्थविरुद्धयोगस्मृत्यापि धातुः निगमप्रवक्तुः ।

यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्वत्त्वं वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம

ஸ்ரீசாரீரகாதிகரணமுக்தாவலீ விவரணம்

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முதற்பாதம்

1. ஸ்ம்ருத்யதிகரணம்

39 வேதாந்தநகரங்களில் பொதிநதுள்ள பூரஹமகாரண வாத்துதையே விளக்க ஏற்பட்ட மறு முதலானான ஸமருதி களில் பிரஸித்திபெற்ற எவனுடைய ஜக்தகாரணதவம் கபிலஸமருதியினாலே அசைக்கமுடியாததாய விளங்கு கிறதோ, வரதூருபியான அந்த பூரஹமததை வணங்கு கிறேன

2. யோக்யப்ரத்யுத்த்யதிகரணம்

40. வேதாந்த ஸாஸ்தரங்களின் அர்த்தத்தோடு முரண்பட்டதான — மறைநானகையும் பரவசனம் செய்யும் நானமுகனுடைய யோக்யஸமருதியினாலும் எவனுடைய ஜக்தகாரணதவம் அசைக்கமுடியாததாய விளங்குகிறதோ, வரதூருபியான அந்த பூரஹமததை வணங்குகிறேன

॥ விலக்ஷணத்வாधिकரணம் ॥ ३ ॥

४१. द्रव्यैकतायामपि कार्यहेत्वोर्नैवात्र साजात्यमतिप्रसङ्गात् ।
ततोऽचिदाद्यङ्गपरस्य कार्यहेतुत्वतश्चेश्वरहेतुवादे ॥
४२. सिद्धत्वतो ब्रह्मण एव चान्तर्यामिश्रुतौ सर्वशरीरितायाः ।
ब्रह्मापृथक्सिद्धजगत्यदःप्रत्यङ्गोक्तलक्ष्मस्फुरणाच्च नित्यम् ॥
४३. अनन्वयाच्चापि शरीरनिष्ठदोषस्य देहिन्यखिलस्य नित्यम् ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

3 வினக்ஷணத்வாதிகரணம்

41-43. காராயகாரணங்கள் ஒரே தூரவயமாயிருக்க வேண்டும் எனலும் நியமம் உண்டேயொழிய, இரண்டும் ஒருவகைப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும் எனலும் நியமமில்லை, ஈ முதலானவற்றிலிருந்து, அவற்றிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்ட புழு முதலானவை உண்டாகின்றனவன்றோ பூரஹம் காரணவாதத்தில் காராயகாரணங்கள் வேறுவகைப்பட்டதாயினும், சேதநாசேதந ஸரீரகமான பூரஹமே காரணமாகவும், காராயமாகவும் ஆகிறபடியால் காராயகாரணங்களுக்கு தூரவயைகயமுள்ளது. சேதநாசேதனங்கள் பூரஹமத்திற்கு ஸரீரம், பூரஹம் அவற்றுக்கு ஆதமா எனபது அநதாயாமி பூராஹமணத்திலிருந்து தேறுகிறது. பூரஹமத்தை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதனங்களுக்கு ஸரீர லக்ஷணமும் உள்ளது ஸரீரத்தின் ஐரை (கிழத்தனம்) முதலிய தேவாஷங்களை ஆதமாவில் ஓட்டாததுபோல, சேதநாசேதனங்களின் எந்த தேவாஷமும் பரமாதமாவிடம் ஓட்டாது. ஆகையால் வரத்யுனுடைய உபாதூநகாரணத்வம் தாக்கத்தால் அசைக்கவொண்ணாது*

* இனி, அதிகரணத்தின் அாததம் மாததிரம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு அதிகரணாததம் ஸலோகத்தின் இறுதியில் வரும் “தத் பூரஹம் வந்தே வரத்யுஸ்வரூபம்” எனலும் பகுதிக் கு முதலிரண்டு ஸலோகங்களிற்போலே பொருளைக் கண்டுகொள்வது

॥ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ४ ॥

४४. कणादमुख्याभिहिताणुहेतुवादेषु चान्योन्यविरोधतोऽपि ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ भोक्तापच्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

४५. अकर्मवश्येशितुरप्रसक्तेः परात्मनः कर्मकृतात्तृतायाः ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

। आरम्भणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

४६. वाचादिदृष्टान्तपराच्च वाक्यात् दार्ष्टान्तिकाच्चापि तदैक्षतादेः ।
सामान्युपादानपरात्मनश्चोपादेयविश्वस्य तथैकतोक्त्या ॥

4. ஸிஷ்டாபரிக்ரஹாதிக்கரணம்

44 ஒன்றோடொன்று முரண்படும் நிலைநிலலாத தாக கததை அடிப்படையாகக்கொண்டு, கஷ்டத், அக்ஷிபாதத் முதலானா செய்யும் பரமானுகாரணவாத்ருங்கள வரத்ரு னுடைய ஜக்தகாரணதவததை அசைக்கமாட்டா

5. போக்த்ராபத்த்யதிக்கரணம்

45 காமததினால ஏறபடும் ஸுக்தத்ரு கக்தாநுபுவம, காமவஸ்பபபாத ப்ரஹமததிறகு ஏறபட இடமில்லாமை யால, வரத்ருனுடைய ஜக்தகாரணதவததை அசைக்க முடியாது

6. ஆரம்ப்ரஹாதிக்கரணம்

46-47 ஸாமவேதத்ருதைச சோநத சூநதேதூக்யத தில் “வாசாரமபுணம் விகாரோ நாமதேயம மருததிக்கே தேவ ஸதயம்” [6-1-4] என்று மணனினை காயகாரண நிலைகளைக காட்டிசசொல்லும் த்ருஷ்டாநத வாகயத தாலும், “ததைக்ருத்ரு” என்று ப்ரஹமததினை காயகாரண நிலைகளைசசொல்லும் த்ராஷ்டாநதிக வாகயததாலும் உபா த்ராநகாரணமான பரமாதமாவுக்கும், உபாதேயமான

87. விஹ்ணிடதவா஑் பஹுப்ரமாணவிரு஢்நதகோ஢்நததும்பதானா஢் ।
 ந யஸ்ய விஶ்வப்ரகூததவஹானி: த஢்நஹ வந்஢் வரதஸ்ஶரூப஢் ॥
 ॥ இதரவ்யபதேஶா஢ிகரண஢் ॥ 7 ॥
88. ஜிவேஶயோஸ்த்வமஸீதி வா஑் த்஢ாத்மபாவார்த்விபோ஢கத்வாத் ।
 ஶ்ர஢்வஸூஜ்யத்வயுஜிஶஜிவபேதஸ்ய நத்ய் துரபஹ்வத்வாத் ॥
89. இஶஸ்ய ஜிவா஢ிதஸர்ஜனேஶபி ஶ்ஶானிஶ்ஶ்ரத்வவ஑்ஶப்ரஸக்தே: ।
 நிபித்ததா யஸ்ய த்஢ாஶப்ரகூப்யா த஢்நஹ வந்஢் வரதஸ்ஶரூப஢் ॥

(காராயமான) உலகிறகும் ஒன்றாயிருக்கும் தனமை ஓதப் படுகிறது. பல பரமாணவர்களோடு முரண்பட்ட தாககத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு காராயகாரணங்கள் வெவ்வேறு என்று சொல்லும் தூரமதங்கள் இதனால் கண்ணடிக்஑ப் பட்டபடியால், வரதனுடைய ஜக்தூபாதூரகாரணதவம் நிலைநாட்டப்பட்டதாகிறது

7. இதரவ்யபதேஶாதிகரணம்

48-49 “தத் தவமஸி” [சூரந 3-8-7] முதலான வாக யங்கள் ஜீவேஶவரங்கள் முறையே ஶரீரமாகவும், ஆதமா வாகவுமிருக்கையையிட்டு அவர்களை ஒன்றாக வழங்கு கின்றன. பல ஶருதிகளில் ஶசனைப் படைப்பவனாகவும், ஜீவனைப் படைக்கப்படுபவனாகவும் ஓதுகையால் அவா களிடையே வேறுபாட்டை எப்போதும் மறைக்கவும், மறுக்கவும் முடியாது. ஆகையால், ஶஶன ஜீவனுக்குத் தீங்குசெய்தபோதிலும், ஒன்றெனக்கூறும் வாகயங்களைக் கொண்டு ‘பூரஹம் தனக்குததானே நல்லதைச் செய்து கொள்ளவில்லை, தீயதைச் செய்து கொள்கின்றது’ எனனும் தேஶாஷங்களை ஶங்கிக்க இடமில்லையாகையால், வரத னுடைய நிமித்த காரணதவம் அசைக்கமுடியாதபடி உறுதியாகிறது.

॥ उपसंहाराधिकरणम् ॥ ८ ॥

५०. सहायवस्त्वन्तरनैरपेक्ष्यात् क्षीरं च दध्यात्मकतामुपैति ।
एवं स्वसङ्कल्पत एव सर्वजगन्मयत्वं भजतीश्वरोऽसौ ॥

५१. तस्मात्परस्याखिलहेतुतायां दोषप्रसङ्गस्य कदाप्यभावात् ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्वद्भ्र वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

५२. येन प्रमाणेन यथैव सिद्धयेत् यद्वस्तु तद्वस्तु तथैव सर्वैः ।
स्वीकार्यमेकं बहु निष्कलं स्यात् ब्रह्मेति चार्थे निगमैकसिद्धे ॥

8. உபஸம்ஹாராதிகரணம்

50-51 வேறொரு துணையை எதிர்பாராமலே பால தயிராக மாறுகிறது இவ்வண்ணமாகவே விசித்ரஸகதியை யுடைய பூரஹமமும் வேறொரு துணையை எதிர்பாராமல தன் ஸங்கலபத்தினாலேயே எல்லா உலகமுமாகிறது ஆகையால், வரதனுடைய ஜகத்காரணதவத்திற்கு எக காலத்திலும் எககுறையும் ஏற்பட இடமில்லை

9. க்ருத்ஸநப்ரஸக்த்யதிகரணம்

52-53 எந்த பரமாணததாலே எந்த வஸது எவ வண்ணமாக ஸித்திக்கிறதோ, அந்த வஸது அவ வண்ணமாகவே அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டி பூரஹம் விஷயத்தில் தூமிகூராஹக பரமாணமான வேதம் பூரஹமத்தை அவயவமற்றது என்றும், உலகிற்கு உபாதூநகாரணம் என்றும் ஒதுகிறது ஆகையால், அவயவமற்ற ஒரே பொருளான அதுவே பலவாகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் என்று தேறுகிறது ஆகையால் லௌகிக வஸதுகளுக்குப் பொருந்தும் நியாயத்தைக் கொண்டு—“பூரஹம் உபாதூநகாரணம் எனக்கொண்

५३. चोद्यस्य सर्वस्य च लौकिकस्यावकाशहानेः श्रुतिमौलिसिद्धा ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ प्रयोजनवच्चाधिकरणम् ॥ १० ॥

५४. लीलाप्रवृत्तत्वं एव सृष्टेः असंभवान्निष्फलतादिवाचाम् ।
यद्वेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

டால, பூரஹமம் முழுவதும் ஒரே காயப்பொருளாகப் பரிணமிகக்கேவணடிவரும் இந்த தோஷத்தைத் தவிராக அதை அவயவமுள்ளது எனக்கொண்டால், 'பூரஹமம் அவயவமற்றது' என்று கூறும் வேத்யவாக்கியங்கள் முரண்படும்" முதலான வாதுங்களை பூரஹமவிஷயத்தில் செய்ய இடமில்லை ஆகையால், வரதூனின் உபாதூநகாரணத்வம் அசைக்கமுடியாதது

10. ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம்

54. எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாபதஸைத் காமனாயினும், ஜக்தஸருஷ்டி முதலானவற்றில் லீலையாகிற பயன அவனுக்கும் உண்டாகையால், வரதூனுடைய ஜக்தகாரணத்வத்தைப் பயன்றறது என்று கூறி அசைக்கமுடியாது.

முதற்பாதும் முற்றிற்று

॥ अथ द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

॥ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

५५. न दृश्यते ज्ञातनधिष्ठितानां दार्वादिकानामचितानां रथादेः ।
कार्यस्य चारम्भकता ततश्च जगन्समारम्भकताऽचितो या ॥

५६. सांख्यैः प्रधानस्य समीरिता तदसंभवाद्देशिरस्सु सिद्धा ।
यद्वेतुता स्यात् सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ महदीर्घाधिकरणम् ॥ २ ॥

५७. निरंशका यद्यणवो भवेयुः तेषां मिथो मेलनमेव न स्यात् ।
ततोऽणुभिस्तैर्द्वयणुकोद्भवो नो, सांशा भवेयुर्यदि ते तथैषाम् ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம்-இரண்டாம் பாதம்

1. ரசநாநுபபத்தியதிகாரம்

55-56. ஒரு சேதநனலை அதிஷ்டிக்கப்படாவிடில், மரம முதலான அசேதநபொருள்கள் ரதும் முதலானவை யாகத் தாமே மாறமாட்டா என்பதை நாம் உலகில் காண்கிறோம். ஆகையால், அசேதநமான பரதூநம் ரஸ்வரனலை அதிஷ்டிக்கப்படாமல் தானே உலகமாக மாறுகிறது என்று ஸாங்க்யாகள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் வேதூநதங்களிலிருந்து தேறும் வரதூனுடைய ஜகத்காரணதவம் குறையற உறுதியாகிறது.

2. மஹத்தீர்க்கரதிகாரம்

57-58 பரமானுக்கள் அவயவமற்றவையாகில், அவை ஒன்று சோநது அவற்றிலும் பெரிய த்வயனுகம் முதலானவற்றை உண்டாககுவது பொருந்தாது. இக் குறையைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பரமானுக்களை அவயவ முள்ளவையாக ஒப்புக்கொண்டால், அவை மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும், அவை

५८. सांशत्वमेवेत्यनवस्थया तद्वैशेषिकोक्तेरपि दोषवच्चात् ।
यद्वेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

५९. मतेऽपि बौद्धे परमाणुवर्गस्यानुक्षणं ध्वंसत एव तैश्च ।
असिद्धितस्तत्समुदायकस्य तस्याप्यसिद्धौ तनुसिद्धिहानेः ॥

६०. जगत्समारंभकवस्त्वसिद्ध्या दुःस्थत्वतो बौद्धमतस्य चास्य ।
यद्वेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும் இப்படி ஒரு நிலைநிலலாமல் ஒப்புக்கொண்டே செல்வதாகிற அநவஸ்தாதேதோஷம் வரும் ஆகையால் வைஸேஷிகாக்களும் பரமாணுகாரணவாதம் பொருநதாது. ஆகையால் வரதனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையற உறுதியாகிறது.

3. ஸமுதாயாதிகரணம்

59-60 பெளத்தமதத்தில், (வைபுரவிக ஸௌத ராநதிகாக்கள்) அணுகுகளிலிருந்து பூமி முதலான பூத ஸமுதாயம் உண்டாவதாகக் கூறுமிடத்திலும், பூமி முதலான வற்றிலிருந்து தேஹம் இநதிரியம் முதலான பெளதிக ஸமுதாயம் உண்டாவதாகக் கூறுமிடத்திலும், அணு, பூமி முதலியவை எல்லாமே ஒரே கணத்தில் அழியும் க்ஷணிகப்பொருள்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையால், அவை ஒன்று சோநது ஸமுதாயமான தேஹம் முதலிய காயத்தை உண்டாக்குவது பொருநதாது இவ்வண்ணமாக உலகம் அணுகுகளிலிருந்து உண்டாவது ஓட்டாதாகையால் பெளத்தமதம் பொருநதாது ஆகையால் வரதனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையறத் தேறுகிறது.

॥ उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

61. सर्वत्र धीतद्विषयाश्रयाणां प्रत्यक्ष एतत्त्रितयस्य भाने ।
तुल्येऽप्यबाधे विषयाश्रयौ तौ त्यक्त्वैकधीवस्तुनि सत्यतोक्त्या ॥
62. अत्यन्तदुष्टत्वत एव योगाचारीय(रोक्त)पक्षस्य क्युक्तिकस्य ।
यद्वेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

63. सर्वार्थशून्यत्वमते प्रमाणसत्त्वेऽप्यसत्त्वे निजवादनस्य ।
स्वरूपसद्भावमुदुर्लभेन स्वस्यैव च स्वव्यवधातகत्वात् ॥

4. உபபெய்த்யதிகரணம்

61-62. “நான கட்டததை அறிகிறேன்” என்று பரதயக்ஷமான அறிவு பரகாஸிக கும இடங்களி லெல்லாம், அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியே ஒருபடியாகத் தடையறப் பிரகாசிக்கையில், ‘அறிவு மாத்திரமே உள்ளது; மற்ற இரண்டும் இல்லை’ என்று கூறும் யோகாசார பௌத் துனின் மதம் குயுகதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாகையால் மிகவும தோஷமுடையது. ஆகையால் வரதுனுடைய ஜகத்காரணதவம் குறையறத் தேறுகிறது.

5. ஸர்வதா நுபபத்த்யதிகரணம்

63-64. “எல்லாம் ஸூந்யம்” என்று ஸாதிக்கப் பாகுகும் மாத்தியமிக பௌத்துதுனின் மதத்தில் ஏதேனும் ஒரு பரமாணததைக்கொண்டே அதை ஸாதிக்கவேண்டும். அந்த பரமாணம் உணமையானதெனில், ‘எல்லாம் ஸூந்யம்’ எனனும் தன வாரத்தைக்கே அது முரணுகை யால், ‘எல்லாம் ஸூந்யம்’ என்றது பொய்யாகும். அந்த பரமாணம் பொய்யானது எனில்: ‘எல்லாம் ஸூந்யம்’

௬௪. சர்வாத்மனா மாध्यமிகீயபக்ஷஸ்யாத்யந்தது:ஸ்யத்வத் எவ தஸ்ய |
யத்வேதுதா ஸ்யாதுஸுஹாஸநவதா தஹ்ந வந்தே வரதஸ்வரூபம் ||

|| எகஸிந்நசம்பவாபிகரணம் || ௬ ||

௬௫. அஸ்தித்வநாஸ்தித்வமுக்ஷஸ்ய ஧்மத்வயஸ்ய தைஜஸ்தமஸோஸமஸ்ய |
மிதோ விருஹஸ்ய ச சர்வஸ்துந்யஜ்ஜீகृतத்வாத் யுகபந்மதேஸிந் ||

௬௬. தேஹோபமாட்மாஶ்ருதிபாஷணாச் ச டுஷ்டத்வதோ ஜைநமதஸ்ய தஸ்ய |
யத்வேதுதா ஸ்யாதுஸுஹாஸநவதா தஹ்ந வந்தே வரதஸ்வரூபம் ||

|| பாஸுபதாபிகரணம் || ௭ ||

௬௭. நிமித்தேதுர்ஜகதாं பஸூநாं பதிஸ்தயாஸாவநுமானகம்ய: |
அவேதஸிஹ்நிஸிபுணம் ச விஸ்வோபாடானமியாதிஶுக்லபநஸ்ய ||

என்று ஸாதிசுக்கும் பரமாணம் பொய்யானதாகையால் எல்லாம் உண்மை எனறே ஸித்துதிசுக்கும் இப்படி எல்லாப் படியாலும் மாத்யமிகபக்ஷம் மிகப்பொருந்தாததாகையால் வரதனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையறத் தேறுகிறது

6. ஏகஸ்மிந்நஸம்பவாதிகரணம்

65-66 ஒளியும் இருளும்போலே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையான அஸ்தித்வம் (உள்ளதாயிருக்கை), நாஸ்தித்வம் (இல்லாததாயிருக்கை) முதலான பரஸ்பர விருத்தத்யாமங்களை எல்லாப் பொருள்களிலும் ஒரே காலத்தில் இமமத்தத்தில் ஒப்புக்கொள்வதாலும், ஆதமாக கள தாமிருக்கும் தேஹத்தின் பரிமாணத்தை உடையவை என்று ஒப்புக்கொள்வதாலும் ஜைந மதம் தோஷமுள்ளதாகும். ஆகையால் வரதனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையறத் தேறுகிறது.

7. பாஸுபதாபிகரணம்

67-68. “உலகிற்கு நிமித்தகாரணம் பாஸுபதியாகிற சிவன். அவன் வேத்ததாலன்றியே அநுமானத்தாலேயே

௬௮. दुष्टत्वतः पाशुपतस्य पक्षस्यानन्तवेदान्तविदूगस्य ।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥
॥ उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥ ८ ॥ (पाश्चरात्राधिकरणम्)
௬௯. “संकर्षणो...जायत” एवमादौ संकर्षणाद्यात्मकदेहकस्य ।
जीवाभिमानित्वयुजः परस्य प्रोक्तत्वतः श्रुत्यविरुद्धभावे ॥
௭௦. श्रीपाश्चरात्राभिधसत्प्रमाणतन्त्रे च संसिद्धतया परोक्ते ।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥
॥ इति द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

அறியப்படுபவன். முககுணமயமான மூலபரகருதியே உலகிற்கு உபாதூநகாரணம்” முதலான தவருள் கற்பனைகள் நிறைந்திருக்கையாலும், எல்லா வேதாந்தங்களுக்கும் புறப்பாயுள்ளதனாலும். பாசூபத (சைவ) மதம் தோஷமுள்ளதாகையால், வரதுனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையறத் தேறுகிறது.

8. உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரணம் (பாஞ்சராத்திராதிகரணம்)

69-70. “ஸங்கர்ஷணே நாம ஜீவோ ஜாயதே” முதலான பாஞ்சராதிர வாக்யங்களில், ஜீவன் முதலானருக்கு அபிமானியான ஸங்காஷணன் முதலான வயுஹத் திருமேனிகளையுடைய எம்பெருமானின் அவதார ரூபமான பிறப்பே சொல்லப்படுகிறது ஜீவன் முதலானுடைய பிறப்பு சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் ஸருதியை ஒட்டியுள்ளதும், பரமபுருஷனால் உபதேசிக்கப்பட்டதுமான ஆக்மமான பாஞ்சராதிரத்தில் ஸருதி விரோதமில்லை. ஆகையால் அதில் ஸித்திக்கும் வரதுனுடைய ஜகத்காரணத்வம் குறையற உறுதியாகிறது.

இரண்டாம் பாதம் முற்றிற்று.

॥ அथ த்விதீயாஶ்யாஸே த்ருதீய: பாட: ॥

॥ வியததிகரணம் ॥ 1 ॥

71. ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத எவ சர்வமிதம் ஜகத் ஜாதமிதீரணஸ்ய ।

பஹ்மப்ரஸக்தேர்வியத: ப்ரஸாதுத்பத்யபாவேஸ்யுயகம்யமானே ॥

72. கிஸ்த்ரு ஶ்ருதௌ ஜந்மநிஸேதவாசௌஸபாவாஸ்ச விஸ்வான்யதமஸ்ய ஸஸ்ய ।

யத்கார்யதா சாலயிதும் ந ஸக்யா தத்ரஹ்ம வந்தே வரதஸ்வரூபம் ॥

॥ தேஜஸ்திகரணம் ॥ 2 ॥

73. ப்ரஹ்மேவ நானாத்வததர்த்யஜந்மஸஹ்ஸுத்பதஸ்ஸவஸ்ய ஜகத்சஸர்ஜ ।

ஸித்யத்யேவமுத்பந்நமிதம் ச வாயுரூபாஸ்ச தஸாதுபி வஹ்நிர்ரூபம் ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் - மூன்றாம் பாதம்

1. வியததிகரணம்

71-72. ஆகாஸம பரபூரஹமத்திடமிருநது உண்டாக விலலை என்று கொண்டால், (காரணமான) பூரஹமம் ஒன்றை அறிந்ததால் (அதன் காரயமாயிருக்கும்) மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் அறிந்ததாகும் என்று வேதம் ஓதியது பொருந்தாமற்போயவிடும். மேலும், உலகில் உள்ள பொருள்களில் ஒன்றான ஆகாஸத்திற்கு உத்பத்தியிலலை என்று கூறும் வேதவாக்யமும் கிடையாது ஆகையால் ஆகாஸம் வரதன் உண்டாகுகிய பொருளே என்பதை அசைக்கமுடியாது.

2. தேஜஸ்திகரணம்

73-74. “பூரஹமே தான பலவாகவேண்டுமென்றும், அதற்காகப் பிறக்கக்கடவேனென்றும் ஸங்கலபித்தது உலகத்தைதையும் படைத்தது” என்று ஸித்யுதிப்பதால், “வாயுவை உருவமாகக்கொண்ட பூரஹமத்திடமிருந்தே அக்ஷுனியை உருவமாகக்கொண்ட பூரஹமம் உண்டா

७४. साम्ब्येवमर्थावगतेः, सुसिद्धा सर्वस्य चान्यश्रुतिवाक्यतश्च ।

उत्पत्तिरद्वारत एव यस्मात् तद्वत्तु वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ आत्माधिकरणम् ॥ ३ ॥

७५. जीवस्य जन्मप्रतिषेधतश्च श्रुतत्वतस्तस्य च नित्यतायाः ।

नोत्पत्तिरेतस्य तथापि सर्वज्ञानप्रतिज्ञानसमन्वयार्थम् ॥

७६. एतस्य संकोचविकासरूपावस्थाश्रयज्ञानगुणप्रणाड्या ।

यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्वत्तु वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

யிறறு” எனனும் அாதத்ததையே “ஸதேவ” [சூந 6-2-1] என்று தொடங்கி ஸாமவேத்தததைச சோநத சூந தேதூக்ய உபநிஷத சொலலுகிறது “ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே கூம வாயு ஜயோதி” [முண்ட 2-1-3] எனனும் உபநிஷத வாகயமும் இதையே வலியுறுததுகிறது ஆகையால் தேஜஸஸையும் நேரே வரத்துனே படைக்கிருன என்று தேறுகிறது.

3. ஆத்மாதிக்கரணம்

75-76. ஜீவன உண்டாவதில்லை என்று “ந ஜாயதே மரியதே வா” [கட 2-18] எனனும் வாகயம் ஒதுகிறது “நித்யோ நித்யாநாம” [ஸ்வே 6-13] எனனும் வாகயம் ஜீவன நித்யமானவன என்றும் ஒதுகிறது ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஆகாஸாதிக்களைப் போலே உதபததி இல்லை யென்றே கொள்ளவேண்டும். ஆயினும், “பூரஹமத்தை அறிந்தால் மற்ற எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகிறது” என்று உபநிஷத ஒதுகையால், ஆதமாவையும் பூரஹம காயமாகக் கொள்ளவேண்டி வருகையால், ஜீவாதமாவை விட்டுப்பிரியாத தூமபூத ஜஞாநத்தின் மலாசசி நிலையும், சுருக்க நிலையும் பூரஹமத்தால் ஏற்படுவதையிட்டு ஜீவனையும் பூரஹமகாயமாகக்கொள்ளக் குறையிலலை. ஆகையால் ஜீவனும் வரத்துனடைய காயப்பொருளேயாவான சா—71

॥ ஜாதிக்கரணம் ॥ ४ ॥

७७. ந ஜ்ஞானமேவ ஸ்ருதிரிஷ்ட ஆத்மா ஜ்ஞாத்வமாத்மபிரமிதோ஽பி நா஽ஸௌ ।
ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வமஸ்ய வேத: விஜ்ஞாத்நாஞ்ஞாந்யஸகூஹிதி ॥

७८. தஸ்யாஹ் பூர்வீர்ததர்மபூதஜ்ஞானாபிததாரத ஆத்மநாஞ்ஞாந் ।
யத்கார்யதா ஹாலயிதூந் ந ஸக்யா ததூஹ் வந்நதே வரதஸ்வரூபம் ॥

॥ கர்தாதிக்கரணம் ॥ ५ ॥

७९. யஸ்யாஜ்ஞயா கர்மஸு சப்ரவூதேஷ்வஸேஷயாநாதிபு சர்வஸாஸ்து: ।
ஆத்மீவ கர்தேஷஸக்ய எவ யஜ்யாதிஸாஸ்த்ரஸ்ய ததாத்மநஸ்ய ॥

८०. ப்ரவர்தகத்வம் பாலபாக்ருதா ஹ் ஸித்யத்யஸந்தித்யதயீவ கர்து: ।
கர்மவ்ரஜோபாஸ்திபிரிர்ஹ்நித்யம் ததூஹ் வந்நதே வரதஸ்வரூபம் ॥

4. ஜ்ஞாதிக்கரணம்

77-78 வேதஸூத்ரித்யத்யான ஜீவாத்மா ஜ்ஞாநாத்மா த்ரமாயிருப்பவனல்லன். அவ்வண்ணமே ஜ்ஞாதாவாக (அறிப்பவனாக) மாததிரமிருப்பவனுமல்லன். வேதம், இவனுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமயமாயிருக்கிறது என்றும், அதோடு இவன் அறிப்பவனாகவும் இருக்கிறான் என்றும் பலகால ஓதுகிறது. ஆகையால் முன் அதி்கரணத்தில் சொல்லப்பட்ட த்ரம் பூதஜ்ஞாநத்தின் மூலம் ஆத்மாக்கள் வரதனுக்குக் கராமமாகவே ஆகின்றனா என்பதை அசைக்க முடியாது.

5. கர்தாதிக்கரணம்

79-80. எந்த வரதனுடைய ஆஜ்ஞையினால் உண்டான யாகம், த்ரானம் முதலான காமங்களில் ஜீவனே காததாவாகிருந். இப்படி ஜீவனே காததாவாகக் கொண்டால்தான் 'யஜேத' என்று அவனைக்குறித்தது காமங்களை ஸாஸ்திரங்கள் விதிப்பதும், அக்காமங்களின் பயனாக அவன் ஸ்வாகக்ராதிபூலன்களை அநுபூவிப்பதும் ஐயமற்றப

॥ परायत्ताधिकरणम् ॥ ६ ॥

௮௧. सर्वेषु कर्मस्वपि कर्तृतायाः जीवस्य तस्या यदधीनतोच्चैः ।
उद्घुष्यतेऽन्तर्यमनादिवाक्यैः तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ अंशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

௮௨. प्रभादिरर्कप्रभृतेर्यथैवं जीवोऽंश इत्यागममौलिसिद्धम् ।
यस्यापृथक्सिद्धविशेषणत्वात् तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

பொருந்தும் ஆகையால் காததாவான ஜீவனால காமங்
களாலும், உபாஸநததாலும் ஆராதிக்ஷபபடுபவன்
அநத வரதூனே

6. பராயத்தாதிக்கரணம்

81 எல்லாக்காமங்களிலும் ஜீவாதமாவின் காதரு
தவம் எநதபரமாதமாதீநமே என்று “ய ஆதமாநம் அந்தரோ
யமயதி” [புருஹ 5-6-22] “அநத. பரவிஷ்ட. ஸாஸ்தா ஜநா
நாம ஸாவாதமா” [தை-ஆர 3-11-10] முதலிய பல வேதூ
வாக்யங்கள் முழங்குகின்றனவோ இப்படி ஜீவனின் ஸாவ
பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கும் காரணமாயிருக்கிறுன வரதூ
ருபியான அநத பரமன்.

7. அம்ஸாதிக்கரணம்

82. ஒளி முதலானவை ஸூரியன் முதலானவற
றுக்கு விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத விசேஷண ரூபமான
அமஸமாயிருப்பதுபோலே, ஜீவனும் வரதூனுக்கு விட்டுப்
பிரிக்கமுடியாத விசேஷணமாயிருப்பதன்மூலம் அமஸமா
யிருக்கிறுன என்று வேதூநாதங்களிலிருநது தேறுகிறது.

முனரும் பாதூம் நிறைவுறந்து

॥ अथ द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ प्राणोत्पत्त्यधिकरणादीनि पञ्च ॥ १...५ ॥

௮௩. ஜீவோபகாராக்கரணாत्मகானாமேகாदशानामणुरुपिणां च ।
 द्व्यात्मेन्द्रियाणामणुकस्य मुख्यप्राणस्य भिन्नस्य च वायुतोऽपि ॥
௮௪. ஜீவீயதேஹேन्द्रியधारकस्य यसाजनिर्वेदशिरश्चताऽतः ।
 यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

௮௫. अग्न्यादिकानामपि देवतानां जीवैस्सहाधिष्ठितिरिन्द्रियादौ ।
 यदीयसङ्कल्पविशेषजन्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் - நாலாம் பாதம்

1-5. ப்ராணோத்பத்த்யதிகரணம் தொடங்கி
 ஸரேஷ்டானுத்வாதிகரணமீருக ஐந்து அதிகரணங்கள்

83-84. ஜீவனுக்கு அறிவதற்கும், செயல்புரிவதற்கும் உபகரிக்கும் ஜ்ஞாந காமேநதிரியங்கள் பதினொன்றும் அணுஸவருபமானவை. வாயுவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தாய, ஜீவனுடைய தேஹேநத்யிரியங்களை தூரிப்பதான முக்யபராணனும் அணுவாயிருப்பது இவையெல்லாம் வரத்யுனிதமிருந்தே உண்டாவதாக வேத்யூநதங்கள் முழங்குவதால் வரத்யுனுடைய காராயமாயிருப்பவையே இவை என்பதை அசைக்கமுடியாது

6. ஜ்யோதிராத்யத்யுஷ்டாநாதிகரணம்

85 இநத்யுரிய பராணன்களை அக்யுனி முதலானவையும், ஜீவனும் தூரிதது நிறபது பரமாதம் ஸங்கலபத தினுலேயாகையாலே, வரத்யுனுடைய ஜக்யதகாரணதவம் அசைக்கமுடியாதது

॥ इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

௮௬. वागादिकानां मनसस्तथैव चक्षुर्मुखानामपि चेन्द्रियत्वम् ।
येनैव लीलामनुजेन गीतं तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥

௮௭. तेजोजलोर्वीक्षितयस्य चाण्डसृष्ट्यै विमिश्रीकरणं मिथो यत् ।
तत्कर्तुरेवाखिलनामरूपव्याकर्तृतां वेद उदीरयन् वै ॥
௮௮. सन्दर्शयन् व्यष्टिसृजेस्तथैव वेधश्शरीरेश्वरकृत्यतां च ।
ब्रवीति तद्व्याकरणं यदीयं तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ इति द्वितीयाध्यायः ॥

7. இந்த்ரியாதிகரணம்

86 'வாக' முதலான காமேநதிரியங்கள் ஐந்து, 'கண்' முதலான ஜ்ஞாநேநதிரியங்கள் ஐந்து, இவையனைத்தையும் நியமிக்கும், மனம் ஆகிய இப்பதினொன்றுக்கு மாத திரமே வரதூன கருஷ்ணாவதாரத்தில்¹ அருளிச்செய்த கீதையில் இநதிரியத்தனமையை அருளியிருக்கிறான்; (முக்யபநாணனுக்கு அருளவில்லை)

8. ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்லுப்த்யதிகரணம்

87-88. 'தேஜஸ, ஜலம், பூமி' என்றும் மூன்று பூதங்களையும், அண்டத்தை உண்டாக்குவதற்காக ஒன்றே டொன்று சோபுபதாகிற தரிவருதகரணம் செயபவன எவனோ, அவனே நாமரூபவயாகரணம் 'செய்கிறான்' என்று வேதும் ஒதுகிறது. பரமாதமாவான் 'இந்த வரதூனே நான் முகனை ஸ்ரீரமராககொண்டு வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும் செய்கிறான்' என்றும் அவவேதூமே ஒதுகிறது¹ ஆகையால், வரதூனே நாமரூபவயாகரணம் செயபவன எனத்தேறுகிறது. அவவரதூனே வண்ணங்குகிறேன்

நாலாம பாதம் நிறைவுபெற்றது.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்க
ளுக்கு எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்மிருதிகள், இதிறாஸங்கள் முதலிய
வற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்தாராயணனின் பெருமையை
விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த
கிரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்ய
ப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு
கூடிய ஸ்ரீவாசார்ய வ்யாக்யானங்களும்,
விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண
ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும், விவரணஸஹித
ப்ரபந்தாங்குதமும் மற்றும் பல விஷயங்களும்
வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 8-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12—1—1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

ஸ்ரீ ஸௌக்தி மாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு
முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான
பூவாசாராயாகளின் க்ரந்தங்கள்

க்ரந்தங்கள்	விலை-தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50 -40
2. ஸதோத்ராததசதுஸ்ஸலோகீ ஜிதந்தே வயாக்யானங்கள் [அச்சில்]	
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50 -40
4. முதல திருவந்தாதி வயாக்யானம்	1-88 -50
5. பெருமான திருமொழி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]	
6. திருமாலை வ்யாக்யானம் [அச்சில்]	
7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63 -45
8. சது சலோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	1-50 -40
9. கதய வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]	
10. நாச்சியார் திருமொழி வயாக்யானம் [அச்சில்]	
11. திருச்சந்தவிறுத்த வயாக்யானம்	3-00 -65
12. நான்முகன திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் (விவரணத்துடன்)	5-00 -75
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்சலோகம் [விவரணத்துடன்] part I	3-50 -75
ஷெ இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	7-00 1-35
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50 -20
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் [விலையில்லை தபால்கூலி 0-10]	
16. அமலனாதிபிரான் வயாக்யானங்கள் [அச்சில்]	
17. கணனிநுண சிறுத்தாமடி வ்யாக்யானம்	2-75 -70
18. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	3-00 -65
19. முழுஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00 -65
20. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானங்கள் (விவரணத்துடன்)	5-00 -75
21. முதல் திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை [விவரணத்துடன்]	3-00 -65
22. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	4-00 -85
23. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம்	12-00 1-50
24. ஸ்ரீவசந்தபூஷண வ்யாக்யானம்	
4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00 1-20
25. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	4-00 -85
26. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [பூஷணத்துடன்]	2-50 -65
27. திருவெழு கூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	1-00 -35
28. கைசிகபுராணம்	1-00 -35
29. பகவத்விஷயம் (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	25-00 5-00
30. உபயவேதார்த்த ஐககண்ட்யம்	2-00 -75

P. T. O.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியுங்கள்

(ஸுதர்சன பத்ரிகையில் வெளிவராத எளியரடை நூல்கள்)

1. திருப்பாவை வயாக்யானம்	4-00	-85
2. [போதாயந] ஸந்தயாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-50	-20
3. [போதாயந] உபாகாமவிதி	0-50	-20
4. புருஷஸூகத வயாக்யானம்	0-75	-35
5. நாராயணஸூகத வயாக்யானம்	0-75	-35
6. ஸ்ரீஸூகத வயாக்யானம்	2-00	-50
7. ஸ்ரீளா விஷ்ணுஸூகத வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-45
8. தேஹவீர ஸுபரபாதம்	0-25	-20
9. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோதரங்கள்	1 00	-40
10. விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் [முதல் பாகம்]	10-00	1-50
ஷட இரண்டாம் பாகம்	5-00	1-00
11. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	2-00	-50
12. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-50	-20
13. ஸநமதகாரிகாவளி	1-75	-45
14. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
ஷட இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15. கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-40
16. சாரீரககாரிகாவளி முதல் பாகம்	3-00	-65
ஷட இரண்டாம் பாகம்	5-00	-75
17. பெரியாழ்வார பரபாவம்	4-00	-85
18. ஸாதவிகவிஜய ஸாவஸ்வம் [தபால் உள்பட]	0-75	—
19. ஸந்த்யாவந்தநபூஷ்யம்	3-00	-75
20. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-00	-50
21. மகரநெடுங்குழைக்காதா பாமாலைநதாதி	1-50	-45
22. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-35
23. மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டு மலர்	1-50	-50
24. சங்கரரும் வைணவமும் [தபால் உள்பட]	0-75	—
25. ஸித்ததேஹபாய விஜயம் [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்]	3-00	-80
26. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும்	0-20	-10
27. கூத்யத்ரயம் மூலம் மட்டும்	0-25	-15
28. கீதா வ்யாக்யானம் முதல் ஷடகம்	10-00	1-50
29. அகந்திஹோத்ரியம் வைணவமும்	2-50	-65
30. காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், நாதமுனிகள், ஆளவந்தரர் வைபவம்	0-50	-20
31. சோலைமலைக்குறவஞ்சி	3-50	-75

கிடைக்குமிடம் -

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்காரா, அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி-17.

